

Giới thiệu Này Tình Yêu Có Bán Không

Trước nay chưa có một ai ra giá cho tình yêu, bởi điều khó nhất với mỗi người có lẽ là bảo trái tim mình cố yêu một ai đó, có giấu đi một đoạn tình cũng như điều khiển được duyên số, chuyện tình yêu, xin đừng quá níu kéo, đó là cái cần chặt lúc nắm, nói lòng lúc buông, và thuận theo tự nhiên phát triển. Tác giả Lâm Hóa sẽ đưa bạn đến một chủ đề cũng khá quen thuộc về hợp đồng tình yêu, cũng là hợp đồng trói buộc con tim của cả hai, đó là truyện Này Tình Yêu Có Bán Không.

Đình Thái Vi lẫn lộn phần đầu trong giới văn nghệ mười năm vẫn chỉ là một ngôi sao bé nhỏ.

Tô Duy - Tô đại thiếu gia của Tô gia, gặp Đình Thái Vi một lần đã vội vã hẹn gặp mặt.

Anh nói: em có đồng ý ở bên cạnh tôi một năm không, trong thời gian này em muốn cái gì tôi cũng sẽ cố hết sức đáp ứng em.

Đương nhiên Đình Thái Vi từ chối. Tô Duy cười, chậm rãi nói: Em ở cạnh tôi một năm, đổi lại mười năm cố gắng, không phải rất công bằng sao?

Truyện tình cảm không thể dối lừa, qua loa chẳng qua cô không muốn rao bán những gì cuối cùng cũng đồng ý. Vì vậy câu chuyện bao nuôi và bị bao nuôi đây câu huyết cừ như thế bắt đầu..

Không phải đây là điều tốt cho cả hai sao, một thương vụ đối với anh và với cô cả hai cũng không thiệt hại gì có chăng là chút hao tâm tổn trí chiều lòng đối phương. Cái điều lợi lớn nhất là khi kết truyện cả anh và cô không phải đã có ý trung nhân sao ???

Bạn đang đọc truyện *Này Tình Yêu Có Bán Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Đình Thái Vi vừa xuất đạo đã lập tức được ngợi khen là có khả năng diễn xuất, có thiên phú làm diễn viên. Dù được giao bất kì vai diễn nào, từ tình nghịch đến dịu dàng, từ gian trá giả dối đến hiền lành ngoan ngoãn cô đều có thể tìm ra phương thức thể hiện hết được thần thái cũng như bản chất cần có của nhân vật đó.

Nhận được kịch bản từ đạo diễn Ninh là điều không mấy ngạc nhiên đối với Đình Thái Vi, lần trước sau khi cô diễn một vai nữ phụ trong một bộ phim của ông, đạo diễn Ninh cảm thấy cô là một diễn viên có tài năng thiên bẩm, vì thế đã hẹn trước về lời mời cho một vai diễn trong phim của mình. Cô cẩn thận lật xem kịch bản, nhân vật của cô trong phim là một tiểu thiếp, có điều hình tượng cô tiểu thiếp này không khiến người ta chán ghét, thậm chí có thể nói cô này quá lương thiện, cuối cùng đã thành toàn cho phu quân và tình địch.

Nhân vật này rất đáng yêu, chắc sẽ được nhiều người yêu thích, nhưng nghiêm khắc mà nói, nhân vật này thật ra cũng chỉ là một nhân vật phụ, mà Đình Thái Vi hiện giờ tuy không phải ngôi sao hạng A nhưng cũng nằm trong đội ngũ tiểu hoa đán, không biết đạo diễn Ninh này có tính toán gì, hình như hoàn toàn không để ý đến mặt mũi và suy nghĩ của cô chút nào.

Người đại diện của Đình Thái Vi ở bên cạnh liên tục tỏ thái độ, nói nếu Đình Thái Vi không muốn nhận bộ phim này thì mình sẽ đi thương lượng với đạo diễn Ninh, hoặc là không tham gia hoặc phải đổi một nhân vật khác. Thế nhưng cuối cùng Đình Thái Vi lại không hề có chút yêu cầu nào, trực tiếp đồng ý luôn.

Lại nói cô gái tên Đình Thái Vi này, bề ngoài tuy nhìn khôn khéo nhưng thật ra lại là một con người cực kì mơ hồ. Mười sáu tuổi đã bước chân vào giới văn nghệ, tới giờ hai mươi lăm tuổi trên cơ bản Đình Thái Vi chưa từng chọn nhân vật, người khác để cô diễn vai gì cô sẽ diễn vai đó. Đương nhiên, chuyện này với chuyện cô diễn như thế nào thì lại có liên quan rất lớn, những đạo diễn đã từng chỉ đạo qua cô đều bị khả năng nhập vai của cô thuyết phục, cho nên cô mới có thể ở trong cái vòng luẩn quẩn này chín năm, không có chuyện xấu, không có chỗ chống lưng, chỉ có một mình mình tự phần đầu.

Cuối tháng ba cô đi đến trường quay ở phía nam báo danh. Lúc này đoàn phim đã quay được một thời gian ngắn, chỉ có điều phần trước đều là của diễn viên chính, vì thế cô có tham gia muộn một tháng cũng không ảnh hưởng gì.

Đạo diễn Ninh thấy Đình Thái Vi đến vội vàng sắp xếp người tiếp đón cô, từ đây có thể nhìn ra ông ta thật sự rất xem trọng Đình Thái Vi.

...

Ngày đó, ánh nắng ấm áp phủ đầy trường quay. Nghe nói trường quay sử dụng lần này được xem là trường quay đẹp nhất trong cả nước, mà phần diễn của Đình Thái Vi còn chưa tới, vì thế cô có thời gian đi dạo khắp một vòng.

Tô Duy đứng giữa sân rộng, thu vào mắt là cảnh “Đình Thái Vi mặc cổ trang, khẽ nắm vạt áo, bước chậm chậm dọc theo con đường tường đỏ, giống

như một người đang ở trong thâm cung, vừa tịch mịch vừa đau thương.”

Đình Thái Vi cảm nhận được có người đang nhìn mình, cô quay đầu thì bắt gặp ánh mắt sâu không thấy đáy của Tô Duy.

Tô Duy rất nhanh thoát khỏi sự sững sờ, thầm nghĩ cô gái này có lẽ vừa diễn xong hoặc đang đợi đến phân cảnh của mình, anh không biết cô, có lẽ là diễn viên hạng hai hạng ba không nổi tiếng. Tâm tư của Tô Duy và Đình Thái Vi vốn không khác nhau là mấy, chỉ định đi loanh quanh một chút, lại không ngờ đụng phải người trong đoàn phim.

Đương nhiên, khi anh đang đánh giá Đình Thái Vi thì cô cũng nhận xét về anh. Người đàn ông trước mặt này, mày rậm mắt tinh, ngoại hình anh tuấn, nhưng Đình Thái Vi có thể khẳng định người này nhất định không phải người trong giới nghệ sĩ, bởi cô không nhớ trong cái vòng luẩn quẩn này có một người xuất chúng như vậy. Rất nhanh, cô cau mày, cảm thấy người đàn ông trước mặt mình như rất quen mặt, hình như đã từng gặp nhau ở đâu vậy.

Hai người cứ thế đứng lặng lẽ nhìn nhau một lúc, cuối cùng Đình Thái Vi âm thầm di chuyển ánh mắt, vừa lúc có người gọi, Đình Thái Vi khẽ lễ phép gật đầu với Tô Duy rồi vội vàng rời đi.

Đình Thái Vi không ngờ người đàn ông mình gặp ở sân rộng lại theo cô đến tận trường quay. Đạo diễn bảo cô nhanh chuẩn bị, phân cảnh tiếp theo chính là cảnh cô và nữ chính đối đầu nhau. Trong lúc vô tình cô liếc mắt về phía người đàn ông kia, thấy anh ta đang đi về phía nữ chính của phim – Tô Niệm, trong lòng càng không ngừng tò mò, thế nhưng cô không có nhiều thời gian để suy đoán, đạo diễn đã hô “diễn”, cô chỉ có thể để lại tất cả sự hiếu kỳ trong lòng.

Phân cảnh cuối cùng cũng xong, thời gian nghỉ ngơi Đình Thái Vi thấy người đàn ông kia hình như khá quen thân với đạo diễn Ninh. Cô thấy đạo diễn Ninh đang nắm tay với anh ta, sau đó hai bên nhìn nhau cười cười. Cô tiếp tục lục lọi trong trí nhớ nhưng vẫn không nhớ ra trong thế giới showbiz này có nhân vật như vậy.

Đình Thái Vi lau mồ hôi trên trán, thầm nghĩ không lẽ là người mới sao?

...

Nhìn lướt qua khuôn mặt đầy băn khoăn và suy tư của Đình Thái Vi, Tô Duy khẽ cười, tiện đà lấy lại tinh thần, cúi đầu nói chuyện với đạo diễn Ninh “Tôi đến xem Tô Niệm diễn.”

Đạo diễn Ninh ở trong giới này là một đạo diễn rất được kính trọng, mặc dù tính tình cổ quái nhưng là người rất ôn hòa. Nhắc tới Tô Niệm ngữ khí của ông hiền hậu ôn hòa rất nhiều “Diễn xuất của Tô Niệm có tròn có méo, là một người mới mà biểu hiện được như vậy đã không tồi, tôi tin tưởng sau này cô ấy sẽ phát triển rất nhiều.” Lời này hoàn toàn không phải là khoa trương phóng đại, trong những người cùng lứa, cô em gái này của Tô Duy thật sự nằm trong top đầu, cũng khó trách vì sao Tô gia lại chấp nhận cho cô bước chân vào cái thế giới văn nghệ nhộn nhịp này.

Tô Duy gật đầu cười, không nói gì thêm. Lần này anh tới ngoài gặp Tô Niệm đương nhiên còn chuyện quan trọng hơn – đầu tư kinh doanh, anh có nhiệm vụ, nói là dò xét cũng được, giám sát cũng chẳng sai, tìm lại trách nhiệm của anh lần này là đến quan sát đoàn làm phim.

Hiển nhiên nhiều người trong đoàn phim biết Tô Duy là ông chủ đứng sau rèm, ánh mắt dành cho anh cũng có vài phần kính ý, chỉ có Đình Thái Vi là hoàn toàn không biết gì, vẫn tiếp tục suy đoán thân phận của Tô Duy.

Tô Duy đứng một bên nhìn một phân cảnh. Một tiểu thiếp hèn mọn và cô đơn chỉ biết yêu nam chính, thay người mình yêu theo đuổi cô gái hấn yêu thích, người đó không vui cô sẽ là người để người đó tâm sự, khi người đó vui về bên người khác thì cô chỉ yên lặng đứng đó ngắm nhìn. ... Đình Thái Vi đem sự ngọt ngào của yêu và sự cô đơn cùng đau thương của không được đáp lại tình yêu khắc họa một cách sắc sảo. Tô Duy đứng lặng lẽ nhìn, gật mình nhớ lại hình ảnh bên cạnh bước tường đỏ lúc đó, từ bóng lưng yên tĩnh đến vẻ mặt bình thản chịu đựng gian khổ của Đình Thái Vi. Cô gái này rõ ràng ở trong thế giới ấy, vậy sao lại có một khuôn mặt thanh tịnh đến vậy?

Phản quay của ngày hoàn thành khá hơn, tâm tình của đạo diễn Ninh rất hưng phấn, thậm chí còn nói muốn mời cả đoàn làm phim đi ăn cơm, đương nhiên, ông chỉ đứng ra chủ trì, còn chủ chỉ là Tô Duy. Tô Duy đương nhiên không từ chối, mỉm cười nói không vấn đề, sau đó cường điệu nói “Bữa cơm này nên để tôi mời, đạo diễn Ninh xin ông ngàn vạn lần đừng giành với tôi.” Sau đó quay đầu dịu dàng nhìn Tô Niệm đang đến gần.

Tô Niệm khoác tay lên tay Tô Duy, khẽ cọ lên vai anh “Anh Tô Duy, em đói bụng.”

“Em đi tẩy trang đi, thay trang phục ra rồi chúng ta đi ăn cơm.” Tô Duy xoa xoa đầu cô.

Tô Niệm cười hi hi chạy đến phòng thay đồ. Đình Thái Vi biết đây là hoạt động của cả đoàn làm phim, không thể từ chối chỉ đành thu dọn đồ đạc, tẩy trang và thay trang phục, ngồi xuống đợi mọi người tập hợp đông đủ. Trong cơn buồn chán người bên cạnh lại cùng cô buồn chuyện, cô cười thầm trong lòng, nghĩ thầm xem ra không phải chỉ mình cô cảm thấy buồn chán rồi.

Đợi một lúc cuối cùng Tô Niệm cũng ra, mọi người vốn đang rất chán, thấy cô đi ra thì khẳng định đã có thể đi ăn cơm, tinh thần của cả đám lên không ít. Mọi người đi xem đến một nhà hàng gần đó. Đình Thái Vi ngồi trên xe của người đại diện – chị An, trên đường đi chợt nghe chị An không ngừng nhắc tới, dằn dò cô từ nửa phải nịnh bợ Tô Duy nhiều một chút.

Vừa rồi lúc ngồi buồn chuyện Đình Thái Vi mới biết người đàn ông ấy là Tô Duy.

Lúc này cô mới nhớ vì sao lúc gặp Tô Duy ở sân bên ngoài trường quay lại cảm thấy anh ta nhìn quen đến thế, những tạp chí lá cải vẫn thường xuyên đăng tin tức về anh ta, cô nhìn không quen mắt mới lạ. Tô Duy, trưởng nam của Tô gia, mà thế lực của Tô gia không thể dùng hai chữ “tài phú” để hình

dung hết được. Bộ phim Đình Thái Vi đang tham gia chính là của Tô gia đầu tư, thật ra mà nói Tô gia bọn họ là đang thay Tô Niệm dọn đường cho cô đọc diễn thôi. Đường nhiên, ngoài thế lực của gia đình thì Tô Niệm cũng là một diễn viên có khả năng, điểm này Đình Thái Vi thừa nhận.

Cô chỉ mãi suy nghĩ, xuống xe thì đi theo chị An, mơ mơ màng màng chợt nghe đạo diễn Ninh gọi tên mình, thì ra đạo diễn Ninh đang gọi cô theo bọn họ ngồi chung một bàn.

Sau khi đạo diễn Ninh gọi Đình Thái Vi qua thì quay sang Tô Duy, vừa như giải thích vừa như tán thưởng “Con bé Đình Thái Vi này khả năng diễn xuất rất tốt, ở tuổi như nó tôi chưa thấy người nào vượt được khả năng của con bé đâu. Con bé có thể đem phim và đòi thực phân rõ giới hạn, ở trong cái thế giới này không tranh không đoạt, thật sự là rất khó khăn.” Cuối cùng còn thêm một câu “Tôi rất xem trọng nó.” Ngón từ nói ra đều dùng để ca ngợi Đình Thái Vi.

Tô Duy lướt qua đạo diễn Ninh, ánh mắt như có như không nhìn về phía Đình Thái Vi đang đi tới. Thần sắc Đình Thái Vi có phần mờ màng, những nét xinh đẹp trên mặt đều lộ vẻ mệt mỏi, nhìn kĩ thì cảm thấy hình như cô đang khó chịu, có lẽ không thích những hoạt động như thế này. Tô Duy khẽ cười, thầm nghĩ một người có tài diễn xuất tốt cũng không hẳn là lúc nào cũng diễn tốt. Có điều đạo diễn Ninh trước nay rất ít khi tán dương hậu bối, nghĩ đến điều này anh nghĩ Đình Thái Vi này chắc cũng có chỗ hơn người.

Đạo diễn Ninh giới thiệu hai người với nhau, sau một màn khách khí bắt tay thì được xếp ngồi hai bên của đạo diễn Ninh. Đình Thái Vi đột nhiên nhớ đến lời dặn dò của chị An, không khỏi cười thầm. Ý tứ của chị An không phải cô không hiểu, lập quan hệ tốt với Tô Duy nói không chừng sau này có thể được Tô gia tài trợ, đối với sự nghiệp của cô chỉ có lợi không có hại. Có điều cô thật sự cảm thấy mệt mỏi, những chuyện đưa đẩy như vậy cô cũng không hiểu, bình thường vẫn là chị An thay cô ra mặt chuẩn bị. Hôm nay muốn cô bày ra khuôn mặt tươi cười đi sẵn đón Tô Duy, cô nghĩ không bằng trực tiếp đi nịnh bợ đạo diễn Ninh còn hơn, đầu tiên là cô và đạo diễn Ninh thân quen hơn, hai là đạo diễn Ninh mới là đạo diễn, mà đạo diễn mới là người quyết định giá trị của một diễn viên.

Bữa cơm hôm nay Tô Duy nghiêm nhiên thành tiêu điểm, đạo diễn Ninh, Tô Niệm hay dàn diễn viên nhân viên đều trở thành vai phụ cho anh ta hết. Tô Duy ngược lại tỏ ra rất ôn hòa hòa khí, đối với ai cũng ôn hòa hữu lễ. Đình Thái Vi vui mình ăn cơm, hoàn toàn không quan tâm đến những chuyện này, đến phiên cô mời rượu Tô Duy, cô nâng chén, cười nói “mời”, một hơi uống cạn, đặt li xuống lại tiếp tục cầm đầu vào bát ăn cơm, chợt nghe giọng nói không nhanh không chậm của Tô Duy “Tôi vừa xem cô Đình diễn, rất được.”

Đình Thái Vi ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt anh ta. Ánh mắt kia vừa ôn hòa vừa thẳng thắn lại thành khẩn, Đình Thái Vi vội cười khách khí nói “Cảm ơn.”

Hiển nhiên là Tô Duy không so đo chuyện lười biếng của cô, cười cười, thấp giọng tiếp tục nói chuyện với đạo diễn Ninh. Thình thoảng Đình Thái Vi vô tình ngẩng đầu lên, nhìn thấy phía xa chị An đang không ngừng ra hiệu với cô, có khi còn muốn trực tiếp tạo thêm sự tiếp xúc cho cô và Tô Duy cũng nên. Đình Thái Vi cười bất đắc dĩ nhìn chị An coi như thông báo cô sẽ bỏ đi dấu hiệu của cô ấy. Trong lúc vô tình ánh mắt lướt qua Tô Niệm, thấy cô như đang nhìn mình suy tư gì đó thì giật mình, sau đó rất nhanh cười đáp lại.

Về phần Tô Niệm, những người biết cô có lẽ còn nhiều hơn anh trai của cô rất nhiều. Tô Niệm, hai mươi hai tuổi, xinh đẹp thông tuệ, nghe nói là con nuôi của Tô Gia nhưng lại được người ở Tô gia yêu thương chiều chuộng. Cô muốn tham gia làng giải trí, Tô gia không ngại vung rất nhiều tiền nang cô lên, không để cô chịu bất kì áp lực nào.. Lúc quay phim luôn có xe đưa xe đón, vệ sĩ không rời, nhiều khi cảm giác như đang có cuộc diễu hành vậy.

Đúng là một cô bé may mắn. Đình Thái Vi nghĩ, không biết thế nào, chỉ cần nhìn qua khuôn mặt đầy tinh khiết của Tô Niệm, trong lòng cô đã cảm thấy có chút hâm mộ rồi. Cho đến khi Tô Niệm nhìn thẳng vào cô, còn nháy mắt với cô thì cô mới phục hồi tinh thần, trên mặt hơi thẹn thùng, vội vàng cười một cách ngượng ngùng.

Một màn này Tô Duy đều nhìn thấy, quay đầu thấp giọng nói với Tô Niệm “Em lại nghịch ngợm.” Trong giọng nói đầy sự cưng chiều. Tô Niệm cười ha ha hai tiếng, lấy khuỷu tay huých vào tay anh nói “Anh Tô Duy, mai anh đi Hải Thành à?”

Đi Hải Thành ư? Tô Duy tùy ý đảo mắt qua Đình Thái Vi, Thấy cô đang yên lặng ngồi một bên, khẽ cúi đầu, không biết đang nghĩ gì. Vừa rồi sự hâm mộ âm thầm trong mắt Đình Thái Vi Tô Duy đều nhìn ra, anh cũng có thể hiểu được, dù sao Tô Niệm cũng là một cô gái có tư chất được người ta hâm mộ, hơn nữa chỉ sợ trên đời này có rất nhiều cô gái dùng ánh mắt như thế nhìn Tô Niệm. Anh cảm thấy rất bất ngờ, chỉ là anh thật sự không ngờ đến, một người như Đình Thái Vi lại có suy nghĩ như những cô gái khác.

Lặng lẽ thu lại ánh mắt sau đó nhìn thẳng vào ánh mắt đầy chờ mong của Tô Niệm, Tô Duy khẽ cười “Anh sẽ ở đây hai ngày, nhìn xem em diễn có tiến bộ không.”

Tô Niệm lập tức nhoen miệng cười, dùng đầu cọ vào vai anh “Anh giống hệt ba mẹ, đều cho rằng em chỉ thích chơi cho vui, căn bản không hiểu em thật sự yêu thích công việc này a.”

“Không hiểu sao lại có thể thả em đến đây diễn trò chứ.” Tô Duy bật cười vô đầu cô “Đừng nghĩ lung tung.”

Tô Niệm vẫn cảm thấy ai oán “Ba mẹ cho đến giờ còn chưa từng xem phim em diễn, bọn họ nhất định cho rằng em diễn rất tệ.”

Lần này Tô Duy muốn cười nhưng không cười nói “Ai nói ba mẹ không xem phim của em? Lâu rồi em cũng có về nhà đâu, dù ba mẹ quan tâm em thì em cũng đâu biết đâu.”

Nghĩ lại đúng là đã lâu cô chưa về thăm nhà, Tô Niệm cảm thán “Đội đóng xong phim này em sẽ về ở với ba mẹ một thời gian vậy.”

Tô Duy cười “Tự mình sắp xếp ổn thỏa là được.”

Hai anh em nói chuyện phiếm, thỉnh thoảng Tô Duy cũng quay sang nói chuyện với đạo diễn Ninh vài câu. Về sau không biết thế nào, không khí bắt đầu nóng lên, có vài bản bắt đầu tranh nhau chuốc rượu Tô Duy và đạo diễn Ninh. Đạo diễn Ninh nháy mắt nói “Ngày mai tôi còn phải chỉ đạo diễn xuất, muốn kính thì kính Tô Duy đi, mai anh ta cũng không có việc gì, con người rảnh rỗi a.”

Tô Duy bắt đầu dĩ cười, khoát tay nói “Đạo diễn Ninh không phải đang đẩy tôi xuống hố lửa hay sao?” Sau đó nâng chén của mình lên mỉm cười nói “Không bằng mọi người cùng nhau nâng chén, chúc bộ phim của mọi người thành công.” Ngón từ khách khí, tiến lui vừa vẩy, phù hợp với thân phận của anh ta. Đinh Thái Vi cảm thấy bội phục, theo mọi người nâng chén. Đồng loạt uống cạn, cuối cùng một đám com nước no say rời khỏi nhà hàng.

Hana: Sao lúc mình đọc vèo cái hết 1 chương mà gõ lại mất đến mấy tiếng, 6page mà sao thấy lâu thế chứ, lại còn thỉnh thoảng đi tra từ này từ kia, gõ gg cái này cái khác vậy giờ. thế là từ nay về sau bộ nào mình làm sẽ không đọc nhieu thế nữa á >”< hực....

Bạn đang đọc truyện *Này Tình Yêu Có Bán Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Sau khi quay về khách sạn chị An đột nhiên cảm thấy đáng tiếc khi Đinh Thái Vi đã bỏ qua cơ hội tiếp xúc với Tô Duy, không biết phải nói gì thêm, chỉ khẽ thở dài, bảo Đinh Thái Vi nghỉ ngơi thật tốt rồi nhẹ nhàng rút khỏi phòng.

Đinh Thái Vi nhìn chị An rời đi, tâm tình phức tạp hơn chút ít. Nhiều năm trôi qua chị An vẫn luôn ở bên cạnh cô, dù cô có thành công hay không, vì vậy cô đối với chị An vừa kính lại vừa yêu, căn bản không mấy khi làm trái ý muốn của chị An. Chỉ là chuyện tiếp xúc với Tô Duy này, Đinh Thái Vi nghĩ chẳng qua chỉ là một bữa cơm mà thôi, làm sao Tô Duy có thể nhớ kỹ cô được chứ? Huống hồ Tô Duy cũng không phải người ở trong thế giới này, anh ta có thể giúp gì cho cô đây? Mà trong phương diện diễn xuất Đinh Thái Vi tôn thờ chủ nghĩa chăm chỉ, còn chưa từng rời khỏi con đường chính trực bước vào đoạn đường tắt, cho nên so với chuyện xu nịnh thì Đinh Thái Vi còn muốn tự mình cố gắng khẳng định bản thân và tự đạt được thành công hơn.

Phản diện hôm sau của Đinh Thái Vi không nhiều, sau khi quay xong cô quay về khách sạn. Vừa nhào lên giường định nghỉ ngơi thì nghe thấy bên ngoài có tiếng gõ cửa. Cô mở cửa, nhân viên lễ tân đưa cho cô một tấm thẻ, nói là do Tô Duy tiên sinh gửi cho. Đinh Thái Vi khách khí nói cảm ơn, đóng cửa, nhìn chăm chăm vào tấm thẻ. Cô không thể đoán được mục đích của Tô Duy, đương nhiên, cô cũng rất tò mò, nhưng càng cảm thấy kinh ngạc và nghi ngờ hơn. Qua một lúc, cô vẫn cầm tấm thẻ lên xem...

Tô Duy hẹn cô ba giờ rưỡi đến quán cà phê gần đó nhưng lại không nói là có chuyện gì. Đinh Thái Vi nhìn thời gian, mười hai giờ, còn ba tiếng rưỡi mới đến giờ hẹn, còn cho cô thời gian suy nghĩ thật kỹ nữa. Tô Duy thật sự là một nhân vật đáng sợ, nội dung xúc tích, xem ra Đinh Thái Vi muốn từ chối cũng không được rồi. Đinh Thái Vi gọi điện cho chị An nói rõ chuyện hẹn gặp, chị An nghe xong thì cảm thấy vô cùng phấn khích, ý vị nói “Đi thôi đi thôi, tốt nhất là hãy mê hoặc anh ta.”

Đinh Thái Vi không che dấu cảm giác chán ghét trong lòng “Chị cho rằng anh ta có thể vừa ý em sao?”

Chị An khẽ thở một hơi, ở đầu dây bên kia cười ngây ngô nói “Thái Vi, chị biết rõ trong lòng em nghĩ cái gì, chị cũng vẫn tôn trọng quyết định của em, em muốn làm thế nào thì cứ làm thế đi, không cần phải quan tâm tới suy nghĩ của chị đâu.”

Cuối cùng vẫn là chị An với chín năm luôn bên cô hiểu rõ cô. Trong lòng Đinh Thái Vi cảm động nhưng ngữ khí vẫn cứng nhắc “Em mới không quan tâm chị nghĩ gì.” Nghe được tiếng chị An bên kia cười khanh khách, Đinh Thái Vi cũng cười lên, nhanh nói “Cảm ơn chị, chị An.”

Đinh Thái Vi đến quán cà phê đúng giờ, Tô Duy đã sớm đợi ở đó, thấy cô đến thì mỉm cười đứng lên. Đinh Thái Vi âm thầm quan sát thần sắc của Tô Duy, thấy không có gì khác thường, sắc mặt thoải mái như đang đi gặp một người bạn cũ vậy, cô cũng vui vẻ cười lại với anh ta.

“Tôi nghĩ em sẽ không tới.” Tô Duy cảm thán. Đinh Thái Vi buồn cười nhướn mày “Nếu như tôi không tới vậy chẳng phải là cho anh Tô leo cây sao? Tôi không dám đắc tội to như vậy với anh Tô đâu.”

Thật sự là một sự thông minh sắc sảo. Tô Duy lặng lẽ quan sát cô gái trước mặt và cảm thấy tim mình như đã đập lên tới tận cổ rồi. Anh không chần chờ thêm trực tiếp mở lời “Em có đồng ý ở bên tôi một năm, trong thời gian này em muốn cái gì, tôi đều cố hết sức thỏa mãn em.”

Quả nhiên như chị An đã dự đoán, Tô Duy đúng là muốn bao nuôi cô. Ngoài mặt Đinh Thái Vi giả như rất kinh ngạc nhưng trong lòng vẫn đang suy nghĩ xem cuối cùng Tô Duy kia coi trọng cô ở chỗ nào mà có thể nói ra những lời kì diệu này. Người đàn ông trước mặt này lớn lên đẹp trai, gia thế cũng tốt, hoàn toàn không cần phải chơi trò bao nuôi này, cũng không biết rốt cuộc trong lòng anh ta nghĩ thế nào.

Đinh Thái Vi nhìn chăm chăm anh một chút, chậm rãi nói “Ngại quá, anh Tô, tôi phải quay phim, chỉ sợ không có thời gian chơi với anh.”

Tô Duy cười nhìn cô “Những chuyện này cũng không phải vấn đề, quan trọng là em có đồng ý hay không. Tôi đã nói là sẽ cố gắng hết sức thỏa mãn yêu

cầu của em, đương nhiên kể cả những chuyện liên quan tới kịch bản tốt hay có được đội ngũ chế tác hoàn hảo.”

Đình Thái Vi yên lặng một hồi rồi cũng cười “Ngại quá, tôi cũng không cần những thứ đó.”

Tô Duy cẩn thận nhìn cô, nhưng cũng không nói nhiều lời, cười cho qua, đổi chủ đề “Trong khoảng thời gian này xin nhờ em quan tâm đến Tô Niệm một chút.” Đình Thái Vi nhìn thẳng vào mắt anh, không nói gì chỉ mỉm cười. Trong nháy mắt Tô Duy hiểu rõ, cũng cười “Tôi là đang nói tới vấn đề kinh nghiệm diễn xuất, rõ ràng Tô Niệm còn cần luyện tập nhiều, hi vọng em có thể chỉ dạy con bé một chút.”

Vậy mới nói nghe đồn bình thường đều dựa trên sự thật làm cơ sở, người nhà họ Tô thật sự rất yêu thương Tô Niệm. Tô Duy rất thành khẩn, Đình Thái Vi cũng không thể từ chối, chỉ cười cười gật đầu, coi như đồng ý. Ngừng một chút lại nói “Tô Niệm rất chăm chỉ, cũng rất có khả năng.” Càng có phúc khí hơn, bởi vì trong nhà cô ấy có những người như thế này giúp đỡ.

Bất giác về mặt ngưỡng mộ Đình Thái Vi đã thể hiện bữa tối hôm qua, Tô Duy nhẹ nhàng gõ góc bàn, thấp giọng cười nói “Trước mắt có một cơ hội tốt, ít nhất có thể khiến em bớt đi mười năm phấn đấu, em cũng sẽ không cần phải ngưỡng mộ Tô Niệm nữa đúng không?”

Đình Thái Vi cảm thấy buồn cười, bật cười nói “Tôi không phải ngưỡng mộ...” Thấy Tô Duy mỉm cười nhìn cô, hoàn toàn không tin lời cô, cô lập tức cảm thấy hết đường chối cãi, dứt khoát chuyển đề tài “Tôi không tin trên đời này có những thứ không cần làm mà được hưởng”

Tô Duy vẫn cười “Em ở bên tôi một năm, đôi mươi năm cố gắng không công bằng sao?” Anh vẫn tiếp tục khuyên dụ, trong lòng Đình Thái Vi cảm thấy rất buồn cười, nhìn lướt qua rồi nói “Tôi còn trẻ, ít ra hiện tại vẫn chưa cần đi con đường ấy để đạt được thành công, mặc dù con đường này là một con đường tắt.”

Trên mặt anh cười như không cười, có lẽ hơi giận một chút. Tô Duy nhếch miệng, cũng không miễn cưỡng nữa nên gật gật đầu “Tôi sẽ ở đây hai tháng, trong hai tháng này, nếu em đổi ý có thể tùy lúc đến tìm tôi.”

Cho cô hai tháng để suy nghĩ, giống như lúc sáng, để lại cô hơn ba tiếng để quyết định xem có đến buổi gặp này không. Đình Thái Vi rất khâm phục thủ đoạn tiến lui vừa vặn này của anh, nhưng cô cũng không có ý định đáp lại anh. Không sai, cô đúng là có chút ngưỡng mộ Tô Niệm, nhưng không phải như anh đã nghĩ, tôi không ngưỡng mộ Tô Niệm có thể bớt đi mười hay hai mươi năm phấn đấu, cô chỉ cảm thấy Tô Niệm được người nhà yêu thương như thế thật sự có phúc. Không hơn.

Sau khi nói chuyện rõ ràng hai người thoải mái hơn rất nhiều, ít nhất nụ cười trên mặt Đình Thái Vi đã tự nhiên hơn nhiều. Tô Duy ôn nhã cùng cô đàm luận về hai ngày diễn vừa qua, vẫn không quên tán dương khả năng diễn xuất của cô. Những lời kích lệ Đình Thái Vi nghe rất nhiều, chỉ khẽ cười, không quá để tâm. Hai người nói chuyện thêm một lúc thì Đình Thái Vi cảm thấy thời gian đã trễ, đứng dậy chào tạm biệt. Tô Duy cũng đứng dậy nói “Tôi tiễn em”

Đình Thái Vi xì cười một tiếng “Nếu như bên ngoài có phóng viên, tôi tin anh sẽ không yêu cầu như vậy.”

Tô Duy cũng mỉm cười “Cho dù bên ngoài có phóng viên tôi cũng sẽ đưa em về.” Biểu lộ vô cùng chăm chú, cuối cùng còn nháy mắt. Đình Thái Vi ngẩn người một chút rồi cười lộ lên “Thật sự không cần phiền vậy đâu.”

Sau khi trở lại khách sạn, Đình Thái Vi gọi điện cho chị An, hẹn cô đi ra ngoài ăn cơm. Chị An đang ở studio xem đạo diễn chỉ đạo, nhận được điện thoại vội vàng đi gặp cô. Hai người gặp nhau cũng không nói quá nhiều lời, chỉ trò chuyện đôi câu. Chị An đột nhiên nói đến Tô Duy, nói vừa gặp anh ta ở studio. Đình Thái Vi ậm ừ một tiếng “Em cũng vừa thấy Tô Niệm gọi điện thoại cho anh ta, chắc là có việc gấp.”

Hứng thú của chị An lập tức tăng lên “Có chuyện gì gấp? Tô Niệm hôm nay luôn ở studio, cũng không biết có chuyện gì.”

Đình Thái Vi nhướn mày cười “Chị trông nom chuyện của người khác nhiều thế làm gì.”

Chị An cười hi hi “Vậy chúng ta nói chuyện của em với Tô Duy nhé?” Trong giọng nói có vẻ trêu tức, vài phần chăm chú, còn có chút ý vị thâm trường. Đình Thái Vi thờ dãi, biết rõ không trốn thoát đành đem mọi chuyện kể hết ra. Chị An nghe xong, yên lặng một chút rồi thờ dãi “Em nên đồng ý.”

Trong giọng nói mang theo chút tiếc hận. Đình Thái Vi nghe mà sửng sò “Chị nói gì cơ?”

Chị An thấy sắc mặt của cô đột nhiên thay đổi cũng không bối rối, chỉ khẽ cười nói “Chị nói đùa thôi. Nếu như những người khác đưa điều kiện như vậy cho em không chừng chị còn đồng ý, nhưng hết lần này tới lần khác lại là Tô Duy... ngoài gia thế thì tự bản thân anh ta cũng tương đối ưu việt, là người có mị lực, chị sợ em sẽ rơi vào lưới của anh ta.”

Đình Thái Vi vốn đang ăn cơm, nghe được câu nói kia của chị An suýt chút nữa đã nghẹn. Qua một lúc mới lấy lại bình tĩnh liếc xéo chị An “Trước không phải chị đề cho em tiếp xúc nhiều với anh ta một chút sao?”

Chị An thờ dãi “Tiếp xúc là một chuyện, nhân tình là một chuyện khác. Thái Vi, đừng nghĩ chị xấu vậy chứ, em biết rõ ý chị không phải vậy mà. Chị công nhận, cái vòng luẩn quẩn này rất loạn, cũng có rất nhiều thủ đoạn hạ lưu lên lút, nhưng cho đến giờ chị chưa từng nghĩ tới chuyện sẽ đẩy em vào hố lửa. Chính bởi vì đã gặp nhiều nên sự kiên trì này của em càng làm chị khâm phục. Nói thật, lúc trước không phải chị không gặp người chăm chỉ hơn em, nhưng không được vài năm họ dần dần đi lạc, chỉ có em, vẫn như mười năm trước. Mà chị cũng vì vậy mà có thể luôn luôn tin tưởng, tài hoa của em sẽ không bị mai một. Em xem qua nhiều năm như vậy, em không phải càng ngày càng trưởng thành sao? Chị cũng đã nói, dù em chọn lựa thể nào chị cũng đều ủng hộ em... Chị vốn cho rằng mười năm này đã đủ, đủ để em hiểu chị, cũng đủ để chị có thể lấy được sự tin tưởng từ em...”

Bình thường những lời chị An nói với cô rất thoải mái vui đùa, không nhiều lần nghiêm túc như lúc này. Ngay từ đầu Đình Thái Vi còn chút sửng sò,

nhưng nghe xong cũng không nề tình bật cười “Chị An, chị đang thay em tiếc hận à?”

Bị nhìn thấu chị An có chút bức bối, ngồi rất lâu mới nghiêm mặt nói “Đương nhiên là tiếc hận rồi.” Thấy Đinh Thái Vi vẫn tiếp tục cười, chị An cảm chiếc đĩa gỗ lên đầu cô “Tô Duy là hạng người gì chứ? Anh ta sao lại vừa ý em nhỉ?... Rõ ràng là coi trọng em.”

Đinh Thái Vi tủm tỉm cười “Em nghĩ mình nên chuyển qua nói chuyện khác thôi... sau khi quay xong bộ phim này em muốn về nhà nghỉ ngơi một thời gian, không biết chị An có gì cần sai bảo em không?”

Chị An suy nghĩ một chút rồi xua tay nói “Không cần phải lời chị vào, nếu như có việc gì chỉ cần gọi cho chị là được.”

Bỗng tối bị gọi đi quay thêm cảnh, chắc chắn là lại phải thức đêm rồi. Đinh Thái Vi và chị An tới studio đúng lúc nam nữ chính đang diễn. Chị An nhìn qua thấp giọng khen “Tô Niệm rất chuyên nghiệp.” Đinh Thái Vi cười gật đầu “Cô ấy rất có khả năng.”

Đến phân đoạn tiểu thiếp và nữ chính, trước lúc quay Tô Niệm còn không quên nói đùa “Chị Thái Vi, đợi lát nữa chỉ sợ phải cần chị dẫn em nhập kịch quá.” Trong lời nói lộ ra vài phần tôn kính. Đinh Thái Vi không khỏi cảm thấy kinh ngạc, cuối cùng cười nói “Sao có thể, em dẫn chị nhập kịch mới đúng chứ.” Cũng không phải cô cố ý khách sáo, chỉ là cô không tìm ra được câu trả lời nào thích hợp hơn. May mà lúc này đạo diễn Ninh hộ bắt đầu, hai người nhìn nhau cười cười sau đó chuẩn bị tâm trạng, từ từ tiến vào nội tâm nhân vật.

Tăng sáng đạo diễn Ninh mới cho nghỉ ngơi một chút. Tất cả mọi người vừa mệt vừa đói, nghe tới có thể tạm nghỉ đều vui mừng. Đúng lúc này Tô Duy tới, sau lưng mang theo vài người, trên tay cầm gì đó. Tô Duy đi qua nói chuyện vài câu với đạo diễn Ninh, chợt nghe đạo diễn Ninh tủm tỉm cười hô “Ăn khuya, Tô Duy cố ý mang cho mọi người đấy.”

Tất cả đồng loạt xông tới, Tô Duy cười cười cùng đạo diễn Ninh kêu gọi mọi người, sau đó đi về phía Tô Niệm. Tô Niệm vốn đang thảo luận kịch bản cùng Đinh Thái Vi, nghe thấy giọng của Tô Duy cô vội vã đứng dậy nghênh đón. Tô Duy nhấc túi trong tay lên “Ăn gì trước đi.” Hơi nghiêng đầu, nhìn qua Đinh Thái Vi đang đứng lên, chuẩn bị đi ra ngoài, khoe miệng khê nhếch nói khê “Cô Đinh cũng ăn luôn đi.”

Thấy Tô Niệm gật đầu phụ họa, Đinh Thái Vi không tiện từ chối chỉ đành ngồi lại.

Anh em Tô gia ngồi nói chuyện lung tung với nhau, Đinh Thái Vi lặng lẽ ăn đồ ăn, không khí thật sự rất hài hòa. Không biết qua bao lâu bỗng nghe Tô Niệm nặng nề hừ một tiếng “Anh đã nói sẽ ở lại hai ngày mà.” Đinh Thái Vi kinh ngạc, ngược mắt nhìn Tô Niệm, nhìn thấy sắc mặt Tô Niệm hồng hồng giống như đang tức giận. Vừa rồi Đinh Thái Vi đang nghĩ chuyện khác, nhất thời không chú ý hai anh em bọn họ nói gì, giờ thấy sắc mặt Tô Niệm giận dữ cô không khỏi cảm thấy mờ mịt.

“Đừng có dọa đến cô Đinh.” Tô Duy cười, chăm chú nhìn Đinh Thái Vi sau đó nói với Tô Niệm “Chờ em diễn xong phim này, có thời gian, đến lúc đó em muốn đi đâu anh đi cùng em.”

Lúc này Tô Niệm mới cười rộ lên, nhìn lướt qua nét mặt xấu hổ của Đinh Thái Vi, vui vẻ hơn một chút “Chị Thái Vi đang nghĩ gì thế?”

Đinh Thái Vi a một tiếng cười nói “Chị đang nghĩ tới kịch bản.” Rồi không nói tiếp nữa.

Tô Duy khê liếc qua cô “Chăm chú như thế thảo nào đạo diễn Ninh hết lời khen ngợi em.” Anh quay đầu nói với Tô Niệm “Con đường diễn xuất này thật ra không thể đi đường tắt, xét cho cùng cũng vẫn là cố gắng của từng người thôi. Sau này em học tập cô Đinh nhiều một chút, cái khác anh không nói nhưng ít ra cũng nên học sự chăm chỉ của người ta.”

Đinh Thái Vi chợt nhớ tới lời đề nghị lúc chiều của Tô Duy, anh nói nếu em ở bên tôi một năm, đôi mươi năm cố gắng không công bằng sao. Nhưng giờ nghe anh nói phải tự bước từng bước, nói nghe diễn thật sự không có đường tắt để đi, khuyên Tô Niệm nên chăm chỉ hơn. Đinh Thái Vi nghe thì không khỏi bật cười ra tiếng. Cô nghĩ đây đúng là một sự châm chọc, lúc Tô Duy nói những lời này mặt còn không hề chột, giống như người nói những lời lúc chiều cũng không phải anh, giống như người lúc chiều khuyên dụ cô không phải anh.

Tô Duy có thể nhìn ra vẻ mặt cười như không cười của Đinh Thái Vi, anh nháy mắt với cô nhưng không hề nhìn ra trong lòng cô đang nghĩ gì, chuyển qua Tô Niệm “Nhớ phải chăm chỉ học hỏi đấy.”

Tô Niệm ngồi bên cạnh ngoan ngoãn gật đầu. Đinh Thái Vi cúi đầu, tiếp tục im lặng ăn. Cô nghĩ người đàn ông Tô duy này cuối cùng là người như thế nào, cuối cùng anh ta có bao nhiêu mặt nạ? Đương nhiên, mặc kệ anh ta là hạng người gì, mặc kệ anh ta có bao nhiêu lớp mặt nạ đều không liên quan đến cô, cho nên khi lần nữa ngẩng đầu biểu hiện đã tự nhiên hơn. Tô Duy nhìn thấy hết sự biến đổi của cô, mỉm cười nghiêng đầu tiếp tục nói chuyện phiếm cùng Tô Niệm.

Bạn đang đọc truyện *Này Tình Yêu Có Bán Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Cuối tháng ba Đinh Thái Vi đã hoàn thành xong phần diễn của mình, sau một buổi mừng công nhỏ bị ép phải tham gia cô đã được về nhà tỉnh dưỡng. Hai tháng sau cô lại tiếp tục tới miền bắc tham gia một bộ phim mới lại ngoài ý muốn gặp Tô Duy.

Thật ra cũng không phải quá lạ, phim này cô lại đóng chung với Tô Niệm, Tô Duy lại tiếp tục tới giám sát công việc quay phim. Đinh Thái Vi khách khí chào hỏi Tô Duy, Tô Duy nhìn cô một chút sau đó mới nhẹ gật đầu. Lúc hai người tách ra Đinh Thái Vi nhủ mảy, thầm nghĩ sao người này lại tỏ ra như không biết cô như thế nhỉ?

Tầng sáng đoàn làm phim kết thúc công việc, mọi người ầm ĩ đi ăn khuya, Đinh Thái Vi muốn nhanh chóng quay về nhà để nghỉ nên cười nói không đi.

Chỗ cô ở cũng không xa trường quay, cô từ từ đi bộ về, trên đường thấy có người đang ngồi trên ghế dài hút thuốc, khói mờ mờ, tâm trạng người hút thuốc có vẻ không tốt lắm. Cô khẽ nở nụ cười, đoán đây là người của đoàn làm phim, ngồi chỗ này suy tư gì đó.

Đợi đi đến gần mới nhìn rõ mặt người đó, Đinh Thái Vi lấp bắp kính hải, cô tiến lên hai bước, chần chờ rồi gọi “Anh Tô?”

Người nọ ngẩng đầu, quả nhiên là Tô Duy. Tô Duy chăm chú nhìn cô một lúc, a một tiếng, vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh. Đinh Thái Vi kinh ngạc nhưng cuối cùng vẫn ngồi xuống cạnh anh. Tô Duy nghiêng đầu, dịu dàng nhìn cô “Công việc xong rồi à?”

Đinh Thái Vi “Ừ” một tiếng, dừng một chút, nhìn lại anh hỏi “Anh uống rượu.”

Tô Duy cười rộ lên, ánh đèn mờ nhạt chiếu lên mặt anh làm lộ rõ biểu hiện trên mặt anh, có chút nghiêm túc. Đột nhiên Đinh Thái Vi không biết phải nói tiếp sao cho đúng, cũng không hiểu vì sao anh ta lại phiền não đến thế nên đành ngồi yên lặng ở bên, đợi anh mở miệng trước. Tô Duy thu lại ánh nhìn, cười hỏi cô “Ngày mai còn phải quay phim không?”

Ánh mắt Đinh Thái Vi rơi xuống những đầu ngón tay của anh, hơi nhủ mảy, gật đầu. Lại thuận tiện nói “Hình như công việc của Tô Niệm cũng vừa mới kết thúc đây.”

Tô Duy nghiêng đầu, theo ánh nhìn của cô nhìn xuống điều thuốc đang kẹp trên tay “Quay phim rất vất vả, thường xuyên phải về muộn nhì.” Ngừng một chút anh lại nhìn Đinh Thái Vi “Em chú ý sức khỏe nhé.”

Mặc dù chỉ là lời khách sáo nhưng Đinh Thái Vi vẫn mỉm cười nói câu cảm ơn. Sau đó hai người tiếp tục im lặng. Một lúc sau Đinh Thái Vi cuối cùng cũng khẽ mở lời “Ngày mai tôi còn phải quay phim, tôi về trước. Anh cũng nghỉ ngơi sớm đi.”

Sau một ngày ở trường quay cô thật sự rất mệt mỏi, đang muốn đứng dậy lại bị Tô Duy giữ lại. Tô Duy nhìn cô, không biết có phải vì anh ta say rượu hay không mà ánh mắt mang đầy vẻ mờ màng. Anh hỏi liệu cô có thể ở lại với anh một lúc nữa không, giọng điệu dịu dàng cẩn thận, hoàn toàn không còn khí thế hồ phong hoán vũ của Tô gia trưởng tử. Đinh Thái Vi cảm thấy trong phút chốc trong mắt anh lóe lên sự khẩn cầu cùng bất lực, sau một giây sững sờ cô lại ngồi xuống.

Tô Duy nheo mắt, dựa lưng vào ghế “Em bình thường có hay đọc tạp trí không?”

Đinh Thái Vi suy nghĩ rồi thành thật trả lời “Bình thường tôi đều ở bên ngoài quay phim, không có thời gian đọc...” Cô thật sự rất muốn hỏi xem liệu tâm tình của anh không tốt có phải vì chuyện bất quá ấy không nhưng cuối cùng vẫn nín lại, nương theo ánh mắt của anh nhìn ánh đèn ở trường quay phía xa xa vẫn đang sáng.

Tô Duy cũng quay đầu, cẩn thận nhìn cô “Em thật sự tin tưởng ở trong thế giới này chỉ cần mình chăm chỉ có thể có được thứ mình muốn hay sao?”

Anh chuyển chủ đề không phải quá nhanh sao, Đinh Thái Vi đón ánh mắt anh, hé miệng cười “Anh biết tôi muốn gì sao?” Tô Duy lập tức nheo mắt, nhìn chăm chăm vào cô không nói. Đinh Thái Vi cười, tránh ánh mắt của anh ta “Cũng đã phân đầu mười năm, thêm mười năm nữa, với tôi mà nói cũng không hơn gì.”

Tô Duy dùng tay đỡ trán “Vì sao em không suy nghĩ đến đề nghị của tôi?”

Anh nhẹ giọng hỏi, giống như lơ đãng hỏi nhưng thần sắc lại vô cùng chăm chú. Gió đêm thổi qua mang theo hương rượu thoang thoảng từ người anh khiến Đinh Thái Vi hơi hốt hoảng. Cô lặng lẽ cân nhắc, nghĩ thầm anh ta đã hỏi một cách chân thành như vậy thì cô cũng không cần phải che che giấu giấu làm gì. Mím cười rồi nhìn Tô Duy nói “Vậy sao anh lại đề nghị như thế?” Thấy Tô Duy nhủ mảy, giống như không hiểu rõ ý cô, cô cười tiếp tục nói “Dùng điều kiện của anh căn bản không cần chơi mấy trò này.”

Tô Duy nghe xong lời của cô thì sững sờ, nhưng rất nhanh nở nụ cười. Anh nhìn cô, trực tiếp nói ra tâm sự của cô “Em đang sợ hãi.”

Đinh Thái Vi cũng cười theo nhưng cũng không phủ nhận “Tôi đương nhiên sợ hãi.” Ánh mắt Tô Duy xuyên qua bóng đêm mờ ảo nhìn chăm chăm vào cô, đợi cô tiếp tục nói. Đinh Thái Vi cảm thấy buồn cười nói “Anh có thể tìm người tuổi trẻ hơn tôi, cũng có thể hấp dẫn hơn tôi.”

Tô Duy lại nheo mắt, chậm rãi tiến gần đến bên tai cô “Nếu như tôi nói không phải em thì không thể, em có thể một lần nữa thử suy nghĩ không?”

Quả nhiên là người đang say, lá gan và dũng khí để nói cũng lớn hơn nhiều. Đinh Thái Vi lén lút lùi về phía sau, trên mặt vẫn vui vẻ “Sẽ không, tôi vẫn sợ.”

Tô Duy lập tức bật cười, đưa tay nắm cầm cô, ép cô nhìn thẳng vào mình “Sợ tôi bạc đãi em?”

Ngay cả là say rượu thì động tác và lời nói này cũng có phần quá phận. Đinh Thái Vi nhìn thẳng vào mắt Tô Duy, sau đó giật giật muốn tránh khỏi gông

cùm của anh. Tô Duy tăng thêm lực, cười cười nói “Chỉ một năm thôi, chúng ta giao hẹn một năm, được không?”

Ngữ điệu của anh dịu dàng, động tác lại có phần bá đạo, hoàn toàn như một người tâm thần phân liệt. Đinh Thái Vi bật cười “Anh buông tay trước đã.”

Quả nhiên Tô Duy thả tay, nhưng chỉ trong tích tắc anh đã nắm vai cô. Đinh Thái Vi cảm thấy bức bối, hung hăng trừng anh. Tô Duy cười cười kéo cô vào trong lòng mình khẽ nói “Không phải em đang mệt sao? Nhắm mắt lại, nghỉ ngơi một chút đi.”

Đinh Thái Vi bị chọc cười cười, nhìn chằm chằm vào mặt anh “Ồ đây ư?”

Tô Duy cười, kéo đầu cô sát vào ngực mình “Tôi muốn em ở lại với tôi thêm một lúc nhưng em lại muốn ngủ, không có cách nào khác chỉ đành làm em bị ám ức thôi.” Có lẽ anh đang muốn xin lỗi nhưng ngữ khí lại vô cùng sung sướng. Đinh Thái Vi không còn muốn so đo mà trực tiếp đem khuỷu tay huých vào bụng anh “Anh lo mà tỉnh rượu đi, tôi đi trước.” Cô đứng lên, cũng không quay đầu, thẳng bước về phía trước, càng không quan tâm đến biểu hiện thống khổ của Tô Duy ở phía sau.

Biểu hiện của Tô Duy đúng thật rất đau khổ, vừa rồi bị Đinh Thái Vi huých một cái anh đau đến mức gập cả người xuống. Nhìn thấy bóng Đinh Thái Vi dần xa khỏi miệng anh khẽ cong lên. Đợi bình tĩnh anh anh bước nhanh theo sau, ngăn Đinh Thái Vi lại “Có phải khi tôi tỉnh rượu em sẽ đồng ý ở bên tôi?” Anh bình tĩnh nhìn cô, dưới ánh đèn mờ nhạt không thể nhìn rõ được biểu hiện của anh lúc này.

Đinh Thái Vi nhìn chằm chằm vào anh, từ từ lắc đầu “Anh Tô, tôi không biết vì sao anh lại say đến mức này, cũng không biết vì sao anh say rượu rồi chạy tới đây nói những lời khó hiểu này. Tôi giờ đang mệt sắp chết rồi, thật sự muốn nhanh chóng về nhà nghỉ ngơi, cũng hi vọng ngày mai sau khi anh tỉnh rượu có thể quên đi hết phiền muộn.” Cô nhìn anh “Anh hiểu ý tôi không?”

Ngữ khí này hoàn toàn biến Tô Duy thành người không tỉnh táo. Tô Duy nhìn cô một chút, ánh mắt đột nhiên trở nên sáng lấp lánh gật đầu cười “Đương nhiên hiểu rồi.” Dừng một chút rồi anh tiến lên hai bước, mặt gần như dán sát vào mặt cô “Mấy ngày nay có phải ngày nào em cũng phải quay không? Khi nào em rảnh?” Anh khẽ cười, ưu nhã dịu dàng, giống như sự thất thố lúc trước chỉ là hiểu lầm.

Trong lòng Đinh Thái Vi âm thầm khâm phục công lực trở mặt của anh, nói “Mấy ngày này đoàn làm phim đang đẩy nhanh tiến độ, có lẽ cuối tuần mới được rồi một chút.”

Nụ cười trên mặt Tô Duy nở rộng, gật đầu tỏ ra hiểu rõ. Dừng một chút lại nói “Tôi đưa em về.”

Đinh Thái Vi cuống quýt từ chối, nghĩ đến không hiểu hôm nay Tô Duy này đã bị cái gì kích thích mà trở nên như vậy, có lẽ cô nên nhanh chóng tránh đi cho nhanh. Tô Duy thấy cô lắc đầu, có lẽ thật sự không muốn anh đưa về thì không kiên trì nữa. Hai người khách khi nói tạm biệt. Sau khi Đinh Thái Vi về đến nhà vẫn cảm thấy sợ hãi. Cô nghĩ đến Tô Duy vừa rồi thật sự quá quý dị, dù là thần sắc, cử chỉ hay cách nói chuyện đều không bình thường chút nào. Trong ấn tượng của cô Tô Duy là người đàn ông ôn nhã nhưng vẫn nhiệt tình, mà Tô Duy vừa rồi lại có phần cô đơn, bối rối và buồn khổ, không biết có phải có liên quan tới mấy tờ báo lá cải hay không.

Cô vốn muốn đi xem chút tin tức nhưng không thể thoát khỏi cơn buồn ngủ, vì thế trực tiếp ngã lên giường ngủ một giấc thật say. Trước khi chìm sâu vào giấc ngủ cô vẫn mơ màng nghĩ, ngày mai nhất định phải tìm chút thông tin mới được, nghiên cứu xem cuối cùng hôm nay Tô Duy đã xảy ra chuyện gì...

Ngày hôm sau tới trường quay Đinh Thái Vi phát hiện Tô Duy đã ở đó thì giật mình ngăn người, trong lòng thầm nói “Tô Niệm hình như đang quay ở trường quay khác cơ mà, sao Tô Duy lại đến đây vào giờ này? Đang mải nghĩ thì ánh mắt Tô Duy nhìn về phía cô, thấy vẻ mặt nghiêm túc của cô không khỏi khẽ nhếch môi, gật đầu cười với cô. Đinh Thái Vi bối rối trả lại một nụ cười, do dự không biết có nên tiến lên chào hỏi hay không.

Vừa hay lúc đó chị An đi tới, đập lên vai cô “Đạo diễn đang tìm em.” Giọng điệu của chị An cao hơn bình thường, đủ để những người ở đây đều nghe thấy. Đinh Thái Vi biết rõ chị An tới giải vây cho mình, nở nụ cười đầy cảm kích.

Chị An cười tủm tỉm, ôm cô đi vào bên trong. Đợi đi xa hơn một chút mới hạ giọng hỏi “Đã có chuyện gì xảy ra?”

Đinh Thái Vi chớp mắt mấy cái “Chị nói xem đã xảy ra chuyện gì?”

Chị An bị chọc cười, liếc cô “Mau vào thôi, vừa rồi đạo diễn tìm em, hình như đến phân đoạn của em.” Đinh Thái Vi gật đầu, đang chuẩn bị rời đi lại nghe thấy chị An ở sau gọi với theo. Cô quay đầu thấy chị An khẽ mỉm cười nói “Gần đây có nhiều phóng viên lắm, tuy đều hướng đến anh em nhà họ Tô nhưng chị cũng nói để em biết mà cẩn thận một chút.” Ý tứ của chị An là cô nên giữ một khoảng cách nhất định với Tô Duy. Đinh Thái Vi đương nhiên hiểu, bật cười, gật đầu tỏ ý đã hiểu.

Bộ phim này Đinh Thái Vi vẫn đóng nữ phụ, vai diễn điển hình trong phim truyền hình, nữ phụ thường là những người đàn bà xấu xa không từ thủ đoạn phá hoại hạnh phúc của nam chính và nữ chính. Trước đây cô luôn diễn những nhân vật dịu dàng hoặc lương thiện, lần này diễn vai ác nhưng cũng vẫn thuận buồm xuôi gió, lúc nên độc ác thì sẽ thật độc ác, lúc mềm mỏng đáng yêu sẽ mềm mỏng đáng yêu, ngay cả đạo diễn cũng không nhận được mà phải cất lời khen ngợi khả năng diễn xuất của cô. Trong lòng Đinh Thái Vi âm thầm cười khổ, nghĩ thâm diễn tốt là một chuyện, còn thành công hay không lại là chuyện khác, thế giới này rốt cuộc có còn không bằng không nữa.

Giữa lúc nghỉ ngơi Đinh Thái Vi và chị An đang bàn luận về một phân đoạn cô biểu hiện chưa được tốt, lại có chỗ diễn hơi quá. Đột nhiên Đinh Thái Vi như sực nhớ đến gì đó bèn hỏi “Gần đây có phải có chuyện gì lớn mới xảy ra không?” Chị An cũng nghĩ hoặc nhìn cô, cô vội bổ sung “Có liên quan đến anh em nhà họ Tô ư?”

Chị An nghĩ một chút rồi lắc đầu “Sao đột nhiên lại hỏi chuyện này?”

Đinh Thái Vi cười không đáp. Cô không nói cho chị An biết chuyện tối qua là vì cô cảm thấy nếu giải thích thì thật phiền toái, nếu như bây giờ nói rõ nguyên nhân nói không chừng chị An sẽ nhảy dựng lên và mắng cô về tội thích xen vào việc của người khác, vậy chẳng thà không nói thì hơn. Mà chị An thấy cô yên lặng cũng không tiếp tục truy vấn. Hai người tiếp tục chủ đề lúc đầu, nhiệt tình thảo luận về diễn xuất của Đinh Thái Vi.

Bạn đang đọc truyện *Này Tình Yêu Có Bán Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Qua mấy ngày phải quay liên tục vốn đã rất mệt mỏi, hết lần này đến lần khác đạo diễn còn yêu cầu với mọi người rất nghiêm khắc, mấy lần phải quay lại, tất cả mọi người dường như đã kiệt sức rồi. Cuối cùng cũng đến lúc được nghỉ, Đinh Thái Vi nhìn mọi người tản đi mới chậm rãi đi về phía phòng thay đồ để tẩy trang và thu dọn đồ đạc. Đinh Thái Vi vốn được dùng chung phòng nghỉ với nữ chính, có điều nữ chính bình thường cũng không hay sử dụng chỗ này, Đinh Thái Vi không khách khí chiếm luôn, coi phòng nghỉ là địa bàn của mình.

Đang mơ màng nằm trên ghế dài trong phòng nghỉ bỗng nghe tiếng gõ cửa nhẹ. Đinh Thái Vi đứng lên đi mở cửa. Ngoài cửa lại là Tô Duy. Đinh Thái Vi giật mình, một lúc sau mới bình tĩnh lại, khẽ cười hỏi anh ta có việc gì. Tô Duy nhìn cô, cười nhưng không nói gì. Đinh Thái Vi cũng không hoảng, nhìn lại anh ta, lẳng lặng đợi anh mở miệng.

Cuối cùng Tô Duy cũng cười ra tiếng, nâng túi đồ trong tay lên “Đưa đồ ăn khuya.” Đinh Thái Vi khẽ nhún mày, không hiểu dụng ý của anh ta. Tô Duy cười “Vi chuyện tối qua nên muốn nói lời xin lỗi với em.”

Thì ra vì muốn đến xin lỗi, Đinh Thái Vi vui vẻ nhận gói đồ, đang do dự không biết có nên mời anh ta vào phòng hay không chợt nghe giọng nói dịu dàng của anh vang lên “Không làm phiền em nữa.” Cuối cùng thêm một câu “Nhớ phải ăn nhé.”

Đinh Thái Vi đợi anh rồi đi mới tỉnh táo đóng cửa lại. Cô nhìn trong túi đồ, là điểm tâm Ninh Kí, còn một chút đồ ăn vặt nữa, tất cả đều là những món cô yêu thích. Đinh Thái Vi nhìn qua không khỏi nở nụ cười, thầm nghĩ Tô duy này thật là người kì lạ, cũng không biết từ đâu anh ta biết cô thích những món này.

Ném túi đồ ăn lên bàn, Đinh Thái Vi đang định tiếp tục giấc ngủ thì lại vô tình nhìn thấy tờ báo cạnh túi xách. Cô cầm lên, vừa mở ra đã thấy ngay hình ảnh của Tô Niệm. Cô nhìn dòng tin bên dưới ảnh, nội dung nói về chuyện Tô Niệm và nam chính Mạnh Kiều Vũ đang hẹn hò. Người viết bài thậm chí còn lớn gan suy đoán rằng có thể Tô Niệm và Mạnh Kiều Vũ đã chính thức xác lập quan hệ, chỉ đợi gia đình hai bên tán thành.

Mạnh Kiều Vũ này Đinh Thái Vi đã gặp qua mấy lần, không phải quá quen biết nhưng cũng không xa lạ gì. Anh ta cũng không khác Đinh Thái Vi là mấy, hai năm gần đây nổi lên rất nhanh, ngoại hình ưa nhìn, diễn xuất cũng thuộc loại tốt, có nhiều hi vọng trong tương lai.

Thì ra là Tô Niệm hẹn hò với Mạnh Kiều Vũ. Đinh Thái Vi nở nụ cười, buông tờ báo xuống, thầm nghĩ bọn họ đúng là tiên đồng ngọc nữ, nhưng cũng không biết có thể ở bên nhau bao lâu.

Đinh Thái Vi chợt nhớ tới hành động lạ thường của Tô Duy hôm qua, có lẽ chuyện Tô Duy say rượu là có liên quan tới chuyện tình cảm của Tô Niệm. Thế nhưng chuyện này cũng chẳng liên quan gì tới cô, cô cười cho qua rồi cũng không để tâm, tiếp tục gục xuống ngủ.

Vài ngày sau đó đoàn làm phim vẫn bận tới mảy tới mọt, Đinh Thái Vi mỗi ngày đều mệt chết đi sống lại, lúc được về nghỉ ngơi chỉ hận không thể biến ngày mai thành ngày tận thế luôn. Chị An thương cô nên suốt ngày hầm canh tắm bổ cho cô. Trong lòng Đinh Thái Vi không ngừng cảm kích, nhiều năm trôi qua cũng chỉ có một mình chị An vẫn luôn ở bên cô, đối với cô không rời không giận, cho nên cô càng không muốn khiến chị An lo lắng. Lúc gặp mặt chị An cô đều cố gắng chống đỡ, không hề kêu một từ mệt, chỉ đợi khi về đến nhà cô mới không kiêng nể gì ngã lăn ra giường ngủ đến quên luôn trời đất.

Một tuần nhanh chóng qua đi, phần diễn của cô cơ bản đã quay xong, cũng có thời gian nghỉ ngơi. Cô vẫn thường nói đùa với chị An, cô phải ngủ ba ngày ba đêm mới được, đợi sau khi tỉnh lại sẽ quyết định xem nên tới đâu để thả lỏng tâm tình. Chị An nghe xong ý vị cười, nói vậy em cứ từ từ mà ngủ, chị đây sẽ đứng giờ đem đồ tiếp tế cho em. Nói xong hai người đều cười rộ lên.

Quả nhiên Đinh Thái Vi tự nhốt mình trong nhà, cũng đã chuẩn bị hết những đồ cần thiết để có thể trường kì nê mạn. Chỉ là hôm ấy cô vừa nằm xuống thì thấy điện thoại reo. Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, đầu óc mơ mơ màng màng cũng không muốn xem là ai đã nhắc máy.

Cô không ngờ người gọi tới lại là Tô Duy. Tô Duy nghe được giọng nói lười biếng của cô không khỏi ngẩn người, dịu dàng hỏi “Em đang ngủ?” Đinh Thái Vi khàn khàn lên tiếng, hỏi anh có chuyện gì. Tô Duy ở bên kia yên lặng hai giây, đến khi mở miệng ngữ khí đã thoải mái hơn “Muốn ra gặp tôi một chút không?”

Thiếu chút nữa Đinh Thái Vi đem di động ném đi, cô muốn gặp anh ta làm gì chứ, nghe anh ta nói những lời điên điên khùng khùng ấy sao? Nhấn nhẹn, cô

cuối cùng vẫn kìm chế cơn giận, bình tĩnh hỏi “Có thể không gặp không?”

Đoán rằng giờ cô vẫn còn chút tỉnh táo, cô không muốn gặp anh, nhưng vẫn phải trung cầu ý kiến của anh. Tô Duy không khỏi cười ra tiếng, trả lời cô “Không thể.”

Đinh Thái Vi cắn chặt răng, sau đó mới thấp giọng thờ dài “Anh đợi một chút, tôi sẽ ra ngay.” Tô Duy đáp lời, bổ sung “Đi gặp tôi em không cần phải trang điểm, tôi không ngại.” Lời này tuyệt đối là không buồn cười chút nào, Đinh Thái Vi hơi nhủ mảy, không phải ứng lại lời anh ta nói mà trực tiếp cúp điện thoại.

Tô Duy đợi cô ở bãi đỗ xe, có lẽ để tránh tai mắt của phóng viên, điểm này rất hợp với ý của Đinh Thái Vi. Cô trực tiếp đi thang máy xuống tầng bãi đỗ xe, thấy Tô Duy thò đầu ra vẫy tay với cô. Đinh Thái Vi đi qua, Tô Duy giúp cô mở cửa. Đợi cô ngồi vào ghế phụ, Tô Duy cẩn thận nhìn cô, cười nói “Quả nhiên em không trang điểm.”

Trong lòng Đinh Thái Vi lúc này thật sự đang muốn đánh chết Tô Duy. Tô Duy nhìn vẻ mặt tối tăm của cô không cần nhiều tâm tư cũng biết cô đang nghĩ cái gì, cười cười không trêu chọc cô, chỉ dịu dàng nói “Nếu mệt thì em ngủ một chút đi.” Đinh Thái Vi nhắm mắt, qua một lúc mở mắt ra hỏi “Chúng ta đi đâu đây?”

Tô Duy thấy cô rõ ràng đang buồn ngủ nhưng vẫn cố gắng gượng tỉnh táo, hình như cô không tin anh lắm. Anh nở nụ cười, không trả lời chỉ dịu dàng nói “Em yên tâm ngủ đi, chờ tới nơi tôi sẽ gọi em.”

Đinh Thái Vi nghe thấy giọng nói dịu dàng của anh, trong lòng không khỏi rung động, không biết thế nào lại an tâm ngủ rất say. Đợi khi cô tỉnh lại xe đã dừng ở bên ngoài biệt thự của Tô Duy.

“Nơi này ở ngoài ô, rất yên tĩnh, tôi nhớ là em thích những nơi thế này.” Tô Duy cười giải thích, sau đó mở cửa xe giúp cô.

Đinh Thái Vi nhìn những bước tường đồ loang lổ của căn nhà cũ trong nội viện dưới bóng đại thụ, còn có những bông hoa nhỏ nhỏ cô không biết tên, đáy mắt khẽ cười, tán thưởng nói “Khung cảnh rất tốt.” Cô xuống xe nhìn về phía Tô Duy “Bình thường anh ở đây sao?”

Tô Duy gật gù đầu, dẫn cô đi về phía cửa “Tôi rất ít khi tới phương bắc, cho dù đến đây cũng không nhất định sẽ ở chỗ này. Thế nhưng bình thường ở đây vẫn có người trông coi, phòng ốc cũng sẽ không bám bụi.” Nói rồi nghiêng đầu cười với cô, mở cửa “Mùa hè ở đây không phải rất nóng sao, nơi này luôn để dành cho mọi người về nghỉ hè.”

Đinh Thái Vi cũng cười đi theo anh vào nhà, đánh giá xung quanh “Quả nhiên không nhiễm một hạt bụi.”

Tô Duy nheo mắt cười cười, ném chìa khóa lên bàn trà. “Em ngồi trước đi, tôi đi châm trà.” Nói rồi đi vào bếp.

Đinh Thái Vi nhìn qua bài trí trong nhà, dù ghế dựa trạm khắc hay bình hoa khắc chữ đều lộ ra vẻ thanh nhã cổ xưa, thật sự có điểm rất giống với Tô Duy. Tô Duy từ trong bếp đi ra thấy Đinh Thái Vi đang xuất thần nhìn đồ đạc trong nhà cười hỏi “Đang nhìn gì thế?” Đinh Thái Vi quay đầu thấy Tô Duy đang bê khay trà đứng ở đó, cười nhìn cô khiến cô ngạc nhiên vô cùng “Anh còn có hứng thú tao nhã này sao?”

Tô Duy cười giải thích “Hai ngày nay tôi vẫn luôn ở đây, những đồ này bày không thì thấy lãng phí quá nên tôi đã lôi ra dùng.”

Khó trách trong phòng không nhiễm bụi, cô còn tưởng nơi này được quản gia quản lý rất tốt, ai ngờ anh ở đây. Đinh Thái Vi cười, chợt nhớ tới gì đó cô nói với Tô Duy “Lúc trước không phải anh nói chỉ ở trong nước hai tháng thôi sao, tôi nghĩ giờ anh phải đang ở nước ngoài mới đúng chứ.”

Tô Duy đang loay hoay với bộ pha trà, nghe thế ngẩng đầu nhìn cô, sau đó lại cúi đầu tiếp tục làm. Đinh Thái Vi đợi mãi không thấy anh trả lời, cô trầm nghĩ có lẽ không nên tiếp tục hỏi vấn đề này nữa. Không khí trong phòng trở nên yên tĩnh chỉ còn lại tiếng thở của hai người, không biết qua bao lâu Tô Duy đưa cho Đinh Thái Vi một chén trà cười nói “Em uống thử xem”

Thật ra đối với trà đạo Đinh Thái Vi không có chút kiến thức gì, chỉ làm bộ đưa lên nhắm nháp, sau đó uống hai hớp. Tô Duy nhìn cô bật cười. Đợi cô uống xong anh đứng lên đi đến trước mặt cô, cúi đầu nhìn cô “Có muốn ngủ một chút không? Tôi đi làm cơm, đợi em tỉnh lại có thể ăn.”

Giọng nói nhẹ nhàng dịu dàng như vậy, cộng thêm ánh mắt ôn hòa của anh khiến Đinh Thái Vi kinh ngạc, nhưng rất nhanh cô đã bình tĩnh lại, cười nói được, sau đó định yên lặng rút lui.

Tô Duy làm như không thấy hành động của cô, vẫn nở nụ cười, đưa tay ôm lấy cô đi lên phía phòng ngủ ở tầng hai. Đinh Thái Vi bị anh ôm giật mình không nói nên lời. Tô Duy đưa cô tới giường, nhẹ nhàng nói câu ngủ ngon rồi đi ra ngoài, để lại Đinh Thái Vi sững sờ ngồi yên một chỗ, phiền não cũng không phải mà bức tức cũng không được.

Thế nhưng cuối cùng cô cũng không ngăn được sự mệt mỏi tích lũy mấy ngày qua, rất nhanh Đinh Thái Vi đã lăn ra ngủ, cảm sự phiền muộn và tính toán cũng như tức giận vút ra sau đầu. Đợi cô tỉnh lại, sắc trời bên ngoài đã tối, cô mở đèn phía đầu giường, đang muốn rời giường thì thấy cách đó không xa có bày một giá để CD. Cô nhắc chân đi qua, cầm lấy một vài cái xem xét. Đều là đĩa phim do Tô Niệm diễn hoặc đĩa nhạc của cô ấy, có cái thậm chí còn chưa từng xuất hiện trên thị trường, còn có vài cái là hậu trường quay phim.

Đinh Thái Vi nhìn qua rồi để lại chỗ cũ, quay ra nhìn qua căn phòng một chút, có lẽ đây là phòng ngủ của Tô Duy. Cô khẽ cười, đi dép rồi xuống tầng.

Tô Duy đang bận rộn trong bếp, nghe tiếng người tới anh quay đầu, thấy Đinh Thái Vi đang đứng ở cửa bếp đầy kinh ngạc, cũng không biết cô đang nghĩ gì.

“Tĩnh rồi à? Đợi vài phút nữa thôi, lập tức có thể ăn.” Anh nở nụ cười, giục cô quay lại phòng khách. Đinh Thái Vi không động đậy, vẫn đứng yên ở cửa. Tô Duy nghi hoặc nhưn mày cười hỏi “Sao thế?”

Đinh Thái Vi nghiêng đầu “Đó là phòng ngủ của anh?”

Một câu hỏi không đầu không cuối nhưng Tô Duy nghe qua là hiểu, anh cười, lắc đầu, chuyển đề tài “Tôi nấu món xôi sườn, em xem, mùi có thơm không?”

Đinh Thái Vi đi qua ngửi ngửi, quả nhiên rất thơm. Cô nhìn qua phía bàn cơm không khỏi kinh ngạc “Com tây mà hợp với món xôi sườn sao?”

Tô Duy nhìn cô, không đáp, chỉ nhẹ nhàng tiến tới hôn lên má cô. Đinh Thái Vi một lần nữa sùng sốt, đợi khi cô bình tâm lại Tô Duy đã vừa cười vừa lùi ra.

Trong lòng Đinh Thái Vi khê thờ dài, không biết có phải vì ngủ nhiều ngủ rồi hay không mà lại để Tô Duy ra tay thành công. Cô nhìn bóng lưng Tô Duy, nhớ bộ dạng quay đầu cười cười của anh ta, còn có sự dịu dàng lúc đưa cô lên tầng đi ngủ, không biết vì sao trong lòng lại cảm thấy rất êm đềm.

Bạn đang đọc truyện *Này Tình Yêu Có Bán Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Ăn cơm xong trời đã hoàn toàn tối chầm, Tô Duy hình như cũng không có ý định đưa cô về nhà, Đinh Thái Vi do dự nhưng cũng không biết làm thế nào để mở lời cho tốt. Hai người ngồi trong nội viện hóng mát, Tô Duy loay hoay với đồng cây cảnh, Đinh Thái Vi chỉ đứng nhìn nhưng lại có cảm giác thanh tĩnh tự tại lạ thường.

Qua một hồi, Tô Duy đứng lên xoa xoa hai bàn tay đầy bùn, nhìn Đinh Thái Vi nói “Mấy ngày tới ở lại đây đi.” Không phải câu hỏi nhưng cũng không thể nhìn ra tâm tình anh ta là gì. Đinh Thái Vi a một tiếng, muốn từ chối lại nghe Tô Duy nói tiếp “Đã trễ lắm rồi, đây lại là vùng ngoại ô, chỉ sợ không tiện lái xe.”

Đinh Thái Vi yên lặng một chút, cười rộ lên “Đây có coi là uy hiếp không?” Tô Duy nghiêng đầu liếc nhìn cô nhưng chỉ cười không nói. Đinh Thái Vi tiếp tục cười nói “Tôi không ngại anh tiễn tôi đâu.”

Tô Duy trừng mắt “Là tôi cố ý.”

Đinh Thái Vi bị chọc cười, giả vờ thờ dài “Vậy tôi gọi chị An tới đón.”

Tô Duy cười tủm tỉm, đưa tay đỡ cô “Chúng ta vào nhà rồi nói.”

Hai người rửa tay, Tô Duy lại pha trà cho cô, Đinh Thái Vi nheo mắt “Buổi tối uống trà, không sợ mất ngủ sao?” Tô Duy cười ngồi xuống cạnh cô “Ngủ không được cũng không sao, chúng ta có thể làm chuyện khác.”

Thì ra con người bình thường luôn tỏ ra ôn nhã cũng có thể nói ra những lời thiếu đứng đắn như vậy. Đinh Thái Vi há hốc miệng, cuối cùng vẫn quyết định lờ lời nói lập lờ kia của anh đi, tiếp tục cười nói “Cũng đúng, có thể làm chuyện khác. Hay chúng ta xem đĩa đi?” Thấy Tô Duy nhưn mày nhìn cô, cô cười “Tôi thấy trong phòng có nhiều đĩa của Tô Niệm, thậm chí còn có cái chưa từng xuất hiện trên thị trường, tôi hơi tò mò.”

Tô Duy nhìn cô, thần sắc vẫn không có gì thay đổi, chỉ nhàn nhạt a một tiếng nói “Những đĩa kia đều cũ cả rồi, không biết còn xem được hay không.”

Đinh Thái Vi không nài ép nữa, cười nói một câu “đáng tiếc” sau đó đổi chủ đề, cùng anh nói về phong cách trang trí trong nhà. Tô Duy nói cho cô biết, nhiều đồ ở trong phòng này là sản nghiệp của ông nội anh ta, đã từng bị trưng thu, quay vòng nhiều chỗ cuối cùng mới có thể về lại tay Tô gia. Đinh Thái Vi nghe không khỏi thôn thức về những năm tháng lịch sử của lão gia họ Tô. Tô Duy nghe cô cảm thán thì bật cười “Thật ra cái này chỉ có cái xác nhà là cũ thôi, bên trong không biết đã được cải tạo bao nhiêu lần rồi.”

Hai người đang nói chuyện mà Đinh Thái Vi không nhận được đã ngập mấy lần, Tô Duy thấy cô như vậy thì cười nói “Xem ra mấy ngày vừa qua em nghỉ ngơi không tốt thật, trước đi ngủ đi, sau này chúng ta còn nhiều thời gian nói chuyện.” Nói rồi còn nhắm mắt đầy mập mờ với cô.

Đinh Thái Vi không nhận được bật cười, gạt đầu “Tôi lên tầng trước.”

Trong lòng cô thật sự ngạc nhiên, vốn nghĩ đêm nay Tô Duy sẽ làm một chút chuyện gì đó, không nghĩ tới anh ta có thể dứt khoát buông tha cho cô về đi ngủ, không một yêu cầu nào khác. Trước đó khi Tô Duy mở lời giữ cô lại thì cô đã chuẩn bị sẵn tâm lý, nhưng với động thái này của Tô Duy cô ngoài sự kinh ngạc còn có chút yên tâm, thậm chí ít nhất trong hôm nay cô có thể ngủ một giấc an ổn rồi.

Đình Thái Vi đứng dậy đi lên tầng, Tô Duy cùng cô sánh vai, đến cửa phòng anh ta bước lên trước mở cửa giúp cô. Đình Thái Vi vội vàng nói cảm ơn, thấy anh cũng đi vào phòng cũng không kinh ngạc, thuận miệng cùng anh ta nói chuyện “Căn phòng này là của Tô Niệm?” Thấy Tô Duy lộ ra thần sắc kinh ngạc, cô cười “Xem ra tôi đoán sai rồi.”

Tô Duy liếc nhìn cô, cười và lắc đầu “Đôi khi Tô Niệm cũng tới đây.”

Nói vậy là cô đoán đúng rồi. Đình Thái Vi cười, không nói thêm gì nữa. Đợi Tô Duy đi rồi Đình Thái Vi mới quan sát thật kỹ căn phòng, phát hiện trên bàn trang điểm có một vài tấm hình của Tô Niệm. Cô đi qua cầm lên xem, người trong hình cười sáng lạn, xinh đẹp động lòng, đúng là một đại mỹ nhân. Đình Thái Vi không khỏi nhìn thêm một chút, nghĩ thầm, đúng là khó trách, Tô Niệm có thể thành công, ngoài năng lực của Tô gia nâng đỡ, xem ra Tô Niệm cũng là một người khiến người khác gặp cũng khó thể quên được gương mặt cô, đây có lẽ cũng là một nguyên nhân khiến cô ấy thành công.

Đình Thái Vi đặt ảnh xuống, chậm rãi đi về phía giường nằm xuống, không biết vì sao đột nhiên lại hồi tưởng về mười năm cố gắng của mình.

Nửa đêm Đình Thái Vi tỉnh lại, không biết có phải vì ban ngày ngủ quá nhiều hay không mà sau khi tỉnh lại cô không thể ngủ tiếp nữa. Cô đi đến cạnh cửa sổ sát đất, thấy Tô Duy đang ngồi ở ghế đá trong sân đình viện hút thuốc. Bóng dáng Tô Duy dưới ánh trăng không hề khác với lần say rượu hôm đó, nhìn thế nào cũng thấy có chút cô đơn.

Đình Thái Vi nhìn chăm chú một lúc cuối cùng vẫn kéo rèm, tiếp tục lên giường ngủ.

Hôm sau lúc rời giường trời đã sáng rõ. Đình Thái Vi mơ mơ màng màng xuống tầng thấy Tô Niệm đang ngồi trên sofa đọc sách. Cô lập tức bị dọa tỉnh, đêm qua Tô Duy mới nói thỉnh thoảng Tô Niệm cũng đến đây, sáng sớm tỉnh dậy quả nhiên Tô Niệm đã tới. Đình Thái Vi sững sờ đứng ở đầu cầu thang, do dự không biết có nên xuống dưới không. Vừa hay Tô Duy bụng bữa sáng từ phòng bếp ra, ngược mắt nhìn thấy cô liền cười chào hỏi “Chào buổi sáng.”

Đình Thái Vi đành cố nặn ra một nụ cười “Chào.”

Tô Duy thấy cô đứng bất động ở cầu thang bật cười “Xuống ăn sáng thôi.”

Đình Thái Vi a lên một tiếng, không tự chủ được nhìn về phía Tô Niệm ở bên kia. Tô Niệm cũng đang nhìn cô nhưng không giống như bị giật mình, chỉ nhìn cô cười cười coi như chào hỏi sau đó chảy nước miếng chạy đến bên bàn ăn. Chuyện này vượt xa dự đoán của Đình Thái Vi, cô những tưởng rằng Tô Duy đối với Tô Niệm có tình, Tô Niệm đối với Tô Duy cũng có ý, hiện tại xem ra cũng không hẳn là thế.

Cô trấn định đi xuống, làm bộ không có việc gì ngồi đối diện anh em bọn họ, chột nghe Tô Niệm cười hỏi “Chị Thái Vi, chị uống gì? Sữa nhé?” Khóe miệng Đình Thái Vi khẽ giật giật, cup mì, nhận lấy chén Tô Niệm đưa, nhẹ nói cảm ơn, sau đó một mực yên lặng.

Ánh mắt Tô Niệm luôn chăm chăm vào Đình Thái Vi và Tô Duy, một lát sau ghé vào bên tai Tô Duy nói “Lần này anh nhìn không tệ.”

Tô Duy đưa tay vỗ đầu cô, ánh mắt như có như không rơi xuống người Đình Thái Vi “Phải không?” Giọng nói cười như không cười, Tô Niệm nghiêm túc gật nhẹ đầu.

Hai anh em bọn họ cứ như thế, không coi ai ra gì mà bàn luận, mà đối tượng bàn luận lại không ai khác chính là Đình Thái Vi, nói thế nào đều cảm thấy thái quá, nhưng Đình Thái Vi lại chỉ vui vùi đầu ăn uống, tuyệt nhiên không chú ý tới cuộc trò chuyện của bọn họ. Thật ra lời Tô Niệm nói Đình Thái Vi đều nghe thấy hết, cô đoán trước kia Tô Duy đã từng qua lại với những cô gái khác, cho nên Tô Niệm cố ý nhấn vào hai từ “Lần này”, có lẽ Tô Niệm cố ý nói cho cô nghe, cũng có lẽ là sự bất mãn của Tô Niệm dành cho Tô Duy.

Ăn xong bữa sáng Đình Thái Vi đã muốn tạm biệt, lúc ấy Tô Niệm đang uốn éo trên sofa xem CD, nghe thấy lời cô lập tức ngẩng đầu, chớp chớp mắt nhìn cô nói “Chị Thái Vi, chị đừng xem em là người ngoài nhé.”

Người ngoài hình như là cô mới đúng... Đình Thái Vi không biết phải nói gì, cuối cùng cười cười xem như đáp lời. Tô Niệm thấy cô cười thì cũng cười lên, vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh “Cùng xem đĩa nhé?”

Đình Thái Vi chút nữa sặc chính nước bọt của mình, cười lắc đầu, cô chuyển hướng sang Tô Duy đang chăm chú với bộ đồ uống trà “Tôi vừa gọi điện cho chị An rồi, chắc chị ấy sẽ tới nhanh thôi.”

Tô Duy nghĩ rồi đứng lên nói “Vẫn là tôi đưa em về.” Ngừng một chút rồi nói “Tôi có chuyện muốn bàn với em.”

Anh đã nói đến vậy Đình Thái Vi không thể từ chối hơn nữa. Tô Duy dẫn dò Tô Niệm vài cô sau đó khoác tay cô đi ra ngoài. Suốt đường đi Đình Thái Vi đều yên lặng, cũng không suy đoán xem hành động thân mật đó của Tô Duy có phải cố ý làm cho Tô Niệm xem hay không nữa. Cô gọi điện cho chị An, bảo chị An tới nhà cô trước, cô sẽ về ngay. Sau đó nhìn Tô Duy, đợi anh mở lời.

Tô Duy nhẹ nhàng gõ tay lái “Em đồng ý ở bên tôi, tôi rất vui.”

Đình Thái Vi cup mắt, không nói lại. Anh ta đang nói cho cô biết anh ta đã nhận được quyết định ở lại bên anh ta của cô sao. Giọng điện đó giống như cô gái mà anh ta dành tình cảm chân thành đã đồng ý ở bên cạnh anh ta, quan hệ của bọn họ lúc này cũng không phải bao nuôi và bị bao nuôi nữa.

Thấy Đình Thái Vi không nói lời nào, Tô Duy cũng không thúc giục, hai người vì thế rơi vào trạng thái trầm mặc. Sau một lúc Đình Thái Vi cuối cùng cũng cười nói “Tôi cũng rất phấn khích.” Thật sự phấn khích vì có thể được anh coi trọng.

Tô Duy nghiêng đầu, liếc cô một cái “Hôm qua đã nói mấy ngày tới đều ở lại chỗ tôi mà, vì sao đột nhiên lại thay đổi?”

Vừa rồi khi cô nói lời tạm biệt anh cũng không giữ lại, nhưng giờ lại hỏi như thế, thật khó hiểu sao anh ta lại có thể thân nhiên đến thế. Đinh Thái Vi trầm ngâm một chút vẫn quyết định đem lời trong lòng nói ra “Một năm tới tôi sẽ cố gắng hết sức ở bên anh. Trong thời gian đó có lẽ anh sẽ gặp được người mình thật sự yêu thích, đến lúc đó chỉ cần anh nói một tiếng, quan hệ của chúng ta sẽ chấm dứt.”

Cũng không biết được khi nào thì anh ta sẽ thừa nhận tình cảm của anh ta với Tô Duy mà.

Tô Duy kinh ngạc nhìn cô, có lẽ không ngờ được cô sẽ trực tiếp như thế. Anh cười khổ “Xem ra trong lòng em chuyện giữa chúng ta chỉ là một giao dịch thôi nhì.”

Đinh Thái Vi cũng kinh ngạc, cảm thấy bộ dáng dịu dàng đa tình của anh ta thật quá quý dị. Vốn không phải là giao dịch hay sao, nhưng ngữ khí và thần thái của Tô Duy lại giống như một người có tình cảm thật sự khiến Đinh Thái Vi không nghĩ ra là anh ta đang diễn trò hay trời sinh đã là người đa tình rồi.

Nhất thời hai người đều yên lặng. Không biết qua bao lâu bỗng nghe Tô Duy thở dài “Cũng tốt. Nếu trong thời gian đó em gặp được người mình yêu cũng nói cho tôi một tiếng, tôi sẽ cẩn thận suy nghĩ xem nên tặng em quà gì.”

Cô hoàn toàn chưa từng nghĩ tới sẽ yêu thích ai, nhưng Tô Duy đã nhận lời cô cũng không cần phải già mồm cãi láo mà cự tuyệt thành ý của anh ta, cười gật đầu đáp ứng. Qua một lúc Đinh Thái Vi chỉ vào cocen đường phía trước “Rẽ trái đi, tôi muốn về nhà một chút.”

Tô Duy sững sờ “Ồ đây em có nhà sao?”

Đinh Thái Vi cười gật đầu “Mua mấy năm trước.” Thật ra trong khi quay phim bình thường Đinh Thái Vi vẫn ở nhà mình, chỉ khi đi diễn ở tỉnh ngoài hoặc thời điểm diễn xuất mới ở trường quay.

Đến nơi Tô Duy nhìn qua con chó săn đang sủa ầm ĩ đầy khí phách ở cửa chính, hơi thất thần “Đây là nhà em?”

Đinh Thái Vi bị nét mặt của anh chọc cười, cho là anh kinh ngạc vì cô ở khu biệt thự này, thấp giọng giải thích “Thật ra giả nhà ở khu này cũng không sao đâu.”

Tô Duy sững sốt, rất nhanh khẽ nhếch miệng cười. Lái xe vào bên trong, mấy chú chó săn thấy Đinh Thái Vi đều đi tới ngửi ngửi. Đinh Thái Vi cười cười đùa với chúng, vô tình liếc qua Tô Duy thấy mặt anh trắng bệch đứng ở một bên, không nói không rằng. Ánh mắt sáng lên, bỗng hiểu được vì sao vừa rồi Tô Duy lại thất thần. Cô cúi mặt, xúi giục lũ chó bỏ nhào vào Tô Duy. Sắc mặt Tô Duy trắng bệch, tay chân luống cuống gạt đám chó ra, nhìn thế nào cũng thấy anh đang hoảng loạn. Đinh Thái Vi thu vào tầm mắt hết cảnh đó, trong lòng không khỏi cười thâm, mặt ngoài lại giả như áy náy, tiến lên giúp anh giải vây.

Bạn đang đọc truyện *Này Tình Yêu Có Bán Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Chị An mở cửa, thấy Tô Duy ở đó thì sững sốt. Đinh Thái Vi quay đầu, nháy mắt với cô mấy cái. Khóe miệng chị An cong lên rồi lại hạ xuống “Đang nghĩ sao đột nhiên em lại chạy tới ngoại ô phía đông làm gì, còn không cho chị đi đón nữa.”

Đinh Thái Vi khẽ cười, giới thiệu hai người với nhau. Trên mặt chị An luôn mang nụ cười, cong mắt nắm tay Tô Duy. Sắc mặt Đinh Thái Vi vẫn thế, giả vờ như không nhìn thấy thâm ý của chị An. Sau khi vào nhà Đinh Thái Vi rót nước cho hai người, chột nghe chị An đang cao hứng bàn luận với Tô Duy về diễn xuất của cô, mà Tô Duy lại có thể ngoan ngoãn ngồi lắng nghe, rất ít khi cắt lời chị An. Da mặt Đinh Thái Vi khẽ gật gật, trong lòng thâm cảm thán tính thần nghề nghiệp của chị An cùng định lực vô địch của Tô Duy.

Ba người nói chuyện phiếm một lúc, cuối cùng Tô Duy đứng dậy chào tạm biệt. Đinh Thái Vi đưa mắt nhìn xe anh rời đi, trở lại phòng khách thấy chị An vẫn ngồi yên trên sofa không nhúc nhích, đôi mắt bình tĩnh nhìn cô. Đinh Thái Vi khẽ cười, đi đến gần cô “Chị sao thế?”

Chị An liếc nhìn cô một cái, không nói gì.

Đinh Thái Vi khẽ thở dài “Chị không tán thành cách làm của em sao?”

Chị An nhìn thẳng vào cô một lúc, bất đắc dĩ nói “Em không phải đã quyết rồi sao?”

Cho dù cô có không tán thành thì sợ là cũng không cứu vãn được rồi. Bình thường cô cũng hay sắp xếp cho Đình Thái Vi tiếp xúc với vài nhà đầu tư, nhưng cũng chỉ giới hạn trong tiệc rượu thôi, nếu nói để Đình Thái Vi đi làm những chuyện xấu kia cô còn chưa từng nghĩ tới. Trước kia không phải không có tình huống như thế, cũng có người muốn bao nuôi Đình Thái Vi nhưng đều bị Đình Thái Vi khách khí từ chối. Lần này Đình Thái Vi đồng ý với Tô Duy thật sự là vượt qua dự đoán của cô, cô có thể không sợ hãi sao?

Đình Thái Vi rót cho mình một cốc nước, uống một hơi “Vâng, em cảm thấy Tô Duy này không tệ.” Cô nói rất bình tĩnh, thần sắc cũng bình thường.

Chị An nghĩ rồi nói “Tô Duy này muốn gia thế có gia thế, muốn ngoại hình có ngoại hình, chỉ là...” Cô đột nhiên ngừng lại, nhìn thẳng vào Đình Thái Vi “Em có đọc tờ tạp chí hôm ấy chị để lại phòng em không?” Thấy Đình Thái Vi lộ ra vẻ mặt nghi ngờ cô nhắc nhở “Hôm đó em hỏi chị có phải Tô gia xảy ra chuyện gì không ấy, chị đã giúp em tìm thông tin rồi để ở phòng nghỉ cho em, em không đọc sao?”

Thì ra là của chị An để vào, Đình Thái Vi cười gật đầu “Thấy rồi, trên báo nói Tô Niệm và Mạnh Kiều Vũ đang hẹn hò.”

Chị An nhấn nhá thái dương “Thái Vi, em hiểu Tô Duy bao nhiêu, và cả Tô Gia nữa?”

Đình Thái Vi nhất thời kinh ngạc, lắc đầu nói “Em cảm thấy chuyện này cũng không quan trọng.”

Chị An nhìn chăm chăm vào cô, hai hàng lông mày nhíu vào thờ dài nói “Bình thường em đều không quan tâm mấy chuyện ở trong giới, không biết chuyện về Tô gia cũng không lạ. Chị nói em, Tô Duy tuyệt đối không phải là người đơn giản... Em có nghĩ chưa, nếu cuối cùng em bị anh ta bỏ rơi thì sao? Nếu thật sự chuyện này bị lộ ra ngoài thì thế nào đây?”

Đình Thái Vi từ từ xoay tròn chén nước trong tay “Em không nghĩ nhiều như vậy.”

Sắc mặt chị An tối thêm vài phần, cơ hồ muốn dậm chân đấm ngực “Cũng không phải em không nghĩ thì chuyện sẽ không xảy ra. Em có biết trong cái giới này người ta nói thế nào về Tô Duy và Tô Niệm không?”

Đình Thái Vi lắc đầu. Bình thường cô không hay xem mấy chuyện xấu ấy, làm sao có thể biết rõ?

Chị An thở dài “Nghe nói Tô Niệm là vị hôn thê dự định của Tô Duy, lần này chuyện Tô Niệm và Mạnh Kiều Vũ xảy ra tin đồn mọi người đang bàn tán xem Tô Duy sẽ xử lý chuyện này thế nào. Giờ em lại chen chân vào, nếu để người ta biết, còn không biết sẽ thành ra chuyện gì nữa.”

Đình Thái Vi thật chưa từng nghe những chuyện này, nghĩ một chút rồi nói “Chuyện em và Tô Duy sẽ không để ai biết.”

Chị An yên lặng trong chốc lát, trên mặt hơi chần chờ “Thái Vi, có phải em thật sự thích Tô Duy không?”

Đình Thái Vi ngơ ngẩn, thật lâu mới cười ra tiếng “Không thể nào.”

Chị An nhìn cô, thấy cô không giống như đang nói dối mới yên lòng “Tô Duy tìm em vì mục đích của anh ta, nhưng cũng không thể vì anh ta thích em... anh ta cũng mới gặp em có mấy lần chứ? Theo chị khả năng anh ta tìm em để diễn trò cho Tô Niệm xem. Tóm lại em nên cẩn thận.”

Đình Thái Vi cười gật đầu. Kì thật cô cũng không có nghĩ nhiều như vậy, trong lòng cô Tô Duy dù sao cũng là nhân vật lợi hại, cô cũng sớm chuẩn bị sẵn sàng đối ứng với anh ta, về chuyện không có liên quan tới cô thì cô không chút quan tâm. Cô không thêm để ý, Tô Duy chắc cũng sẽ không để trong lòng. Nói trắng ra cô cùng Tô Duy ở chung chẳng qua cũng chỉ là một giao dịch, lại lại trông mong đối phương có tình cảm gút mắc gì với mình chứ?

Cô nhận ra chị An không tán thành cách làm của cô, cô cũng biết chị An đang lo lắng gì, nhưng những chuyện này không thể dùng lí trí để giải thích, giống như hôm qua lúc thấy Tô Duy bận rộn trong phòng bếp, trong lòng cô không hiểu sao lại cảm thấy dịu dàng và bình yên lạ thường.

Vài ngày sau đó Đình Thái Vi chôn mình trong nhà nghỉ ngơi, thỉnh thoảng Tô Duy cũng gọi điện tới, hoặc ân cần hỏi han hoặc nói vài chuyện linh tinh. Bất tri bất giác hai người hình thành một thói quen như có như không đầy mập mờ về quan hệ của họ.

Một tuần sau Đình Thái Vi quay lại với trường quay. Thật ra bộ phim đã tiến vào đoạn kết, phần diễn của cô cơ bản đã diễn xong, chỉ cần bỏ xung vài cảnh lẻ nữa thôi, vì thế chỉ cần quay thêm một ngày nên cô cũng không cảm thấy quá mệt.

Trong phòng nghỉ chị An ở bên cạnh lặng lẽ đọc báo, Đình Thái Vi ngồi trước gương tháo trang sức. Bỗng nghe bên ngoài có tiếng cười khẽ, sau đó là tiếng gõ cửa nhẹ. Đình Thái Vi và chị An liếc nhau, chị An buông tờ báo xuống đứng lên nói “Chị đi mở cửa.”

Người gõ cửa là Tô Niệm và Mạnh Kiều Vũ. Chị An hơi tránh ý mời bọn họ vào. Tô Niệm bước nhanh đến trước mặt Đình Thái Vi, ở bên tai cô khẽ gọi chị đầu. Đình Thái Vi kinh ngạc nhìn Tô Niệm đang giả hoạt nháy mắt với cô, rõ ràng là đang muốn trêu đùa cô, cô cắn môi làm ra vẻ gật đầu. Ánh mắt lại chuyển đến Mạnh Kiều Vũ, cô khẽ cười “Kiều Vũ, đã lâu không gặp.”

Thật sự là bọn họ đã lâu không thấy nhau, lần gặp gần nhất chính là ở bữa tiệc tư nhân của đạo diễn Ninh. Tính thời gian thì bọn họ đã quen biết mười năm nhưng cũng không tính là thân quen gì. Mười năm trước bọn họ cùng tiến vào làng giải trí, cũng đều là những diễn viên mới không có danh tiếng gì, cùng diễn chung một bộ phim, ngẫu nhiên gặp mặt cũng sẽ khách khí chào hỏi một chút. Về sau hai người đều tự đi con đường riêng của mình, Mạnh Kiều Vũ được công ty hiện tại của anh ta phát hiện và kí hợp đồng, sự nghiệp ngày càng khởi sắc. Mà cô cũng bị chị An nhìn trúng, từng bước từng bước xâm nhập vào đội ngũ tiểu hoa đán của thế giới này.

Qua nhiều năm nhưng bọn họ chạm mặt rất ít, dù thấy nhau cũng chỉ như mười năm trước, gật đầu thăm hỏi, cũng không hề nói chuyện chính thức với nhau.

Hôm nay hai người nhìn nhau cười, hồi tưởng lại trước kia đều cảm thấy có chút hoảng hốt. Mười năm này thì ra cứ vậy mà vội vã trôi qua.

Mạnh Kiều Vũ cười đến gần “Mấy hôm trước nghe nói cô quay ở đây nhưng vẫn chưa có thời gian rảnh để qua thăm.” Ngón từ đầy vẻ tiếc nuối, dừng một chút rồi nói “Vừa rồi nghe Tô Niệm nói muốn qua gặp cô, vừa hay tôi cũng muốn nên đã theo tới. Cô so với trước kia hình như chẳng thay đổi gì nhỉ.”

Đình Thái Vi liếc Tô Niệm đang đứng bên cạnh anh ta cười nói “Tôi lại đã sớm biết anh quay phim ở gần đây, cũng đã nghe chuyện của anh và Tô Niệm. Tôi vốn muốn tới ngó qua nhưng lại sợ Tô Niệm sẽ hiểu lầm.” Nói rồi trừng mắt nhìn Tô Niệm.

Sắc mặt Tô Niệm hồng lên khi nghe ra lời nói trêu ghẹo của cô, vô tội dậm chân “Đâu có gì liên quan tới em đâu.”

Người đứng ở đó đều bật cười. Chị An giúp bọn họ rót nước, đến khi đưa cho Tô Niệm cô cười nói “Tôi tên Enron.” Thật ra đã gặp qua nhiều lần nhưng cũng chưa lần nào chính thức giới thiệu. Tô Niệm vươn tay “Đã sớm nghe danh chị An là người đại diện số một trong làng giải trí rồi ả.”

Chị An nheo mắt cười lớn nắm tay cô nói “Cô Tô thật khéo miệng.”

Tô Niệm cũng cười rộ lên, mắt liếc qua tờ tạp chí tò mò hỏi “Lại có tin tức gì mới thế ả?” Chị An theo ánh mắt của cô quét qua một lượt rồi lại cười không đáp. Tô Niệm mơ hồ cảm thấy có gì không hay, vội nói “Không phải chuyện liên quan tới em đâu chứ?” Cô đi qua cầm tờ báo lên, quả nhiên thấy ảnh của cô và Mạnh Kiều Vũ in rất lớn ngay trang bìa.

“Lại là mấy tin tức lá cải vớ vẩn.” Tô Niệm bắt đắc dĩ cong khóe môi, cười với chị An “Thật là nhàm chán.”

Chị An vỗ vỗ vai cô như an ủi. Hai người nói chuyện lung tung một lúc cuối cùng cũng kéo được tâm trạng hưng phấn hơn. Cuối cùng Đình Thái Vi nhìn hai người bọn họ thân thiết đầu dựa sát như muốn dính mặt vào nhau hoa chân múa tay vui sướng nói chuyện thì chỉ biết thở dài “Không biết bọn họ có thể nói chuyện tới lúc nào nữa.”

Mạnh Kiều Vũ cũng cười nhưng không nói gì. Qua một lúc anh ta nhìn về phía Đình Thái Vi nói “Còn nhớ năm ấy đạo diễn Ninh ép tôi phải xảy ra gì gì đó với cô không?”

Đạo diễn Ninh thật sự rất thích hai người bọn họ, lần đó uống rượu quá nhiều nên đã buộc Mạnh Kiều Vũ phải cưới cô, nghĩ lại hình như cũng phải bảy tám năm rồi. Đình Thái Vi bật cười gật đầu nói “Bởi vì chuyện này mà một thời gian đạo diễn Ninh luôn bị chúng ta giễu cợt.”

Mạnh Kiều Vũ cười thờ dài “Khi đó chúng ta mới ra nghề, đều không quen thuộc gì, đạo diễn Ninh náo một chút chắc chắn đã khiến cô sợ hãi.” Thấy Đình Thái Vi không nói gì anh ta thân nhiên cười “Khó trách nhiều năm trôi qua cô vẫn luôn né tránh tôi.”

Đình Thái Vi không đoán được tâm tình của anh ta qua lời nói đó cho nên không biết phải nói lại thế nào. Cười một chút rồi đổi đề tài “Phim mới của anh thế nào?”

Đương nhiên là muốn nói đến bộ phim anh ta đang quay rồi. Mạnh Kiều Vũ thấy cô chuyển đề tài cũng không giận, cùng cô thảo luận một chút về bộ phim. Không biết từ khi nào chủ đề lại chuyển lên người Tô Niệm. Đình Thái Vi cười liếc mắt nhìn chị An và Tô Niệm đang vui vẻ nói chuyện nói “Tô Niệm rất có năng khiếu, để cho cô ấy đóng phim thần tượng tôi cảm thấy hơi tiếc.”

Mạnh Kiều Vũ cũng nhìn Tô Niệm, sau đó chuyển qua cô khẽ cười nói “Thật ra làm diễn viên đóng phim thần tượng cũng không có gì không tốt, ít nhất có được rất nhiều người hâm mộ.”

Không biết những lời này có phải nói cho cô nghe hay không nhưng Đình Thái Vi có cảm giác trong giọng nói của Mạnh Kiều Vũ mang theo chút thờ dài, là đang tiếc cho cô chỉ đóng phim điện ảnh không nhiều người hâm mộ sao? Cô cười, cũng không muốn giải thích gì, dù sao đây chính là con đường do cô chọn.

Hai người dần rơi vào trạng thái trầm mặc vì thế trong phòng chỉ còn lại tiếng của chị An và Tô Niệm đang nhiệt tình buôn chuyện.

Lúc Tô duy tới thì thấy Tô Niệm đang khí thế bưng bưng nói chuyện với người đại diện của Đình Thái Vi, mà Đình Thái Vi lại đang đứng ở một nơi khác, mỉm cười nói chuyện gì đó với Mạnh Kiều Vũ. Anh lặng lẽ nhìn qua rồi khẽ gõ cửa.

Bốn người nghe tiếng đập cửa đều quay đầu qua, thấy Tô Duy thì đều giật mình. Tô Niệm vẫn là người đầu tiên phản ứng kịp, cười nói “Anh Tô Duy, sao anh tới đây?”

Tô Duy quay về phía ba người còn lại gật đầu chào hỏi, sau đó cười nói với Tô Niệm “Có thời gian nên tới.”

Trước mặt Tô Niệm anh ta sẽ mãi mãi dịu dàng chăm sóc như vậy. Đình Thái Vi cười túm tìm nhìn, trên mặt cũng không có nhiều biến hóa, nhìn qua chị An thấy mặt chị tối rằm, lắc đầu với cô. Cô giật mình một chút rồi lập tức hiểu được chị An đang an ủi mình. Cô nhếch khóe miệng, trả lại chị An một nụ cười, ý bảo không cần phải lo gì đâu.

Chương 7

Đến khi chị An dùng ngón tay lên chỉ về phía Mạnh Kiều Vũ Đình Thái Vi mới biết vừa rồi chị An không phải muốn an ủi cô, mà là muốn cô lẳng lẳng xem kịch hay. Khóe miệng giật giật, cuối cùng vẫn không nói gì, thừa dịp người khác không để ý cô lẳng lẳng đi chuyển về phía chị An. Chị An cười tùm tùm đập bả vai cô, đôi mắt lại không ngừng đảo qua giữa anh em nhà họ Tô và Mạnh Kiều Vũ.

Mạnh Kiều Vũ tiến lên chào hỏi Tô Duy, trên mặt Tô Duy luôn duy trì nụ cười, hai người nói đôi ba câu sau đó Tô Duy chuyển hướng qua Tô Niệm nói “Đã có Kiều Vũ ở đây vậy tiệc tối anh sẽ không đi với em nữa.”

Đình Thái Vi và chị An liếc nhau và đều nhận ra sự nghi ngờ trong mắt đối phương. Theo lí mà nói Tô Duy hẳn là phải ghen điên lên chứ, hoặc là dùng thủ đoạn tách Tô Niệm và Mạnh Kiều Vũ ra mới đúng, nhưng những lời này rõ ràng là hoàn toàn không quan tâm tới chuyện Tô Niệm và Mạnh Kiều Vũ hẹn hò với nhau.

Hai người còn đang nghĩ hoặc thì thấy Tô Duy quay đầu, ánh mắt rơi xuống hai người. Chị An phản ứng rất nhanh, kéo Đình Thái Vi đi đến chào hỏi Tô Duy. Thật ra trong năm người ở đây chỉ có Mạnh Kiều Vũ là không biết quan hệ của Đình Thái Vi và Tô Duy, nhưng hình như chị An cố tình làm cho Mạnh Kiều Vũ xem, cô hết sức đem khoảng cách của Đình Thái Vi và Tô Duy kéo càng xa càng tốt. Sắc mặt Tô Duy khó lường, thật sự phối hợp làm như không quen Đình Thái Vi. Nói đôi ba câu thì Tô Duy chào tạm biệt rồi đi, Tô Niệm và Mạnh Kiều Vũ cũng chào rồi đi theo.

Chờ bọn họ đi hết chị An xoay người tự nhủ “Chuyện quái gì đây trời.”

Đình Thái Vi hé miệng, vừa muốn trả lời lại thấy điện thoại trong túi vang lên, chị An bĩu môi ý bảo cô cứ nghe trước đi. Đình Thái Vi cười, nhún nhút trả lời. Là Tô Duy, anh nói đang đợi cô ở bãi đỗ xe. Đình Thái Vi bảo “được” rồi cúp máy, thấy chị An nghi ngờ nhìn cô, cô bĩu môi nói “Tô Duy.”

Chị An nhú mày nói “Anh ta không đi cùng Tô Niệm, tìm em làm gì?”

Đình Thái Vi cười cười nhí nhảnh bả vai cô, “Đừng lo cho em, em ứng phó được.”

Chị An nặng nề hừ một tiếng, xoa đầu cô nói “Có chuyện gì nhớ gọi cho chị.”

Đình Thái Vi ngồi trong xe nhớ lại lời vừa rồi của chị An thì bật cười. Cô nghĩ người có việc hình như là Tô Duy mới đúng, có lẽ trong lòng anh ta vẫn rất quan tâm tới chuyện của Mạnh Kiều Vũ và Tô Niệm, vì vậy trên đường luôn giữ không khí trầm mặc. Thật ra nghĩ lại Tô Duy cũng coi như một thân sĩ, ít nhất anh ta tôn trọng sự lựa chọn của Tô Niệm, cũng không làm mấy chuyện cưỡng ép gì hết.

Tô Duy không biết Đình Thái Vi đang nghĩ gì, anh nghiêng đầu liếc nhìn Đình Thái Vi, khẽ mở lời “Thì ra em với Mạnh Kiều Vũ có quen biết.” Đình Thái Vi cười gật đầu, vốn muốn nói một câu khen ngợi Mạnh Kiều Vũ nhưng lời đến miệng lại nuốt vào, Tô Duy thấy cô muốn nói lại thôi, nghĩ gì đó rồi cười “Nhất định là em đã xem báo rồi.”

Đình Thái Vi im lặng một chút rồi nói “Tôi nghe nói... Anh và Tô Niệm vốn có hôn ước...”

Trên mặt Tô Duy vẫn là nụ cười dịu dàng, liếc cô một cái có chút chọc tức nói “Sao, em để ý?”

Đình Thái Vi cười “Chuyện tôi để ý hay không không phải vấn đề.” Cô cân nhắc một chút rồi nói “Thật ra nếu anh thật sự yêu mến Tô Niệm cũng không có gì...” Cô chưa nói xong đã phải dừng lại vì nụ cười như không cười đầy chăm chú của Tô Duy dành cho mình, cô cảm thấy ghen hờn, sau một lúc mới nói “Tôi đã biết Mạnh Kiều Vũ mười năm, mặc dù không quen thân gì nhưng cách làm người của anh ta tôi cũng có hiểu đôi chút, tôi nghĩ anh ta không phải loại người thích chen ngang phá chuyện tình yêu của người khác.”

Tô Duy không nói gì, dừng xe, cười hân lên trán cô “Đến rồi, xuống thôi.”

Anh dắt cô đi vào phía trong nội viện, giống như chuyện cô vừa nói không có liên quan gì đến anh, mà tâm tình của anh cũng không bị ảnh hưởng gì. Đình Thái Vi yên lặng để cho anh nắm tay dắt đi. Sau khi vào phòng khách Tô Duy mới buông cô ra, đi vào phòng bếp chuẩn bị đồ ăn. Đình Thái Vi làm tổ trên sofa, thăm mẩn thờ dài, thăm nghĩ Tô Duy thật sự là một người đàn ông rất tốt.

Tô Duy vẫn tiếp tục làm cơm tây, Đình Thái Vi nhìn vào chén cơm buồn bực hỏi anh ta còn biết nấu món gì nữa. Thần sắc Tô Duy thay đổi, thẳng thắn nói cho cô biết anh chỉ biết làm mỗi cái đó. Đình Thái Vi bật cười, gật đầu không nói gì nữa. Cô đang nghĩ xem chuyện tiếp theo xảy ra là gì, thật ra cô cũng biết chuyện gì sẽ diễn ra nhưng cô cũng không sợ, tóm lại chuyện gì tới cũng phải tới thôi.

Hai người uống rượu, ăn chút gì đó. Tô Duy thấy cô giữ trạng thái im lặng thì cười hỏi “Em đang nghĩ gì?”

Đình Thái Vi dừng ăn, ngẩng đầu nhìn anh ta một lúc, đột nhiên đứng lên, cách bàn ăn hôn lên má anh. Tô Duy cũng kinh ngạc, hơi nghiêng đầu, cùng cô đối mắt, môi đối môi. Đình Thái Vi giật mình sững sờ, cô không nghĩ Tô Duy sẽ đột ngột quay đầu qua. Nhân lúc cô còn đang giật mình sững sờ, Tô Duy khẽ cạy mở môi cô, kịch liệt hôn môi. Trong lòng Đình Thái Vi lẳng lẳng thờ dài, cô nghĩ Tô Duy hiện tại thật sự là Tô Duy dịu dàng ôn hòa thường ngày sao?

Tô duy ôm cô, đặt cô lên bàn com, môi trượt xuống, cắn nhẹ lên cổ, cắn xuống xương quai xanh. Dần dần hai người đều cảm thấy rung động. Đình Thái Vi bị anh hôn đến mức hơi thở dồn dập, ánh mắt mờ mịt. Tô Duy đột nhiên ngừng đầu, cười nhìn cô “Anh xin lỗi, đã làm bẩn quần áo của em rồi.”

Đình Thái Vi nhìn quần áo dính đầy đồ ăn chỉ sợ không thể mặc nữa, cô phì cười ra tiếng, lắc đầu không nói gì. Tô Duy cười, cúi đầu cắn chặt môi cô. Cuối cùng Tô Duy ôm Đình Thái Vi lên tầng, xuyên qua hành lang thẳng tắp tiến vào phòng của anh. Hai người không ngừng thở dốc, Đình Thái Vi ôm chặt Tô Duy, lúc Tô Duy tiến vào trong cô, cô có thể cảm nhận được sự dịu dàng chăm sóc của Tô Duy.

Một tháng sau đó Đình Thái Vi rất thanh nhàn, thường sau khi quay xong một bộ phim cô sẽ về nhà tĩnh dưỡng một thời gian. Mà Tô Duy cũng rất phóng khoáng trong khoản giao hẹn, cho cô sự đầu tư tốt nhất, hơn nữa đưa cho cô chọn rất nhiều kịch bản chất lượng.

Trong một tháng này bình thường Đình Thái Vi đều ở nhà tô Duy, nhìn anh loay hoay với đám hoa cô hoặc cùng anh nói chuyện phiếm, nói thật thì cũng có chút thích thú. Điều duy nhất khiến Đình Thái Vi khó chịu là Tô Duy không thích qua nhà cô, mỗi lần đều muốn cô lái xe tới.

Thật ra Đình Thái Vi cũng biết nấu vài món, vì vậy quyết định vào bếp nấu ăn cho Tô Duy. Đình Thái Vi cố tình dò hỏi sở thích ăn uống của Tô duy, anh nói anh chỉ không thích ăn cay, còn cái khác thì tùy. Lần đầu tiên trở lại Đình Thái Vi đã dùng sức cho thật nhiều ớt, đợi món ăn được bung lên bàn, Tô Duy nhìn hơn nửa bàn ăn đều có màu hồng của ớt thật ra cũng không không có phản ứng gì đặc biệt, chỉ khẽ cong khóe môi. Chỉ là sau khi ăn thử miếng đầu tiên miệng anh đã biến thành cười khò. Lúc ấy Đình Thái Vi đứng ở bên cạnh nhìn anh không ngừng rót trà vào miệng, chờ anh bình ổn lại mới cười tùm tùm đứng dậy đi vào bếp lấy vài món nhẹ khác. Tô Duy chỉ biết dở khóc dở cười, hung hăng cắn vào mũi cô một cái rồi lại hung hăng hôn cô

Lúc hai người ở chung chính là như vậy, hoặc vui đùa hoặc nói chuyện linh tinh, lúc đầu còn thấy mập mờ xấu hổ, đến cuối cùng lại cảm thấy tự tại quen thuộc.

Hôm ấy Đình Thái Vi không lái xe tới, lúc về đành phải bảo Tô Duy đưa cô về. Lúc ấy Tô Duy đang xử lý tài liệu, nghe cô nói, ngừng đầu liếc cô một cái cười nói “Đêm nay em ở lại đi.”

Đình Thái Vi nhìn sắc trời bên ngoài “Giờ mới là giữa trưa mà, em về nhà lấy ít đồ, buổi chiều quay lại.”

Tô Duy a một tiếng, cẩn thận đề nghị “Có muốn gọi cho Chị An không, để cô ấy tới đón em?”

Đình Thái Vi bình tĩnh nhìn qua anh, khẽ cười nói “Em gọi rồi, chị ấy nói có việc không tới được.”

Lông mày Tô Duy nhíu lại, lặng im vài giây rồi cười buông tài liệu ra, ôm cô đi ra ngoài. Trên đường hai người đều không nói gì, đến nơi Tô duy đỗ xe ở trong nội viện nhưng không có ý định xuống xe. Đình Thái Vi liếc về phía anh, anh cười giải thích “Anh ở trong xe đợi em.”

Đình Thái Vi ngẩn người, không nhìn được bật cười “Trong nhà em không có mảnh thú với nước lũ đâu.” {Hana: mảnh thú và nước lũ = tai họa ghé gôm}

Tô Duy nghe xong lời cô thì nhướn mày cười. Sau khi xuống xe anh nhìn quanh một chút sau đó thuận miệng nói “Sao không thấy mấy con chó săn đâu?”

Đình Thái Vi nhìn theo ánh mắt anh, cuối cùng a một tiếng đáp “Em sợ chúng nó làm loạn nên đưa nó đến chỗ chị An rồi.” Dừng một chút vẫn không nhìn được vừa cười vừa hỏi “Anh sợ chó săn?”

Tô Duy a một tiếng, đáp lại nụ cười đầy ranh mãnh của cô, cũng không giận chỉ mở lời nói “Khi còn bé nhà anh cũng có nuôi mấy con, anh cũng từng chơi...” Ngừng một chút sau đó khóe miệng cong lên nụ cười đầy bất đắc dĩ “Anh bị chó săn dọa một lần vì thế cảm thấy cũng hơi sợ. Sau lần đó nhà anh không dám nuôi gì nữa.”

Anh cứ như vậy thẳng thắn nói ra khiến Đình Thái Vi sùng sốt. Cô cảm thán, nếu đối với chuyện của Tô Niệm anh cũng có thể quyết tuyệt vậy thì đã không cảm thấy buồn rầu và cô đơn rồi. Tuy Đình Thái Vi không biết chuyện xảy ra giữa Tô Duy và Tô Niệm, cũng không biết tình cảm của Tô Duy dành cho Tô Niệm đến đâu, cũng không rõ thái độ Tô gia thế nào, nhưng cô nghĩ chỉ cần Tô Duy tranh thủ, Tô Niệm hẳn cũng sẽ không hờn hờ với Mạnh Kiều Vũ.

Nghĩ tới đây Đình Thái Vi khẽ néo lòng bàn tay Tô Duy, cười nói “Trước kia em nuôi chó vì cảm thấy bọn nó rất náo nhiệt, hiện tại ở cùng một chỗ với anh cũng cảm thấy không cần phải nuôi nữa.” {Hana: nói vậy hóa ra Tô Duy = chó săn à ha ha ha, cười chết mình}

Tô Duy đan tay vào tay cô, nhướn mày trêu ghẹo nói “Trong lòng em không lẽ anh và chó không khác gì à, đều dùng để gây náo nhiệt thôi sao?”

Đình Thái Vi bật cười, thấy trong mắt anh là sự vui vẻ vì thế cười rộ lên.

Sau khi hai người vào nhà Đình Thái Vi rót nước cho Tô Duy, sau đó vào phòng thu dọn đồ đạc. Tô Duy đang buồn chán thì nhìn thấy trên bàn đặt tán loạn một tập bản thảo, tiện tay cầm lên xem

Đình Thái Vi đi ra thấy Tô Duy đang lật kịch bản không khỏi ngẩn người. Tô Duy nghe thấy tiếng cô vội ngừng đầu nhìn thẳng vào cô. Cô khẽ cười đi đến trước mặt anh giải thích “Đây là kịch bản đạo diễn Ninh đưa đến, ông ấy nói có một nhân vật rất hợp với em, hi vọng em sẽ diễn.”

Tô Duy a một tiếng, không nói gì. Anh vỗ vỗ chỗ bên cạnh, đợi cô ngồi xuống thì vòng tay ôm lấy vai cô, thở dài nói “Kịch bản anh đưa cho em không hay sao?”

Đình Thái Vi thuận thể vui đầu vào vai anh cười nói “Không phải, những kịch bản ấy rất hay, chỉ là em đối với kịch bản đạo diễn Ninh đưa đến cảm thấy rất hứng thú.”

Tô Duy dựa cằm lên tóc cô, thật lâu không nói gì. Qua một lúc anh lại lần nữa mở kịch bản ra, chỉ vào nhân vật cô muốn diễn “Phim này em chỉ đóng vai phụ. Huồng hồ đây là phim điện ảnh, không phải phim truyền hình.” Nói gì thì nói anh cũng không muốn cô nhận kịch bản này. Kịch bản đầu tiên anh chọn cho cô đều là nữ chính, hơn nữa đều dựa theo khả năng của cô, có thể phát huy khí chất của cô, cái thứ hai là phim truyền hình, dù thủ pháp quay hay công tác tuyên truyền đều khác biệt rất lớn, trước Đình Thái Vi chưa từng đóng qua loại phim này, muốn đóng vai chính trong phim chỉ sợ còn cần phải luyện tập nhiều.

Đình Thái Vi hiểu ý tứ của anh nhưng cô vẫn không muốn thay đổi quyết định, nghĩ một chút rồi cọ cọ má lên vai anh, thấp giọng nói “Chính là vì chưa từng thử qua nên em mới cảm thấy hứng thú.”

Trong giọng nói của cô hơn nửa là chấp niệm, Tô Duy biết không thể thuyết phục cô, im lặng một lúc thì không thể kiên trì nữa, dịu dàng cười nói “Được rồi, tóm lại em quyết định thế nào anh đều ủng hộ.”

Thật ra ủng hộ hay không cũng không phải quan trọng, bọn họ chẳng qua cũng chỉ là một giao dịch, anh cũng không cần phụ trách tương lai của cô, mà cô cũng không cần nhất nhất nghe theo lời anh nói. Cuối cùng dù sau này cô có gặp trở ngại hay không thành công thật ra cũng không có quan hệ gì với Tô duy cả. Mà chỉ ít trong lòng Đình Thái Vi hiểu rõ, cho nên khi Tô Duy thay cô phân tích và lo lắng cô có chút cảm động, thế nhưng cô thật sự hứng thú với bộ phim này, vì vậy cô không muốn buông cơ hội này ra.

Hai người yên lặng ôm nhau. Một lát sau Đình Thái Vi chợt nhớ ra gì đó, chần chờ một chút mới nói “Lần này quay phim có lẽ phải đi Đại Mạc, khoảng ba tháng.”

Trong giọng nói có chút khó khăn, bởi vì một tháng trước cô đồng ý ở bên anh, mà hai người thật ra cũng không hiểu rõ về đối phương cho lắm, vì thế hẳn là cần thời gian để thích ứng lẫn nhau, nếu giờ cô rời đi không biết trong lòng anh sẽ nghĩ thế nào.

Tô Duy nghe ra ý tứ trong lời nói của cô, cười cười vuốt tóc cô nói “Không sao, em đi cứ đi, anh đợi em.”

Anh mãi mãi vẫn luôn dịu dàng như vậy. Đình Thái Vi gạt đầu sau đó vui đầu vào ngực anh, khẽ cười.

Bạn đang đọc truyện *Này Tình Yêu Có Bán Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Đình Thái Vi đi Đại Mạc quay phim thì vài ngày sau Tô Duy cũng ra nước ngoài, nghe nói phải giải quyết chuyện kinh doanh của gia tộc. Đình Thái Vi đối với lịch sử và hiện tại của Tô gia đều không biết gì, cho nên hoàn toàn không tò mò về hành trình của Tô Duy. Cách ba ngày bọn họ sẽ gọi điện nói chuyện với nhau, có khi là rạng sáng của Đình Thái Vi, cũng có khi là đêm khuya phía Tô Duy. Hai người mỗi lần đều chỉ nói những chuyện linh tinh, nói rất hào hứng, thậm chí có thể nói chuyện cả buổi.

Hôm đó Đình Thái Vi phải diễn một cảnh chạy loạn trong bão cát, có thể do điều kiện quá khắc nghiệt nên rất nhiều cảnh quay không được như ý của đạo diễn Ninh, thậm chí dùng đến kỹ thuật chỉnh sửa phim ảnh cũng không thể tạo hiệu ứng như ý. Lúc này đạo diễn Ninh đã rất bức bối vì thế trút bức tức vào các diễn viên. Sau đó sau nhiều lần diễn đi diễn lại, mãi đến khi mặt trời đem cát vàng nhuộm đỏ, trời chiều dần hạ đạo diễn Ninh mới thỏa mãn phát tay áo, để mọi người thu dọn đạo cụ về lều nghỉ ngơi.

Đình Thái Vi ngồi trong lều nhìn chăm chăm vào chiếc gương trên tay, cuối cùng vẫn không nhìn được mà buồn bã than hai tiếng. Đang ôm gương ngẫm cứu thì điện thoại của cô đổ chuông, cầm lên xem thì ra là của Tô Duy. Tô Duy nghe được cô trả lời câu được câu không, nghĩ một chút rồi dịu dàng hỏi cô đã có chuyện gì xảy ra. Đình Thái Vi đem chuyện ở trường quay kể cho Tô Duy. Tô Duy nghe xong yên lặng hai giây sau đó cười an ủi cô “Cũng hai tháng rồi, em cố gắng thêm chút nữa, rất nhanh đã có thể về nhà.”

Nghe giọng điệu của anh giống như đang an ủi một đứa trẻ con vậy. Đình Thái Vi vừa tức vừa buồn cười nói “Nếu biết sớm sẽ xấu xí vì bị phơi nắng đen nhem thế này em đã không nhận lời rồi... Trước thông báo cho anh để chuẩn bị tâm lý, đợi gặp nhau rồi không cho anh chê em xấu.”

Chợt nghe tiếng cười khẽ của Tô Duy ở bên kia “Anh sao có thể chê em.”

Lại qua một tháng, đa phần tình tiết phim đã quay xong, cả đoàn làm phim cũng bắt đầu chuẩn bị về nhà. Mà Tô Duy đã về nước được một tháng, tuy anh biết rõ hành trình và tuyến đi của Đình Thái Vi nhưng anh không tiện đi đón cô, hai người quyết định sẽ gặp nhau ở nhà Tô Duy.

Đoàn làm phim xuống máy bay đã bị người hâm mộ và phóng viên vây quanh, tất cả đều muốn biết phim tiến triển đến đâu, nhất là đám phóng viên. Đạo diễn Ninh ném lại một câu ý nói đợi xem thì biết rồi mang theo đoàn làm phim đi ra phía cửa lớn, tuyệt không sợ bị phóng viên viết rằng mình là một người đạo diễn xấu tính. Dù sao ai cũng đều biết ông xấu tính rồi, cho nên đến cuối cùng không có ai dám ngăn đón ông nữa.

Chờ xe đi khỏi mấy ngã tư Đình Thái Vi và chị An mới nhìn nhau cười lên, chị An nghiêng đầu nhìn Đình Thái Vi, một lúc sau thờ dài nói “Gầy, cũng đen đi nhiều.”

Mặt Đình Thái Vi lập tức đầy đau khổ, ánh mắt ai oán “Chị An đừng đùa kích em nữa. Lúc ở Đại Mạc mỗi ngày em đều soi gương, sớm biết bộ dạng mình biến thành gì rồi... chị biết không, gương cũng bị em đập rồi.”

Chị An lập tức bị chọc cười, rút nhẹ tay gỗ vào đầu cô “Em quan tâm đến ngoại hình của mình làm gì, lúc trước không phải em nói ngoại hình không quan trọng sao, chăm chỉ mới là điều cần thiết cơ mà?”

Đình Thái Vi chớp chớp mắt “Em nói như vậy sao?” Thấy chị An cười như không cười nhìn cô, cô cắn môi “Vậy nhất định là lời nói lúc em còn trẻ tuổi, không tính toán gì hết.”

Cuối cùng chị An không thể nhịn được nữa, làm bộ muốn gõ đầu cô. Đình Thái Vi vội vàng hét lên “Chị đang lái xe đấy, chị An.” Chị An liếc cô rồi bật cười “Là chị đã nghĩ nhiều, nếu em cảm thấy nó quan trọng thì đã không chạy tới Đại Mạc hóng gió ba tháng.”

Đình Thái Vi cười cười không nói gì nữa.

Chị An thấy cô yên lặng thì cũng không nói gì nữa, sau khi đưa cô về đến nhà thì dặn dò cô nghỉ ngơi thật tốt. Lúc gần đi lại nhìn chăm chăm vào cô một chút rồi tùm tùm cười nói “Trong thời gian này em ngoan ngoãn ở nhà dưỡng nhan đi, đợi khôi phục lại rồi quay lại làm việc cũng chưa muộn.”

Đình Thái Vi đưa cô đến cổng, tỏ ra không quan trọng cười nói “Gầy một chút, đen một chút cũng không có gì là không tốt.”

Chị An lại bật cười, gõ đầu cô lại bị cô né được. Chị An vui vẻ nói “Vây em nghỉ ngơi đi, có chuyện gì thì điện cho chị.”

Nhiều năm như vậy, cứ mỗi lần chia tay chị An lại nói những lời này. Mà những lời này lần nào cũng khiến cô cảm thấy rất an tâm.

Đình Thái Vi đưa mắt nhìn chị An lái xe đi, trở lại phòng khách mới nhớ phải gọi điện cho Tô Duy. Cô gọi qua, Tô Duy cười dịu dàng hỏi cô có phải đã về tới nhà rồi không. Cô ừ một tiếng, hơi chần chừ. Cô nói hai ngày tới sẽ ở nhà nghỉ ngơi, chỉ sợ không thể đi gặp anh. Tô Duy vẫn cười, nói không sao.

Cô ở nhà ngủ mê mết hai ngày, cho đến lúc đạo diễn Ninh gọi đến, mời cô hôm sau đến tham dự tiệc cá nhân của ông tổ chức cô mới tỉnh táo một chút, ý thức được mình đang sống trong môi trường thế nào. Giữa trưa gọi điện cho Tô Duy, nói buổi tối sẽ qua. Tô Duy trầm ngâm một chút rồi khẽ nói “Anh qua đón em.”

Sự chăm sóc cẩn thận của anh khiến Đình Thái Vi thoải mái và mừng rỡ. Khi gặp nhau Tô Duy cẩn thận xem xét cô rồi cười nói “Để anh xem chỗ nào biến dạng rồi nào.”

Đình Thái Vi bị anh chọc cười, khẽ liếc anh, ý là anh tự đến mà xem. Tô Duy nhìn chăm chăm vào cô một chút, đột nhiên cúi xuống hôn lên má cô cười nói “Nhìn thế nào cũng vẫn thấy đẹp.”

Hai người lại làm ỏ trong nhà hai ngày, không xã giao, không giao tiếp với bên ngoài. Cho đến khi nhận điện thoại của đạo diễn Ninh, Đình Thái Vi mới nhớ mình đã đồng ý dự tiệc của ông. Tô Duy thật ra đã sớm nằm trong danh sách khách danh dự của đạo diễn Ninh nhưng Đình Thái Vi không muốn quan hệ của họ bị lộ ra ngoài nên đã gọi điện cho Chị An, nói chị An đến đón cô.

Quả nhiên như cô đoán, bên ngoài tư dinh của đạo diễn Ninh không thiếu đám phóng viên. Đình Thái Vi kính rượu đạo diễn Ninh, cùng vài người quen chào hỏi xã giao, đứng từ xa nhìn Mạnh Kiều Vũ nói chuyện với Tô Niệm, cô còn đang do dự không biết có nên tiến tới bắt chuyện thì thấy Mạnh Kiều Vũ nâng chén rượu mỉm cười với cô. Đình Thái Vi cười đáp lại, thấy Mạnh Kiều Vũ cúi đầu nói gì đó với Tô Niệm, sau đó đi về phía cô.

Mạnh Kiều Vũ cười nhìn cô “Hình như gầy đi không ít.”

Đình Thái Vi cười “Cũng đen rất nhiều.”

Mạnh Kiều Vũ bật cười “Từ nơi đó về có lẽ đã lột mấy lớp da rồi. Như cô vậy là vẫn còn may đó, tôi đã từng gặp một cô gái, vốn rất xinh đẹp, chỉ tiếc là sau khi da xạm đen thì nhan sắc kém rất nhiều.”

Đình Thái Vi cố nhịn cười hỏi “Anh đang đùa kích tôi à?”

Hai người không hẹn đều bật cười. Mạnh Kiều Vũ hỏi thăm tình hình gần đây của cô, cô đem chuyện mình lăn lộn với gió cát ở Đại Mạc ba tháng kể ra. Mạnh Kiều Vũ nghe cô phàn nàn thì cười lớn. Hai người nói chuyện qua lại đột nhiên Mạnh Kiều Vũ hạ giọng “Nghe nói đạo diễn Ninh đã đề cử cô vào danh sách nữ phụ xuất sắc nhất đấy.”

Đình Thái Vi giật mình kinh ngạc “Tôi không nghe đạo diễn Ninh nói gì cả.”

Mạnh Kiều Vũ cười “Có lẽ ông ấy chưa tìm được thời gian thích hợp để nói với cô.” Ngừng một chút anh ta khẽ nhướn mày “Thái Vi, khả năng diễn xuất của cô mọi người đều công nhận, nếu lần này lọt được vào danh sách cuối cũng coi như thành công rồi, cô đừng suy nghĩ quá nhiều.”

Đình Thái Vi cười “Tôi chưa từng nghĩ tới chuyện này.”

Mạnh Kiều Vũ bình tĩnh nhìn cô một lúc, nhiều năm như vậy dù không thân quen nhưng tính cách của cô anh cũng biết một chút. Nghĩ rồi cười nói “Thật ra thời gian này Tô Niệm cũng tham gia một bộ phim nhựa.”

Điều này khiến Đinh Thái Vi cảm thấy hứng thú “Cô ấy rất có khả năng, nhân vật lần này chắc cũng không làm khó được cô ấy đâu.”

Mạnh Kiều Vũ liếc cô một cái rồi cười, nhẹ lắc li rượu “Cô ấy cố tình muốn diễn vai phụ, thế nhưng nhân vật lại rất hợp với cô ấy, nhạy bén lanh lợi.” Anh ta nhìn về phía Tô Niệm, thấp giọng nói “Không biết có thể nhận được giải nữ diễn viên phụ xuất sắc không nữa.”

Câu nói này của anh ta không biết có phải nói cho Đinh Thái Vi nghe không nữa, Đinh Thái Vi cup mắt, khẽ cười nói “Nói về phim mới nhất của anh đi, nghe nói là hợp tác với Tô Niệm hả?”

Hai người đang nói chuyện chợt nghe cửa lớn có tiếng ồn ào, Đinh Thái Vi ngược mắt nhìn sang, thì ra là Tô Duy tới. Với thân phận của Tô Duy, thời dự bữa tiệc cá nhân này thật sự là ngoài ý muốn. Thậm chí người ngoài cũng không biết anh đã về nước, nghe nói ba tháng trước ở Tô gia đã xảy ra một vụ lộn xộn rất lớn, lúc Tô Duy xuất ngoại thì cuộc chiến cũng đã không còn nhỏ, lần này Tô Duy xuất hiện ở đây chắc sẽ bị vây quanh và phỏng vấn rất nhiều.

Nghĩ một chút Đinh Thái Vi khẽ cười. Mạnh Kiều Vũ nghiêng đầu nhìn cô “Cùng đi chào hỏi không?”

Đinh Thái Vi lắc đầu cười nói “Anh đi đi, tôi đi tìm chị An.”

Chị An đang nói chuyện phiếm với người quen, thấy Đinh Thái Vi cô cười như không cười nhướn mày “Nói thế nào thì em cũng nên qua đó một chút đi.” Đinh Thái Vi không đem lời trêu chọc này để trong lòng, hai người ngồi trên sofa, Đinh Thái Vi đem lời vừa rồi của Mạnh Kiều Vũ nói cho chị An, chị An nghe xong chỉ cười nói “Đạo diễn Ninh đề cử, còn nói khả năng của em rất tốt, ai quy định là lần đầu diễn phim điện ảnh không thể nhận giải thưởng chứ?”

Đinh Thái Vi cúi đầu nghĩ nhưng không nói gì thêm.

Chị An nhìn nhân vật tiêu điểm ở đại sảnh cười nghiêng đầu, nhìn Đinh Thái Vi nói “Kịch bản Tô Duy đưa chị đều xem rồi, danh sách thành viên chế tác chị cũng đã nhìn qua, người diễn nam chính với em là một đại minh tinh đấy.” Lại nhìn về phía sảnh lớn, chị An cười híp mắt “Anh ta lại cam lòng cho em dùng tiền.”

Lời này nghe thế nào cũng cảm thấy không tự nhiên, thế nhưng từ trong miệng chị An đi ra lại thành trêu ghẹo. Đinh Thái Vi nhìn theo ánh mắt của cô, thấy Tô Duy. Tô Duy vẫn luôn mang bộ dáng ôn nhã dịu dàng ấy, nụ cười ôn hòa, ưu nhã nâng chén, làm một nhân vật trung tâm mẫu mực.

“Sao anh ta lại coi trọng em nhỉ?” Từ lúc biết hai người qua lại với nhau chị An vẫn không thể thôi đau đớn trong lòng.

Đinh Thái Vi cười “Em cũng muốn biết, có cơ hội thì chị hỏi thăm giúp em nhé.”

Chị An gõ đầu cô, cô cười né tránh. Chị An dùng ngón tay chỉ Tô Niệm đang đứng cạnh Tô Duy “Nghe nói thời gian vừa rồi Tô Niệm cũng quay một bộ phim điện ảnh, vốn nhà sản xuất định để cô ấy đóng vai chính nhưng sau khi xem kịch bản cô ấy lại muốn đóng vai phụ, cô ấy nói vai diễn đó hợp với mình hơn. Xem ra Tô Niệm này cũng có chút bản lĩnh.”

Đến giờ Đinh Thái Vi mới hiểu vì sao khi này Mạnh Kiều Vũ lại đề cao Tô Niệm như vậy, thì ra có chuyện như thế.

Sau khi tàn tiệc chị An hỏi Đinh Thái Vi muốn cô đưa về không. Đinh Thái Vi nghĩ một chút, lúc này Tô Duy hẳn còn trong nhà đạo diễn Ninh, nói mình muốn tự lái xe về. Đến bãi đỗ xe, cô vừa mở cửa đi vào thì thấy Tô Duy đứng dựa lưng vào cột nhà, nhìn theo ánh mắt Tô Duy cô thấy Tô Niệm và Mạnh Kiều Vũ đang nhiệt tình hôn môi.

Bóng lưng của Tô Duy nhìn rất cứng, qua một lúc Tô Duy xoay người rồi đi.

Đinh Thái Vi nhìn bóng dáng Mạnh Kiều Vũ và Tô Niệm, nhất thời không biết phải nói gì. Đang muốn lái xe rồi đi thì thấy Tô Niệm kêu tên Tô Duy khi nhìn Mạnh Kiều Vũ, mà phản ứng của Mạnh Kiều Vũ lại chỉ khẽ đáp lại một câu “Em say.” Đinh Thái Vi khẽ nhủ mi, không nhìn thêm, khởi động xe đi về phía nhà Tô Duy.

Trên đường cô gọi điện cho Tô Duy, nghe giọng anh rất bình tĩnh, giống như không có chuyện gì xảy ra vậy. Đinh Thái Vi dừng xe ở ven đường, không biết có nên tiếp tục tới nhà Tô Duy nữa không. Cô không cho là mình có thể chữa lành vết thương của Tô Duy, mà Tô Duy cũng không yêu cầu cô tới qua bên đó.

Đợi tới khi Đinh Thái Vi lái xe vào trong nội viện thì đã là hai giờ sáng. Cô mở cửa đi vào phòng khách, thấy Tô Duy nằm vật trên sofa, bên người có một chai rượu vang, có lẽ đã say. Đinh Thái Vi cảm thấy bất đắc dĩ, đi qua đập tay anh khẽ gọi “Tô Duy?”

Tô Duy không mở mắt, chỉ nắm chặt tay cô, khẽ gọi “Tô Niệm...”

Đinh Thái Vi im lặng. Một người nhìn bạn trai gọi tên Tô Duy, một người lại nắm tay tình nhân gọi tên Tô Niệm, hai người này nhìn thế nào cũng là tuyệt phối.

Cô vỗ gò má Tô Duy khẽ gọi “Tô Duy, là em”

Có lẽ Tô Duy đã nghe ra giọng cô, hơi mở mắt cười nói “Thái Vi.” Anh vùi đầu vào hõm vai cô “Anh xin lỗi, anh uống hơi nhiều.”

Đình Thái Vi nhìn chai rượu bên cạnh, phần rượu ấy cũng không đủ khiến anh say đến mức nhận lầm người được. Cô cười nói “Em cho rằng vừa rồi ở tiệc anh cũng không uống nhiều vậy.”

Tô Duy cũng cười, khẽ cúi đầu cắn môi.

Hana: Đừng có ghét bạn Tô, bạn ý không êu bạn Tô em đâu... thật ó..... chỉ là đọc tới gần hết mình vẫn chả hiểu được thái độ mập mờ của bạn ý... chẹp.... cơ mà đợi nhé... hệ hệ

Bạn đang đọc truyện *Này Tình Yêu Có Bán Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Sáng hôm sau khi Đình Thái Vi tỉnh lại thì gặp Tô Duy đang nghiêng người ngồi ở đầu giường, cô chỉ nhìn thấy một bên mặt của anh nhưng cũng không rõ biểu lộ thế nào. Nghĩ một chút rồi ngồi dậy, khẽ gọi Tô Duy.

Nghe thấy tiếng cô, Tô Duy quay đầu cười dịu dàng nói “Em tỉnh rồi à.”

Đình Thái Vi gật đầu, muốn tới toilet vệ sinh cá nhân nhưng vừa chuyển động cả người lại thấy bủn rủn. Tô Duy duỗi tay đỡ cô, khàn giọng cười nói “Anh xin lỗi, tối qua...”

Anh cố ý không nói hết câu, mặt cười rạn rở, hiển nhiên là không thật lòng muốn xin lỗi. Đình Thái Vi đỏ mặt không nói nên lời, chỉ đành để anh đỡ. Tô Duy nhẹ nhàng cắn tai cô, tiếng cười truyền vào trong tai, cô có thể nghe ra sự sung sướng trong đó.

Tô Duy lặng lẽ giúp Đình Thái Vi tẩy rửa, mà Đình Thái Vi nhất định nhắm mắt nghỉ ngơi. Hai người đều im lặng, không biết qua bao lâu bỗng Đình Thái Vi khẽ nói “Tối qua anh uống nhiều quá à.” Tô Duy cười gật đầu, đợi cô tiếp tục nói. Đình Thái Vi chần chờ một chút, cẩn thận mở miệng “Anh kéo tay em nhưng lại luôn gọi tên Tô Niệm.”

Đình Thái Vi cho rằng Tô Duy sẽ xấu hổ, không ngờ anh lại cười thành tiếng “Luôn gọi ư?” Hai tay của anh chạy loạn trên người cô, thấp giọng cười “Rõ ràng anh chỉ gọi có một lần mà.”

Quả nhiên cô đoán không sai, đêm qua Tô Duy đâu có uống nhiều, chỉ là không biết sao anh lại giả say. Đình Thái Vi nhắm mắt yên lặng không nói, lặng lẽ đợi Tô Duy mở lời.

Tô Duy vẫn tiếp tục cười, cầm khăn tắm giúp cô lau khô, ôm cô vào lòng “Em đang ghen à?”

Đình Thái Vi bật cười “Điều này liên quan gì tới em? Em chỉ tò mò chuyện giữa anh và Tô Niệm thôi, nếu như anh không muốn nói vậy từ nay về sau em không hỏi nữa.”

Tô Duy cúi đầu nhìn cô, vẫn không ngừng cười “Giờ chúng ta đang hẹn hò, em chắc chắn là đang ghen rồi.”

Trong giọng nói của anh có ba phần cô đơn, bảy phần ảm ức, Đình Thái Vi lập tức bị chọc cười, đấm đấm bả vai anh “Chuyện hôm qua em cũng thấy rồi, em nghĩ Tô Niệm chắc chắn là thích anh.” Đương nhiên, cô không đem chuyện Tô Niệm gọi Mạnh Kiều Vũ là Tô Duy nói ra, chuyện này không liên quan tới ghen hay không, cũng không liên quan đến Mạnh Kiều Vũ, là tự cô cảm thấy không nói thì không nói thôi.

Thấy cô cố ý đem đề tài về Tô Niệm nói ra Tô Duy trầm mặc một vài giây, sau đó dùng biểu lộ rất chân thành nói “Từ khi còn rất nhỏ Tô Niệm đã được ba mẹ anh nhận nuôi, khi đó con bé mới bảy tuổi, cả ngày đi theo sau mấy anh em bọn anh, tính cách thì vừa nhát gan lại thích bám người. Lúc ấy trong nhà có bốn đứa trẻ, có một em gái nhỏ, căn bản không cần nhận nuôi Tô Niệm, nhưng ba mẹ anh vì chuyện ba mẹ Tô Niệm nên không đành lòng thấy con bé lưu lạc bên ngoài, vì vậy mới đưa con bé về Tô gia.” Dừng một chút anh cười nói “Ba mẹ Tô Niệm có quan hệ rất tốt với gia đình anh.”

Đình Thái Vi nhưn mày, cô không thể hiểu được mục đích khi Tô Duy kể chuyện này ra, vậy nên kiên quyết ngậm miệng.

Tô Duy cúi đầu hôn cô, tiện thể đẩy cô ngã xuống giường, ôm thật chặt “Anh đối với Tô Niệm có lẽ có một chút yêu mến, nhưng sự yêu mến này không bao giờ đủ để anh vất đi thân phận anh lớn để giữ lấy con bé. Về phần tình cảm của cô ấy với anh có gì đặc biệt hay không thì anh lại không cảm thấy quan tâm lắm.”

Đình Thái Vi nghe xong thì bật cười, cô nghĩ người hôm qua kéo tay cô gọi tên Tô Niệm nhất định không phải người đàn ông đang trợn mắt bịa chuyện

trước mặt mình lúc này.

Tô Duy không cần nghĩ cũng biết Đinh Thái Vi đang cười gì, nhưng anh vẫn không có ý giải thích, vì thế hai người rơi vào tình trạng trầm lặng. Kì thật Đinh Thái Vi không thể nào tin được lời nói của Tô duy, dù sao những thứ cô nhìn thấy nghe thấy cũng đủ chứng minh trong lòng Tô Duy có Tô Niệm. Nhưng cô cũng không có ý định vạch trần Tô duy, càng không muốn quản chuyện khi gió gió đó giữa anh và Tô Niệm. Dưới con mắt của cô thì hai người kia đều trong trạng thái giận dữ nhau, có lẽ giữa bọn họ đã có hiểu lầm gì đó.

Yên lặng chốc lát Tô Duy buông cô ra, đứng dậy cười nói “Anh xuống lấy bữa sáng, em ngủ tiếp đi.” Nói rồi hôn lên trán cô, đứng lên mở cửa rồi đi.

Đến khi Đinh Thái Vi xuống tầng Tô Duy đã dọn xong bữa sáng, anh cười liếc cô “Còn buồn ngủ?”

Đinh Thái Vi cười ngượng ngùng, không đáp lại. Đêm qua đúng là cô không thể ngủ ngon nổi, bị Tô Duy dày vò một đêm cho nên lúc sáng tỉnh dậy vẫn cảm thấy mơ mơ màng màng. Tô Duy biết cô mệt mỏi quá rồi chỉ cười nhạt một tiếng rồi không tiếp tục đề tài đó nữa. Hai người tùy ý nói vài câu, nói tới phim nhựa của Đinh Thái Vi, còn nói đến chuyện chọn kịch bản của cô.

Tô Duy bỏ dao nĩa xuống, quắc mắt nhìn cô “Thái Vi, có phải em không hài lòng với kịch bản mà anh đã chọn cho em không?”

Đinh Thái Vi gạt mình sững sốt, dừng một chút rồi lắc đầu cười nói “Sao có thể, kịch bản anh đưa tới đều rất tốt.”

Tô Duy lặng lẽ chăm chú nhìn thẳng vào mắt cô “Đây là chuyện chúng ta đã nói từ trước, em không cần cảm thấy ngại ngùng.”

Đinh Thái Vi cụp mắt, không phản bác nhưng cũng không biết làm thế nào đối đáp lại anh. Quả thật cô không hề muốn tiếp nhận sắp xếp của anh, dù là kịch bản, diễn viên hay tổ chế tác, chỉ cần cô nhận diễn thì họ có dòi lịch quay thêm ba tháng cũng không thành vấn đề, có điều cô lại hi vọng giữa bọn họ không tồn tại cái thứ gọi là giao dịch ấy. Vậy nhưng cô cũng không cho chuyện đang xảy ra là xấu, Tô Duy là một tình nhân hoàn mỹ, lúc bọn họ ở chung hoàn toàn giống như hai người đang yêu nhau cuồng nhiệt, đâu có dơ bẩn như những điều người ta vẫn thường bàn tán đâu nhỉ?

Tô Duy thấy cô không nói gì, suy nghĩ rồi dịu dàng nói “Nếu em không thích cách này cũng có thể không cần nhận...” Anh bỗng cười rộ lên “Anh sẽ dùng phương thức khác để có thể đền bù cho em.”

Không thể nghi ngờ những lời này là đang muốn nhắc nhở Đinh Thái Vi về quan hệ của bọn họ lúc này. Đinh Thái Vi ngẩng đầu, đón lấy ánh mắt anh “Kịch bản em chọn được rồi, chuyện sau đó anh cho người đi nói chuyện với chị An đi.”

Tô Duy cười gật đầu “Anh hôm nay phải ra ngoài một chút. Trong nhà có CD, nếu không em có thể thay anh chăm sóc mấy bụi hoa ngoài hoa viên.”

Đinh Thái Vi không nhận được nở nụ cười, cô không nghĩ Tô Duy sẽ thông báo hành tung của anh với cô, còn thay cô lo lắng giải quyết chuyện cô phải nhàm chán khi ở nhà một mình. Cần thận nghĩ lại, gần đây Tô Duy đều như thế, khiến người ta không thấy ám ức, mà cô, trong một năm này có thể hưởng thụ sự chăm sóc của anh, nói như thế nào cũng vẫn thấy mình buồn bán có lỗi. Nghĩ thế trên mặt Đinh Thái Vi hiện lên một chút vui vẻ.

Thời gian sau đó Đinh Thái Vi bận rộn nhiều việc, phim chính thức khởi quay. Trước lúc quay đạo diễn Ninh gọi điện hẹn gặp cô, nói cho cô biết ông muốn đề cử cô vào giải thưởng lần này. Trong lòng Đinh Thái Vi vẫn cảm thấy nghi ngờ, tuy nói ở giải Thiết Trí không có quy định nào nói lần đầu diễn thì không thể nhận giải nhưng Đinh Thái Vi vẫn cảm thấy kinh nghiệm của mình vẫn chưa đủ, chỉ sợ làm khó những người tin tưởng mình.

Đạo diễn Ninh hiểu rõ lo lắng và chần chờ của cô, vì thế nói câu cổ vũ “Lần này chính là cơ hội cho cô, mà chúng tôi đều xem trọng cô, cô còn chần chờ gì nữa? Hay là cô không tin tưởng vào diễn xuất của mình?”

Những lời này chị An cũng đã nói nhiều lần, Đinh Thái Vi bật cười, thầm nghĩ nếu cô lại từ chối chỉ sợ đạo diễn Ninh sẽ cho là cô làm trò, vì vậy cô gật đầu đồng ý, cười nói cảm ơn.

Sau khi gặp đạo diễn Ninh, cô đi gặp chị An. Chị An nghe cô nói xong cười ha ha “Em là nghĩ ngợi quá nhiều thôi.”

Đinh Thái Vi không thẹn đếm xia khoa trương cười nói “Thật ra em còn muốn hỏi cái nhìn của đạo diễn Ninh về diễn xuất của Tô Niệm, cơ mà cuối cùng lại vẫn nhịn xuống.”

Chị An nhướn mày “Hỏi thì sao, còn không phải sẽ dùng lí do diễn xuất cũng được để nói sao.” Đinh Thái Vi lại bật cười, vô cùng đồng cảm, chị An trùng mắt với cô “Em chú ý Tô Niệm như thế có phải vì Tô Duy không?”

Đinh Thái Vi sững sốt, trực giác nói cô nên lắc đầu phủ nhận cô không hề chú ý đến Tô Niệm, nhưng cần thận nghĩ lại thì đúng là cô đã từng hỏi qua chuyện của Tô Niệm, thảo nào chị An lại hiểu lầm cô.

“Em đúng là bời vì Tô Duy nên chú ý Tô Niệm...” Cô chần chờ, còn chưa kịp nói tiếp đã bị chị An chặn lại.

Chị An tỏ ra hiểu biết cười nói “Có phải em đang nghĩ xem cuối cùng Tô Duy kia sẽ chọn ai đúng không?” Thấy Đinh Thái Vi nghi ngờ nhướn mày, chị An thả kịch bản xuống nói “Trong giải thưởng này tiếng nói của Tô gia tương đối có trọng lượng. Em và Tô Niệm đồng thời đều nhập vai nữ phụ, em nghĩ Tô Duy sẽ lựa chọn ai?”

Đinh Thái Vi hoàn toàn không ngờ giải thưởng này Tô gia có thể nhúng tay vào. Cô nhớ tới lời nói sáng hôm ấy của Tô Duy, anh nói đối với Tô Niệm có lẽ anh cũng cảm thấy yêu mến, nhưng sự yêu mến ấy hoàn toàn không đủ để anh vứt bỏ thân phận anh lớn để giữ lấy Tô Niệm. Nói cách khác thì thật anh vẫn có chút thích Tô Niệm, bởi vậy cũng có thể đoán được cuối cùng anh sẽ chọn ai.

Nghe tới đây Đinh Thái Vi cảm thấy buồn cười “Anh ấy chắc sẽ chọn Tô Niệm.”

Chị An liếc cô một cái “Vì sao? Anh ta không phải đã nói với em, sẽ cho em sự đầu tư tốt nhất sao? Cho dù trong lòng của anh ta hướng về Tô Niệm em cũng có thể gửi ám hiệu cho anh ta chứ. Hướng hồ diễn xuất của em tốt hơn Tô Niệm, đây là sự thật, Tô Duy có thể thần nhiên thiên vị thế ư.”

Đinh Thái Vi cười cười gật đầu “Anh ấy không phải loại công tư không phân minh đâu.”

Chị An cười như không cười nhìn cô “Em giải thích hộ anh ta.”

Đinh Thái Vi cũng không ngượng, chỉ gật đầu cười “Tô Duy có phải loại công tư không phân minh hay không em nghĩ chị hiểu hơn em mà.”

Bên ngoài đồn đại Tô Duy là hồ ly khoác da dê, trong ứng xử tuyệt đối không xen chuyện cá nhân vào, chuyện không phân rõ công tư này hẳn là anh không thể làm được. Chị An cười cười, nhìn không được nhìn Đinh Thái Vi “Ai mà biết trong đầu Tô Duy kia nghĩ cái gì? Anh ta chắc chắn yêu thích Tô Niệm, bằng không sẽ không chiều chuộng Tô Niệm như thế.”

Tô Duy yêu hay không yêu Tô Niệm cô không biết, nhưng cô biết Tô Niệm nhất định yêu Tô Duy, đêm hôm đó ngữ khí và thần thái của Tô Niệm chỉ sợ không phải là giả say thể hiện ra. Nghĩ cũng buồn cười, hai anh em bọn họ vốn đã có hôn ước, lại tình cảm lá cành, sao lại không ở bên nhau chứ?

Thấy Đinh Thái Vi chỉ yên lặng chị An nhíu mày hỏi “Thái Vi, em thành thật nói với chị, lúc trước tại sao lại đồng ý với đề nghị của Tô Duy?” Đinh Thái Vi không ngờ chị An sẽ đột nhiên hỏi vấn đề này, nhất thời giật mình sửng sốt. Thấy thần sắc của cô kinh nghi bất định, sắc mặt chị An tối thêm vài phần “Em thích Tô Duy, phải không?”

Dưới sự bức ép của chị An nhất thời Đinh Thái Vi không biết hồi đáp thế nào. Sững sờ trong chốc lát cô thẳng thắn nhẹ gật đầu “Em cảm thấy Tô Duy là người không tệ.”

Không ngờ cô lại có thể nói trắng ra như vậy, chị An yên lặng nhìn cô, một lúc sau mới nhẹ thờ dài nói “Thái Vi, em nói xem chị phải nói gì mới đúng? Người như Tô Duy...” Tìm kiếm từ ngữ một lúc cuối cùng vẫn chỉ có thể thờ dài, nói không nên lời.

Khóe miệng Đinh Thái Vi cong lên, cô biết rõ những lời chị An không nói hết ra là gì, nghĩ một chút rồi vỗ vỗ bàn tay chị An an ủi “Đừng lo lắng, em biết nên giải quyết thế nào.”

Nhiều năm như vậy nhưng Đinh Thái Vi gần như không truyền ra chuyện xấu gì, cho dù năm ấy có chút dính líu đến Mạnh Kiều Vũ, bị truyền thông tung tin đồn thất thiệt một thời gian ngắn nhưng cũng vì người trong cuộc nhất định giữ yên lặng nên loạn đã được dẹp... Nghĩ như vậy chị An cũng dần yên lòng, chuyện đề tài khác cùng bàn luận với Đinh Thái Vi.

Chị An giúp Đinh Thái Vi thảo luận toàn bộ vấn đề bên ngoài kịch bản khiến cho cô an tâm quay phim. Cuối cùng chị An nhìn cô khẽ cười nói “Nếu đó là lựa chọn của em thì cứ yên tâm tiếp nhận, chớ có suy nghĩ quá nhiều.”

Bạn đang đọc truyện *Này Tình Yêu Có Bán Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Lúc khởi quay đã là cuối tháng mười một, Đinh Thái Vi dấu người trong áo gió, đứng ở bên cạnh xem các diễn viên khác diễn, đội hoàn thành mới xoay người rời đi, khi quay lại cô thấy Tô Niệm đang đứng chụp ảnh trước cửa ra vào. Cô ngăn người nhưng hỏi phục rất nhanh, đi lên chào hỏi Tô Niệm.

Tô Niệm thân mật vòng tay qua cánh tay cô “Chị Thái Vi, anh Tô Duy nói anh ấy có việc, bảo em đến đón chị.”

Lúc này Đinh Thái Vi mới nhớ ra buổi sáng Tô Duy có nói sẽ tới đón mình, vì thế khẽ cười nói “Đội lâu không?” Tô Niệm lắc đầu, bộ dáng muốn bao nhiêu đáng yêu có bấy nhiêu đáng yêu. Đinh Thái Vi mỉm cười, đưa tay vuốt tóc Tô Duy nói “Em lái xe tới?”

Tô Niệm gật đầu cười “Em tự lái.”

Tháng mười một ở phương bắc khí trời đã se lạnh, xe chạy vào nội viện, hai người vừa mở cửa đã cảm nhận được hơi lạnh bên ngoài. Gió không ngừng thổi khiến lá mùa thu rơi là tả, rơi đầy sân nhỏ. Đinh Thái Vi nhìn về phía nhà, qua cửa sổ thủy tinh tìm kiếm bóng dáng Tô Duy mà không thấy.

Tô Niệm khẽ giải thích “Anh Tô Duy có lẽ ở thư phòng.”

Đinh Thái Vi khẽ a một tiếng, cười đi vào nhà. Tô Niệm sánh vai cùng cô, lúc tới cửa Tô Niệm bước nhanh hơn một bước, móc chìa khóa ra mở cửa. Hai người vào nhà, liếc nhau sau đó ấn ý đi về phía thư phòng. Đang muốn gõ cửa chợt nghe giọng của Tô Duy vang lên từ bên trong “Tuy diễn xuất của

Tô Niệm kém Đình Thái Vi nhưng lượng fan của con bé cao hơn Đình Thái Vi, giải thưởng này để cho Tô Niệm đi, nếu người nào đó dị nghị thì bảo họ trực tiếp tới tìm tôi nói chuyện.”

Tô Niệm ngược mắt nhìn Đình Thái Vi, thấy Đình Thái Vi cũng đang tìm tìm nhìn mình cười vội vàng nở nụ cười, sau đó đưa tay gõ cửa.

Không bao lâu Tô Duy bước ra, thấy thần sắc hai người kì quái, khoe miệng khẽ cong cười hỏi “Có phải đói bụng không?” Tô Niệm há hốc miệng, vừa muốn nói chuyện lại bị Đình Thái Vi cười chặn lại “Đói, hôm nay em mới ăn có một bữa, anh mau đi nấu đi.”

Tô Duy nắm tay cô, hôn nhẹ lên trán cô cười nói “Anh đi đây.” Sau đó chuyển qua Tô Niệm “Em bảo hôm nay có khách đến mà?”

Đình Thái Vi bị Tô Duy nắm chặt đành phải nghe hai anh em họ nói chuyện. Cô chợt nghĩ tới chuyện vừa rồi, đương nhiên Tô Duy hi vọng Tô Niệm nhận được giải thưởng, bất kể là xuất phát từ ý riêng hay anh thật sự cho rằng năng lực của Tô Duy đủ để đạt được giải thưởng ấy. Thật ra dù ai nhận được giải Đình Thái Vi đều cảm thấy không vấn đề, bởi căn bản cô không hề quan tâm tới giải thưởng kia. Chỉ là vừa rồi lúc Tô Duy nắm tay cô, giả ý thân mật trong mắt Tô Niệm thoáng hiện lên một chút âm ỉ khiến cô không thể không cảm thấy.

Tô Duy bận rộn trong phòng bếp, Tô Niệm và Đình Thái Vi tùy ý ngồi trên sofa nói chuyện phiếm. Thấy Đình Thái Vi nhìn chằm chằm vào bộ pha trà Tô Niệm cười nhớ lại “Bộ pha trà này chính là của ông nội cho anh Tô Duy đây.”

Đình Thái Vi ngược mắt cẩn thận lắng nghe.

Tô Niệm cầm chén trà khẽ vuốt “Khi còn bé anh Tô Duy rất nghịch ngợm, thích nhất là quậy phá ông nội, đập nát bồn hoa ông yêu thích, nhờ bụi lan ông nội cố công chăm sóc, bỏ cả phê vào trà của ông...” Trên mặt cô tràn đầy vui vẻ, từ từ rơi vào hồi ức xa xăm “Mỗi lần ông nội pha trà chỉ để mình anh Tô Duy bên cạnh, lúc đầu anh ấy cũng hứng thú, sau lại sợ làm phiền ông nên dần dần cảm thấy chán nản. Anh ấy thấy em thích bộ pha trà này nên đã lấy từ chỗ ông cho em, có điều ông nội không cho phép anh ấy tặng cho người khác, mãi cho đến khi ông nội qua đời anh ấy cũng không đưa bộ bàn trà này cho em”

Đình Thái Vi lặng lẽ lắng nghe, càng nghe càng kinh hãi. Ngữ điệu của Tô Niệm không một chút nào thể hiện tình cảm yêu mến với ông nội Tô Duy, oán trách ông nội Tô Duy không cho cô bộ pha trà hay có ẩn ý thâm sâu gì đó phía sau? Tô Niệm vẫn khẽ vuốt chén trà, ánh mắt như có như không liếc về phía Tô Duy đang bận rộn trong nhà bếp. Đình Thái Vi không khỏi lén thở dài, không biết nên nói tiếp thế nào.

Hai người đều trầm mặc, một lúc sau Đình Thái Vi chợt nhớ gì đó cười chuyển đề tài “Chị thấy trên phòng em có rất nhiều đĩa, hay là chúng ta lấy ra xem nhé?”

Tô Niệm ngẩn người rồi cười lắc đầu “Những đĩa kia nhiều cái là do em diễn trò thôi, thậm chí có vài cái là anh Tô Duy cố tình lưu lại bản sao để chế giễu em. Nếu chị Thái Vi thật sự muốn xem thì hôm nào chị lên mạng ra mà xem, chỉ cần không phải xem trước mặt em thì em sẽ không để ý đâu.” Nói rồi nháy mắt với Đình Thái Vi.

Đình Thái Vi không nhận được mà bật cười, thầm nghĩ Tô Niệm đúng là một cô gái rất đáng yêu, cũng có trách nhiều người lại yêu quý cô như thế. Hai người còn nói thêm vài chuyện, dần dần Đình Thái Vi cảm thấy buồn ngủ, Tô Niệm thấy trên mặt cô đầy vẻ mệt mỏi thì không làm phiền cô nữa mà để cô nghỉ ngơi.

Tô Duy đang cắt cà chua, thấy Tô Niệm yên lặng tựa vào cửa bếp anh cười nói “Sao lại không tiếp tục nói chuyện với chị Thái Vi nữa?”

“Chị Thái Vi đang ngủ.” Tô Niệm đi lên bóc một miếng cà chua, khẽ cắn “Có lẽ quay phim mệt quá.”

Ánh mắt Tô Duy khẽ lướt qua người Tô Niệm nhìn về phía đại sảnh, quả nhiên thấy Đình Thái Vi đang dựa vào sofa nghỉ. Anh cười nhìn Tô Niệm “Em nói Kiều Vũ sẽ tới sao giờ còn chưa tới?”

Tô Niệm cúi đầu nhìn thời gian “Hiện tại chắc anh ấy còn đang ở trường quay, lát nữa em đi đón anh ấy.” Ngừng một chút cô lùi về cạnh cửa, chán chờ mở miệng “Anh Tô Duy, những lời vừa rồi anh nói ở trong phòng em và chị Thái Vi đều nghe thấy.”

“Vậy sao?” Tô Duy không ngừng động tác, cười đảo mắt nhìn qua phòng khách, rồi lại nhìn thẳng vào Tô Niệm “Em sợ chị Thái Vi không vui?” Tô Niệm cup mắt nghĩ rồi lắc đầu không nói. Tô Duy cười “Thái Vi đối với chuyện có nhận được giải thưởng hay không không hề quan tâm, thứ cô ấy muốn không phải những thứ này, em đừng nghĩ nhiều.” Rõ ràng đã nói muốn cô ở bên anh một năm, anh cho cô sự đầu tư tốt nhất, thế nhưng qua năm tháng cô vẫn luôn dùng đủ mọi cách từ chối sự sắp xếp của anh. Một người như vậy sao lại để ý đến vấn đề giải thưởng ấy chứ.

Tô Niệm lặng lẽ nhìn Tô Duy không nói gì. Đợi Tô Duy chuẩn bị tốt vài món cô cúi đầu nhìn thời gian “Anh Tô Duy, em đi đón Kiều Vũ.” Không đợi Tô Duy trả lời, cô trực tiếp đi ra. Tô Duy ngẩng đầu nhìn theo bóng lưng cô, trong mắt cũng không thể hiện nhiều, rất nhanh lại cúi đầu chuyên tâm nấu cơm.

Khi Đình Thái Vi tỉnh lại thì Tô Duy đã chuẩn bị xong đồ ăn, thấy cô tỉnh lại anh tới gần hôn lên đỉnh mũi cô “Hai ngày nay có phải diễn rất nhiều không?”

Giọng điệu của anh vẫn luôn dịu dàng như thế, Đình Thái Vi cười, đầu tựa lên vai anh “Không sao. Có thể do thời tiết đang chuyển lạnh nên suốt ngày em cứ thêm ngủ.”

Tô Duy bật cười, ôm chặt cô “Tóm lại phải chú ý giữ gìn sức khỏe.”

Đình Thái Vi ngoan ngoãn gật đầu, nhìn quanh một vòng không thấy Tô Niệm. Tô Duy nhận ra thắc mắc của cô cười nói “Tô Niệm đi đón người, sẽ quay lại ngay.” Nói rồi kéo cô đứng dậy “Chúng ta đi dạo trong vườn đi.”

Lúc đi qua bàn trà Đình Thái Vi không nhận được lại liếc về phía bộ pha trà kia, sau đó từ đáy lòng tiếc hận họ Tô Niệm, nghĩ thầm nếu Tô Niệm có không thích ông nội của Tô Duy cũng có cái lí của nó.

Trong vườn lá rơi đầy đất, trái ngược với những bồn hoa kia, lá vẫn xanh non tươi tốt, cành lá khẽ theo gió đông đưa, cảm thấy tràn đầy sinh ý. Đình Thái Vi kéo chặt áo rúc vào trong lòng Tô Duy “Anh nói bình thường ở đây có người chăm sóc, giờ cũng sắp đông rồi, anh xem trên đất đã phủ đầy lá và cành khô, không lẽ là muốn chúng ta tự quét à?”

Tô Duy biết cô sợ lạnh vì thế ôm chặt cô cười nói “Hàng năm anh thường ở đây vì vậy mới cho người chăm lo phòng ốc.” Anh nhìn lá khô trên đất, sau đó nói “Đội có thời gian chúng ta cùng quét có được không?”

Đình Thái Vi biết Tô Duy là con người văn nhân ôn nhã, nhưng giờ đây, ánh mắt và bộ dáng dịu dàng này khiến cô cảm thấy ngơ ngẩn. Một lúc sau cô mới phục hồi tinh thần, cười gật đầu nói được.

Hai người ôm nhau, Tô Duy hỏi về tiến độ của bộ phim Đình Thái Vi đang tham gia. Đình Thái Vi giật mình sửng sốt, cô cho rằng mọi thứ đều trong tầm khống chế của Tô Duy, không ngờ anh lại không biết chuyện này. Đình Thái Vi nói với Tô Duy, bộ phim này giờ mới bắt đầu, các diễn viên đang trong thời kì luyện thoại, có điều thật may mọi người đã dần dần nhập vai rồi.

Tô Duy nghe xong nghĩ rồi nói “Anh nghe đạo diễn nói, bộ phim này hai tháng là có thể quay xong.” Đình Thái Vi ừ một tiếng, không hiểu rõ ý tứ trong lời nói của anh. Tô Duy cười nhìn cô “Trong khoảng thời gian này em lại chọn kịch bản đi, anh sẽ giúp em sắp xếp.”

Đình Thái Vi há hốc mồm, vừa định đáp lại chợt nghe bên ngoài có tiếng kèn xe. Chắc là Tô Niệm quay lại, cô đành đem những lời muốn nói nuốt xuống bụng, cùng Tô Duy đi ra mở cửa, cô hoàn toàn không ngờ khách trong miệng Tô Niệm lại là Mạnh Kiều Vũ.

Mạnh Kiều Vũ xuống xe thấy Đình Thái Vi thì khẽ giật mình, ánh mắt đầy phức tạp nhìn cô. Đình Thái Vi khẽ nhếch khóe môi cười với anh ta, hoàn toàn không biết nên mở lời thế nào. Tô Niệm xuống xe thấy hai người bọn họ đều xấu hổ đứng yên đó thì dùng khuỷu tay khẽ huých vào tay Mạnh Kiều Vũ cười nói “Chị Thái Vi là chị dâu của em.”

Trên mặt Tô Duy luôn duy trì nụ cười, ôm Đình Thái Vi xoay người nói “Bên ngoài hơi lạnh, vào nhà đi.”

Lúc ăn cơm Tô Niệm ngồi cạnh Mạnh Kiều Vũ cười liếc anh ta “Kiều Vũ giúp em rất nhiều chuyện.” Lời này không biết là nói với ai, dù sao Đình Thái Vi nghe xong vẫn tiếp tục vui đầu ăn cơm.

Mạnh Kiều Vũ cười cười “Em cũng giúp anh không ít mà.”

Nghe cuộc nói chuyện của hai người này hoàn toàn không giống với hai người đang nhiệt tình hẹn hò, Đình Thái Vi không nhận được mà ngẩng đầu lên, nhìn Tô Duy. Tô Duy cảm nhận được ánh mắt cô, nghiêng đầu cười “Sao thế?” Đình Thái Vi vội lắc đầu. Nụ cười trên mặt Tô Duy càng sâu hơn, cúi đầu khẽ hôn cô “Ngao ngỗng ăn cơm đi.”

Trong lòng Đình Thái Vi khẽ thờ dài, cô hiểu rõ động tác và thái độ đó của Tô Duy chỉ là đang diễn cho hai người đối diện xem. Cô cũng không dám nhìn sắc mặt của Tô Niệm và Mạnh Kiều Vũ, chỉ đành cúi đầu nói lấp bấp gì đó.

Mạnh Kiều Vũ nhớ đến cảnh nhìn thấy Đình Thái Vi trong vườn ở đại viện vẫn cảm thấy giật mình. Anh không nghĩ đến nhà Tô Duy sẽ thấy Đình Thái Vi ở đó, càng không ngờ tới cô và Tô Duy lại có quan hệ như thế. Đối với anh ta, cả Đình Thái Vi và Tô Duy là người của hai thế giới phức tạp khác nhau, mà những người ở trong cái vòng luẩn quẩn đó đều gần như chẳng đến được với nhau.

Trong bữa cơm Đình Thái Vi chỉ lặng lẽ ăn cơm, rất ít tham gia vào những chủ đề được nói ra. Mạnh Kiều Vũ nhìn Tô Duy dịu dàng nhỏ nhẹ nói chuyện với cô, giúp cô gấp thức ăn, mà cô chỉ đáp lại bằng sự yên lặng, không biết là sao nữa, trong lòng Mạnh Kiều Vũ dần dần cảm thấy nghi ngờ.

Lúc ăn cơm xong, thừa lúc anh em họ Tô thu dọn bát đĩa Mạnh Kiều Vũ do dự hỏi Đình Thái Vi “Tôi không ngờ cô và Tô Duy lại...”

Đình Thái Vi cười nói “Tôi không phải bạn gái của Tô Duy.” Thần sắc Mạnh Kiều Vũ khẽ đổi, lặng lẽ nhìn cô. Đình Thái Vi lại cười “Chính là loại quan hệ mà anh nghĩ tới đấy.”

Mạnh Kiều Vũ đứng hình nửa ngày không nói nên lời, cuối cùng chỉ thấp giọng thờ dài “Tôi cái gì cũng không nghĩ.”

Rõ ràng anh ta cái gì cũng nghĩ rồi, chỉ là không muốn làm cô cảm thấy khó khăn nên mới giả bộ như không biết. Đình Thái Vi cười xoa nói “Chuyện anh và Tô Niệm ấy? Vừa rồi nghe cách nói chuyện của hai người hình như không phải của những người đang yêu nhau?”

Cô đã trực tiếp hỏi, lại đem chủ đề dời qua chuyện khác, Mạnh Kiều Vũ yên lặng một chút rồi cười ra tiếng “Ai nói tôi và Tô Niệm nói chuyện yêu đương vậy?”

Đình Thái Vi lập tức trợn mắt “Trên báo đều viết thế mà, huống chi hai người cũng không hề phủ nhận.”

Mạnh Kiều Vũ cười cười nhìn cô “Chúng tôi cũng không hề thừa nhận, giúp nhau làm trò cô có tin không?”

Thì ra là làm trò, trong cái thế giới này chuyện như thế rất nhiều, cố ý gọi phóng viên đến chụp được thái độ mập mờ, để mọi người tưởng tượng hai người đang nói chuyện yêu đương, cùng nhau tạo chủ đề náo nhiệt. Đình Thái Vi không phải chưa từng thấy, nhưng chuyện như thế xảy ra trên người

Mạnh Kiều Vũ khiến cô cảm thấy vô cùng khó tin. Trong lòng cô Mạnh Kiều Vũ là người chăm chỉ cầu tiến, cho tới giờ sự nghiệp của anh ta vẫn luôn là do anh ta cố gắng mà thành, cô không thể đem chuyện xấu ấy xếp chung một chỗ với anh ta nổi.

Mạnh Kiều Vũ thấy cô yên lặng, nghĩ một chút rồi cười nói “Còn nhớ cái lần chúng ta cũng truyền ra chuyện xấu năm ấy không?”

Đình Thái Vi cũng cười “Đương nhiên nhớ, là do đạo diễn Ninh say rượu loạn tính, không chỉ nói linh tinh với chúng ta mà còn trước mặt đám phóng viên ấy hồ ngôn loạn ngữ, không gây ra chuyện xấu mới lạ đấy.” Nhớ lại năm đó hai người đều cảm thấy có chút khóc không ra nước mắt. Đình Thái Vi mỉm cười nói tiếp “Sau chuyện ấy tôi và anh đều không hề bị đồn đại nữa, cho đến tận giờ khi anh truyền ra chuyện xấu với Tô Niệm, anh lại không phủ nhận, vì vậy tôi đã tưởng...” Cô đột nhiên dừng lại, nhớ đêm đó Tô Niệm coi anh ta thành Tô Duy, mà anh ta khi ấy chỉ nhân nhạ nói một câu “em say rồi” chứ không nhiều lời hơn nữa... Thì ra căn bản anh ta không hề để ý đến người trong lòng của Tô Niệm là ai.

Thấy sắc mặt cô vụt sáng Mạnh Kiều Vũ cười tiếp lời “Cho rằng tôi và Tô Niệm đang qua lại sao?”

Đình Thái Vi cười cười không nói gì.

Mạnh Kiều Vũ quay đầu nhìn bóng người trong bếp “Thái Vi, cô có biết giữa Tô Niệm và Tô Duy có hôn ước không?” Thấy cô gật đầu, anh ngăn người “Cô đã biết...”

Đình Thái Vi cười nhặt một tiếng “Anh hẳn cũng đoán được, phim tôi đang quay là Tô Duy đầu tư.”

Mạnh Kiều Vũ lặng lẽ nhìn cô, thấy cô vẫn cười, thần sắc không chút xấu hổ thì cười rộ lên “Cô có thể nói với tôi những chuyện này chứng tỏ cô tin tưởng tôi, tôi rất vui.”

Bạn đang đọc truyện *Này Tình Yêu Có Bán Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

Đưa mắt nhìn Tô Niệm và Mạnh Kiều Vũ lái xe rời đi, Tô Duy ôm Đình Thái Vi về phòng, không đợi Đình Thái Vi ngồi xuống Tô Duy đã cúi người hôn lên môi cô “Vừa rồi nói những gì với Mạnh Kiều Vũ kia? Anh xem sắc mặt cậu ta hình như không tốt lắm.”

Đình Thái Vi bị anh hôn chỉ có thể mơ màng trả lời “Không có gì, chỉ là nói một số chuyện trước kia thôi.”

“Chuyện trước kia?” Tô Duy buông cô ra, cẩn thận nhìn sâu vào mắt của cô. Đình Thái Vi cười xem như trả lời. Tô Duy gật đầu, không nói thêm gì, ôm cô đi lên tầng.

Qua thêm một tháng, cuối tháng mười hai, trong buổi lễ khai mạc liên hoan phim, Đình Thái Vi nhận đề cử nữ phụ xuất sắc nhất nên cũng đồng ý lời mời tham dự.

Ngày đó chị An đi đón Đình Thái Vi, thấy Tô Duy đứng ở trong sân, chăm chăm giúp Đình Thái Vi kéo cổ áo, mà Đình Thái Vi chỉ khẽ cười, hưởng thụ động tác của Tô Duy. Cuối cùng Tô Duy hôn nhẹ lên má Đình Thái Vi, cười nói “Em đi trước cùng chị An đi.”

Chị An lặng lẽ đứng nhìn, không nói gì. Đợi sau khi Đình Thái Vi lên xe, sau đó mới khẽ nói “Thái Vi, Tô Duy kia một lòng muốn tốt cho em, chỉ sợ không mấy ai có thể từ chối được, em...”

Trong lòng Đình Thái Vi hiểu rõ ý của chị An, qua vài giây mới cười khổ nói “Em cũng không ngoại lệ.”

Lúc trước cô còn không suy nghĩ nhiều đã đồng ý lời đề nghị của Tô Duy, đến khi cô bình tĩnh lại thì đã cùng anh về nhà, chấp nhận những cử chỉ thân mật của anh. Nếu như không phải luyện tiết sự chăm sóc cùng sự dịu dàng của anh, sao cô có thể dễ dàng đồng ý với anh thế được? Biết rõ chẳng qua chỉ là một giao dịch, vậy nhưng cô vẫn không thể khiến mình chùn bước không bị hấp sâu vào. Tựa như chị An nói, với sự hoàn hảo của Tô Duy chỉ sợ không mấy ai có thể kháng cự được. Mà cô, hết lần này tới lần khác bị anh đầu độc, dần dần nhập vai, dần dần mê muội.

Chị An nhìn về mặt cô về mặt lơ đãng và thoáng chút cô đơn, nhất thời càng không biết nói gì, chỉ có thể nhẹ nhàng thở ra.

Đình Thái Vi và chị An ngồi vào vị trí, nhìn xung quanh, không phải mình tinh thì chính là phóng viên. Đình Thái Vi nhìn thấy Tô Niệm và Mạnh Kiều Vũ được xếp ở chỗ phía trước đang cúi đầu nói chuyện gì đó. Nhớ tới chuyện Mạnh Kiều Vũ nói về vụ lùm xùm tình cảm giữa anh ta và Tô Niệm chỉ là làm trò, Đình Thái Vi chỉ có thể cười thầm, nhìn qua hướng khác.

Thời gian từ từ trôi qua, giải thưởng lần lượt được công bố, cuối cùng cũng đến phần công bố giải thưởng nữ diễn viên phụ xuất sắc, khi người dẫn chương trình đọc tên Tô Niệm, chị An thấp giọng nói với cô “Sao có thể là cô ấy?”

Đình Thái Vi bật cười, thấp giọng trả lời “Tô Niệm đoạt giải cũng coi như mục đích chung.”

Chị An nghiêng đầu nhìn cô, thấy sắc mặt cô nhẹ nhàng, không thấy thể hiện sự đau lòng hay thất vọng, cảm thấy nghi hoặc hỏi “Em biết trước chuyện Tô Niệm sẽ đoạt giải ư?” Đình Thái Vi cười không đáp. Chị An lập tức quát lên “Cho dù anh ta muốn nịnh nọt Tô Niệm nhưng cũng không cần phải chèn ép em vậy chứ.”

Đình Thái Vi vẫn giữ nguyên nụ cười, không nói gì. Chị An lặng lẽ nhìn cô vài giây, thấy cô không muốn nhiều lời thêm nữa thì cũng yên lặng.

Trước mặt bao phóng viên hình ảnh Tô Duy đứng bên Tô Niệm trước màn ảnh lớn, hai người đều khẽ mỉm cười, vô cùng ăn ý. Lúc này Mạnh Kiều Vũ đã đến, mọi người bắt đầu liên tưởng đến chuyện xấu trước kia, còn nói qua cả chuyện lời đồn về hôn ước của anh em Tô gia, vì thế liên tiếp những câu hỏi được nêu ra. Tô Duy chỉ cười đáp lại, đứng bên cạnh Mạnh Kiều Vũ, không chút kiêng dè cùng anh ta chụp ảnh.

Tiệc tối kế tiếp Đình Thái Vi thật sự cảm thấy mệt mỏi, vì thế tìm một chỗ yên tĩnh nghỉ ngơi. Thấy Mạnh Kiều Vũ cầm ly rượu đến gần khiến cô hơi kinh ngạc, đứng dậy cười nói “Những phóng viên kia lại có thể bỏ qua anh à?”

Mạnh Kiều Vũ nheo mắt, khẽ cười “Tôi lên chuẩn đi thôi.”

Nghe xong hai người bật cười. Mạnh Kiều Vũ chỉ chỉ chỗ ngồi bên cạnh cô “Tôi ngồi được không?” Đình Thái Vi gật đầu, khẽ nhích người. Mạnh Kiều Vũ ngồi xuống, nghiêng đầu nhìn cô “Tôi không ngờ Tô Niệm lại đoạt giải.”

Đình Thái Vi khẽ a lên, hoàn toàn không muốn nói về chuyện này.

Mạnh Kiều Vũ nhìn chằm chằm vào cô “Cô không vui.”

Đình Thái Vi nhìn thẳng vào mắt anh ta, cười, lắc đầu nói “Nói chuyện của anh đi, nghe nói bộ phim tiếp theo vẫn hợp tác cùng Tô Niệm à?”

Lúc này ngược lại biến thành Mạnh Kiều Vũ không muốn nói thêm gì nữa. Anh ta đã không muốn nói Đình Thái Vi cũng không có ý định truy vấn. Hai người cứ như vậy lặng lẽ ngồi, ai cũng không mở miệng nói chuyện tiếp. Cũng không biết qua bao lâu, chị An đến tìm Đình Thái Vi, nhìn thấy Mạnh Kiều Vũ ở đây thì hơi giật mình, sau đó cười chào hỏi rồi quay sang Đình Thái Vi nói “Có thể đi rồi.”

Đình Thái Vi gật đầu, đứng dậy chào tạm biệt Mạnh Kiều Vũ. Mạnh Kiều Vũ cũng đứng dậy, hua hua ly rượu nói “Thái Vi, nếu có chuyện gì thì cứ nói với tôi nhé” dừng một chút rồi nói tiếp “Trong cái thế giới này tôi cũng quen không ít.”

Có lẽ anh ta nghĩ rằng cô không vui vì không đoạt được giải thưởng kia. Đình Thái Vi hiểu ý của anh ta, anh ta thương hại cô, vì cô đi theo Tô Duy nhưng Tô Duy lại không tận tâm với cô, chỉ là đối với chuyện này những thứ ấy đều không đáng, một người ngoài như anh ta thì sao có thể hiểu được đây?

Đình Thái Vi khẽ gật đầu, cười nói cảm ơn rồi cùng chị An rời đi.

Hai người đến bãi đỗ xe, chị An đi phía trước đột nhiên dừng lại. Đình Thái Vi sững sờ, nương theo ánh mắt của cô thấy Tô Duy và Tô Niệm đang đứng cách đó không xa. Tô Duy đưa tay kéo cổ áo cho Tô Niệm, còn cười vuốt tóc cô, thay cô mở cửa xe, tất cả động tác không chỉ thân mật mà còn vô cùng ăn ý. Đình Thái Vi nhìn theo, cho đến khi xe đi xa mới nhẹ nhàng nhắc nhở chị An “Chúng ta cũng nên đi thôi.”

Chị An quay đầu nhìn cô, há hốc mồm, muốn nói gì nhưng rồi lại không biết phải bắt đầu từ đâu.

Đình Thái Vi cười “Không sao, hôm nay em cũng muốn về nhà, chị An có đưa em một đoạn không đây?”

Chị An gõ đầu cô nói “Chị sao dám không tiễn chứ.”

Suốt quãng đường hai người đều chọn yên lặng, rất nhanh đã đến nhà Đình Thái Vi, chị An vẫn không dừng được chân chờ mở miệng “Thái Vi, có phải Mạnh Kiều Vũ biết chuyện của em và Tô Duy không?” Thấy Đình Thái Vi gật đầu, chị An nghĩ rồi nói “Khó trách vừa rồi giọng điệu của anh ta lại kì quái như vậy, chị nghĩ có lẽ anh ta hi vọng em sẽ rời xa Tô Duy.”

Đình Thái Vi cười không tiếp lời.

Chị An nhìn cô một lúc rồi nói “Chị cũng hi vọng em rời xa Tô Duy.” Không để cô lên tiếng, chị An nói tiếp “Chị hi vọng anh ta sẽ không hủy hoại em, ít ra là trên phương diện tình cảm.” Đình Thái Vi nhắm mắt, vẫn chọn cách yên lặng. Chị An khẽ liếc cô, nhíu mày nói tiếp “Thái Vi, em cũng biết Tô Duy là loại người thế nào....”

Đình Thái Vi đột ngột mở mắt, cười chặn lời chị An “Em biết mà, vì vậy chị đừng quá lo lắng, em sẽ xử lí chuyện này thật tốt.”

Chị An đi rồi, còn lại một mình trong phòng khách, châm một điếu thuốc, rít một hơi. Thật ra trong lòng cô cũng không cảm thấy khó khăn lắm, cũng không để ý quá đến chuyện ấy. Chỉ là bình thường không hút thuốc, giờ tự nhiên hút vào một hơi nước mắt đã muốn tràn ra. Lúc sau Tô Duy gọi điện hỏi cô đang ở đâu, cô thành thật trả lời mình đang ở nhà, phía Tô Duy yên tĩnh vài giây, nói mấy câu rồi cúp máy.

Đình Thái Vi để điện thoại xuống, ngồi thêm một lúc, cuối cùng đứng dậy đi vào phòng tắm. Đến khi cô đi ra đã nhìn thấy Tô Duy ngồi trong phòng khách. Nghe thấy tiếng cô anh ngẩng đầu lên, cười vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh. Đình Thái Vi nắm khăn từ từ đi tới. Còn chưa kịp ngồi xuống đã bị anh ôm chặt. Anh kéo cô ngồi lên đùi mình, cười cười đón lấy khăn trong tay cô, giúp cô lau tóc.

Một lúc sau anh đặt cô xuống, khẽ chỉnh lại áo “Tức giận à?”

Đinh Thái Vi kinh ngạc rồi lắc đầu cười nói “Không có.”

Tô Duy nắm tay cô đặt lên môi, vừa cắn vừa gầm nói “Lúc trước khi Tô Niệm nhận vai, vốn là vai chính nhưng con bé lại kiên quyết nói muốn diễn vai phụ. Lúc đó em đang quay ở Đại Mạc, cũng là diễn vai phụ.” Ánh mắt anh nhìn thẳng vào cô, như muốn nhìn sâu vào tận đáy lòng cô “Đại khái anh cũng đoán trong lòng con bé nghĩ cái gì, vì thế giờ nếu không để con bé nhận giải ấy, anh sợ...” Anh đột nhiên ngừng lại, khẽ liếc cô, sau đó cúi đầu, cắn lên bả vai cô.

Đinh Thái Vi cảm thấy vai nhói đau, lập tức kêu lên “Em thật sự không tức giận mà.”

Cô đứng là không tức giận mà, ngày đó khi đứng bên ngoài nghe thấy anh nói “Nếu có ai dị nghị gì thì bảo họ trực tiếp tới tìm tôi” thì cô đã không muốn nghĩ gì nữa rồi, dù có nghĩ thế nào cũng không đạt được vậy cô tức giận vì điều gì chứ?

Tô Duy cũng không phản bác, ánh mắt dần rơi xuống bàn trà. Đinh Thái Vi nhìn theo tầm mắt của anh, nhìn thấy trên bàn vương đầy tàn thuốc, cô ngần ngại, cuối cùng không biết phải nói gì. Tô Duy ôm cô, từ từ mở lời “Anh sẽ đối xử thật tốt với em.”

Đinh Thái Vi đột nhiên cảm thấy mọi thứ thật nực cười, giống như kiểu cô chỉ vì một chiếc cúp kia mà giận dỗi anh vậy. Lặng im một hồi cô bỗng bật cười “Em muốn đóng quảng cáo, được không?”

Tô Duy nắm chặt tay cô, không hề chán chừ cười nhìn thẳng vào mắt cô nói “Được, em muốn đóng loại thể nào?”

Đinh Thái Vi cũng không ngần ngại, cười gồ gồ trán anh “Anh cho người bàn với chị An đi, chị ấy biết rõ hơn em đây.”

Chuyển qua chủ đề này thì không khí cũng đã dịu nhẹ hơn. Tô Duy ôm cô về phía phòng ngủ. Đinh Thái Vi lấy tay đẩy người anh “Anh còn chưa tắm” Tô Duy lập tức chặn môi cô, hung hăng cắn nuốt. Hai người quấn lấy nhau một lúc cuối cùng Tô Duy cũng buông cô ra “Anh đi tắm trước.”

Đợi Tô Duy vào phòng tắm, Đinh Thái Vi ngồi ở đầu giường, liếc nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ, không biết thế nào lại khẽ nở nụ cười.

Đêm ấy cả hai người đều có chút điên cuồng, Tô Duy điên cuồng ở trong cơ thể cô, lúc Đinh Thái Vi sắp ngủ đột nhiên Tô Duy mở miệng “Em có thể ở bên cạnh anh, chỉ cần em không nói lời chia tay thôi.”

Thì ra anh cái gì cũng biết, anh biết cô không phải vì giải thưởng kia mà tức giận, cũng biết vì sao cô lại hút nhiều thuốc như vậy. Có thể giọng điệu của anh quá tự phụ nhưng lọt vào tai Đinh Thái Vi lại khiến cô cảm thấy nó không chút toan tính. Cô nằm trong lòng anh, muốn nói gì nhưng rồi lại thôi. Dù sao anh cũng đã đoán được tâm tư của cô, anh có tư cách để tự phụ, mà cô thì có gì để phản bác lại anh đây?

Đinh Thái Vi khẽ âm ừ một tiếng rồi yên lặng. Tô Duy ôm chặt cô, cũng không tiếp tục chủ đề. Cuối cùng hai người chìm vào giấc ngủ, mãi đến hừng đông.

Bạn đang đọc truyện *Này Tình Yêu Có Bán Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Năm mới đến rất nhanh, mấy ngày này bên ngoài tuyết rơi dày, may là đã quay xong phim vì thế Đinh Thái Vi quyết định chôn mình ở nhà, từ chối hết những buổi xã giao cần đi. Tô Duy cũng rất ít khi ra khỏi nhà, thỉnh thoảng có lái xe ra ngoài thì cũng là đi mua sắm gì đó.

Ngày cuối cùng của năm mới Đinh Thái Vi nấu một nồi lẩu, buổi tối sau khi ăn cơm tất niên hai người ôm nhau đợi năm mới đến. Lần đầu tiên Đinh Thái Vi đến chúc tết nhà chị An, Tô Duy cũng có chuyện cần phải làm, vì thế mãi đến tối mừng hai thì hai người mới thấy mặt nhau. Sáng sớm hôm sau, ánh nắng bên ngoài khẽ lọt qua khung cửa vào trong phòng, bầu trời cuối cùng cũng trong hơn, Tô Duy kéo Đinh Thái Vi khỏi chăn, nói muốn dẫn cô đi leo núi.

Đinh Thái Vi ai oán không muốn đi, trời bên ngoài lạnh như vậy sao anh lại có tâm tư leo núi được chứ?

Thay quần áo giày dép xong, đi qua một đoạn đường vắng động hơi tuyết Đinh Thái Vi mới phát hiện thì ra núi ở đây chỉ là một ngọn núi rất nhỏ chưa được khai thác phía sau biệt thự. Trên đường đi Đinh Thái Vi gần như đi chuyển theo quán tính, để mặc Tô Duy dắt đi, kéo lê từng bước trên đường.

Núi này thật sự không cao, sau khi lên đến đỉnh Đinh Thái Vi đã bị quang cảnh mênh mông tuyết trắng mê hoặc, cô bắt đầu cảm thấy thật là may vì trước khi đi đã mang theo máy ảnh. Tô Duy thấy cô mãi mê chụp ảnh cũng không quấy rầy cô, chỉ lặng lẽ đứng phía sau cô, từ xa nhìn Đinh Thái Vi mãi miết chụp phong cảnh phía dưới. Cô mặc một chiếc áo khoác màu trắng, đứng giữa màn tuyết trắng thật giống như đang hòa vào với khung cảnh xung quanh. Tô Duy đứng cách đó không xa, chăm chú nhìn một bên mặt cô, sau đó chậm rãi châm thuốc, hít một hơi.

Không biết qua bao lâu, Đinh Thái Vi quay đầu gọi Tô Duy. Trên tay Tô Duy vẫn còn nguyên điếu thuốc, cười nhìn về phía cô, thấy cô nâng máy ảnh lên,

đem nụ cười của anh cùng cảnh vật phía sau thu lại.

Tô Duy ngẩn người, sau đó đập mẩu thuốc, khoe miệng cong lên đi đến gần. Anh từ phía sau ôm trọn lấy cô, đặt cằm lên vai cô, thấp giọng cười nói “Sao lại chụp anh?”

Đình Thái Vi nghiêng đầu, cười không nói gì. Tô Duy thuận thế hôn cô, cho đến khi hơi thở dần dập mới buông cô ra. Hai người ôm nhau, ai cũng không nói thêm gì nữa.

Đối với Đình Thái Vi mà nói, ngày này mặc dù rất mệt nhưng nhìn ảnh chụp được trong máy ảnh cũng coi như đáng giá. Buổi tối Tô Duy ôm cô, hỏi cô cảm nhận của buổi leo núi hôm nay. Đình Thái Vi không nhìn được bật cười, nghĩ thầm không biết có cần phải viết cho anh một cái nhật kí hành trình không nữa. Tô Duy thấy cô cười thì xoay người chặn lên người cô, hỏi cô cười cái gì. Đình Thái Vi nói ý nghĩ của mình ra, Tô Duy nghe xong dờ khóc dờ cười, cuối cùng dứt khoát dừng hành động thay ngôn ngữ, hung hăng dẫn vật cô một đêm.

Hôm sau khi Đình Thái Vi tỉnh lại thì Tô Duy đã ra ngoài. Anh để lại giấy nhắn nói chắc phải tối mới về, anh đã làm bữa sáng cho cô, dặn cô nhớ phải ăn. Đình Thái Vi nhìn chằm chằm vào mảnh giấy một lúc, cuối cùng mỉm cười rồi giường đi rửa mặt.

Ăn xong bữa sáng, vừa leo lên sô pha định mở đĩa xem chọt nghe bên ngoài có tiếng xe. Cô chạy ra xem thì thấy khuôn mặt tái nhợt của Tô Niệm, thần sắc hốt hoảng đứng giữa tuyết. Tô Niệm nhìn thấy cô thì vẫn đứng yên nhưng khẽ nói “Chị Thái Vi”. Đình Thái Vi cảm thấy kì quái, đi lên khoác tay cô nói “Bên ngoài lạnh lắm, mau vào nhà đi.”

Đờ Tô Niệm ngồi xuống, lại giúp cô rót chén trà nóng, Đình Thái Vi khẽ hít một hơi, chần chờ hỏi “Tô Niệm, có phải em vừa uống rượu không?”

Tô Niệm nhận chén trà, cúi đầu không nói lời nào, xem như thừa nhận.

Đình Thái Vi khẽ nhủ mảy, cô không đoán được nguyên nhân Tô Niệm uống rượu rồi chạy đến đây là gì. Nghĩ một chút rồi khẽ vỗ vai Tô Niệm, ý bảo cô cứ ngồi nghỉ ngơi đi.

Qua một lúc Tô Niệm đột nhiên ôm cánh tay cô, nhỏ giọng thút thít “Chị Thái Vi, nhường anh Tô Duy cho em, được không?”

Đình Thái Vi sững sốt, mất một lúc mới bình tĩnh lại, khẽ vỗ nhẹ vai Tô Niệm “Em uống nhiều rồi, chờ khi em tỉnh lại chúng ta nói tiếp.”

Tô Niệm ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt cô, tiếp tục nói “Chị Thái Vi, chị không biết em yêu anh Tô Duy thế nào đâu... Nhớ cái lúc em mới vào Tô gia, cái gì cũng không biết, hơn nữa luôn sợ mình sẽ làm sai gì đó, chỉ có anh Tô Duy là luôn quan tâm em, cổ vũ em tiếp xúc với mọi người trong nhà. Em nhất gan nên chỉ có thể đi theo phía sau anh ấy, mà anh ấy cũng luôn che chở cho em. Ông nội không thích em anh ấy cố ý dắt em lúc ẩn lúc hiện trước mặt ông nội, cho đến khi ông nội bị anh chọc cho đau đầu, còn gọi anh đến thư phòng mắng mối thôi.” Tiếng khóc ngừng dần, Tô Niệm cũng rơi vào kí ức “Khi còn bé anh Tô Duy rất nghịch ngợm, thường xuyên bị ông nội phạt đứng...” Cô đem từng chuyện từng chuyện xấu lúc trước của Tô Duy ra kể, trên mặt luôn hiện nụ cười nhàn nhạt.

Đình Thái Vi vừa nghe vừa nhớ tới chuyện Tô Duy kể anh từng bị chó săn đuổi thì không kìm được cũng bật cười.

Tô Niệm thấy cô cười thì gạt mình, nhưng rất nhanh lại tiếp tục kể “Em cũng không biết mình bắt đầu yêu anh Tô Duy từ khi nào. Khi đó ba mẹ cố ý tác hợp cho bọn em, giúp bọn em chỉ hôn, thế nhưng ông nội lại kiên quyết phản đối, thế nên hôn sự phải hoãn lại. Về sau lúc ông nội đã qua đời ba mẹ cũng không còn nhắc đến chuyện hôn ước nữa. Em biết trước khi qua đời ông nội đã ép họ hứa, không được để anh Tô Duy cưới em. Ông nội hận em như vậy là vì ba mẹ ruột của em lúc còn sống đã làm điều có lỗi với Tô gia. Cơ mà những ân oán kia không phải đều đã biến mất theo cái chết của ba mẹ em rồi sao? Mà em có làm gì sai đâu, sao ông lại hận em như vậy chứ, hận đến mức lúc ông ra đi cũng không muốn tha thứ cho em?”

Ngữ điệu của cô bắt đầu kích động, thậm chí còn mang theo chút hận ý. Đình Thái Vi chỉ lặng lẽ đứng nghe, trong lòng dần dần hiểu rõ. Cô đã hiểu lí do vì sao mỗi lần Tô Niệm nói về ông nội của Tô Duy thì lại có cảm giác oán hận đến thế, thì ra có nguyên nhân ẩn sâu bên trong như thế. Cô chỉ biết há miệng rồi ngậm miệng, đang muốn an ủi Tô Niệm mấy câu thì bất gặp ánh mắt của cô, tiếng nói không thể thốt nên lời.

Đình Thái Vi đương nhiên hiểu ý của Tô Niệm, Tô Niệm hi vọng cô có thể rời bỏ Tô Duy. Thế nhưng chuyện giữa hai anh em bọn họ, người ngoài như cô thì liên quan gì đây. Nói trắng ra là giữa hai anh em bọn họ mà nói, cô không hề quan trọng. Cũng không biết cuối cùng Tô Niệm đã nghĩ gì, như cô thấy thì chuyện duy nhất Tô Niệm phải làm chính là gỡ bỏ được khúc mắc với người nhà Tô gia, chứ không phải đến gặp cô rồi mượn rượu giả ngu thế này.

Tô Niệm co người trên sô pha, không chớp mắt nhìn Đình Thái Vi.

Đình Thái Vi nghĩ gì đó, khẽ vỗ vỗ vào lưng Tô Niệm an ủi “Em cũng biết rõ quan hệ của chị với Tô Duy là thế nào mà, vì vậy em không có lí do gì phải lo lắng đâu.” Dừng một chút, cô đứng lên “Em ngủ một chút đi, chị đi lấy cho em cái chăn nhé.”

Cuối cùng Tô Niệm vẫn nghe lời đi ngủ. Đình Thái Vi ôm chăn, sau một lúc ngẩn người cuối cùng cũng bị cơn buồn ngủ chiếm lấy, không nhìn được ngủ một giấc thật say. Đến khi cô tỉnh lại Tô Niệm đã đi rồi. Cô nhìn thời gian, năm giờ chiều, cô gọi điện cho Tô Duy hỏi anh có về ăn cơm hay không, Tô Duy cười nói đương nhiên phải về, vì vậy cô cúp máy, đi vào bếp nấu cơm.

Suốt buổi cô cứ nhớ đến những lời nói kia của Tô Niệm, kèm theo thái độ buồn bã và ngữ khí đầy oán hận Đình Thái Vi cũng cảm thấy thương hại, tuy cô cũng đã nghĩ đến chuyện sẽ buông tay, nhưng cuối cùng cô vẫn không gạt đầu đồng ý, vì như cô thấy, giữa cô và Tô Duy chỉ là chuyện giao dịch, căn bản không đáng để Tô Niệm phải hao tâm tổn trí như vậy.

Cô đột nhiên nghĩ, có phải mỗi lần Tô Duy có nhân tình thì Tô Niệm sẽ đều mượn rượu đến giả điên đến đàm phán với đám nhân tình của Tô Duy không nữa? Nghĩ thêm một chút lại thấy liệu Tô Niệm đem những chuyện trong Tô gia nói với cô không biết sau này có giết cô diệt khẩu không đây?

Đinh Thái Vi vừa lấy cơm vừa miên mẫn suy nghĩ, mãi đến khi Tô Duy về cô mới nhớ tới có lẽ nên gọi điện cho Tô Niệm, ít nhất cũng phải biết cô ấy có về nhà an toàn hay không. Điện thoại kết nối, nghe ngữ điệu của Tô Niệm thật sự như không hề có chuyện gì xảy ra. Đinh Thái Vi cũng không nhắc gì đến chuyện lúc ban ngày, chỉ cười nói đôi câu rồi cúp máy.

Cô vừa bày bát đĩa vừa nghĩ làm thế nào để mở lời với Tô Duy. Tô Duy thật bộ dạng muốn nói lại thôi của cô thì cười hỏi “Sao thế?”

Đinh Thái Vi trầm tư một chút rồi cẩn thận mở lời “Mấy này tới em có chút chuyện, muốn chuyển về nhà một chút.”

Tô Duy a một tiếng cười nhìn cô hỏi “Vài ngày?”

Đinh Thái Vi a một tiếng, một lúc mới hiểu ý anh muốn hỏi cô muốn đi mấy ngày. Nghĩ một chút rồi đáp “Giờ em cũng chưa rõ lắm.” Tô Duy chỉ cười nhìn cô mà không nói gì. Đinh Thái Vi nghĩ một chút rồi dịu dàng nói “Đợi chuyện qua đi em sẽ về.”

Tô Duy cười bảo ừ rồi cũng không nói gì nữa.

Đinh Thái Vi cắn đĩa, tùy ý nói đôi câu “Chị An nói với em chuyện quay quảng cáo. Thời gian quay vốn được định vào mấy ngày tới, nhưng em thật sự có việc...”

Trên mặt Tô Duy vẫn là nụ cười dịu dàng “Chờ em hết bận rồi quay cũng được mà.”

Anh gần đây nói chuyện đều dịu dàng như vậy. Đinh Thái Vi cup mí, đợi một chút rồi nói “Nếu thật sự không được thì đổi người đi, em sợ sẽ lỡ kế hoạch của họ.”

Thì ra mục đích cuối cùng của cô là muốn đẩy quảng cáo kia đi. Tô Duy nhìn cô, anh biết chắc chắn cô đã có ý này từ lâu rồi nhưng giờ mới nói ra. Nghĩ một chút, anh buông đĩa, đi qua nắm tay cô “Sao thế, có phải chuyện rất nghiêm trọng không?”

Đinh Thái Vi cười rộ lên “Em chỉ muốn được nghỉ ngơi một thời gian thôi.”

Thật ra cô cũng không phải người có dã tâm, mười năm qua tiền kiếm được cũng khiến cô sống thoải mái nửa đời còn lại. Lúc trước cô mơ màng đồng ý với đề nghị của Tô Duy đại khái vì bao năm ở thế giới hỗn loạn này, cô chưa từng gặp người nào có được sự dịu dàng ấm áp như Tô Duy. Kì thật Tô Duy cũng không phải người tốt gì, ít ra đối với bên ngoài nhìn vào, thủ đoạn thương trường của anh rất âm hiểm. Chỉ là trong cái thế giới thương trường như chiến trường này, tất cả mọi người đều dùng thủ đoạn như vậy để đối đầu và đối xử với nhau, tranh đoạt danh lợi của nhau, cô có thể nhận được sự dịu dàng ấy của anh cũng coi như vạn hạnh. Ít nhất khi ở chung với anh, Tô Duy cũng đã coi cô như một người yêu bình thường, cho cô những thứ mà nhiều diễn viên khác đang ngày đêm mơ ước.

Tô Duy thấy cô chỉ im lặng bèn nắm chặt tay cô “Nếu không, chọn lúc nào ấy chúng ta đi nước ngoài chơi đi?”

Đinh Thái Vi cười, lắc đầu từ chối. Tô Duy thấy cô lắc đầu thì cũng không nói thêm nữa, nhất thời không khí yên lặng. Đinh Thái Vi bỗng nhớ tới chuyện say rượu của Tô Niệm lúc ban ngày, nghĩ một chút rồi nói với Tô Duy “Tô Niệm hôm nay có qua.”

Tô Duy a lên một tiếng xem như đáp lại.

Đinh Thái Vi chần chờ một lúc “Bên ngoài tuyết dày, cô ấy lại uống khá nhiều, còn chạy đến tìm anh, em nghĩ có lẽ cô ấy có chuyện muốn nói với anh.”

Tô Duy cười ngắc đầu, khẽ hôn lên má cô cười nói “Lát anh sẽ gọi điện cho con bé, hỏi nó xem có chuyện gì không.”

Đinh Thái Vi lập tức cảm nín, cảm thấy nụ cười kia thật sự rất đáng ghét. Thế nhưng chuyện hai anh em bọn họ cô cũng không muốn nhúng tay vào, khẽ nhếch môi cười không nói gì nữa.

Sau bữa tối Đinh Thái Vi vào phòng ngủ thu dọn đồ đạc, Tô Duy đứng phía sau cô buồn bã hỏi cô có cần anh giúp gì không. Giọng điệu của anh thật như một cô vợ nhỏ đáng thương đang bị chồng mình vứt bỏ. Đinh Thái Vi nghe xong lập tức cười lên, chỉ là lúc xoay người trong mắt bỗng có hơi nước. Cô nghĩ có lẽ từ nay về sau chắc sẽ không thể gặp được một người như anh nữa, mặc dù không phải thật lòng nhưng lại quan tâm chăm sóc đến cô rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Này Tình Yêu Có Bán Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Hôm sau Tô Duy đưa Đình Thái Vi về nhà, gần vào cửa thì đột nhiên Tô Duy dừng xe. Đình Thái Vi nghi ngờ nhìn anh, anh cười khổ nói “Hình như xe có vấn đề.”

Hai người đành phải xuống xe, may mà cũng đến cửa khu nhà, không cần phải đi bộ quá lâu. Tô Duy một tay dắt tay cô, một tay xách hành lý. Lúc Đình Thái Vi cúi đầu mở cửa thì Tô Duy cúi đầu, nhẹ nhàng ngậm lấy môi cô. Đình Thái Vi khẽ kinh ngạc sau đó ngoan ngoãn mặc anh hoành hành.

Tô Duy đi rồi Đình Thái Vi gọi điện cho chị An. Chuyện của cô tới giờ chưa từng đầu chị An, chị An nghe cô nói xong, yên lặng vài giây rồi dặn dò “Mấy ngày này em cứ nghỉ ngơi đi, chuyện quảng cáo kia chị sẽ tìm Tô Duy nói chuyện. Chị nghĩ dù mình bỏ ngang Tô Duy cũng sẽ không truy cứu trách nhiệm đâu.” Đình Thái Vi khẽ ừ một tiếng, vừa muốn tắt điện thoại lại nghe chị An hỏi “Thái Vi, em đang sợ điều gì? Sợ Tô Niệm sao?”

“Không phải.” Đình Thái Vi cười “Em cảm thấy Tô Duy đã cho em quá nhiều rồi, em không thể quá tham lam.”

Cúp điện thoại Đình Thái Vi nhìn quanh phòng một lần, cuối cùng mệt mỏi ngã vào sofa. Cô cuộn người trên ghế, chờ mong đến thời gian thanh nhàn tiếp theo. Điều cô không ngờ tới là hôm sau tỉnh lại cô nhận được rất nhiều điện thoại làm phiền. Những cuộc điện thoại kia chủ yếu là của phóng viên gọi tới, bọn họ chưa đợi cô mở miệng đã vội vàng hỏi cô và Tô Duy có quan hệ gì, khiến cô trở tay không kịp.

Trong nhà cô không đặt báo vì thế không biết bên ngoài đã xảy ra chuyện gì. Nếu nói giận thì cô còn cảm thấy hoang mang hơn... chuyện giữa cô và Tô Duy căn bản không có mấy người biết rõ, vậy mà giờ lại giống như cả thế giới đã và đang muốn biết rõ hơn, đang rình rập chuyện của cô, bảo sao cô không kinh hãi cho được? Cuối cùng Đình Thái Vi dứt khoát tắt máy, dùng máy bàn ngoài phòng khách gọi cho chị An.

Hiển nhiên chị An có thể đoán được tình cảnh của cô, chỉ khẽ căn dặn đôi câu rồi cúp máy.

Nửa giờ sau chị An lái xe đến, trong tay còn cầm tờ báo. Vừa vào cửa chị An đã đưa cho cô nói “Chị vừa thấy bên ngoài có phóng viên, có lẽ vài ngày tới em sẽ không ra ngoài được rồi.”

Đình Thái Vi sững sờ a một tiếng, nhận tờ báo, vừa xem đã thấy hình ảnh cô và Tô Duy hôn nhau được phóng đại trên trang bìa. Có lẽ là hôm qua lúc Tô Duy đưa cô về đã bị chụp được, khuôn mặt được chụp rất rõ ràng, góc chụp cũng rất vừa vặn. Đình Thái Vi nghiến cú một chút rồi cảm thán “Quả nhiên là người chuyên nghiệp.”

Chị An liếc xéo cô “Vui lắm à?”

Đình Thái Vi gật đầu “Rất vui.” Nói xong thì bật cười.

Chị An không nhịn được gõ đầu cô, cau mày hỏi “Tiếp đây em có tính toán gì không?” Thấy Đình Thái Vi không nói lời nào chị An lại bực bội gõ lên đầu cô một lần nữa, sau đó thay cô phân tích “Chị cảm thấy phương pháp xử lý tốt nhất lúc này là yên lặng. Đương nhiên nếu em đã hạ quyết tâm muốn rời khỏi Tô Duy cũng có thể đứng trước mọi người mà phủ nhận chuyện này.”

Đình Thái Vi khẽ chớp mắt “Nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, em nghĩ mình vẫn nên yên lặng thì hơn.”

Chị An trừng mắt nhìn cô một hồi, cuối cùng gật đầu thở dài “Cũng tốt. Ngày xưa lúc em và Mạnh Kiều Vũ xảy ra tin đồn cũng đã giải quyết như thế, cuối cùng tin đồn ấy cũng nhạt dần không phải sao? Chỉ cần đôi bên đều phủ nhận chắc sẽ không có chuyện gì nữa.” Dừng một chút, đột nhiên nhớ tới gì đó, chị An hỏi Đình Thái Vi “Hôm nay em đã liên lạc với Tô Duy chưa?”

Đình Thái Vi sững người, theo bản năng lắc đầu “Chưa, em tắt di động.”

Buổi sáng sau khi nhận được điện thoại của phóng viên, phản ứng đầu tiên của cô là tắt máy, sau đó nghĩ đến chuyện bàn bạc với chị An, có điều chưa hề nghĩ đến chuyện liên lạc với Tô Duy. Giờ chị An nhắc đến Tô Duy khiến Đình Thái Vi giật mình sững sờ. Cô nghĩ, không biết Tô Duy phản ứng thế nào với tin tức này, cũng không biết anh có biết đường ứng phó hay không.

Chị An nhu mày “Chuyện này Tô Duy là nam chính, trước em cứ gọi hỏi anh ta một chút, xem thái độ của anh ta thế nào.”

Đình Thái Vi a một tiếng, dùng máy cá nhân gọi điện. Điện thoại đổ chuông, rất nhanh Tô Duy nhấc máy. Đình Thái Vi nghe được sự lo lắng trong giọng nói của Tô Duy, anh hỏi cô đang ở đâu, có xem báo hay không. Đình Thái Vi lần lượt trả lời, sau đó hỏi anh dự định thế nào.

Tô Duy cũng không chần chờ quá lâu, dịu dàng nói “Anh lập tức tới ngay.”

Đình Thái Vi nghe vậy vội vàng ngăn cản anh “Chỗ em đang bị phóng viên bao vây, anh mà tới có khi chuyện còn lớn hơn ấy.”

Tô Duy khẽ gọi tên cô rồi yên lặng vài giây mới nói “Chuyện này là do anh bắt đầu, vì vậy rắc rối lần này cứ để anh xử lý, em an tâm ở nhà nghỉ ngơi, đừng suy nghĩ quá nhiều.”

Đình Thái Vi vâng dạ rồi cúp máy, sau đó nhìn chị An nói “Anh ấy nói anh ấy sẽ giải quyết.”

Chị An gật đầu không nói gì. Sau một lúc cô cầm tờ báo lên xem xét rồi nói “Từ góc độ này bọn chó săn ấy chắc chắn là đã có mai phục từ trước rồi.”

Lời nói lẩm nhẩm của chị An lọt vào tai Đình Thái Vi lại như trời rung đất chuyển. Đình Thái Vi tỳ mạnh tay lên bàn, đến mức ngón tay dần chuyển trắng. Nếu như thật sự là mai phục trước, vậy người ngầm bảo cho bọn họ là ai?

Chị An không chú ý đến thái độ của cô, chỉ chăm chăm xem báo, sau một lúc đứng lên đi ra ngoài “Chị đi ra ngoài mua giúp em mấy thứ, có lẽ em sẽ phải chôn mình trong nhà một thời gian rồi.”

Đình Thái Vi còn đang bận suy nghĩ xem ai là người đã mật báo cho đám chó săn nên cũng không để ý lời của chị An, chỉ âm ừ cho qua rồi dựa sâu vào ghế tiếp tục suy tư. Qua hai giờ chị An quay lại, thấy Đình Thái Vi vẫn duy trì tư thế như lúc cô rời đi thì bật cười nói “Tốt xấu gì em cũng lẫn lộn trong giới này mười năm, không lẽ còn sợ mấy cái tin đồn vớ vẩn này? Nói cho cùng chuyện xấu cũng chưa chắc đã là chuyện xấu, nếu đổi thành người khác không chừng còn có thể xào xáo thành một màn náo nhiệt cũng nên.” Đình Thái Vi không nhịn được bật cười, lắc lắc đầu nhưng không nói gì.

Đội chị An rời đi trời cũng nhuộm tối, Đình Thái Vi lén lút nhòm qua cửa sổ, hình như đám chó săn ấy đã rút cả. Cô buông màn, mở đi động sau đó đi ăn chút gì, tâm tình dần dần khôi phục bình tĩnh.

Nói thật, lúc mới nhìn thấy tờ báo chính cô còn giật mình. Cô vẫn luôn cho rằng cái vòng lẩn quẩn trong cái thế giới vòng vo ấy cô đã cách xa từ lâu, nay đột nhiên nhìn thấy chuyện xấu của mình trên mặt báo sao cô có thể không kinh ngạc đây? Cô vốn cho rằng quan hệ của mình và Tô Duy sẽ không ai biết, ít nhất Tô Duy cũng không cho phép cho người đào bới đời tư của mình, vậy nhưng ai có thể lường trước được chuyện cuối cùng cũng bại lộ?

Cẩn thận nghĩ lại, chuyện giữa cô và Tô Duy số người biết chỉ đếm trên đầu ngón tay, nếu thật có người tiết lộ thì sẽ là ai? Cô không muốn dùng dạ tiểu nhân đo lòng quân tử, cho nên vẫn cố ép mình tin rằng đám chó săn ấy vô tình phát hiện ra.

Đang miên man suy nghĩ thì điện thoại trên bàn đồ chuông, Đình Thái Vi càng bị dọa sợ, thầm nghĩ liệu có phải đám phóng viên ấy lại gọi tới nữa hay không? Cô cầm lên nhìn, là Mạnh Kiều Vũ.

Buổi sáng sau khi Mạnh Kiều Vũ đọc tin đã vội gọi cho cô, chỉ là cô tắt máy, giờ mới có thể kết nối được. Nghe giọng anh ta như là đang muốn an ủi cô nhưng vẫn mang theo chút chán chờ. Đình Thái Vi cũng đoán được anh ta xấu hổ, bật cười “Đừng lo, tôi không sao.”

Mạnh Kiều Vũ thấy cô cười cũng cười theo “Mấy năm trước không phải cũng có tin đồn giữa chúng ta hay sao? Dù thế nào cũng coi như đã có kinh nghiệm, tôi tin là cô có thể đối phó được.”

Biết anh ta cố tình chọc mình, Đình Thái Vi càng vui vẻ hơn “Đúng thế, đã có kinh nghiệm.”

Nói thêm vài câu Mạnh Kiều Vũ đột nhiên thờ dài “Sao lại bất cẩn như thế?” Đình Thái Vi ngẩn người, đem chuyện lúc đó kể sơ lược, sau đó thờ dài “Nếu như xe không gặp sự cố thì chắc cũng không bị bắt gặp, cho nên đây là chuyện không thể dự đoán trước được.”

Mạnh Kiều Vũ ở bên kia lặng đi vài giây, cười cười rồi đổi chủ đề.

Sau khi cúp máy Đình Thái Vi lại lúi lỏu tờ báo ra xem, chăm một điều thuốc, chậm rãi hít. Sau đó không biết làm thế nào mà ngủ thiếp đi. Trong mơ màng cô nghe thấy tiếng Tô Duy gọi tên cô. Cô mở mắt thì thấy Tô Duy đang đứng trước mặt, ánh mắt nhìn thẳng vào cô. Đình Thái Vi bị dọa tỉnh, kinh ngạc nhìn Tô Duy.

Tô Duy cúi người ôm cô, nhẹ thở dài “Em lại hút thuốc.”

Đình Thái Vi vui đầu trong ngực anh, nghĩ muốn nói cho anh biết bình thường cô cũng không phải người nghiện ngập như vậy. Đời cô mới chỉ hút thuốc hai lần, cả hai lần đều vì một người đàn ông tên Tô Duy.

Hai người ôm nhau, qua một lúc Đình Thái Vi ngẩng đầu khỏi ngực Tô Duy nhỏ giọng thờ dài “Sao anh lại tới? Nếu bị đám phóng viên bên ngoài bắt được thì phiền lắm.” Giọng nói đầy vẻ không bằng lòng với hành động đêm khuya ghé thăm của anh.

Tô Duy cười nheo má cô “Em rất bận tâm đến chuyện người ta biết mối quan hệ của chúng ta à?”

Đương nhiên quan tâm, huống hồ cô nghĩ người quan tâm hơn phải là anh mới đúng. Đình Thái Vi lại rúc vào ngực anh, yên lặng không đáp. Tô Duy lặng lẽ ôm cô, cuối cùng thờ dài nói “Anh đã cho người giải quyết rồi, hai ngày tới sẽ không có ai tới quấy rầy em đâu, em không cần lo lắng quá.”

Với khả năng của anh muốn dập tắt chuyện này cũng không khó gì. Đình Thái Vi nhàn nhạt vâng dạ, nghĩ nghĩ rồi lẩm bầm gọi “Tô Duy...” Tô Duy ừ, khẽ nâng mặt cô lên, nhướn mày cười nhìn cô. Đình Thái Vi đón ánh mắt của anh, từ từ mở miệng “Tô Duy, em nghĩ mình không thể tiếp tục giúp anh nữa.”

Tô Duy nhú mày nhưng trên mặt vẫn mang ý cười, mắt nhìn thẳng vào cô nhưng không nói gì.

Đình Thái Vi tránh ánh mắt của anh rồi nói tiếp “Lúc trước đã nói em sẽ ở bên anh một năm, vốn là còn bốn tháng mới hết thời hạn, chỉ là giờ em nghĩ chuyện này... dù sao một năm cũng sắp hết, em nghĩ không bằng nhân lúc này mình kết thúc luôn...”

Cô bỗng dừng lại, ngược mắt thăm dò sắc mặt Tô Duy. Thần sắc Tô Duy vẫn không hề thay đổi, ý cười nhẹ trên mặt, thấy cô nhìn anh khẽ nhếch khóe miệng “Cho nên em muốn rời đi?” Đình Thái Vi gật đầu, cô nghĩ chắc anh cũng không để ý đến vấn đề đi ở của cô, cô đưa ra đề nghị rời đi chắc chắn là đã thỏa mãn ý nguyện của anh.

Tô Duy lặng lẽ nhìn cô rồi cười “Cũng được. Anh nghĩ chuyện này nhất định khiến em khó xử, có điều em không cần lo lắng chuyện sau này, anh sẽ giải quyết tốt, sẽ cố hết sức không để ai đến quấy rầy em.”

Lúc trước khi quyết định ở bên nhau vốn chỉ là thỏa thuận, hôm nay có thể yên lặng tách ra, như vậy cũng tốt. Tô Duy vẫn ôm chặt Đình Thái Vi không

buông, Đinh Thái Vi thì để kệ cho anh ôm, ai cũng không mở lời nói chuyện.

Cũng không biết qua bao lâu Đinh Thái Vi đột nhiên nhớ tới gì đó, khẽ nói “Về chuyện kịch bản và quảng cáo em sẽ để chị An xử lí.”

Tô Duy cười “Không vấn đề, em không cần vội vã phải sạch quan hệ với anh như vậy, những cái kia đều là thứ em xứng đáng được hưởng.”

Anh đã nói như vậy Đinh Thái Vi cũng không từ chối tiếp, tùy ý gật đầu. Tô Duy buông cô ra, hai người tùy ý nói đôi câu thì Tô Duy đứng lên chào tạm biệt, trước khi đi anh khẽ hôn lên trán cô thấp giọng cười “Thái Vi, từ nay về sau có chuyện gì vẫn có thể tới tìm anh.”

Những lời này nghe rất quen tai, Đinh Thái Vi bỗng nhớ tới đêm trao giải kia, Mạnh Kiều Vũ cũng đã nói với cô những lời như thế, vì vậy bật cười. Cô đưa anh đến cửa, hai người chào tạm biệt, anh lái xe rời đi, còn cô xoay người vào phòng.

Đinh Thái Vi không hút thêm thuốc nào nữa, cũng không suy nghĩ nhiều, đi vào toilet rửa mặt, sau đó lên giường ngủ thẳng. Hôm sau khi tỉnh lại cô lại dòm qua rèm cửa, không thấy bất kì đối tượng khả nghi nào mới an tâm. Cô mở di động, có vài người gọi điện tới, có điều đều là những người thân quen gọi điện tới hỏi thăm chứ không phải đám phóng viên gọi đến quấy rầy.

Cô nhớ đến chuyện đêm Tô Duy đã nhấn mạnh rằng anh sẽ giải quyết chuyện này, quả nhiên hôm nay cô đã có lại sự bình yên.

Giữa trưa chị An tới, cầm tờ báo đưa cho Đinh Thái Vi rồi ngồi xuống ghế, không nói gì. Đinh Thái Vi xem tiêu đề rồi bật cười “Sao lại kéo cả Tô Niệm và Mạnh Kiều Vũ vào đây vậy trời?”

Chị An hừ một tiếng bất đắc dĩ nói “Em biết nghề của đám phóng viên đó rồi mà, đến tổ tông mười tám đời nhà người ta khéo cũng bị bọn họ đào lên cũng nên.”

Đinh Thái Vi buông tờ báo, vỗ vai chị An như đang an ủi cười nói “Không vấn đề, cứ để bọn họ viết, chúng ta không quan tâm là được rồi.”

Chị An nặng nề thờ dài “Cũng chỉ có thể làm thế. Chị cũng mới liên lạc với Tô Niệm và Mạnh Kiều Vũ, ý của bọn họ với em cũng không khác lắm.” Dừng một chút rồi nói tiếp “Thái Vi, em với Tô Duy thế nào rồi?” Đinh Thái Vi chớp mắt đầy vô tội nhìn chị An, chị An nhún mày “Chuyện xấu rồi sẽ qua, nhưng chuyện tình cảm thì...”

Cô vẫn chưa nói xong Đinh Thái Vi đã không nhịn được mà bật cười “Chị An, chị đừng có nghệ sĩ như vậy được không, em không quen.”

Chị An không thêm đề ý đến cô, trừng mắt lườm rồi nói tiếp “Chuyện tình cảm không thể dòm trước ngõ sau. Chuyện của em với Tô Duy cũng đã bị lộ, vậy dứt khoát thừa nhận có phải tốt không?”

Đinh Thái Vi chút nữa không ấn mà ghen, cô không tin chị An không biết quan hệ giữa cô và Tô Duy là thế nào, đến cuối cùng người chiếm thế thượng phong vẫn là Tô Duy. Chỉ sợ giờ Tô Duy đã mất hứng rồi, mặc dù Tô Duy cũng vương vào không ít tin đồn nhưng cũng chỉ là tin đồn mà thôi, lần này cũng không hiểu sao lại gây sóng gió lớn như vậy?

Chị An thấy Đinh Thái Vi không nói gì nhưng cũng đoán cô đang nghĩ gì. Yên lặng một hồi rồi lấy tay gõ lên đầu Đinh Thái Vi, động tác xuống tay không hề thương tiếc. Đinh Thái Vi có thể cảm nhận được sự quan tâm của chị An dành cho mình, khẽ cong khóe miệng cười một cái để cô an tâm, ý bảo cô đừng lo lắng gì.

Bạn đang đọc truyện *Này Tình Yêu Có Bán Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Đinh Thái Vi được mời tham gia bữa tiệc riêng của Long Tử Lê. Lúc trước chị An đã từng vừa cười vừa nói Tô Duy thật sự cam lòng dùng tiền tìm ông hoàng điện ảnh tới diễn cùng cô, Long Tử Lê chính là người đó. Đối với người ngoài anh ta được đánh giá là một người thành thực ôn hòa hiền hậu, là người đàn ông đẹp trai, có khí chất và có nội hàm. Hợp tác qua một bộ phim, ấn tượng về Long Tử Lê với Đinh Thái Vi rất tốt, vì thế hai người thường xuyên bí mật liên lạc cùng nhau.

Chuyện xấu với Tô Duy cũng đã qua một năm, trong một năm này cơ bản Đinh Thái Vi đều ở nhà an dưỡng, rất ít khi xuất hiện trước công chúng. Lần này tham dự tiệc của Long Tử Lê xem như lần xã giao đầu tiên sau khi cô về phương bắc. Cô về nhà nghỉ ngơi cũng không hẳn vì chuyện xảy ra với Tô Duy, chỉ bởi lúc đó cô vừa hay hết hạn hợp đồng với công ty cũ, vậy nên nhân thể nghỉ ngơi một thời gian.

Lại nói, chuyện kia Đinh Thái Vi cũng không biết Tô Duy đã xử lí thế nào, cô chỉ biết sau đây cô đã không còn nhận được điện thoại quấy rầy của phóng viên nữa, trong một đêm mà mọi tin tức trên báo cũng đều bị xử lí. Lúc trước Tô Niệm và Mạnh Kiều Vũ cũng bị liên lụy, bị mọi người bàn tán về quan hệ của bọn họ, thế nhưng người trong cuộc trước sau vẫn im lặng, dần dần những suy đoán kia cũng phai nhạt, thậm chí chuyện tình cảm của Tô Niệm và Mạnh Kiều Vũ cuối cùng còn bị công chúng dần đưa vào quên lãng.

Trên báo viết Tô Niệm lại có bạn trai mới, có điều Đinh Thái Vi cũng không chắc chuyện này là thật hay giả, chuyện kia đi qua cô và anh em Tô gia đã không còn liên lạc, vì vậy cô không có cách nào để chứng thực.

Chị An đi cùng cô đến dự tiệc, nhìn thấy Long Tử Lê thì mặt mày hớn hờ, chị An thầm nói với Đinh Thái Vi, địa vị trong giới này của Long Tử Lê rất cao, quen biết lại rộng, nếu như có thể nhận được sự chống lưng của anh ta thì sự nghiệp của cô nhất định sẽ nâng lên một bậc. Đinh Thái Vi nghe xong chỉ cười, nói chị An hình như còn quan tâm tiền đồ của cô hơn cả cô nữa vậy.

Thật ra không phải Long Tử Lê chưa từng đề cập qua chuyện giới thiệu đạo diễn nổi tiếng cho Đinh Thái Vi, thế nhưng Đinh Thái Vi hoàn toàn không có hứng thú, trên thực tế sau khi trải qua chuyện kia, không biết vì sao cô đối với danh lợi thật sự cảm thấy rất hứng hờ.

Long Tử Lê đang đón khách, ngược mắt nhìn thấy Đinh Thái Vi và chị An thì cười cười tiến đến. Chị An lấy khuỷu tay huých Đinh Thái Vi, khẽ cười nói “Long Tử Lê hình như rất có hứng thú với em”

Ý chính là cô hãy nắm chắc lấy cơ hội này. Trầm lặng suốt một năm, cô cũng nên cố gắng nhiều hơn. May mắn rằng bộ phim lần trước hợp tác cùng Long Tử Lê do Tô Duy đầu tư vẫn chưa hạ nhiệt, vì thế nhân khí của Đinh Thái Vi cũng không giảm sút nhiều, thậm chí còn có phần tăng lên. Nếu như Long Tử Lê đồng ý giúp đỡ cô, đây thật sự là chuyện quá tốt.

Long Tử Lê cười cười đến gần, chào hỏi với chị An rồi quay qua nói với Đinh Thái Vi “Mấy hôm trước em nói khả năng không đến được, anh còn đang thấy hơi thất vọng. Hôm nay thấy em anh đây lại thấy vừa mừng vừa sợ đấy.”

Đinh Thái Vi khẽ liếc chị An đang lén cười thì cũng cười lên “Ngây ngốc trong nhà một năm trời cũng nên ra ngoài gặp người khác chứ anh.”

Long Tử Lê cười gật đầu nói “Vậy tối nay phải vui vẻ nhé. Anh đi chào khách trước, lúc nữa mình nói chuyện sau nhé.”

Đội Long Tử Lê quay đi, chị An nhìn theo bóng lưng của Long Tử Lê, cảm thán “Ông hoàng điện ảnh chính là ông hoàng điện ảnh, dù góc nào cũng mê người như thế.”

Đinh Thái Vi bị cô chọc cười, hướng về phía cửa nói “Bên kia cũng không tồi kia.”

Chị An nhìn theo ánh mắt Đinh Thái Vi thì gặp Mạnh Kiều Vũ đang đứng nói chuyện phiếm cùng bạn gần cửa ra vào. Như phát hiện được có người đang nhìn mình, Mạnh Kiều Vũ xoay đầu, vừa vặn bắt gặp ánh mắt chị An. Chị An khẽ cười, ghé vào bên tai Đinh Thái Vi nói “Em thích Mạnh Kiều Vũ?”

Đinh Thái Vi xoa vằm, cười cười từ chối cho ý kiến, sau đó đi thẳng về phía Mạnh Kiều Vũ. Chị An ở phía sau hắng giọng gọi cô “Thái Vi.” Đinh Thái Vi giả như không nghe thấy, tiếp tục đi về phía trước, khi đến cạnh Mạnh Kiều Vũ cô vui vẻ gọi Kiều Vũ.

Mạnh Kiều Vũ cười nhìn cô “Ở nhà tu luyện một năm, cuối cùng cũng xuất quan à?” Ánh mắt của anh ta như có như không rơi về phía sau lưng Đinh Thái Vi.

Trong lòng Đinh Thái Vi hiểu rõ, neho mắt cười “Đúng vậy, đã xuất quan.” Cô quay đầu, theo ánh mắt của anh ta nhìn thấy chị An đang từ từ đi đến, không khỏi bật cười “Một năm này thật sự là vất vả cho chị An. Tôi không thể giúp chị ấy kiến tiền thì thôi đi, đảng này chị ấy còn ở phía sau một mõi giúp tôi thu dọn tàn cuộc rồi rắm.”

Mạnh Kiều Vũ mỉm cười, thu lại ánh nhìn nói “Một năm qua của cô thế nào?”

Anh ta cũng không vội vã muốn nhận câu trả lời, chỉ lặng lẽ nhìn cô. Đinh Thái Vi nghiêng đầu nói “Không tệ.” Nói rồi hai người đều cười rộ lên. Thấy chị An đang đến gần, Đinh Thái Vi neho mắt cười nhìn Mạnh Kiều Vũ “Tôi đi tìm Long Tử Lê, anh cứ tự nhiên nhé.” Ánh mắt của anh ta và chị An khi nhìn thấy nhau, ý tứ tương đối rõ ràng.

Mạnh Kiều Vũ cười nói “Cảm ơn.”

Đinh Thái Vi tùy ý xua xua tay, vừa muốn xoay người đã bị chị An giữ lại “Đi đâu đấy?” Đinh Thái Vi khẽ nháy mắt “Em đói, muốn đi tìm gì ăn thôi.”

Chị An há hốc mồm, nhưng không thể nói nên lời, chỉ có thể hung hăng trừng mắt bày tỏ sự phẫn uất. Mạnh Kiều Vũ ở bên cạnh mỉm cười, tốt bụng nhắc nhở Đinh Thái Vi “Nghe nói bữa tiệc hôm nay Tô Duy cũng đến đấy.”

Khóe miệng Đinh Thái Vi khẽ giật, giật đầu tỏ ý đã biết. Cô xoay người lẩn vào đám đông, trong lòng cũng không quá để tâm tới chuyện hôm nay Tô Duy có đến hay không, bởi suy nghĩ của cô đang bị vấn đề của chị An và Mạnh Kiều Vũ chiếm đóng.

Nói thật cô cũng không rõ trong một năm qua hai người đó đã xảy ra chuyện gì. Cô chỉ nhớ thời gian đầu khi cô mới về nhà nghỉ ngơi, chị An đột nhiên lại nhắc đến Mạnh Kiều Vũ trong điện thoại, có lẽ hai người họ đã thương lượng chuyện gì đó. Sau dần chị An cũng ít nhắc đến anh ta hơn, ngược lại Mạnh Kiều Vũ lại rất hay nhắc đến chị An trong những cuộc nói chuyện của hai người, trong giọng nói đầy sự dịu dàng, còn có sự kiên định.

Đinh Thái Vi cũng không nghi ngờ sự thành tâm của Mạnh Kiều Vũ với chị An. Tuy nhiên chị An lớn hơn Mạnh Kiều Vũ năm tuổi, hai người lại sống trong cái thế giới đầy nhiễu loạn, tính cách chị An khoáng đạt, cười nói cởi mở, được nhiều người trong giới kính trọng và yêu quý, Mạnh Kiều Vũ cũng không phải người cầu nệ tuổi tác, cho nên Đinh Thái Vi tình cảm của Mạnh Kiều Vũ với chị An là thật lòng.

Cô đoán Mạnh Kiều Vũ cũng bị tính cách khoáng đạt của chị An hấp dẫn vì thế mới kiên trì theo đuổi. Chỉ là cô có chút buồn bực, Mạnh Kiều Vũ kia dù sao cũng quen biết chị An mười năm, sao có thể để đến giờ mới rung động đây?

Đình Thái Vi lên hỏi Mạnh Kiều Vũ, lúc ấy anh ta im lặng vài giây, sau đó mới trả lời cô “Tôi cũng không biết.” Đình Thái Vi cũng không giận, tiếp tục hỏi anh ta chuyện Tô Niệm. Nhắc đến Tô Niệm sắc mặt Mạnh Kiều Vũ lạnh đi nhiều, cuối cùng khẽ thở dài “Trong lòng Tô Niệm đã có người khác rồi. Huống hồ giữa tôi và Tô Niệm chỉ là sự hợp tác để làm trò với báo giới thôi, không thể thành thật đến với nhau được.”

Thật sự Đình Thái Vi rất muốn hỏi anh ta có từng thích Tô Niệm không, nhưng sau ngẫm lại, anh ta đã bắt đầu theo đuổi chị An, đối với Tô Niệm mà nói, dù có tình cảm hay không cũng đã là chuyện của quá khứ rồi. Quen biết Mạnh Kiều Vũ mười năm, cách làm người của anh ta Đình Thái Vi cũng hiểu chút ít, cô tin tưởng anh ta sẽ không vì muốn quên một đoạn tình cảm mà dùng cách bắt đầu một đoạn tình cảm khác. Vì thế giao chị An cho anh ta cô cũng cảm thấy yên tâm. Chỉ là có điều khiến cả cô và Mạnh Kiều Vũ cảm thấy bất đắc dĩ chính là hình như chị An không mấy hứng thú với chuyện Mạnh Kiều Vũ theo đuổi mình, thậm chí còn có chút kháng cự sự theo đuổi ấy.

Cô cũng đã từng nói chuyện với Mạnh Kiều Vũ về chuyện có phải chị An vì cách biệt tuổi tác mà từ chối Mạnh Kiều Vũ hay không. Thế nhưng Mạnh Kiều Vũ lại rất hiểu chị An, khẽ cười nói “Cô còn không hiểu cô ấy sao? Cô ấy không phải loại người nhòm trước ngõ sau mà.” Đình Thái Vi không khách khí trả lại anh ta một câu “Thế thì căn bản chị ấy không thích anh.”

May mà Mạnh Kiều Vũ cũng không quá để ý đến lời nói đùa của cô, vẫn tiếp tục nhiệt tình theo đuổi chị An.

Đương nhiên Đình Thái Vi cũng thật lòng hi vọng chị An có thể hạnh phúc, nói thật lòng cô còn hi vọng Mạnh Kiều Vũ có thể đem đến hạnh phúc thật sự cho chị ấy nữa.

Cô vừa cười vừa nghĩ, lơ đãng đi đến khu nghỉ. Lúc Long Tử Lê nhìn thấy cô thì ý cười còn chưa tắt, Long Tử Lê nhìn chăm chăm vào cô một lúc rồi khàn giọng nói “Thái Vi, em mà còn cứ cười như thế anh đây sẽ hôn em đây.”

Đình Thái Vi không để ý nên không nghe ra sự mập mờ trong lời nói của anh ta, đứng dậy dịch qua phía trái, nhường chỗ cho anh ta ngồi xuống.

Long Tử Lê thấy cô không nói gì cũng không để ý, chỉ cười và nói tiếp “Anh vừa gặp đạo diễn Ninh, ông ta nói trong tay có một kịch bản rất hợp với em, hi vọng em có thể đồng ý.” Đình Thái Vi à một tiếng, ánh đi ánh mắt của anh ta, yên lặng không nói. Long Tử Lê ngạc nhiên nói “Đạo diễn Ninh còn nói, ông ta đã gửi kịch bản cho em, có điều hình như em không có hứng thú thì phải.”

Đình Thái Vi khẽ ừ một tiếng, không phủ nhận.

Long Tử Lê neho mắt, nghĩ một chút rồi nói “Kịch bản này anh đã xem rồi, đề tài rất được, tính cách nhân vật cũng là một trải nghiệm mới cho người diễn, em...” Anh ta nhìn Đình Thái Vi, chậm rãi cười nói “Đạo diễn Ninh nói, trừ em ra thì ông ta không thấy ai thích hợp hết.”

Anh ta đang giúp đạo diễn Ninh chuyển lời, Đình Thái Vi có muốn giả hồ đồ cũng không được nữa rồi. Qua vài giây cô khẽ nhỏ giọng nói “Cho dù anh có nói gì nữa thì em cũng sẽ không thay đổi quyết định đâu.”

Long Tử Lê nghe ra sự trẻ con trong lời nói của cô, lập tức cười nói, qua một lúc gõ đầu cô cười nói “Kịch bản tốt như vậy, lại được đạo diễn Ninh chỉ đạo, vì sao em lại không nhận?”

Vì sao không nhận ư? Đình Thái Vi ngẩn người, nhớ lại lúc mình đọc kịch bản ấy, cảm giác trong cô chỉ có mờ mịt, lo sợ, nghi hoặc, hốt hoảng, trong đầu luôn thoáng hiện lên hình bóng dịu dàng của người nào đó.

Nội dung kịch bản nói về tình cảm của một đôi anh em khác cha khác mẹ, mở đầu là cảnh nhà nam chính nhận nuôi nữ chính năm tuổi, trải qua thời gian tình cảm này sinh sâu đậm đến mức cùng sống cùng chết, chỉ là tình cảm lưu luyến của hai người không được gia đình chấp nhận, thế nên đã bỏ trốn, vì bỏ trốn nên bị truy đuổi... Cuối cùng kết cục bi thương, hai người đều chết, thật sự ứng với câu nói cùng sống cùng chết kia.

Kịch bản cũng chỉ là kịch bản thôi, thế nhưng nội dung này lại có phần quen thuộc khiến Đình Thái Vi không thể nào thích được.

Thấy Đình Thái Vi vẫn giữ thái độ im lặng, Long Tử Lê bỗng bật cười, chăm chú nhìn cô nói “Nếu anh đồng ý đóng nam chính em sẽ đổi ý chứ?”

Đình Thái Vi lập tức ngạc nhiên, ngược mắt nhìn Long Tử Lê, thấy ánh mắt chân thành của Long Tử Lê cho thấy anh không hề đùa giỡn, cô không khỏi sùng sốt, hoàn toàn không biết nên trả lời thế nào. Người trong giới ai cũng biết Long Tử Lê không phải người dễ dàng nhận lời đóng phim, vừa rồi anh ta lại hỏi cô, nếu anh ta đồng ý diễn cô có thể thay đổi quyết định không.

Cô đã ẩn dật một năm, cũng nên hoạt động lại thôi, nếu như hợp tác cùng Long Tử Lê, đến lúc đó danh tiếng chắc chắn tăng không ít. Long Tử Lê đồng ý giúp cô, thật sự là một chuyện quá tốt, Đình Thái Vi muốn từ chối cũng khó. Chỉ là kịch bản kia luôn khiến cô nhớ đến anh em Tô gia, lần trước khi đọc xong cô không chút suy nghĩ từ chối đạo diễn Ninh, lần này Long Tử Lê lại trực tiếp dùng bản thân mình để mời chào cô, cô nên đáp lại thế nào đây?

Long Tử Lê ngồi yên lặng bên cạnh nhìn cô “Em không cần vội vã trả lời anh, đạo diễn Ninh cũng nói không vội mà.” Ngừng một chút rồi lại cất giọng đầy dịu dàng “Anh đợi tin của em.”

Đình Thái Vi ngược mắt nhìn Long Tử Lê thì bất gặp anh ta đang cười nhìn cô, trong mắt có sự cổ vũ, cũng có sự tán thưởng. Cô không khỏi bật cười, trong lòng cảm kích không thôi, nhẹ nhàng gật đầu nói được.

Long Tử Lê khẽ thở ra, cười đứng lên nói “Đi thôi, anh đưa em đi gặp vài người.”

Có thể khiến Long Tử Lê trịnh trọng giới thiệu tự nhiên là nhân vật không đơn giản. Chỉ là Đinh Thái Vi không ngờ trong đám người Long Tử Lê giới thiệu có cả Tô Duy. Tô Duy vẫn thế, dịu dàng, ôn nhã, đầy khí chất và rất đẹp trai, khi thấy cô thần sắc anh cũng không đổi, khẽ cười bắt tay cô, tiến lui vừa phải.

Long Tử Lê cười liếc nhìn Đinh Thái Vi rồi chuyển hướng qua Tô Duy “Hai người sao lại cư xử xa cách vậy, dù sao cũng bị đồn thổi đủ chuyện xấu rồi còn gì.”

Đinh Thái Vi không ngạc nhiên khi Long Tử Lê biết được chuyện cô và Tô Duy lúc trước, tấm hình ấy chụp rất rõ mặt hai người, chỉ sợ chuyện đã đồn rộng rãi khắp chốn rồi cũng nên.

Ánh mắt Tô Duy dừng trên mặt Đinh Thái Vi cười nói “Đồn thổi mà, Tử Lê anh cũng tin sao?”

Long Tử Lê nâng li rượu cười nói “Tôi nói đùa thôi, đừng để ý nhé.” Nói rồi uống cạn, nâng chén tỏ ý xin lỗi. Tô Duy khẽ nhếch khóe môi, ánh mắt nhìn thẳng vào anh ta. Long Tử Lê cũng không ngại bị anh nghi ngờ, nháy mắt mấy cái rồi cười rộ lên “Kì thật li vừa rồi cũng không hoàn toàn vì muốn xin lỗi chuyện vừa rồi đâu.”

Tô Duy khẽ nhướn mày, cười cười, nhìn đợi anh ta tiếp tục.

Long Tử Lê cười “Trong tay tôi đang có một kịch bản, nội dung không tệ, tôi nghĩ anh chắc sẽ cảm thấy hứng thú.”

Đinh Thái Vi đứng bên cạnh nghe không khỏi kinh hãi, cô nghĩ Long Tử Lê biết rõ nội dung là tình yêu anh em... Cô lén hít sâu một hơi, không cách nào đoán ra được ý đồ của Long Tử Lê.

Tô Duy đương nhiên không biết ẩn ý trong đó, cười nói, “Kịch bản anh đề cử, tôi đương nhiên có hứng thú.”

Chắc chắn Long Tử Lê đã nghe qua chuyện của anh em Tô gia, lại vẫn ném kịch bản đến tay Tô Duy... Anh ta là đang thật lòng mong Tô Duy sẽ đầu tư hay là có tâm tư gì khác đây? Đinh Thái Vi âm thầm thở dài, trong lòng nghĩ mặc kệ Long Tử Lê diễn hay không diễn, Tô Duy đầu tư hay không đầu tư cô cũng không thể nhận kịch bản này.

Nụ cười hiện rõ trên mặt Tô Duy và Long Tử Lê, cứ như kiểu chuyện kịch bản như vậy là xong rồi, hai người cũng đã bắt đầu hợp tác vậy.

Đinh Thái Vi cúi mặt không nhìn biểu hiện của hai người họ. Hiện tại cô chỉ mong bữa tiệc này nhanh chóng kết thúc, thật sự muốn vội vàng tìm chị An và Mạnh Kiều Vũ, sau đó trực tiếp về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Này Tình Yêu Có Bán Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

Sau khi kết thúc bữa tiệc chị An đi lấy xe, Đinh Thái Vi kéo chặt áo, đứng ở cửa ra vào đợi cô. Gió lạnh mùa đông lạnh thấu xương, bình thường cô vẫn rất sợ lạnh, giờ đứng trong gió cả người đều run lên bần bật, Nhớ lại thời gian này năm trước cô còn đang ăn đằm ở đề nhà Tô Duy, cùng anh nói chuyện phiếm, cùng anh pha trà, nhìn anh loay hoay tía cây.

Đinh Thái Vi kéo áo thật chặt, cố gắng chặn lại những dòng suy nghĩ về Tô Duy. Cô không ngừng nhìn về phía bãi đỗ xe, hi vọng chị An có thể nhanh chóng lái xe tới. Đang đứng đợi cô bỗng có cảm giác có người ở sau lưng nhìn mình, cô quay đầu thì thấy Tô Duy đang đứng yên lặng ở cửa lớn, lặng lẽ nhìn cô. Cô do dự một chút, cuối cùng vẫn tiến đến chào hỏi.

Tô Duy châm thuốc, ánh mắt anh lộ vẻ băn khoăn nói “Vừa rồi nhiều người quá nên không có cơ hội nói chuyện với em. Nghe nói em đã nghỉ ngơi một năm rồi à?” Đinh Thái Vi a một tiếng rồi không nói gì. Tô Duy thấy ánh mắt cô như có như không luôn liếc xung quanh, anh biết ý cô, khẽ cười nói “Yên tâm, không có phóng viên đâu.”

Sắc mặt Đinh Thái Vi thà lóng, xấu hổ cười sau đó nhìn thẳng vào anh hỏi “Sao không thấy Tô Niệm vậy?” Cả buổi tối đều không thấy cô ấy xuất hiện. Bình thường mấy loại tiệc này Tô Niệm nhất định sẽ tham dự mà.

Tô Duy a một tiếng, nhàn nhạt giải thích “Tô Niệm đang chuẩn bị ra đĩa nhạc, mấy ngày nay đang sang Tây Ban Nha quay MV rồi.

Đinh Thái Vi gật đầu. Hai người đều không nói gì thêm mà chỉ lặng lẽ đối mặt một hồi, vẫn là Đinh Thái Vi mở lời trước “Em đang đợi chị An.” Ánh mắt lướt qua anh, nhìn về phía sau anh “Anh cũng đợi ai sao?”

Tô Duy bật cười, không đáp lại cô. Thấy anh không nói gì Đình Thái Vi cũng không hỏi lại. Vừa hay chị An đã lái xe đến, ở phía sau gọi tên cô, cô vội cười chào Tô Duy, xoay người ngồi vào xe. Tô Duy đập thuốc, nhìn theo bóng lưng cô, cho đến khi Đình Thái Vi lên xe, xe rời đi anh vẫn đứng nguyên tại chỗ, rất lâu không rời đi.

Cũng không biết từ khi nào Long Tử Lê đã đi đến bên cạnh anh, vỗ vai anh nói “Thì ra hai người đã quen từ trước.” Ngừng một chút rồi anh ta bật cười “Xem ra chuyện xấu một năm trước của anh là thật rồi.”

Tô Duy quay đầu, mỉm cười nhìn anh ta “Tôi còn đang muốn cảm ơn anh một năm qua đã quan tâm Thái Vi rất nhiều đây.”

Long Tử Lê cười ha ha, nhìn thẳng vào mắt anh nói “Thình thoảng có tâm sự đôi câu, cũng coi như quan tâm chăm sóc sao?” Thấy Tô Duy giận tái mặt đi, anh ta không ngừng cười nói tiếp “Nếu cuối cùng Thái Vi và anh đến được với nhau, khi ấy quay lại cảm ơn tôi cũng chưa muộn đâu.”

Những lời anh ta nói sao Tô Duy nghe không hiểu chứ, qua một lúc Tô Duy dứt hai tay vào túi quần nói “Vậy sau này tôi sẽ cảm ơn. Tôi đi lấy xe, lúc nào rảnh chúng ta tụ tập nhé.”

Long Tử Lê cười gật đầu, chờ anh xoay người anh ta nói với theo “Tôi rất coi trọng Thái Vi.”

Tô Duy quay đầu nói “Tôi biết.” Dừng một chút rồi anh khẽ nhướn mày cười “Tôi sẽ xem kịch bản thật cẩn thận, xem xong sẽ gọi điện cho anh.”

Long Tử Lê lẳng lẳng nhìn Tô Duy rời đi, khoe miệng cong cong rồi cũng xoay người đi vào phòng.

Đình Thái Vi ngồi ở ghế sau từ từ nhìn chăm chăm vào chị An và Mạnh Kiều Vũ ở phía trước. Nhìn đến mức chị An không thể nhận được nữa, quay đầu trừng mắt với cô “Còn cười nữa răng sẽ rơi hết đấy.” Đình Thái Vi rung đùi đắc ý, cười càng lớn hơn “Em không sợ.”

Chị An tức đến mức hàm răng cắn chặt lại, dứt khoát không để ý đến cô nữa. Mạnh Kiều Vũ vừa lái xe vừa nhìn cô qua kính chiếu hậu nói “Vừa rồi người nói chuyện với cô là Tô Duy?”

Đình Thái Vi không ngờ Mạnh Kiều Vũ đột nhiên lại nhắc đến Tô Duy, ngẩn người sau đó cười gật đầu “Là anh ấy.”

Mạnh Kiều Vũ cười, vừa muốn nói thêm lại bị chị An dùng ánh mắt chặn lại. Mạnh Kiều Vũ nhận được nhắc nhở chỉ thấp giọng thở dài, chăm chú lái xe. Đình Thái Vi ngồi phía sau không thấy hai người trao đổi ánh mắt với nhau, thấy Mạnh Kiều Vũ không truy vấn gì thêm thì cảm thấy nhẹ nhàng hơn.

Trên đường đi ba người đều không nói gì thêm nữa, xe chạy vào trong khu nhà, Đình Thái Vi cười nói cảm ơn, đẩy cửa xuống xe. Vừa đi hai bước lại bị chị An gọi lại. Cô quay đầu, thấy chị An chậm rãi xuống xe, đi đến trước mặt cô, bộ dáng muốn nói rồi lại như không muốn nói ra, cô nheo mắt cười nói “Thì ra chị An không nhớ rồi ư ơ em”

Chị An không để ý đến lời trêu chọc của cô, cau mày nghiêm túc hỏi cô “Thái Vi, có phải em vẫn còn yêu Tô Duy?”

Đình Thái Vi không ngờ chị An sẽ hỏi trắng ra như thế, nụ cười trên mặt cứng đờ, miệng há ra nhưng không cất lên lời.

Chị An bình tĩnh nhìn cô, tiếp tục nhướn mày “Thế giới này nói nhỏ không nhỏ, nói lớn không lớn, nếu sau này em và Tô Duy lại gặp nhau ở đâu đó, đến lúc đó anh ta lại tới quấy rầy em, em sẽ làm thế nào đây?”

Đình Thái Vi nhìn chị An, thấy sắc mặt cô tối như mực, không giống đang đùa, cô cup mắt, cẩn thận tự hỏi một lúc, thản nhiên lắc đầu “Em cũng không biết nữa.”

Cô thành thật như vậy ngược lại khiến chị An càng chán nản hơn. Qua một lúc chị An do dự mở lời “Thời gian em về quê nghỉ ngơi chị và Mạnh Kiều Vũ đã cẩn thận điều tra... Thái Vi, em có biết trước kia là ai đã báo cho bọn chó săn ấy không, chuyện của em và Tô Duy ấy?”

Đình Thái Vi mờ mịt hỏi “Là ai?”

Chị An thở dài “Là Tô Duy.” Không đợi Đình Thái Vi trả lời, chị An lại nói tiếp “Lúc trước chị cũng không để ý lắm, cho rằng chỉ đơn giản là vô tình, sau đó là Mạnh Kiều Vũ tìm chị, nói ra điểm đáng nghi, sau khi chị nghe cảm thấy cũng có lý, vì thế mới cùng anh ta điều tra. Em nghĩ xem, sao có thể trùng hợp đến thế, xe Tô Duy vừa đến cửa lớn thì lại hỏng? Nếu như bọn chó săn ấy không mai phục sẵn thì anh có thể rõ ràng vậy không?”

Đình Thái Vi vẫn không ngẩng lên, một lúc sau bật cười “Em còn đoán thời gian đó chị và Mạnh Kiều Vũ bàn chuyện khác cơ.” Thái độ này của cô khiến chị An nhướn mày. Đình Thái Vi nhìn thẳng vào mắt chị An cười nói “Thật ra vấn đề này em cũng có nghĩ đến rồi, cũng đã đoán ai là người đã thông báo cho phóng viên...”

Thấy sắc mặt cô dần âm ỉm chị An nhẹ nhàng mở lời “Chỉ là em không ngờ người ấy lại là Tô Duy?”

Đình Thái Vi lắc đầu “Em chỉ là không nghĩ ra vì sao anh ấy phải làm vậy.”

Chị An cũng có chút cảm khái “Vậy chị mới nói, Tô Duy này...” Chị An nói được một nửa lại á khẩu, dừng một chút, đi đến ôm Đình Thái Vi, vỗ nhẹ lưng cô như đang an ủi “Được rồi, đừng nghĩ nữa.”

Đình Thái Vi khẽ văng một tiếng, nhìn qua Mạnh Kiều Vũ đang lẳng yên đứng cạnh cửa xe nhìn hai người nói chuyện, trong lòng cô không khỏi cảm thấy cảm động, cười ghé vào tai chị An nói “Chị và Kiều Vũ sao rồi?”

Chị An cười cười hừ một tiếng, vỗ vào đầu cô nói “Chị với anh ta thì làm sao?”

Đình Thái Vi cười hi hi “Kiều Vũ nói anh ta thích chị.”

Chị An buông cô ra, cười lạnh “Anh ta không phải cũng từng thích qua em?” Đình Thái Vi cứng họng, vẻ mặt vô cùng vô tội, khóe miệng chị An cong lên, tiếp tục giả vờ cười lạnh “Trừ em ra không phải anh ta còn từng thích Tô Niệm còn gì?”

Đình Thái Vi nhất thời không cách nào đáp lại, qua một lúc mới bấu môi “Chị đang nói đùa em đấy à?”

Chị An nhéo má cô nói “Chị đùa thôi. Có điều chị và Kiều Vũ thật sự không có gì, em cũng đừng có nghĩ bậy bạ, nhanh lên nhà nghỉ ngơi đi.”

Đình Thái Vi a một tiếng rồi ngoan ngoãn đồng ý, sau đó quay qua Mạnh Kiều Vũ ở phía sau lưng chị An nháy mắt mấy cái, Mạnh Kiều Vũ tự nhiên hiểu ý của cô, cười cười xua tay tạm biệt. Đình Thái Vi cũng vậy tay, đưa mắt nhìn bọn họ rồi đi.

Sau khi về nhà Đình Thái Vi leo lên sô pha, trong đầu không thể xóa được những lời chị An vừa nói. Lúc ấy cô quả thật đã suy đoán ai là người báo tin, cũng đã từng hoài nghi Tô Duy, nhưng cuối cùng cô đã gạt nghi ngờ đó qua một bên, bởi cô thật sự tình nguyện tin tưởng Tô Duy không biết chuyện gì, cũng không muốn tin tưởng mọi chuyện đều là do Tô Duy sắp đặt.

Nếu mọi chuyện đều do Tô Duy làm, vậy mục đích cuối cùng của anh là gì, ép cô rời đi ư? Hay là làm bộ để cho Tô Niệm xem, để Tô Niệm ghen?

Cô không biết giữa anh em họ Tô đã xảy ra chuyện gì, cũng không biết trong thời gian ấy tình cảm bọn họ có tiến triển vượt bậc không, tóm lại những chuyện kia đều không liên quan đến cô. Chỉ là nếu như thật sự chuyện của họ nhất định phải liên quan đến cô, thì dù cô có yêu Tô Duy thì trong lòng cũng cảm thấy không thoải mái. Ngược lại cũng không thể nói đến oán hận, chỉ là cảm thấy có chút buồn cười, vốn chuyện của bọn họ chẳng liên quan gì đến cô, vậy nhưng hết lần này đến lần khác anh em nhà họ Tô lại cứ kéo cô vào cuộc. Tô Niệm mượn rượu giả điên, kéo tay cô, nói với cô, chị Thái Vi, chị có thể đem Tô Duy trả lại cho em không. Còn Tô Duy thì...

Đình Thái Vi bỗng cảm thấy sợ hãi, nhớ tới chuyện kịch bản kia, Long Từ Lê là cố tình đưa cho Tô Duy xem, hẳn là không chỉ đơn giản hi vọng Tô Duy có thể đầu tư, có điều mặc kệ Long Từ Lê có mục đích gì, cô cũng sẽ không nhúng tay vào, tóm lại cô sẽ không nhận kịch bản kia.

Ngồi thêm một lúc, Đình Thái Vi vuốt vuốt bật lửa, một tay với hộp thuốc lá, cuối cùng cô khẽ cười, ném hai món đồ qua một bên, đứng lên đi vào phòng tắm rửa mặt.

Những ngày sau đó Đình Thái Vi một mực ngồi trong nhà chọn kịch bản, diễn viên chính cũng có mà diễn viên phụ cũng có, cô đều kiên trì đọc hết.

Lúc trước cô đã hứa với Long Từ Lê, nếu đã nghĩ kĩ sẽ gọi điện cho anh ta, tuy nhiên khi bữa tiệc ấy chưa tàn cô đã đưa ra quyết định, nhưng cô vẫn để qua vài ngày mới gọi cho Long Từ Lê, uyển chuyển nói cô không muốn nhận kịch bản ấy. Sau khi nghe xong Long Từ Lê cũng không có phản ứng gì đặc biệt, chỉ hỏi cô có thể suy nghĩ thêm chút nữa hay không. Đình Thái Vi khách khí nói không cần, anh ta cũng không miễn cưỡng cô.

Tuy Long Từ Lê không miễn cưỡng cô nhưng sau khi cúp máy anh ta vẫn ngồi thẩn thờ mất một lúc.

Cuối cùng anh ta gọi cho Tô Duy, hỏi anh ta nghĩ thế nào về kịch bản. Giọng điệu của Tô Duy vẫn ôn hòa như trước, cười nói mặc dù kịch bản rất ổn nhưng anh ta không cảm thấy hứng thú. Rõ ràng Tô Duy không hề có ý định đầu tư vào nó, Long Từ Lê cầm điện thoại yên lặng vài giây rồi cười nói “Tô Duy, đạo diễn Ninh lần này rất muốn đề cho Thái Vi diễn nữ chính, anh cảm thấy thế nào?”

Điện thoại bên kia quả nhiên không có lời đáp, qua một lúc Tô Duy cười nói “Diễn xuất của Thái Vi rất tốt.”

Long Từ Lê ừ một tiếng, cười nói “Kịch bản Thái Vi đã xem rồi, có điều hình như cô ấy cũng không mấy hứng thú.”

Hai người đều trầm mặc, Tô Duy trầm ngâm một lúc rồi nói anh có chuyện cần giải quyết, sau khi nói câu tạm biệt thì cúp máy. Bên này Long Từ Lê nắm chặt điện thoại, nở nụ cười ha ha rồi nhắm mắt dưỡng thần.

Bạn đang đọc truyện *Này Tình Yêu Có Bán Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16

Sau cuộc điện thoại lần trước Long Từ Lê cơ bản đã biết Đình Thái Vi sẽ không dễ dàng đổi ý, lần này gọi điện chỉ đơn giản cùng cô nói chuyện phiếm, không hề đề cập đến vấn đề kịch bản.

Vài ngày sau Đình Thái Vi đi thử vai, khi về trời đã tối, trên đường xuất hiện vài bông tuyết bay bay khiến cô không thể không chạy nhanh về nhà. Lúc về

đến sân phát hiện xe của Tô Duy dừng ở cách đó không xa. Cô chậm rãi lái xe đến, hạ cửa kính xe, tuyết khẽ rơi trong gió, nhìn khuôn mặt anh qua làn tuyết chút nữa khiến cô mê mẩn.

Tô Duy cũng hạ kính xe, chỉ vào phía trong nói “Chúng ta vào trong rồi nói đi.”

Đình Thái Vi khẽ hít một hơi, ngẩng đầu nhìn trời, yên lặng một chút rồi nói “Tuyết càng lúc càng rơi dày, nói không chừng sẽ ngập đường, anh lái xe về đi, có chuyện gì mình nói qua điện thoại cũng được.”

Khuôn mặt Tô Duy lúc ẩn lúc hiện trong bóng đêm, thỉnh thoảng phản chiếu chút ánh sáng khiến anh so với bình thường càng anh tuấn hơn. Anh nhìn chăm chăm vào Đình Thái Vi, qua một lúc rồi bật cười nói “Được.”

Đình Thái Vi đợi một chút, thấy Tô Duy không có ý định rời đi không khỏi nhủ mảy. Có điều bình thường Tô Duy vốn là người nói lời giữ lời, anh đã đồng ý rồi đi chắc chắn là sẽ đi. Cô gạt đầu xem như chào tạm biệt Tô Duy rồi lái xe vào sân. Sau khi vào nhà cô vẫn thấy xe Tô Duy dừng ở trước sân, chiếc xe màu đen dưới ngọn đèn mờ ảo tạo cảm giác tịch liêu đến khó tả. Cô do dự một chút, cuối cùng vẫn quay đầu đi vào phòng.

Ăn gì đó, tắm rửa xong xuôi, Đình Thái Vi đi tắt đèn ở phòng khách, ý định muốn lên tầng ngủ. Trước khi lên tầng cô lại đi đến bên cửa sổ, thấy xe Tô Duy vẫn còn ở đó, trên nóc xe tuyết đã phủ khá dày, mắt thấy tuyết càng lúc càng rơi dày, Tô Duy lại như không có ý định muốn rời đi.

Xem một chút rồi bình tĩnh kéo rèm lại, vừa kéo vừa nghĩ, trận tuyết này cuối cùng còn muốn rơi bao lâu nữa?

Cuối hành lang vừa vặn thẳng với cửa lớn, Đình Thái Vi tựa vào lan can, càng nhìn càng cảm thấy bất đắc dĩ, cuối cùng khẽ cắn môi, chạy xuống tầng mở đèn phòng khách và đèn hiên, sau đó gọi điện thoại cho Tô Duy, bảo anh lái xe vào.

Tô Duy xuống xe, thấy Đình Thái Vi đã cời tắt chân, đứng cạnh cửa nhưng không có ý định nhìn đến anh, khước miệng hơi cong lên, đi đến vừa kéo cô vừa nói “Bên ngoài lạnh lắm, mau vào nhà.”

Đình Thái Vi im lặng rút tay về, xoay người đóng cửa lại, đi về phía phòng khác, vừa đi vừa nói “Em đi pha trà cho em.”

Hơn hai mươi năm cuộc đời cô chỉ quen uống nước lọc, sau khi ở cạnh Tô Duy, vì Tô Duy thích trà nên cô mới mua một bộ pha trà để trong nhà. Về sau bị cô cất đi, giờ lại lôi ra dùng. Đình Thái Vi cũng không biết tâm tình mình lúc này thế nào nữa. Lúc pha trà trong đầu cô luôn ẩn hiện hình ảnh Tô Duy loay hoay với bộ pha trà, dịu dàng yên tĩnh. Lúc trước cũng bởi vì anh trầm tĩnh dịu dàng, cộng thêm một chút cô đơn vô tình thoáng hiện trên khuôn mặt anh, khiến cô dần trở nên mê muội.

Lắc lắc đầu, Đình Thái Vi chặn suy nghĩ của mình lại, lúc bung trà ra phòng khách cô mới thấy trong tay Tô Duy đang cầm một vật gì đó. Tô Duy nhìn theo ánh mắt cô, cúi đầu nhìn rồi cười giải thích “Kịch bản lần trước Từ Lê đưa, nghe nói em đã xem rồi.”

Đình Thái Vi a một tiếng rồi đưa trà qua.

Tô Duy cẩn thận nhìn cô, thấy thần sắc của cô khá bình thản, hoàn toàn không nhìn ra tâm tình. Anh cúi mặt, mở kịch bản nói “Từ Lê nói em không muốn nhận kịch bản này.” Anh bỗng ngẩng đầu, ánh mắt nhìn thẳng cô “Vi sao?”

Đình Thái Vi tránh đi ánh mắt anh, nghĩ một chút nhưng không trả lời luôn, ngược lại hỏi anh “Vậy sau khi anh đọc xong kịch bản, cảm giác của anh thế nào?” Thấy Tô Duy yên lặng không nói, cô bật cười “Em đoán phản ứng của chúng ta cũng không khác mấy, vì nội dung kịch bản này thật sự quá giống tình cảnh của anh và Tô Niệm.”

“Anh và Tô Niệm?” Tô Duy cũng bật cười, thả kịch bản xuống, hai mắt đăm đăm nhìn cô “Anh không phủ nhận, lúc đầu đọc kịch bản này anh không muốn đầu tư lắm. Nhưng chuyện này không hề liên quan tới Tô Niệm, anh chỉ cảm thấy câu chuyện này quá dung tục. Anh là thương nhân, tự nhiên phải suy nghĩ đến lợi ích kinh tế.... Ngày đó Từ Lê gọi điện cho anh, nói em đã xem kịch bản, sau khi nghe xong anh cũng đoán được ý tứ của anh ta. Bón anh cũng không muốn em nhận kịch bản này, nhưng nếu nguyên nhân em không nhận vì Tô Niệm thì anh lại mong em sẽ diễn.” Anh nhìn cô, ánh mắt thật sự dịu dàng “Chuyện của anh và Tô Niệm đều là sự tưởng tượng của chính em, anh không hề vọng em hiểu lầm thêm nữa.”

Nghe như đang trách cô vậy, nhưng cô hiểu làm chuyện gì, anh không hề vọng cô hiểu làm chuyện gì? Đình Thái Vi cúi đầu, yên lặng không nói gì, qua một lúc, cô nhìn Tô Duy “Em đã biết chuyện một năm trước anh chính là người báo với phóng viên đến chụp ảnh, anh cố ý nói xe hỏng, cố ý hôn em...”

Tô Duy nghe cô nói thái độ vẫn không đổi khiến cô sững sốt, một lát sau mới tiếp tục “Em không biết sao anh làm làm như thế, là vì Tô Niệm sao? Sợ cô ấy hiểu lầm cho nên dùng cách ấy ép em rời đi sao?”

Cả người cô đều đang run rẩy, trong giọng nói không tránh được có chút xúc động. Thật ra lúc ấy dù anh không làm ra sự kiện đó cô cũng sẽ rời đi. Mà chính vì chuyện kia khiến cô cảm thấy thì ra Tô Duy cũng có một mặt bạc tình bạc nghĩa, Tô Duy vốn dịu dàng ôn nhả lại có thể vì Tô Niệm làm ra chuyện như thế...

Đình Thái Vi miên man suy nghĩ nên không phát hiện Tô Duy đã đi đến nắm tay cô. Tô Duy nhìn cô, sắc mặt bất đắc dĩ “Chuyện giữa anh và Tô Niệm hôm nào có thời gian anh sẽ từ từ kể cho em nghe.... Tô Niệm chính là người anh không muốn làm tổn thương nhất, anh cũng một mực che chở cho con bé, nhưng cái này không thể đại diện cho việc anh sẽ yêu con bé hoặc cưới con bé.”

Anh từ từ ghé cằm mình lên hõm vai Đình Thái Vi, hai tay vừa nắm chặt tay cô đồng thời nhốt chặt cô vào lòng, khẽ cười nói “Giờ chúng ta đi bàn bạc xem em có nên nhận kịch bản này không đi.”

Đình Thái Vi bị anh ôm cảm thấy mờ mắt, sau đó quay đầu, nhìn chăm chăm vào anh, “Anh nói, em nghe.”

Tuy sắc mặt cô đầy sự không cam lòng nhưng cuối cùng lại không từ chối động tác thân mật của anh, Tô Duy lập tức bật cười “Anh hi vọng em có thể diễn.”

Lời anh vừa nói rất rõ ràng, anh hi vọng cô sẽ diễn, không muốn khiến cô hiểu lầm. Nhưng Đình Thái Vi cũng không cho rằng đây chẳng qua là chuyện hiểu lầm, lúc trước Tô Niệm giả say rượu, buồn bã cầu xin cô trả lại Tô Duy, có thể thấy được Tô Niệm lún rất sâu, mà Tô Duy lại...

Cô chần chờ một chút, kéo tay Tô Duy đang quàng bên hông cô ra “Anh định đầu tư?”

Tô Duy cười ừ một tiếng, cúi đầu nhìn cô đẩy tay anh ra, cũng không chống cự nói “Nếu như anh nói, chỉ cần em đồng ý diễn, anh sẽ đầu tư thì em có nhận kịch bản này không?”

Lời này nghe thật sự quen tai, Đình Thái Vi nghĩ rồi nói “Lúc trước Long Tử Lê cũng hỏi em vấn đề tương tự, anh ta nói nếu anh ta đồng ý diễn thì em có nhận kịch bản này không?” Thấy Tô Duy khẽ nhướn mày cô cười “Anh hẳn đã đoán ra đáp án của em”

Lần này Tô Duy đem tay quàng ra sau người cô, ôm cô dán vào người mình chặt hơn “Em trả lời anh ta thế nào anh mặc kệ. Hiện tại anh hỏi em, nếu như anh đầu tư, em có thay đổi quyết định hay không?”

Bởi vì đầu anh đang tựa lên vai cô nên cô không thể nhìn thấy biểu hiện trên mặt anh, nhưng qua ngữ điệu cũng có thể thấy có chút lo lắng. Đình Thái Vi im lặng một lát, đột nhiên đứng dậy “Em sẽ suy nghĩ. Trà nguội rồi, em đi đổi cho anh một chén khác.” Nói rồi cũng không nhìn mặt Tô Duy, trực tiếp đi vào phòng bếp.

Lúc cô đi ra Tô Duy đang xem kịch bản, nghe tiếng cô ra Tô Duy ngẩng đầu, cười vỗ vỗ chỗ bên cạnh mình “Chúng ta nói chuyện xấu một năm trước đi.”

Đình Thái Vi ngẩn người, nghĩ nghĩ gì đó nhưng cuối cùng lại im lặng.

Tô Duy cười cười vươn tay ra “Vấn đề này kiểu gì cũng phải nói, anh không muốn giữa chúng ta có hiểu lầm gì.”

Đình Thái Vi đứng yên tại chỗ ấp úng nói “Có hiểu lầm cũng đâu sao.”

Tô Duy nhướn mày, nghĩ cô thích đứng vậy thì cùng đứng đi “Lúc trước em nói muốn về nhà, là sớm có ý định rời đi, cho nên chuyện em về quê với chuyện xảy ra cũng không liên quan, có đúng không?”

Sắc mặt anh vẫn ôn hòa như cũ, giọng điệu cũng không mang ý chất vấn, chỉ là trực tiếp nói ra vấn đề khiến Đình Thái Vi phải ngẫm nghĩ một chút, cuối cùng vẫn thành thật gật đầu.

Tô Duy hé miệng nở nụ cười “Lại đây ngồi đi.” Không đợi cô ngồi xuống, anh chủ động nhẹ nhàng ôm cô “Tô Niệm chưa bao giờ giấu diếm anh cái gì, hôm ấy anh gọi điện cho con bé, nó đem chuyện say rượu ngày ấy nói ra. Nhiều năm như thế anh vẫn không cách nào đáp ứng được con bé, thực sự không đành lòng trách móc nó nặng nề, nhưng cuối cùng anh cũng phải nghĩ đến biện pháp khiến nó cảm thấy khó mà lui... Thái Vi, chuyện này từ đầu đến cuối anh chưa từng nghĩ muốn làm em tổn thương, cũng không ngờ em sẽ chọn cách rời xa anh.” Anh từ từ nói, giọng điệu càng ngày càng dịu dàng.

Đình Thái Vi mặc anh ôm, trong lòng không thể hiểu được đang có cảm giác gì. Qua một hồi, cô lấy tay đặt lên vai anh, chăm chú đối mặt với anh “Anh không thể đáp lại tình cảm của Tô Niệm là vì di ngôn của ông nội trước lúc ra đi ư?”

Ánh mắt Tô Duy lóe sáng, có chút kinh ngạc “Tô Niệm nói sao?” Đình Thái Vi gật đầu, xem sắc mặt anh cũng không thể đoán được anh đang nghĩ gì. Tô Duy nhẹ nhàng kéo đầu cô ghé lên vai anh, trầm thấp nói “Cũng không phải hoàn toàn vì nguyên nhân này...” Đình Thái Vi đang chăm chú lắng nghe, còn anh lại không tiếp tục nói.

Đình Thái Vi cúi mặt, nghĩ thầm nếu như không phải vì nguyên nhân này còn có lí do gì mà khiến anh từ chối thanh mai trúc mã này?

Nhất thời hai người đều yên lặng, cuối cùng Đình Thái Vi khẽ thở dài “Em đoán anh thích Tô Niệm, chỉ là có lẽ giữa hai người đã xảy ra chuyện gì đó khiến hai người không thể đến với nhau được.” Cô ngẫm nghĩ, cũng không đợi Tô Duy đáp lại, tiếp tục nói “Em nhìn ra được tâm tư của Tô Niệm với anh rất sâu, cô ấy hình như rất cố chấp, anh... vì sao không thử đáp lại xem?”

Tô Duy bình tĩnh nhìn cô, nhất thời bật cười “Em muốn đẩy anh cho người khác?”

Đình Thái Vi chăm chú nhìn anh, qua một chút cô tránh đi ánh mắt của anh, cười đứng dậy “Đêm nay sợ là anh phải ngủ lại rồi, em đưa anh đến phòng khách.” Đi được hai bước thấy Tô Duy vẫn ngồi yên không động, cô lập tức nhướn mày, khẽ cười nói “Ngày mai em sẽ gọi điện cho đạo diễn Ninh và Long Tử Lê, nói cho bọn họ kịch bản này em nhận.”

Tô Duy cười, yên lặng đi theo cô.

Hai người một trước một sau lên tầng, đến cửa phòng khách đột nhiên Tô Duy đi nhanh hơn hai bước, nhẹ nắm vai Đình Thái Vi, trầm thấp hỏi “Chúng ta bắt đầu lại một lần nữa, có được không?” Ánh mắt anh sáng trong nhìn cô, vẻ mặt tràn ngập dịu dàng.

Đình Thái Vi yên lặng một lúc, nhìn thẳng anh hỏi “Anh khẳng định muốn vậy sao?”

Khóe miệng Tô Duy cong lên, hôn lên trán cô sau đó buông cô ra nói “Em cứ nói đi?”

Đình Thái Vi không nói gì, yên lặng lùi về sau hai bước, tránh khỏi động tác của anh. Qua một lúc cô cười nói “Em sẽ suy nghĩ.”

Tô Duy vẫn dịu dàng nhìn cô, qua một lúc gật đầu nói “Vậy em cứ suy nghĩ thật kĩ đi.”

Chúc nhau ngủ ngon xong Đình Thái Vi trở về phòng mình. Cô nhớ đến quãng thời gian ở chung cùng Tô Duy, hai người tuy không thể hiện tình cảm thâm sâu cuồng nhiệt gì nhưng dần dần đã cảm thấy quen có nhau, chỉ là cô chưa từng đoán biết được tâm tư thật sự của Tô Duy. Cô luôn cho rằng Tô Duy yêu Tô Niệm, chỉ bởi nguyên nhân khách quan nào đó khiến anh lựa chọn rồi đi, nhưng qua tối hôm nay, Tô Duy như đang nói với cô, thật sự anh không hề yêu Tô Niệm.

Cô không biết mình có nên tin tưởng Tô Duy hay không, nhưng cô xác định chính mình không thể tiếp tục mơ màng nữa, mặc kệ Tô Duy thật tâm hay giả ý, là toan tính hay chân thành cô đều không thể đáp lại anh.

Lúc trước cô mơ màng đồng ý đề nghị của Tô Duy vì cô tham luyến sự dịu dàng của anh, thế nhưng khi đó cô đã quên, sự dịu dàng của Tô Duy có điều kiện, cũng có kì hạn.

Ở cùng Tô Duy mấy tháng hai người đã như những người yêu nhau bình thường, bình thản mà an ổn, có đôi khi thậm chí khiến cô quên đi thân phận của anh, cũng khiến cô quên mất giữa cô và anh vốn có một giao dịch. Thật ra đôi khi cô nghĩ, nếu có thể mãi như thế, cùng anh tâm sự uống trà, vảnh vảnh ở bên nhau như thế thì có phải tốt không. Thế những điều này cũng chỉ là ảo tưởng thỉnh thoảng hiện lên trong đầu cô thôi, mà sự thật lại chứng minh khoảng cách giữa cô và Tô Duy rất xa xôi, mà vấn đề lớn nhất chính là Tô Duy không yêu cô.

Cô không phải không biết trong giới này tình yêu không đáng tiền, nhưng muốn cô dùng thân phận bạn gái của Tô Duy, dưới con mắt mọi người sống cuộc sống lá mặt lá trái, cô tự nhận không làm được.

Đình Thái Vi cuộn người trong chăn, nhớ tới chuyện vừa xảy ra tâm trạng lại càng phiền muộn hơn.

Tô Duy hẳn biết rõ cô yêu mến anh, dù sao ở chung đã lâu, dù cố tình vô tâm thì cũng sẽ nhìn ra đôi phần, cho nên anh mới có thể hết lần này đến lần khác trêu chọc cô.

Đang suy nghĩ miên man, điện thoại vang lên, cô cầm lên xem, là tin nhắn của Tô Duy, anh chúc cô ngủ ngon, bảo cô đừng nghĩ nhiều quá. Đình Thái Vi nhìn chăm chăm vào tin nhắn một lúc, trong lòng dần cảm thấy buồn cười. Cô nghĩ, quả nhiên là cô rất nghĩ, chuyện với Tô Duy thôi thì cứ thuận theo tự nhiên đi, cô cần gì phải bức ép chính mình đây.

Nhấn trở lại một câu ngủ ngon, Đình Thái Vi cất điện thoại, rụt vào ổ chăn, lúc này cô hoàn toàn an tâm đi ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Này Tình Yêu Có Bán Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Ngày hôm sau tuyết đã ngừng rơi, Đình Thái Vi dọn xong bữa sáng thì thấy Tô Duy đang đứng ở bậc thang cười nhìn mình, cô cũng nở nụ cười nói “Ăn điểm tâm?”

Tô Duy ừ một tiếng, thông thả bước đến bàn ăn. Hai người vừa ăn vừa cười nói, vô cùng ăn ý không nhắc đến chuyện tối qua. Tô Duy hỏi Đình Thái Vi tiếp đây muốn làm những gì, Đình Thái Vi nghĩ một chút rồi nói chắc sẽ chỉ ở nhà, sẽ gọi điện cho đạo diễn Ninh và Long Tử Lê, nói cho họ biết cô sẽ nhận kịch bản này. Tô Duy nghe xong mỉm cười không nói thêm gì nữa.

Ăn xong bữa sáng Tô Duy lái xe rời đi. Đình Thái Vi về phòng gọi điện cho đạo diễn Ninh và Long Tử Lê. Bài ngày sau Đình Thái Vi chính thức đến ra mắt tổ kịch bản. Lại qua vài ngày Long Tử Lê cũng đến báo danh.

Những ngày này, Tô Duy mỗi ngày đều gọi điện cho Đình Thái Vi, chỉ ân cần hỏi thăm, đôi khi vô tình kể chuyện trêu chọc cho cô vui vẻ. Đợi sau khi cô đến kịch trường thì Tô Duy lại thường xuyên đến tổ kịch dò xét. Hai người tiếp tục duy trì mối quan hệ không mặn không nhạt, Tô Duy cũng không hề nhắc đến chuyện bắt đầu lại, Đình Thái Vi cũng cảm thấy vui vẻ về chuyện ấy, thỉnh thoảng hai người gặp nhau cô cũng cảm thấy thoải mái và tự tại hơn.

Hôm ấy Đình Thái Vi vừa đến trường quay chợt nghe thấy trợ lí nói Tô Niệm đến. Thì ra Tô Niệm đã về nước, còn nhận nhân vật nữ phụ của phim này. Đình Thái Vi chậm rãi bước đến phòng nghỉ, thấy Tô Niệm đang trang điểm thì cười coi như chào hỏi. Tô Niệm đang bị chuyên viên trang điểm tô vẽ, qua tấm gương thấy Đình Thái Vi đi vào, cười đáp lại.

Thái độ của Tô Niệm trước sau vẫn thân thiết như thế, giống như lần mượn rượu giả điên ấy cũng không phải cô làm. Sau chuyện ấy Đình Thái Vi cũng

chuyển khỏi nhà Tô Duy, về sau lại có chuyện ảnh chụp kia khiến cô và Tô Niệm chưa hề gặp lại nhau, cũng không hề có sự liên lạc nào. Đinh Thái Vi lên lút dò xét Tô Niệm, phát hiện Tô Niệm vẫn ngây thơ xinh đẹp như cũ, khiến cô không thể không âm thầm tán thưởng.

“Chị Thái Vi, em vừa gặp Long Tử Lê.” Tô Niệm cảm khái “Em không ngờ anh ấy sẽ nhận kịch bản này.”

Đinh Thái Vi cười “Khả năng của nhà sản xuất tương đối cao.”

Tô Niệm há hốc miệng nhìn cô, bỗng nói “Chị Thái Vi thật biết nói đùa.” Đinh Thái Vi cười hắc hắc hai tiếng, ngồi xuống, thuận tiện trang điểm lại. Tô Niệm thấy cô không nói gì cũng yên lặng, sau đó cười hỏi “Chị Thái Vi đã đọc hết kịch bản chưa?”

Đinh Thái Vi ô một tiếng. Thầm nghĩ các diễn viên bất kể diễn viên chính hay phụ hay quần chúng cũng đều phải đọc hết kịch bản rồi chứ. Tô Niệm lại nhìn cô qua tấm gương, nhìn thần sắc cô đại khái cũng hiểu cô đang nghĩ gì nên bật cười “Em thấy kịch bản ở chỗ anh Tô Duy, vừa đọc đã bị hấp dẫn luôn, vì vậy cứ quán lấy anh ấy ép anh ấy giúp em nhận vai. Chị Thái Vi, chị thấy kịch bản này thế nào?”

Tô Niệm rất thân thiện nói thẳng là cô dựa vào quan hệ để được nhận vai. Đinh Thái Vi cảm thấy Tô Niệm là một cô gái rất đáng yêu, vì thế cười nói “Lúc trước chị cảm thấy kịch bản này...” Dừng một chút, ý thức được việc hạ thấp thành quả lao động của biên kịch thật không hay ho, hướng chỉ bên cạnh còn có người khác thì cười cười, đổi đề tài “Nghe nói em sắp ra album hả?”

Tô Niệm hoàn toàn không nghĩ cô sẽ chuyển đề tài qua phía mình, ngăn người rồi gật đầu “Anh Tô Duy nói sao?”

Nhân viên trang điểm đang tô lại môi cho cô, khi cô gật đầu khiến đường son bị lệch khiến cô ấy nổi giận. Đinh Thái Vi không nhịn được, phì cười ra tiếng. Tô Niệm ai oán liếc xéo qua tấm gương, thấy ánh mắt Đinh Thái Vi khẽ chuyển, mặt mày dịu dàng hiền hậu, trong lòng cô khẽ động, vốn muốn nói gì đó bỗng không cách nào mở miệng.

Nhìn Đinh Thái Vi một lúc lâu, Tô Niệm cúi đầu, giả như tùy ý nói “Tí nữa anh Tô Duy sẽ đến trường quay.”

Đinh Thái Vi a một tiếng, không cảm thấy bất ngờ, nhưng cô thật sự không muốn bàn đến chuyện liên quan đến Tô Duy nên lại đem chủ đề quay lại chuyện album của Tô Niệm. Tô Niệm thấy cô như thế chỉ mỉm cười, thuận theo ý cô tiếp tục buồn chuyện.

Hai người trang điểm xong cùng nhau vào phim trường. Quay xong hai phân đoạn là đã hết phần quay của Tô Niệm ngày hôm nay nên đã có thể về sớm. Đinh Thái Vi bày ra bộ dáng ghen tị ai oán không ngừng khiến Tô Niệm cười khanh khách không ngừng. Long Tử Lê mặc một bộ trường sam, đậm chất dân quốc, thân thiện nâng tay gõ lên đầu Đinh Thái Vi “Tập trung đi.”

Đinh Thái Vi không thể không thừa nhận, Long Tử Lê thật sự là một người có tố chất diễn xuất trời ban, phim lần trước họ hợp tác vốn là phim truyền hình, so với lần này khác biệt rất lớn, cô lại lần nữa thấy được khả năng của anh ta. Những ngày này may mắn được nhìn thấy diễn xuất của anh ta, ngoài thần phục cô còn không thể không ngừng ca ngợi anh ta.

Diễn xong Đinh Thái Vi còn đang đắm chìm trong nội dung kịch bản. Long Tử Lê cười liếc cô “Hồn ơi về đi.”

Hai người vừa thu dọn vừa trò chuyện về kịch bản, đột nhiên ong Tử Lê ngừng tay, ngược mắt nhìn về phía Đinh Thái Vi “Có muốn anh tiễn em không?”

Đinh Thái Vi ngăn người rồi cười gật đầu “Em sẽ gọi điện cho chị An, chị ấy sẽ đến đón em.”

Long Tử Lê cười cười, cũng không miễn cưỡng. Hai người quay lại phòng nghỉ thay đồ, Đinh Thái Vi đi tới cửa lại nghe thấy bên trong có người đang nói chuyện. Cô thả chậm bước chân, do dự cân nhắc xem có nên đẩy cửa vào không, cô nghe thấy tiếng Tô Niệm đang khóc thì giật mình, lập tức ngừng động tác gõ cửa.

Tô Niệm nức nở “Anh muốn quay lại với chị Thái Vi, đúng không?”

Tô Duy đang lật báo, nghe xong ngẩng đầu khẽ liếc, rồi lại cúi đầu chậm rãi nói “Đừng lộn xộn, nhanh thu dọn đi, chúng ta đi ăn cơm.”

Chính là cái cảm giác dịu dàng ấy khiến cô không thể bỏ được, không nỡ, yêu không được, hận không xong. Tô Niệm dần ngừng khóc, nhìn thẳng vào anh nói “Em biết vì sao anh lại tìm chị Thái Vi, tháng sau ba mẹ về nước, bọn họ kiên quyết thúc giục anh kết hôn. Em đoán anh sẽ giới thiệu chị Thái Vi với bọn họ, một là để họ an tâm, hai là mong có được sự tự do.”

Tô Duy yên lặng rồi đặt tờ báo xuống “Anh không nghĩ nhiều như vậy.”

“Chẳng lẽ em đoán sai sao, anh thật lòng yêu chị Thái Vi sao?” Tô Niệm vẫn không chịu buông tha, lạnh lùng nhìn chăm chăm vào anh, đại khái bị dùng thái độ dùng dụng lập lòe chọc giận.

Tô Duy đứng lên, nhìn cô đã khóc hồng hai mắt trầm giọng nói “Anh thật lòng yêu mến Thái Vi.” Anh dịu dàng vuốt tóc cô “Được rồi, nhanh đi rửa mặt đi, nhìn em xem, mắt sưng hết rồi.”

Tô Niệm tránh động tác của anh, nâng tay lên gạt toàn bộ đồ trang điểm trên bàn xuống đất, hung dữ trừng mắt với anh “Em biết bao nhiêu năm qua anh vì từ chối em đã tìm rất nhiều phụ nữ diễn trò, nhưng anh cảm thấy anh làm vậy em sẽ buông tay hay sao?”

“Vì sao không buông tay?” Tô duy nhủ mảy, lại cũng không trách móc nặng nề. Qua một lúc, anh dịu dàng mở lời “Em yên tĩnh một chút đi, anh đi lấy xe.”

Đình Thái Vi đứng ngoài cửa nghe được chuyện này cảm thấy vô cùng kì lạ. Nghe thấy tiếng bước chân Tô Duy đến gần cô vội vàng đưa tay gõ cửa. Cửa mở, vừa nhắc mắt thì đã nhìn thẳng vào mắt Tô Duy. Đình Thái Vi cười một cái “Vừa diễn xong, em tới thay đồ.”

Tô Duy vẫn đứng yên nhìn cô, có lẽ đang nghĩ xem cô đã nghe được tới đâu, có điều rất nhanh anh nở nụ cười, giọng khàn khàn nói “Được, anh đi lấy xe, em đi cùng nhé.” Nói rồi lách người đi ra. Đình Thái Vi vốn định nói không cần nhưng lời còn chưa cất lên Tô Duy đã ra khỏi phòng nghỉ. Cô quay đầu thấy Tô Niệm chăm chú nhìn cô, cô chớp mắt, làm như không thấy mờ hồn độn Tô Niệm ném trên đất, cười nói “Chị nghĩ em đã về từ sớm rồi.”

Thần sắc Tô Niệm khẽ biến, nhưng rất nhanh chuyển sang nụ cười “Em đợi anh Tô Duy, anh ấy vừa đến.” Dừng một chút cô thờ dãi “Chị Thái Vi, chuyện em vừa nói với anh Tô Duy chị cũng nghe được rồi à?”

Đình Thái Vi đứng yên lặng, nhưng cũng không phủ nhận.

Tô Niệm nhìn cô đột nhiên bật cười “Không nói chuyện này nữa, để em gọi người vào dọn dẹp, chị nhanh đi thay quần áo đi.”

Mười lăm phút sau hai người cùng nhau rời khỏi phòng nghỉ, vừa vận dụng phải Long Tử Lê, Long Tử Lê chào hỏi Đình Thái Vi, sau đó hỏi Tô Niệm “Sao em còn chưa đi?”

Lời này cùng câu nói “Chị nghĩ em đi từ sớm.” của Đình Thái Vi cũng không khác là mấy, Tô Niệm không khỏi liếc nhìn Đình Thái Vi, cười khanh khách nói “Anh và chị Thái Vi thật ần ý.”

Long Tử Lê đương nhiên không hiểu Tô Niệm nói gì, nhưng Đình Thái Vi hiểu rõ. Cô cúi đầu, đương sự không nghe ra sự trêu chọc của Tô Niệm, cười nhạt một tiếng rồi không nói thêm gì nữa. Ba người rời khỏi phim trường, Tô Duy sớm đỗ xe đợi, thấy bọn họ Tô Duy xuống xe cười đến gần.

Sau khi chào hỏi Đình Thái Vi quay sang cười ngượng ngùng với Long Tử Lê “Vừa rồi chị An gọi điện nói chị ấy bận không thể tới đón em..”

Thật ra cô đâu đã gọi điện, có điều cô chỉ không muốn ngồi cùng xe với anh em nhà họ Tô thôi, Long Tử Lê thấy sắc mặt Tô Duy tối xuống, trong lòng tự nhiên cũng hiểu được vài phần bèn cười nói “Anh đưa em về.”

Hai người chào tạm biệt anh em nhà họ Tô, Đình Thái Vi xoay người, hoàn toàn không nhìn biểu hiện trên mặt Tô Duy. Cuộc đối thoại vừa rồi của hai người cô nghe rất rõ. Tô Duy đã rất sáng khoái thừa nhận tình cảm anh dành cho cô, ngoài cảm thấy kinh ngạc cô cũng có cùng cảm giác giống Tô Niệm, hoài nghi dụng ý của anh, cô càng ngày càng có khuynh hướng tin những lời của Tô Niệm. Đối với Tô Duy cô hoàn toàn không thể nhìn thấu, cho nên lại càng không dám cầu sự thật tình của anh.

Trên đường Long Tử Lê thấy cô không nói gì, hai ta nhẹ nhàng gõ tay lái, khẽ cười nói “Em cố ý tránh Tô Duy hử?” Đình Thái Vi thu lại tầm mắt, không trả lời. Long Tử Lê nghiêng đầu liếc nhìn cô, khóe miệng khẽ nhếch “Thái Vi, em biết ý tứ của anh vậy mà vẫn lên xe anh. Em nói xem, sau này anh nên làm thế nào đây?”

Cô vốn cũng không biết anh có ý như vậy với cô. Ngữ điệu của Long Tử Lê ba phần nghiêm túc bảy phần trêu chọc. Đình Thái Vi nghe xong cũng không quá để ý, khẽ cười rồi thờ dãi nói “Thì ra anh đã sớm biết chuyện em và Tô Duy.”

Long Tử Lê cười cười “Tầm hình đồ nhìn rất rõ mà.”

Đình Thái Vi nhìn khóe miệng đang cười của anh, cắn cắn môi rồi tiếp tục thờ dãi “Anh ném kịch bản ấy cho Tô Duy lại lộ ra chuyện đã gửi kịch bản cho em.. Cuối cùng thì Tô Duy đồng ý đầu tư, em thì đồng ý diễn. Em nghĩ đạo diễn Ninh nhất định rất cảm ơn anh.

Long Tử Lê nghe vậy, liếc nhìn cô một cái, cười cười nhưn mảy “Anh làm thế không phải chỉ vì đạo diễn Ninh, anh là thật lòng hi vọng em có thể diễn bộ phim này.”

Đình Thái Vi à một tiếng, thầm nghĩ kịch bản này cũng chẳng có gì quá xuất sắc, tại sao đạo diễn Ninh lại coi trọng vậy, lại còn có Long Tử Lê đồng ý diễn, còn cả Tô Duy đầu tư nữa?

Thấy cô yên lặng Long Tử Lê cười cười rồi cũng không nói gì nữa. Lúc đến nhà Đình Thái Vi xuống nhà, do dự xem có nên mời Long Tử Lê đi vào ngồi một chút không. Theo ý thuyết Long Tử Lê lần đầu đến nhà cô, lại vất vả đưa cô về, như thế nào cũng nên mời anh ta vào nhà uống trà. Cuối cùng cô khẽ cắn môi, vẫn khách sao mời một câu. Thấy bộ dạng khó nghĩ của cô Long Tử Lê bật cười, quan tâm nói thời gian đã muộn anh ta không vào, Đình Thái Vi lập tức cảm động rơi nước mắt, mỉm cười nhìn anh ta lái xe rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Này Tình Yêu Có Bán Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Mỗi ngày Đinh Thái Vi đều chạm mặt Tô Niệm ở trường quay, có đôi khi còn ngồi cùng nhau duyệt lời thoại, may mà hai người đều có kĩ năng diễn xuất nên những gì thể hiện ra đều là sự hài hòa vui vẻ. Tô Niệm là một người rất biết cư xử, lúc diễn xuất cũng rất cẩn thận chăm chú, nhân viên trong đoàn, kể cả Đinh Thái Vi và Long Tử Lê đều rất yêu quý cô. Chỉ là Đinh Thái Vi vẫn cảm thấy có chút kì lạ, rõ ràng không thích cô nhưng lại có thể cùng cô trò chuyện vui vẻ. Thế nhưng như vậy cũng tốt, nếu mỗi ngày Tô Niệm đều dùng mặt lạnh đối diện với cô thì cô chắc sẽ cảm thấy khó khăn hơn.

Sau lần đó Tô Duy cũng chưa từng tới phim trường, từ sau lần Đinh Thái Vi lên xe của Long Tử Lê về nhà anh cũng không gọi điện cho cô. Đinh Thái Vi không thể nắm bắt nổi tâm tư của anh, đôi khi cũng thăm tính toán xem thái độ của anh thế là sao, thế nhưng sau đó cũng dần bỏ qua, cũng không quá chú tâm đến chuyện này. Thật sự cô cũng hơi lạnh nhạt, dù sao cũng là người mình thích, nhiều hay ít cũng sẽ để ý, nhưng nếu Tô Duy không chủ động cô cũng sẽ không cưỡng cầu.

Hôm ấy chị An và Mạnh Kiều Vũ cùng đến trường quay, chị An thì cũng đạo diễn Ninh nói chuyện phiếm, chỉ còn lại Đinh Thái Vi và Mạnh Kiều Vũ, hai người ngồi cạnh nhau tự nhiên bàn luận về vấn đề tình cảm của Mạnh Kiều Vũ.

Đinh Thái Vi thần thần bí bí nghiêng mặt nhìn chị An, sau đó ghé vào tai Mạnh Kiều Vũ nói “Còn chưa thu phục được sao?”

Mạnh Kiều Vũ nhìn theo ánh mắt cô, nhìn chị An cười khở nói “Cô ấy dầu muối không ăn, tôi không có cách nào nữa rồi.”

Đinh Thái Vi cắn môi nhìn anh ta “Nếu anh bỏ cuộc nhanh như vậy thì cũng không phải Mạnh Kiều Vũ mà tôi biết.”

Mạnh Kiều Vũ lập tức nhướn mày hỏi “Mạnh Kiều Vũ mà cô biết là kiểu thế nào?”

Đinh Thái Vi cười cười không đáp, ánh mắt khẽ lướt qua anh ta, nhìn thấy Tô Niệm đang đi tới thì hơi giật mình, cũng không biết vì nguyên nhân gì mà trong lòng hơi bồn khoăn, thấp giọng nói “Tô Niệm cũng ở đây, lúc trước hai người cũng không phủ nhận chuyện xấu kia, nếu chị An hiểu lầm thì làm sao bây giờ.”

Mạnh Kiều Vũ cũng đã thấy Tô Niệm, nghe Đinh Thái Vi nói thì hững hờ cười nói “Làm trò mà thôi mà, tôi nghĩ chắc chắn cô ấy nhìn ra được.”

Đinh Thái Vi kinh ngạc, còn muốn nói gì đó nhưng nghĩ anh ta đã chẳng thêm quan tâm, cô có nói gì cũng vô dụng thôi. Thật ra cô định nói cho Mạnh Kiều Vũ biết, dù chị An có nhìn ra điều ấy, hiểu anh ta và Tô Niệm chỉ là diễn trò cho thiên hạ xem nhưng cũng không có nghĩa là chị ấy không để ý. Dù sao trong mắt người ngoài anh ta cũng đã từng là người yêu của Tô Niệm, nếu sau này ở cạnh chị An nhất định sẽ phát sinh những lời đồn đại, hẳn là anh ta nên cho chị An một lời giải thích.

Tô Niệm bắt chuyện cùng đạo diễn Ninh và chị An một chút thì thấy Đinh Thái Vi và Mạnh Kiều Vũ đang ngồi cạnh nhau, cười tui đi về phía hai người. Đinh Thái Vi khẽ cười, dùng khuỷu tay huých vào người Mạnh Kiều Vũ “Người tới rồi.”

Bộ dạng của cô có phần xấu tính khiến Mạnh Kiều Vũ không khỏi bật cười. Tô Niệm tới thấy người người đều đang cười, lông mày nhướn lên đầy kinh ngạc, sau đó cười hỏi “Có chuyện gì mà vui vẻ thế, nói em nghe một chút được không?”

Thật ra ba người bọn họ rất hiểu đối phương, đều rõ chân tướng chuyện xấu năm xưa cho nên dù giờ có đứng đây nói chuyện phiếm cũng không cảm thấy xấu hổ. Ngược lại nhân viên trường quay lại có nhiều bất quái để xem, nhìn thấy ba người bọn họ đứng cùng một chỗ cười nói vui vẻ đều sẽ không thể tưởng tượng nổi, dù sao quan hệ lẩn quẩn của bốn người một năm trước cũng không phải chuyện bí mật gì. Mà ba nhân vật chính bị vây xem cũng không quá để ý đến ngoại cảnh xung quanh.

Ba người đang buồn chuyện thì điện thoại của Đinh Thái Vi đổ chuông, cô nhìn màn hình thì phát hiện là Tô Duy gọi tới. Cô lén liếc nhìn Tô Niệm sau đó đứng lên đi ra chỗ khác nghe điện thoại. Tô Duy hỏi cô bao giờ thì xong việc, nói là muốn đến đón cô. Đinh Thái Vi nhìn Tô Niệm đang đứng ở cách đó, qua một lúc nói với anh chắc khoảng hai tiếng nữa mới xong. Trong lòng cô không ngừng suy nghĩ, nếu để Tô Niệm biết Tô Duy gọi điện cho cô thì không biết cô ấy sẽ nháo thành bộ dạng gì nữa.

Cuối cùng Đinh Thái Vi vẫn bóng gió nói đến Tô Niệm, nói Tô Niệm đang ở đây, có muốn bảo cô ấy nghe điện không. Tô Duy ở bên kia yên lặng vài giây rồi cười nói “Thái Vi, sau này khi chúng ta ở bên nhau em vẫn cứ kiêng kị Tô Niệm mãi sao, anh nghĩ làm thế em cũng không vui vẻ gì. Tô Niệm chỉ là em gái của anh, chuyện của chúng ta là chuyện hai người, hoàn toàn không liên quan đến con bé, em không cần phải thử dò anh.”

Đúng thế, Đinh Thái Vi thật sự có ý thử anh, nhưng muốn nói có kị cò không bằng nói cô thương cảm Tô Niệm. Như cô thấy, Tô Niệm biến thành thế này đều là do Tô Duy dung túng mà ra. Nếu anh yêu Tô Niệm thì không sao, thế nhưng anh lại luôn khẳng định rằng mình không hề yêu. Tô Niệm bị anh dùng thái độ mập mờ như vậy đối xử, qua nhiều năm không làm ra hành vi nào quá khích đã là tốt lắm rồi.

Cúp máy Đinh Thái Vi thần thờ một chút, đang muốn quay lại thì thấy chị An dùng ánh mắt lo lắng nhìn mình, chắc chị ấy nhìn ra thần sắc của cô có chút khác thường. Cô nghĩ một chút rồi vẫn đi về phía chị An, chị An nhỏ giọng hỏi cô đã xảy ra chuyện gì, cô nói Tô Duy thông báo muốn tới. Chị An nghe xong cũng không có phản ứng gì đặc biệt, chỉ vỗ bả vai cô ý muốn an ủi cô.

Đinh Thái Vi bủn rủn, nói với chị An “Bây giờ không phải là nên cảm thấy hả hê hay sao.”

Chị An ừ một tiếng, rất đồng cảm “Cho nên em không cần suốt ngày trêu chọc chị và Mạnh Kiều Vũ.”

Đinh Thái Vi lập tức khâm khức phản ứng của chị An, ánh mắt cô như có như không rơi trên người Mạnh Kiều Vũ, ghé vào tai chị An nhỏ giọng cười hỏi “Chị An, chị đối với Kiều Vũ có cảm giác gì?”

Chị An liếc cô nói “Có phải em đang cảm thấy thờ phào nhẹ nhõm không, cuối cùng cũng có thể đem gánh nặng Mạnh Kiều Vũ kia vứt bỏ rồi?”

Gần đây hai người hay nói đùa về chủ đề này, nghe chị An nói thế Đình Thái Vi cũng không cảm thấy bất ngờ, cười hắc hắc rồi nhéo nhéo eo chị An “Quen biết Mạnh Kiều Vũ bao nhiêu năm như vậy chị còn không biết tính của anh ta sao? Anh ta bình thường vốn là một người nghiêm cẩn, cũng rất có tính toán của riêng mình, nếu như anh ta thật sự thích em hoặc Tô Niệm, em tin tưởng anh ta sớm đã có hành động, cũng sẽ không đợi đến baay giờ mới quần lấy chị.” Nói rồi cười mập mờ với chị An.

Chị An không thèm quan tâm đến nụ cười của cô, qua một lúc mới nói ra lời trong lòng “Nếu anh ta không thích Tô Niệm vậy sao lại chấp nhận để chuyện xấu của bọn họ lan truyền?”

Thì ra chị An vẫn có phần để ý, thật may vừa rồi cô đã khuyên Mạnh Kiều Vũ phải giải thích rõ ràng. Dừng một chút, Đình Thái Vi khẽ thở dài “Em nghĩ chị vẫn nên tự mình hỏi cho rõ vẫn hơn đấy.” Thì ra không phải chị An không động lòng, chỉ là trong lòng vẫn còn vướng mắc, còn có nghi ngờ.

Chị An nghe cô nói xong cũng chỉ cười không nói thêm gì nữa. Thấy chị An không muốn nói thêm gì Đình Thái Vi cũng không tiện nói thêm, dù sao chuyện tình cảm người ngoài cũng không thể nhúng tay vào, có gì cũng phải để người trong cuộc tự thông suốt mà thôi.

Sau khi kết thúc công việc Đình Thái Vi đi ra bãi đỗ xe, quả nhiên xe của Tô Duy đã đang đợi. Tô Duy giúp cô mở cửa, đợi cô lên xem, nhìn cô rồi hỏi “Vất vả lắm à?”

Đình Thái Vi cười lắc đầu “Chúng ta đi đâu đây?”

Tô Duy vừa khởi động xe vừa cười nói “Đến nơi sẽ biết.”

Xe dừng lại trước một nhà hàng, Đình Thái Vi cảm thấy kì lạ, ngẩng đầu nhìn Tô Duy, Tô Duy lại chỉ nhìn cô rồi cười, kéo tay cô dắt vào bên trong. Đình Thái Vi muốn tránh lại bị anh nắm rất chắc. Cô do dự một chút rồi để kệ anh muốn làm gì thì làm.

Đợi đến khi vào trong Đình Thái Vi mới biết thì ra Tô Duy đưa cô đi gặp ba mẹ. Trước Tô Niệm cũng từng nhắc tới chuyện ba mẹ anh sắp về nước, chỉ là cô không ngờ lại nhanh như thế, cô cũng không thể ngờ Tô Duy thật sự đưa ô đến gặp ba mẹ anh. Đối với hành vi tiền trạm hậu tẩu này của Tô Duy, nhất thời Đình Thái Vi chỉ biết giận chứ không thể làm gì. Cô hung hăng cầu vào bàn tay anh, Tô Duy cũng không giận, trên mặt ngập ý cười, thần sắc bình thường giúp cô ngồi xuống.

Sau khi giới thiệu chính là thời gian chuyện phiếm. Trong cả quá trình Đình Thái Vi đều mỉm cười chống đỡ, dù sao trước mặt ba mẹ Tô Duy cô cũng không tiện phản ứng gì hết. Ba mẹ Tô Duy đối với cô rất hòa nhã, nói bóng gió hỏi han về gia đình cô, cả bữa ăn vẫn luôn duy trì không khí hài hòa.

Thấy Tô Duy dịu dàng gấp rau cho cô, mẹ anh cười nói “Tô Duy chưa từng mang bạn gái về nhà, cũng rất ít khi nói về chuyện tình cảm của nó với các bác.” Bà ôn hòa nhìn Đình Thái Vi “Xem ra Tô Duy rất yêu cháu.”

Đình Thái Vi cảm thấy xấu hổ, cô nghe được ý tốt của mẹ Tô Duy, nhưng ngoài cười ra thì cô không biết nên nói gì hết.

Tô Duy nghe mẹ anh nói, nhướn mi cười “Con đúng là rất yêu Thái Vi.”

Anh cứ như vậy nói trắng ra chỉ khiến Đình Thái Vi càng xấu hổ, cũng may mẹ anh chỉ cười, không trêu ghẹo thêm nữa.

Bên ngoài có lời đồn, tính cách cha mẹ anh rất tốt, rất có nội hàm và giáo dục. Một bữa cơm này Đình Thái Vi không thể không cảm khái, thì ra những lời đồn kia thật sự là có căn cứ. Sau khi ăn cơm xong ba mẹ Tô Duy trở về biệt thự mới mua cạnh nhà Tô gia. Tô Duy và Đình Thái Vi cũng chào tạm biệt rồi rời đi.

Đưa mắt nhìn bọn họ rời đi Đình Thái Vi mới xoay người, ánh mắt sắc bén nhìn Tô Duy. Tô Duy lại cười nói “Lên xe đi.”

Đình Thái Vi lên xe, vẫn chăm chăm nhìn anh, ý tứ là muốn được nhận lời giải thích từ anh. Tô Duy ngồi bên cạnh thì không có gì bất thường, sắc mặt vẫn bình thản, không nhìn ra tâm tình của anh. Anh không nói chuyện Đình Thái Vi cũng không vội, vì thế khiến không khí rơi vào trạng thái trầm lắng. Cũng không biết qua bao lâu Đình Thái Vi cũng phục hồi lại tâm trạng, lúc này phát hiện xe đã chạy vào bên trong khi nhà Tô Duy, cô lập tức quay sang nhìn Tô Duy thì thấy anh đang nhìn cô tím tím cười, trong mắt là sự dịu dàng ấm áp, còn có một loại tình ý không rõ ràng, cô lập tức sững sốt, lời chất vấn đến miệng lại phải nuốt vào.

Tô Duy giúp cô mở cửa, Đình Thái Vi chần chừ rồi cũng xuống xe. Tuy cô giận Tô Duy quá bá đạo, nhưng cô lại càng muốn nghe lời giải thích của Tô Duy, tóm lại đã đến đây cô cũng không muốn cẩu kính nữa.

Hai người vào phòng, Tô Duy giúp cô châm trà, sau đó ngồi một bên cười, đợi cô truy hỏi.

Đình Thái Vi nhàu mày, qua một lúc thì mở lời “Tô Niệm có biết chuyện hai bác về nước không?” Cả quá trình ăn cơm ba mẹ anh đều không hề nhắc tới Tô Niệm, cũng không biết là họ cố ý hay là cảm thấy không cần phải đề cập tới.

Tô Duy nhìn cô rồi nói “Con bé biết.” Ngừng một chút rồi cười nói “Có phải em rất để ý chuyện hôm nay? Anh xin lỗi, trước đó đã không nói cho em chuyện đi gặp ba mẹ anh.”

Cô hoàn toàn không nhìn thấy thành ý xin lỗi của anh, ngược lại chỉ thấy anh đang rất sung sướng.

Đình Thái Vi nhìn anh “Em thật sự cảm thấy tức giận, một là gặp mặt người lớn không phải là chuyện đùa, hai là lẽ ra anh nên nói với em trước một tiếng,

bất kể là em có đồng ý hay không chứ.” Qua một lúc thấy Tô Duy vẫn mỉm cười nhìn cô, cô cup mắt nói “Kì thật chuyện anh và Tô Niệm nói ngày ấy em đứng ngoài đều nghe thấy hết. Em tin giả thuyết của Tô Niệm, anh đưa em đến gặp ba mẹ anh không lẽ thật sự vì họ ép anh phải kết hôn sao?”

Tô Duy nhớ lại cuộc nói chuyện hôm ấy, cười cười nói “Vây em chắc cũng nghe được anh đã nói anh thật sự yêu em.” Thấy cô lạnh lùng nhìn anh, anh lại cười “Anh thừa nhận anh đưa em đi gặp ba mẹ là muốn cho họ yên tâm, nhưng cũng không phải chỉ là lá chắn.”

Đình Thái Vi nhấn huyết thái dương “Tô Duy, anh làm chuyện gì cũng đều đem mọi thứ suy nghĩ thấu đáo, dựa vào tình cảm của em dành cho anh, em thật sự không muốn dây dưa vào gút mắc tâm lí giữa anh và Tô Niệm. Em đoán ba mẹ anh hẳn cũng rất yêu quý Tô Niệm, dù cho trước khi mất ông nội anh đã dặn dò lại nhưng đó cũng là chuyện đã qua, em tin ba mẹ anh cũng sẽ không làm khó hai người. .”

Tô Duy chỉ biết cười khổ nhìn cô “Em cứ luôn nhắc đến Tô Niệm có phải còn đang chú ý đến những đồn đại giữa bọn anh không?”

Đình Thái Vi im lặng một chút rồi nói “Cái em chú ý không phải những lời đồn ấy, mà là thái độ của anh đối với Tô Niệm. Anh biết rõ Tô Niệm thích anh, lại còn tỏ ra mập mờ. Nếu không phải do anh dung túng thì Tô Niệm liệu có rơi vào tình trạng yêu không dám yêu bỏ không nỡ bỏ hay không?”

Tô Duy bật cười nhìn cô, qua một lúc mới cười khổ nói “Thái Vi, anh đã từng nói qua nhiều năm như thế, anh không có cách nào đáp lại tình cảm của Tô Niệm, thế nhưng chuyện này cũng không thể tính là anh đang dung túng con bé, anh đã rất cố gắng nghĩ biện pháp khiến con bé thấy khó mà lui. Em biết cô ấy là em gái của anh, người trong nhà cũng rất yêu quý con bé, em bảo anh phải làm thế nào, trở mặt với con bé sao?” Anh cầm chén trà lên khẽ coay, giọng trầm xuống “Anh nghĩ đôi lại là em cũng không thể tuyệt tình như thế.”

Đình Thái Vi nghe xong lời của anh cảm thấy rất buồn cười, qua một chút mới nói “Em thật sự đúng là không thể làm được, nhưng anh. . . em nhớ anh không phải loại người không thể quyết tuyệt nổi, nếu anh không hề yêu con bé em tin anh sẽ đem chuyện tình cảm đó xử lí một cách triệt để và thỏa đáng, chứ không giống như lúc này, khiến Tô Niệm càng lún càng sâu.”

Qua một thời gian dài như thế Đình Thái Vi cũng có thể hiểu rõ Tô Duy. Tô Duy cầm chén trà, thật lâu mới khẽ nói “Thái Vi, chuyện không hề phức tạp như em nghĩ đâu, em chỉ là không tin tưởng anh mà thôi, có lẽ lúc trước chúng ta ở chung đã xảy ra vấn đề gì đó, khiến em có thành kiến với anh, nhưng anh thật lòng thích em.”

Đình Thái Vi cũng khẽ thở dài nhưng không nói tiếp. Cô nghĩ không ra thật lòng của Tô Duy ở đâu mà tới, thời gian bọn họ ở chung kia cũng không thấy anh động lòng, không lẽ là sau khi cô rời đi anh bỗng phát hiện cô rất tốt, sau đó mới thích cô? Nghĩ vậy Đình Thái Vi bật cười thành tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Này Tình Yêu Có Bán Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

Thấy cô đột nhiên bật cười thành tiếng Tô Duy bỗng ngẩn người, cuối cùng đành cười khổ nói “Em vẫn không tin anh.”

Đương nhiên không tin, cô tin thế nào được đây? Đình Thái Vi ngồi yên không trả lời anh. Tô Duy nghiêng người ôm chặt lấy cô “Chúng ta bắt đầu lại, được không? Em không tin anh, vậy cứ ngồi ngốc ở lại bên anh, xem anh có lừa em không, xem cuối cùng có phải anh thích em hay không.”

Lần này Đình Thái Vi không kháng cự lại hành động của anh, mặc anh ôm cô một lúc rồi mới mở lời “Để em suy nghĩ một chút đã.”

Tô Duy cũng không ép cô, khẽ vuốt tóc cô, dịu dàng nói “Được.”

Anh đưa cô về nhà, nhìn cô vào rồi mới lái xe rời đi. Cô vẫn đang do dự, có lẽ đã nhìn thấy hợp hợp tan tan trong chốn này quá nhiều, cũng có thể vì chú ý đến mối quan hệ kia của anh, vì thế anh không thúc ép cô, anh tình nguyện cho cô thời gian đợi cô suy nghĩ thật kĩ.

Nói đi cũng phải nói lại, Tô Duy cũng không biết từ khi nào anh đã yêu thích Đình Thái Vi, có lẽ lần đó thoáng gặp ở trường quay, Đình Thái Vi mặc một bộ cổ trang, đứng bên bức tường, bóng lưng yên tĩnh nhưng khi quay đầu lại cho anh thấy một sự bình thản nhẹ nhàng, khiến anh nhất thời mê mẩn, hoặc cũng có thể do đoạn thời gian ở chung của hai người. Đình Thái Vi dịu dàng không đòi hỏi, khiến anh dần dần động tâm. Nhớ lần mừng năm mới năm đó, hai người đạp tuyết leo núi, sau khi đến đỉnh Đình Thái Vi chỉ chăm chăm chụp ảnh, dần dần quên mất anh đang ở phía sau cô, mà anh lại chậm rãi bước theo cô, đuổi theo bóng dáng cô.

Anh đứng ở cách đó không xa, nhìn khuôn mặt cô mới phát hiện, thì ra không biết từ khi nào, người bị theo đuổi đã là cô.

Hôm sau Đình Thái Vi đến trường quay, lúc gặp Tô Niệm không khỏi cảm thấy xấu hổ, cô có cảm giác Tô Niệm đã biết chuyện cô gặp cha mẹ anh. May mà Tô Niệm vẫn biểu hiện như bình thường, khiến Đình Thái Vi hiểu rõ, dù bên trong Tô Niệm hận cô đến thế nào thì trước mặt cô cũng sẽ không bao giờ thể hiện ra, nhiều lắm là đi tìm Tô Duy âm thầm một trận, cho nên cô quyết định làm như cái gì cũng không biết.

Long Tử Lê đã hóa trang xong, thấy cô đến thì nhẹ nhàng gõ kịch bản trong tay, ý nói đang đợi cô để duyệt thoại. Đình Thái Vi tặng anh ta một nụ cười tỏ

ý đã biết, sau đó vội vàng vào phòng hóa trang trang điểm.

Phân đoạn lần này là cảnh nam nữ chính đã lớn, đây là lần đầu nữ chính thú nhận với nam chính, Đinh Thái Vi mặc sườn xám, rõ ràng là một cô gái hai mươi sáu tuổi lại phải diễn thành một cô gái mười sáu tuổi đang đắm chìm trong mối tình đầu, tuy giọng điệu sắc sảo nhưng khuôn mặt vẫn phải lộ rõ sự thanh thuần, ngây thơ và bướng bỉnh của một thiếu nữ mới lớn. Mà Long Tử Lê tuổi cũng không nhỏ, vốn cũng không thích hợp diễn một thanh niên hai mươi tuổi, nhưng diễn xuất của anh ta quá tốt, lúc đứng cạnh Đinh Thái Vi cũng khiến người ta cảm thấy họ đúng là một đôi thanh mai trúc mã hoàn hảo.

Thời tiết dần ấm hơn, thời điểm quay phim đúng vào lúc hoa đào nở rộ. Hai anh em đứng dưới cây đào, cô gái thì ngượng ngùng tỏ rõ tâm ý của mình, khuôn mặt chàng trai lại bị hoa đào che khuất một nửa, có điều vẫn mơ hồ thấy được đôi chân mày của anh đang khẽ chau lại. Anh nhìn chăm chăm vào cô em gái không cùng huyết thống đang đứng trước mặt mình, khóe miệng khẽ cong như đang muốn nghiền ngẫm về lời tỏ tình của cô. Qua một lúc, khi anh muốn trả lời thì phía sau lưng bỗng xuất hiện người làm khiến anh không thể nói tiếp.

Đến đây phân đoạn kết thúc, hiển nhiên đạo diễn Ninh đối với diễn xuất của hai người bọn họ tương đối hài lòng, sau khi hô cắt thì khẽ cười với hai người.

Hai người cũng cười đáp lại, Long Tử Lê thấy cánh hoa đào vương trên vai Đinh Thái Vi thì cười cười đưa tay phất đi giúp cô. Đinh Thái Vi cười cảm ơn, vừa đi vừa cùng anh ta tùy ý trò chuyện “Thật ra nội dung phim này rất đơn giản, có điều diễn xuất lại yêu cầu khá cao.”

Long Tử Lê cười “Hiện tại chắc đã không cảm thấy hối hận khi nhận đóng phim này rồi chứ?”

Đinh Thái Vi nghiêng đầu suy nghĩ một chút, sau đó bật cười “Không biết. Có điều để em diễn một cô gái nhỏ mười mấy tuổi vẫn cảm thấy không thuận cho lắm”

Long Tử Lê cười cười nhướn mày “Tuổi của tôi xem ra cách nhân vật những mười mấy tuổi, nếu xét ra thì tôi mới khổ.”

Anh ta cũng đã ba mươi lăm, diễn một thanh niên hai mươi tuổi, tuy độ tuổi chênh lệch quá nhiều nhưng với diễn xuất hoàn hảo của anh ta thì không sợ không giống. Nhớ tới nội dung vừa diễn cùng Long Tử Lê, Đinh Thái Vi không ngừng âm thầm tán thưởng.

Hai người ngồi qua một bên xem đạo diễn Ninh chỉ đạo những diễn viên khác diễn. Đột nhiên Long Tử Lê nhìn lướt qua cô, nhìn về phía cửa ra vào phía sân nhỏ. Đinh Thái Vi nhìn theo ánh mắt anh ta thì thấy Tô Duy đang đứng nói chuyện cùng vài nhân viên, cô nhìn qua rồi quay đi, chợt nghe Long Tử Lê thấp giọng cười nói “Cậu ta đến cũng khá lâu rồi, vừa rồi cũng thấy chúng ta diễn đấy.” Cuối cùng buông thêm một câu “Anh còn nghĩ em đã sớm nhìn thấy cậu ta.”

Đinh Thái Vi bật cười, cô thâm nghĩ chắc chắn Long Tử Lê cố ý. Cô cúi mặt, gõ kịch bản “Duyệt thoại đi anh, hôm nay còn một phân cảnh nữa.”

Khóe miệng Long Tử Lê khẽ chau lại, đứng lên “Cậu ta tới.”

Đinh Thái Vi nhìn lại nơi đó, quả nhiên thấy Tô Duy đang đi về phía mình, cô lén thở dài, buông kịch bản và đứng dậy. Sau khi chào hỏi Đinh Thái Vi cảm giác bọn họ hình như có chuyện cần nói với nhau vì thể thức thời rút lui tìm người khác buồn chuyện. Tô Duy lặng lẽ nhìn theo bóng lưng cô, thần sắc không có gì thay đổi, vẫn ôn hòa không gọn sóng.

Long Tử Lê nhìn anh, lại nhìn theo Đinh Thái Vi cười “Xem ra muốn cậu nói một câu cảm ơn chắc phải đợi lâu đây.”

Lần trước Tô Duy nói muốn cảm ơn Long Tử Lê vì chiếu cố đến Đinh Thái Vi, Long Tử Lê đã nói đợi Đinh Thái Vi quay lại với anh thì cảm ơn cũng chưa muộn.

Tô Duy âm thầm ghi nhớ, cười cười không trả lời.

Long Tử Lê nhìn anh “Cậu cũng biết phần tâm tư này của tôi, không sợ tôi cướp đi Thái Vi sao?”

Tô Duy nhướn mày, hoàn toàn không muốn thảo luận chủ đề nhảm chán này với anh ta, qua hai giây anh nói “Quay hết bộ phim này anh có kế hoạch gì?”

Long Tử Lê thấy anh tránh vấn đề về Đinh Thái Vi cũng không so đo, cười cười nói “Mọi thông báo của tôi đều công khai, cậu không biết sao?”

Tô Duy liếc anh ta “Có người tìm tôi nói chuyện kịch bản, tôi cảm thấy rất hợp với anh.”

Long Tử Lê lập tức kinh ngạc “Cậu đang tìm miếng cơm cho tôi đây à?”

Trong giọng nói tràn ngập vẻ khoa trương. Tô Duy bị chọc cười, hai tay rút trong túi quần “Anh cho là vậy cũng được.”

Kì thật tìm Long Tử Lê diễn là chuyện đôi bên cùng có lợi. Long Tử Lê là cái tên đủ để đảm bảo cho phòng vé, có anh ta tham gia thì chắc chắn chuyện lợi nhuận sẽ không phải lo lắng. Long Tử Lê tự nhiên biết rõ chuyện này, sự thể hiện khoa trương vừa rồi chẳng qua chỉ là nói đùa với Tô Duy mà thôi. Anh ta nheo mắt, chăm chú suy nghĩ rồi nói “Tôi muốn xem kịch bản trước.”

Lúc hai người ngồi bàn chuyện Đinh Thái Vi cũng ngồi nói chuyện phiếm với người trong đoàn, đang nói đột nhiên nghe thấy chuông điện thoại. Cô nhận máy, không đến hai giây sắc mặt lập tức thay đổi, sau khi cúp máy cô sững sờ chỉ chốc lát rồi sau đó gọi số chị An.

Chị An nghe giọng cô thì vội vàng hỏi xảy ra chuyện gì. Đinh Thái Vi háng giọng “Chị An, có thể đặt cho em một vé máy bay tối nay được không?”

Vừa rồi là người trong nhà cô gọi tới báo ông ngoại cô lâm bệnh nguy kịch. Từ nhỏ Đinh Thái Vi đã sống cùng ông bà ngoại, tình cảm đối với hai người là không cần nói, giờ đây nghe tin dữ cô đã gần như không thể cầm được nước mắt, hận không thể lập tức bay trở về. Phần diễn của cô cũng đã khá ổn, vì không tiện làm phiền đến nhân viên đoàn làm phim nên cô đành phải nhờ chị An mua vé.

Chị An nghe cô kể chuyện lập tức đặt vé, còn dặn dò cô đừng gấp gáp, sau khi lấy được vé sẽ đến đón cô.

Đinh Thái Vi nắm chặt điện thoại trong tay ngăn người, ngay cả Long Tử Lê và Tô Duy đến trước mặt cô lúc nào cũng không biết. Tô Duy vốn đang nói chuyện cùng Long Tử Lê, vừa liếc thấy sắc mặt cô thay đổi thì nhủ mảy, sau đó trực tiếp đi tới. Long Tử Lê thấy anh đột nhiên bước đi thì ngăn người rồi cũng đi theo sau.

Tô Duy cúi đầu cẩn thận nhìn cô “Đã xảy ra chuyện gì?”

Đinh Thái Vi nhìn thẳng vào anh, nhất thời không biết nói gì, qua chốc lát cô vẫn đem những lời đến miệng nuốt trở lại. Thấy Tô Duy vẫn nhìn chằm chằm cô, ánh mắt không chút buông tha, phảng phất có thể nhìn thấy nơi sâu thẳm trong cô, cô cụp mí “Trong nhà xảy ra chút chuyện, có điều cũng không quan trọng lắm.”

Thật ra là chuyện rất quan trọng, thế nhưng cô lại không muốn lộ ra. Tô Duy nhìn cô chăm chú, trong lòng hiểu rõ cô đang né tránh, nhưng cô đã không muốn nói anh cũng không truy vấn. Dừng một chút rồi dịu dàng nói “Có chuyện gì phải nói với anh.”

Lời này thật sự vừa mập mờ vừa thâm mật, Đinh Thái Vi giật mình, nhẹ nhàng gật đầu. Long Tử Lê đứng bên cạnh nhìn thì không khỏi bật cười, vừa muốn nói chuyện lại nghe thấy đạo diễn Ninh gọi. Đã đến phần diễn nên anh ta đành nhún mảy, để xuống câu chuyện.

Lần này phân đoạn vẫn diễn ra ở rừng đào, chỉ có điều từ từ tình biến thành từ chối. Sau khi nam chính bóng gió chuyện cha mẹ anh ta tỏ thái độ phản đối, cảm thấy đau dài không bằng đau ngắn nên hẹn nữ chính đến rừng đào. Nữ chính như cũng cảm nhận được tâm tư của nam chính, khi anh không mở miệng trước, trên mặt đã lộ rõ nét sầu bi.

Bởi vì tin tức ông ngoại lâm bệnh nằm nên trong lòng Đinh Thái Vi đang rất khổ sở, vì thế phân đoạn này cô không cần mất quá nhiều công sức đã có thể tiến vào tâm trạng của nhân vật.

Đến khi đạo diễn Ninh hô cắt, Long Tử Lê cúi đầu nhìn cô, trong mắt đầy lo lắng “Anh vừa rồi đã định hỏi em, có chuyện gì vậy? Tâm trạng của em không tốt lắm.” Thấy cô chỉ nhìn mà không trả lời, anh ta nói “Em không muốn nói với Tô Duy vì không muốn có quan hệ gì với anh ta, nhưng anh thì khác, dù sao anh cũng là bạn của em, nếu đã là bạn em thì em không cần phải nghĩ nhiều làm gì... Trong nhà đã xảy ra chuyện gì nghiêm trọng sao?”

Đinh Thái Vi im lặng một lúc rồi nói “Vừa rồi người nhà gọi điện đến, nói ông ngoại em bệnh nặng... Em là do ông bà ngoại nuôi lớn...”

Chớp mắt Long Tử Lê hiểu vấn đề, nghĩ một chút rồi hỏi “Có phải muốn lập tức quay về không?” Đinh Thái Vi ừ một tiếng xem như trả lời. Long Tử Lê trầm ngâm nói “Tiến độ quay không thể chậm trễ, nhưng phần diễn của em có thể tạm dời lại, có điều phải được đạo diễn Ninh đồng ý.”

“Vâng, em đang định nói chuyện với đạo diễn Ninh.” Đinh Thái Vi cười, thấy Tô Duy đang đứng sau lưng đạo diễn Ninh, nhìn thẳng vào cô khiến cô hơi do dự, nhưng cuối cùng vẫn bước qua.

Tô Duy cũng không kiêng dè, đưa tay chạm vào má cô nói “Sắc mặt em thật sự không tốt, vừa rồi anh còn nghĩ em sắp khóc đến nơi rồi.”

Anh đang nói đến phân đoạn vừa rồi ư. Đinh Thái Vi trầm mặc không nói, cô đang nghĩ làm sao để anh không biết chuyện gì đã xảy ra, thật ra nói cho anh biết cũng không sao, vì không muốn cùng anh có quan hệ gì nên chuyện ông ngoại cô ốm có lẽ anh không cần phải biết. Đang muốn nói chuyện thì nhìn thấy chị An và Tô Niệm cùng nhau đi tới, cô cảm thấy kính ngạc, thấy chị An hết nhìn đồng lại nhìn tây, có lẽ đang tìm mình, cô vội gọi vào máy cô ấy.

Chị An thấy cô, khẽ vẫy tay, cùng Tô Niệm đi tới. Sau khi chào hỏi, chị An thấy ánh mắt Đinh Thái Vi như có như không nhìn vào Tô Niệm thì khẽ giải thích “Gặp nhau ở cửa ra vào, vì thế vào cùng luôn.”

Đinh Thái Vi a một tiếng, cô cảm thấy có Tô Niệm ở đây chắc sẽ không có cơ hội cùng Tô Duy nói rõ. Tô Niệm quần quýt Tô Duy không buông, cô và chị An liếc nhau, ăn ý lùi ra một góc.

Chị An đưa vé máy bay cho cô, khẽ vỗ vai cô nói “Buổi tối bảy giờ bay, còn hai tiếng nữa, em có thể về qua nhà để thu xếp một chút. Đừng lo lắng, ông ngoại em sẽ không sao đâu.” Đinh Thái Vi khẽ ừ một tiếng. Chị An như chợt nhớ đến gì đó vội hỏi “Em đã nói với đạo diễn Ninh chưa?”

Đinh Thái Vi lắc đầu “Còn chưa nói, giờ em đi nói đây.”

Chị An nghĩ một chút rồi nói “Hay là để chị đi nói giúp em, em muốn về nhà mấy ngày?”

Cái này làm sao mà biết đây? Chị An hiển nhiên cũng có nghĩ đến, khẽ cười nói “Sẽ cố gắng chuyển toàn bộ phần diễn về phần sau, bình thường đạo diễn Ninh rất ưu ái em, chắc sẽ không làm khó đâu.”

May mà có chị An, Đinh Thái Vi cảm động không ngừng, cảm kích nhìn chị An. Chị An mỉm cười vỗ nhẹ lưng cô “Chị đưa em về nhà trước rồi đến sân

bay, về phần chuyện xin nghỉ... đợi em lên máy bay chị nói với đạo diễn Ninh cũng không muộn.”

Đình Thái Vi gật đầu, những chuyện khác đã có chị An thay cô giải quyết khiến lòng cô cũng bớt lo lắng, chỉ là... Cô nhìn về phía Tô Duy, nghĩ một chút rồi nói với chị An “Chị An, chị có thể giúp em chuyện Tô Duy không?”

Chị An nghe cô nói thì khẽ thở dài “Chuyện của em và Tô Duy cứ như vậy cũng không hay.” Chị An không biết chuyện hôm qua Tô Duy đưa cô đi gặp cha mẹ anh, cô chỉ cảm thấy Tô Duy là người rất khó nắm bắt, cô không hi vọng Đình Thái Vi tiếp tục lún vào một lần nữa.

Thật ra chuyện xảy ra gần đây Đình Thái Vi cũng không muốn nói dối chị An, chuyện hôm qua gặp cha mẹ Tô Duy cô cũng định kể chỉ là chưa tìm ra cơ hội, hiện tại xem ra chỉ có thể đợi thêm một thời gian nữa thôi. Chị An thấy cô chỉ cười thì thở dài, không nói thêm gì nữa.

Buổi tối chị An gọi điện thông báo mọi chuyện cho đạo diễn Ninh, mặc dù đạo diễn Ninh luôn có thái độ rất nghiêm khắc đối với diễn viên nhưng cũng là người thông tình đạt lý, chỉ cần không ảnh hưởng đến tiến độ quay thì tự nhiên sẽ không gây khó dễ. Chị An cảm ơn rồi cúp máy, sau đó gọi cho Tô Duy.

Tô Duy im lặng lắng nghe, đợi chị An nói xong mới trầm thấp nói “Cô ấy đến nhà bình an là tốt rồi.”

Chị An không nghe ra được tâm tình của anh là gì, nói qua lại vài câu rồi cúp máy.

Tô Duy đứng trước cửa sổ, nhìn những khóm hoa trong nội viện, im lặng thật lâu, chỉ là bàn tay nắm chặt điện thoại đã đầm mồ hôi.

Bạn đang đọc truyện *Này Tình Yêu Có Bán Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

Bố cô đến sân bay đón cô, nói sơ qua tình hình của ông ngoại cô, Đình Thái Vi yên lặng nghe, cuối cùng quyết định đến thẳng bệnh viện. Bố cô nghĩ ngợi rồi cũng đồng ý, nói là đến tối sẽ đưa cô về nhà.

Bởi vì là ung thư phổi giai đoạn cuối nên chỉ có thể dựa vào thuốc giảm đau để bớt đau đớn, những thứ thuốc khác dưới sự kiên quyết của ông nên đã ngưng dùng hết. Mấy ngày nay thần trí của ông đã bắt đầu không được tỉnh táo, mỗi ngày chỉ có thể ăn chút ít hoa quả. Sau khi mọi người trong nhà thương lượng đã gọi cô về, ý tứ không nói ra cũng biết là gọi cô về nhìn mặt ông ngoại lần cuối.

Mẹ cô và hai cậu đều ở trong bệnh viện trông coi, thấy cô đến, mẹ cô kéo cô đến một bên hành lang, nói nhỏ: “Tình hình của ông ngoại con rất không ổn, mấy ngày nay đều không ăn uống được gì, chỉ có thể dựa vào truyền dịch để duy trì sự sống. Người ông muốn gặp nhất chính là con, con vào trong trò chuyện với ông đi.”

Đình Thái Vi gật gù, tĩnh hai giây, dùng giọng khàn khàn hỏi: “Sao lại không báo cho con biết sớm?”

Mẹ cô nhìn về phía phòng bệnh: “Lúc đầu ông ngoại con ngăn cản, về sau tình hình càng ngày càng kém...”

Chân mày Đình Thái Vi giật giật, ừ một tiếng tỏ vẻ đã hiểu: “Con vào trong thăm ông ngoại đã.”

Vào phòng bệnh, cô thấy ông ngoại bình yên nằm đó, hình như đang ngủ. Đình Thái Vi nhẹ nhàng ngồi bên cạnh giường, nhìn chằm chằm vào ông một lúc lâu sau đó khẽ cầm lấy tay ông. Chắc là cảm nhận được cô đã đến, ông ngoại cô từ từ mở mắt ra, từ ái nhìn cô, cô khẽ gọi một tiếng ông ngoại.

Ngón tay ông ngoại cô giật giật, khẽ cười nói: “Cháu đến rồi à.”

Đình Thái Vi khẽ vâng một tiếng, lấy tay ông áp lên mặt mình, “Ông ngoại à, ông nhất định phải khỏe lại đây.”

Cô đặt tay lên trán ông, nhẹ nhàng vén những sợi tóc trắng của ông sang một bên, trong nháy mắt cảm thấy lòng chưa xót không thôi. Thời gian thấm thoát, những ngày tháng cô ở cùng ông bà ngoại lại hiện lên trong đầu. Nhớ đến từng lời cổ vũ của ông ngoại, nhớ đến những lời dặn dò của ông, nhớ đến từng nụ cười cùng ánh nhìn của ông. Năm ngoái cô đến phương bắc ông ngoại vẫn còn khỏe mạnh ngồi uống trà trong nội viện, đánh cờ nói chuyện với cậu cả, ngày cô đi còn cẩn thận dặn dò cô, nói cô phải luôn thoải mái, thả lỏng tinh thần. Nhưng mà chưa tới ba tháng, hôm nay ông lại nằm trên chiếc giường bệnh này, cô muốn trò chuyện cùng ông cũng đã là một vấn đề rồi.

“Con bé này.” ông ngoại cô cười cười, không nói gì nữa, chỉ nhìn cô một cách yêu thương, trong ánh mắt chỉ có vẻ bình thản cùng bình yên, tựa như mọi sự chìm nổi đều chỉ lướt qua ánh mắt ông. Đình Thái Vi lặng lặng nhìn lại, nhất thời cảm thấy khó chịu nói không nên lời.

Không lâu sau ông ngoại cô lại mơ màng thiếp đi, trong lúc nửa ngủ nửa tỉnh vẫn nắm chặt tay cô không buông. Cậu cả đứng sau khẽ vỗ vai cô, “Về nhà ăn cơm đi đã, tối hãy vào với ông ngoại.”

Đình Thái Vi khẽ vâng một tiếng rồi cùng cậu cả ra khỏi phòng bệnh.

Ông ngoại của Đình Thái Vi sống một đời thanh nhả, ông đã sống đến từng tuổi này, thật sự đã sớm nhìn thấu đáo vấn đề sinh tử. Ông ngoại cô ..., cưới hai người vợ, người vợ cả là do gia đình chọn, sinh ra cậu cả và cậu hai của Đình Thái Vi; người vợ nhỏ là tự do yêu đương rồi cưới vào nhà, chỉ sinh được một cô con gái, chính là mẹ của Đình Thái Vi. Mẹ của cô nhỏ hơn cậu hai đúng 10 tuổi, hai bà ngoại cũng hơn kém nhau 10 tuổi, nhưng từ khi có hiểu chuyện thì hình như nhà ngoại cô cũng rất hòa thuận.

Nếu nói là hòa thuận thì chẳng bằng nói là lạnh nhạt thì hơn. Trong trí nhớ của cô, hai bà ngoại ở chung với nhau không mặn không nhạt, cũng không đối xử bất công với con cái, bất kể là hai cậu của cô hay mẹ của cô hoặc cô cùng các anh chị em họ thì hai bà ngoại đều rất ít khi gần gũi. Ngược lại ông ngoại cô lại vô cùng yêu thương bọn họ. Từ nhỏ bố mẹ của Đình Thái Vi đã đi làm ở nhà máy trong khu công nghiệp quân sự phía tây nam, một năm cũng không gặp được mấy lần, Đình Thái Vi đã lớn lên cùng với ông bà ngoại.

Bà ngoại lớn là tài nữ có tiếng, từ bà Đình Thái Vi đã học được cách làm người. Bà ngoại nhỏ dạy Đình Thái Vi vẽ tranh và múa, Đình Thái Vi đến với con đường nghệ thuật ít nhiều gì cũng nhờ sự giúp đỡ của bà. Nhớ lúc trước khi Đình Thái Vi bước vào giới nghệ sĩ, phản ứng của nhà ngoại cũng rất thân thiện, ý của họ là nếu cô đã chọn thì cứ làm đi. Bọn họ chưa bao giờ can thiệp vào con đường nhân sinh của cô, thậm chí ngay cả bố mẹ cô cũng rất ít khi để ý đến việc của cô. Năm cô 22 tuổi, bà ngoại lớn qua đời, cô cũng như thế này, vội vàng về gấp gấp bà ngoại lần cuối. Mà lần này lại đến phiên ông ngoại.

Đình Thái Vi đắm chìm tại hồi ức, cảm thấy bị thương nhưng mắt lại khô khốc.

Thấy cô vẫn luôn yên lặng, cậu cả của cô liếc nhìn cô một cái như đang trấn an: “Sinh lão bệnh tử chính là như vậy, cháu cũng đừng nên quá đau lòng. Mấy ngày nay tinh thần của ông ngoại không được tốt, hôm nay cháu về lại đột nhiên tỉnh táo lại, còn nói chuyện được với cháu, cậu nghĩ chắc là ông ấy rất nhớ cháu, không yên lòng vì cháu.” Trầm ngâm một lúc, lại nói: “Thái Vi này, cháu hẳn là nên chuẩn bị sẵn tinh thần đi, ông ngoại đã đến cái tuổi này rồi, lại bị bệnh nặng, chỉ sợ rất khó...”

Tất nhiên Đình Thái Vi cũng hiểu câu nói còn dang dở của ông ấy, cô rù mắt xuống, gật gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Cậu cả nhìn cô một lát, vươn tay nhẹ nhàng vỗ đầu cô: “Bà ngoại nhỏ đang ở nhà, bệnh của ông ngoại đã đỡ kích rất lớn đến bà ấy, cháu hãy an ủi bà ấy thêm đi.”

Đình Thái Vi lại khẽ vâng, đột nhiên mắt ươn ướt.

Cậu cả của cô kể lại quá trình bệnh tình của ông ngoại cô. Nói cho cùng thì căn bệnh ung thư này không thể đoán trước được gì, người bình thường khi đã chuẩn đoán ra bệnh thì cũng đã đến giai đoạn cuối, ông ngoại cô cũng không ngoại lệ. Đình Thái Vi lắng lắng nghe, nghiêng đầu tựa vào ghế phụ, đến sức lực để nói vài lời cũng không còn.

Sau khi về đến nhà, ăn cơm cùng bà ngoại nhỏ và hai mẹ, đang ăn thì chị An gọi điện nói cho cô biết, lại thông báo phản ứng của Tô Duy, cuối cùng hỏi thăm bệnh tình của ông ngoại cô. Ở trước mặt bà ngoại nhỏ Đình Thái Vi cũng không nói nhiều, chỉ nói sơ qua tình hình rồi cúp điện thoại. Trễ một chút bố mẹ cô cũng về, cô và hai mẹ vội vàng đến bệnh viện thay ca.

Ông ngoại cô vẫn còn mê man, Đình Thái Vi lặng lẽ ngồi cạnh giường, nhìn từng đường nét trên mặt ông. Cô nhớ khi còn bé ông ngoại cũng thế này, luôn từ ái nhìn cô, hơn hai mươi năm trôi qua, hôm nay đôi thành cô với cõi lòng đầy thương tiếc nhìn ông chăm chú. Nghe nói người già cũng như trẻ con, đều cần người khác dỗ dành, cần người khác yêu thương, mà cô tình nguyện làm người yêu thương ông ngoại, chiều chuộng ông ngoại. Chỉ sợ ngày tháng quá ngắn, sau này cô không còn cơ hội...

Đình Thái Vi nhất thời nghĩ lung tung, đến khi tiếng chuông điện thoại vang lên cô mới lấy lại tinh thần. Là Tô Duy gọi điện tới, nhưng sau khi gọi được anh lại chỉ im lặng. Đình Thái Vi cầm điện thoại, cũng không nói lời nào. Không biết qua bao lâu Tô Duy mới đột nhiên dùng giọng khàn khàn mở lời: “Thái Vi à, em đang ở đâu vậy?”

Đình Thái Vi nói tên thành phố, Tô Duy bình tĩnh nói: “Anh hỏi là em đang ở bệnh viện nào.”

Đình Thái Vi lập tức kinh ngạc, buồn cười nói không nên lời. Tô Duy ở đầu bên kia cũng khẽ cười: “Ồ đó suốt à?”

Nửa tiếng sau, điện thoại của Đình Thái Vi lại vang lên lần nữa, cô nhìn đồng hồ, đã là ba giờ sáng. Cô xuống lầu, đến cửa bệnh viện thì thấy Tô Duy đang đứng đó, bốn phía cực kì yên tĩnh, về mặt anh thâm trầm, trông cũng rất cô đơn.

Đêm khuya cuối tháng ba vẫn còn khá lạnh, Đình Thái Vi không khỏi túm chặt áo, khẽ gọi Tô Duy. Tô Duy quay đầu lại, đôi mắt cười nhìn cô, thấy người cô đang run lên, chân mày anh nhíu lại, nhanh chóng tiến lên ôm cô vào lòng. Lòng Đình Thái Vi lúc này mang đủ mọi cảm xúc, nói không nên lời là cảm giác gì, chỉ lặng lẽ tựa vào đầu vai anh, để mặc anh làm gì thì làm.

Hai người ôm nhau một lát, Đình Thái Vi ngẩng đầu lên nhìn anh: “Sao anh lại...”

Muốn hỏi anh sao lại tới nhưng lời vừa nói đến cửa miệng lại cảm thấy không cần phải hỏi. Rốt cuộc anh cũng đã đến, ba giờ sáng, từ phương bắc đến phương nam, ngàn dặm xa xôi thì còn có thể có lí do gì có thể làm cho anh vất vả như vậy chứ? Bất kể là thật tình hay giả dối, có được sự quan tâm này của anh cô cũng đã cảm thấy mỹ mãn rồi.

“Muốn hỏi sao anh lại đến đây à?” Tô Duy nhẹ nhàng ngậm lấy vành tai cô, bật cười, “Ông ngoại em bệnh nặng, anh hẳn là nên đến thăm”

Đinh Thái Vi nhin cười, lờm anh: “Sao lại hân là nên đến thăm?”

Rốt cuộc trong giọng nói của cô cũng có một chút vui sướng. Tô Duy ôm chặt lấy cô, vẻ mặt thân nhiên: “Chẳng lẽ không nên cho ông ngoại gặp mặt cháu rể tương lai sao?”

“Cháu rể tương lai?” Đinh Thái Vi cố nhin nhưng lại không nhin được phì cười thành tiếng.

Tô Duy cũng cười, nâng tay trái của cô lên: “Em không muốn sao? Hừm?”

Đinh Thái Vi cười mà không nói. Tô Du cũng không miễn cưỡng, đặt tay cô lên môi gặm cắn một lát, cuối cùng hôn khẽ lên khóe miệng cô. Hai người nhin nhau cười, không ai lên tiếng.

Một lúc sau, đột nhiên giọng nói của cậu cả cô vang lên từ phía sau: “Thái Vi à?”

Đinh Thái Vi quay đầu lại thì trông thấy cậu cả của cô đang nghi hoặc nhin cô và Tô Duy, cô vội vàng dắt tay Tô Duy tiến đến giới thiệu: “Đây là Tô Duy. Tô Duy, đây là cậu cả của em.”

Lúc giới thiệu cô vẫn nắm chặt tay Tô Duy. Tô Duy khẽ mỉm cười, cung kính gọi cậu. Cậu cả của cô cũng không hỏi nhiều, sau khi gật đầu nhẹ thì nhin sang Đinh Thái Vi: “Vừa rồi mợ cháu nói không thấy cháu đâu nên cậu chạy xuống tìm.” Quét mắt qua Tô Duy, ông cười nhạt một tiếng, “Không cần lên lầu vội đâu, hai mợ đều ở đây, ông ngoại cũng ngủ khá yên ổn, đừng lo lắng.”

Hiếm khi Đinh Thái Vi nghe thấy giọng điệu của cậu cả có vẻ trêu chọc, vẻ mặt cô không khỏi ngạc nhiên. Tô Duy cười liếc nhin cô một cái rồi chuyển hướng sang cậu cả: “Chúng ta lên thăm ông ngoại trước đi.”

Đinh Thái Vi gật đầu. Cậu cả của cô cũng không khỏi phải nhin lại Tô Duy, cười cười rồi xoay người đi trước.

Trong bệnh viện rất yên tĩnh, chỉ nghe nghe thấy tiếng bước chân của ba người. trong tiếng bước chân Đinh Thái Vi còn nghe thấy tiếng tim đập của mình. Tô Duy vẫn luôn nắm tay cô, mười đầu ngón tay của hai người đan vào nhau, bước đi từng bước một. Đinh Thái Vi vừa đi vừa nghĩ thì ra ông ngoại nói cô phải thoải mái, thả lỏng tinh thần chính là ý này, sau khi đã thả lỏng tinh thần thì bất kể mất đi hay tìm được cũng không quan trọng nữa, mà một chút việc ngoài ý muốn lại luôn luôn làm cho người ta cảm động.

Bạn đang đọc truyện *Này Tình Yêu Có Bán Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Sau khi vào phòng bệnh, ba người đều thả nhẹ bước chân. Ông ngoại cô vẫn nửa tỉnh nửa mê như cũ, hai người mợ nhin thấy Tô Duy cũng không quá kinh ngạc, dặn dò vài câu rồi cùng cậu cả của cô ra khỏi phòng bệnh.

Đinh Thái Vi tựa đầu vào Tô Duy lẳng lẳng nhin gương mặt ông ngoại cô. Tô Duy cúi đầu xuống, im lặng nhin cô. Phát hiện ra ánh mặt của Tô Duy, Đinh Thái Vi hơi nghiêng đầu, đối diện với tâm mắt của anh. Ánh mặt của anh tràn ngập vẻ dịu dàng, nhất thời khiến Đinh Thái Vi cảm thấy lòng căng lên, vội vàng kể chuyện của ông ngoại cho anh nghe.

Tô Duy ôm lấy cô, nói khẽ: “Hay là đi ngủ trước đi, ông ngoại ngủ rất sâu, đừng lo lắng.”

Đinh Thái Vi nghĩ nghĩ rồi gật đầu. Hai người ngồi qua một bên, Tô Duy kéo ghế cô tựa đầu lên bờ vai mình. Đi đường vất vả nên hai người đều hơi mệt mỏi, Đinh Thái Vi vốn còn muốn kể chuyện của ông ngoại cho Tô Duy nghe nhưng cuối cùng vẫn không ngăn được cơn buồn ngủ, ngủ thật say trong lòng Tô Duy. Tô Duy ôm trọn lấy cô, một tay nhẹ nhàng phủ lên trán cô, cười cười sau đó vén tóc cô sang một bên rồi cũng nhắm mắt lại.

Không biết là lúc nào, Đinh Thái Vi đột nhiên giật mình. Cô vô thức nhin người bệnh trên giường thì thấy ông ngoại đang cười nhin cô và Tô Duy. Cô không khỏi sùng sốt, một lát sau, bỗng nhiên tỉnh táo lại, vội vàng đẩy Tô Duy ra. Tô Duy mở mắt ra, nghi hoặc nhin cô, thấy đôi mắt đen của cô nhin thẳng về phía giường bệnh, ánh mắt dường như còn có vẻ mừng rỡ. Anh vội nhin theo ánh mắt của cô thì thỉnh lình đối diện với ánh mắt cười của ông ngoại cô.

“Ông ngoại tỉnh rồi.” Tô Duy nói nhỏ bên tai cô rồi đứng lên trước, ôm lấy cô vẫn còn đang sùng sờ từ từ đi về phía giường bệnh.

Lúc này Đinh Thái Vi mới lấy lại tinh thần, ngồi vào bên giường, cầm tay ông ngoại thật chặt: “Ông ngoại à, ông tỉnh lại rồi.”

Ngón tay ông ngoại hơi dùng sức giống như muốn cầm ngược lại tay cô. Đinh Thái Vi không khỏi cười, buông lỏng tay để cho ông nắm tay mình. Ông ngoại vẫn đang cười, ánh mắt rơi trên người Tô Duy. Đinh Thái Vi quay đầu lại nhin Tô Duy một cái rồi lại nhin sang ông: “Ông ngoại à, đây là Tô Duy.” Suy nghĩ một lát lại nói: “Anh ấy nói muốn làm cháu rể của ông, không biết ông có đồng ý không.” Nói xong cô lại nở nụ cười.

Tô Duy cười cười đón lấy ánh mắt sẫm soi của ông ngoại cô, nhẹ nhàng ngồi sau lưng Đinh Thái Vi, dùng tay phủ lên bàn tay của Đinh Thái Vi và ông ngoại cô, dùng giọng trầm thấp gọi ông ngoại.

Ông ngoại cô há hốc miệng, khẽ ừ một tiếng rồi lại nháy nháy mắt nhìn hai người một lát, xác nhận rất hài lòng với Tô Duy. Đinh Thái Vi cười thật tươi tắn, vươn tay đặt lên trán ông ngoại, nhẹ nhàng dỗ dành: “Trời chỉ vừa sáng thôi, ông ngoại à, ông ngủ thêm một lát nữa đi.” Quả thật ông ngoại cô nhắm mắt lại, ngoan ngoãn thiếp đi. Đinh Thái Vi cùng Tô Duy liếc nhìn nhau, đều cười rộ lên.

Một tiếng sau, bố mẹ cùng cậu hai của cô đến, thấy ông ngoại cô đang ngủ nên ra khỏi phòng bệnh. Đinh Thái Vi giới thiệu mọi người với nhau, bố mẹ cô nhìn Tô Duy, không có phản ứng gì đặc biệt, ngược lại cậu hai của cô cười thành tiếng: “Thì ra đây chính là Tô Duy.”

Không chỉ có Tô Duy mà Đinh Thái Vi cũng có hơi ngạc nhiên. Cậu hai của cô cười nói: “Thái Vi này, cậu cả đang ở dưới lầu, chúng ta xuống dưới đưa bữa sáng cho anh ấy đi.”

Ý tứ không nói cũng rõ là muốn để lại một mình Tô Duy với bố mẹ cô. Đinh Thái Vi không đoán ra dụng ý của cậu hai cô, sau khi suy nghĩ thì giương mắt nhìn Tô Duy. Tô Duy cười với cô, tất nhiên là có ý bảo cô hãy yên tâm.

Sau khi xuống lầu, Đinh Thái Vi và hai người cậu ngồi trên băng ghế dài. Cậu hai của cô là giáo sư đại học, luôn nói chuyện thẳng thắn, sau khi ngồi vào chỗ của mình ông đã nhìn thẳng vào Đinh Thái Vi: “Hai cậu có chuyện muốn nói với cháu.”

Đinh Thái Vi không khỏi kinh ngạc, hai cậu của cô rất ít khi nghiêm túc, nếu như không phải chuyện rất quan trọng thì cũng không một mình nói chuyện với cô. Cô vẫn im lặng, cậu hai của cô nghĩ ngợi rồi đứng dậy: “Thật ra thì cậu cả của cháu có chuyện muốn nói với cháu, cậu đi mua đồ ăn sáng đây, hai người nói chuyện đi.”

Thì ra là cậu cả muốn nói lên suy nghĩ của mình. Cậu cả cô là thương nhân, làm chuyện gì cũng cân nhắc hơn cậu hai cô nhiều, cũng không biết lần này ông ấy muốn nói gì.

“Thái Vi, cậu có thể hỏi cháu một chút cháu và Tô Duy có quan hệ thế nào không?” Cậu cả của cô luôn nói chuyện rất tế nhị, chỉ là lần này lại hỏi khá trực tiếp. Sau khi Đinh Thái Vi ngẩn người thì nhất thời cũng không biết trả lời thế nào. Quan hệ giữa cô và Tô Duy là thế nào? Người yêu? Hay là khôi phục lại quan hệ của một năm trước kia, thân phận tình nhân?

Cậu cả của cô đợi một lát chỉ thấy cô im lặng, ông suy nghĩ một lúc rồi chậm rãi lên tiếng: “Bố mẹ cháu là quân nhân, lại còn là nhân viên nghiên cứu nên không biết đến Tô Duy là rất bình thường. Nhưng cậu thì khác, cậu là người làm ăn nên tất nhiên đã từng nghe tiếng Tô gia, cũng biết con trai trưởng Tô Duy của nhà đó.” Ông nhìn Đinh Thái Vi, chân mày hơi nhíu lại, “Thái Vi này, nhà chúng ta so với nhà khác có lẽ cũng chẳng kém, nhưng so sánh với Tô gia thì dù sao cũng có chênh lệch. Huống hồ Tô gia cũng không đơn giản chỉ là kinh doanh thôi. . . Cháu có biết trước kia tại sao ông ngoại cháu lại phải đưa cả nhà ta rời khỏi phương nam không? Một khi đã liên quan đến vấn đề chính trị thì cũng không có gì là trong sạch hoàn toàn. Cháu hiểu ý cậu chứ?”

Đinh Thái Vi yên lặng một lúc, rù mắt xuống, nhẹ nhàng gật đầu.

Cậu cả của cô nhìn cô, “Nếu hiểu rồi thì cậu cũng không nhiều lời nữa, cậu tin cháu có thể xử lý tốt những chuyện thế này.”

Đinh Thái Vi khẽ vâng một tiếng rồi vẫn yên lặng. Cậu cả của cô không nhịn được cười xòa: “Được rồi, lên lầu thôi, cậu nghĩ bố mẹ cháu không ứng phó được với Tô Duy đâu.” Giọng điệu còn có vẻ trên đe dưới gẹo, Đinh Thái Vi cũng cười thành tiếng. Cậu cả của cô đứng dậy, nghĩ nghĩ rồi lại nói: “Đã đến đây rồi hay là đi thăm bà ngoại nhỏ luôn đi.”

Gặp bà ngoại nhỏ hẳn là chính thức chào hỏi rồi, việc này đại biểu cậu cả đã ngầm đồng ý với quan hệ của cô và Tô Duy rồi sao? Đinh Thái Vi cũng không biết tâm trạng mình thế nào, hiện giờ cô và Tô Duy có là người yêu không chính cô cũng không biết, làm gì có thể tính xa được như vậy chứ? Máy chuyện môn đăng hộ đối này không phải chỉ phiền não sau khi đã xác nhận quan hệ rồi hay sao?

Sau khi lên lầu, thấy Tô Duy đang nói chuyện với bố mẹ, cô đứng ở đầu cầu thang một lúc mới từ từ bước đến. Trên mặt Tô Duy luôn giữ nụ cười ôn hòa, khi nói chuyện với bố mẹ cô cũng biết tiến biết lùi. Phần lớn về sau bố mẹ cô đều lắng lắng nghe, thấy Đinh Thái Vi đến thì cười cười, để lại không gian cho cô và Tô Duy.

Đợi bố mẹ cô đi rồi, Tô Duy nắm tay cô, vừa đi về phía phòng bệnh vừa cười hỏi: “Có phải đang lo lắng cho anh không?”

Đinh Thái Vi nở nụ cười, thành thật trả lời, “Em sợ bố mẹ em không ứng phó được với anh thôi.”

Tô Duy lập tức nở nụ cười, dùng bước, nhìn cô thật kỹ, “Thì ra ở trong lòng em anh lại là người khủng bố như vậy.”

Thấy vẻ mặt anh có một chút uất ức, trong nháy mắt tất cả đều trở nên vui vẻ, Đinh Thái Vi không khỏi cười thành tiếng, cũng không trả lời anh, chỉ cùng anh sánh bước đi về phía trước. Sau khi vào phòng bệnh hai người mới biết ông ngoại của cô đã tỉnh, trong phòng đứng đầy người nhà. Cậu cả của cô thấy họ vào liền nói nhỏ: “Tình hình hiện giờ của ông ngoại rất ổn định, mọi người cũng ở đây trông chừng rồi, không thì hai cháu về nghỉ ngơi trước đi, có việc gì cậu sẽ báo cho cháu.”

Một ngày một đêm không nghỉ ngơi, quả thật cô và Tô Duy cũng có hơi mệt mỏi. Đinh Thái Vi chần chờ một lát rồi gật đầu, cùng Tô Duy xuống lầu. Trên đường về nhà, Tô Duy tập trung lái xe, Đinh Thái Vi cúi đầu nghĩ ngợi một lúc, nhìn nhìn anh rồi lại rù mắt xuống. Thấy cô muốn hỏi lại thôi, Tô Duy không khỏi bật cười, “Sao thế?”

Đình Thái Vi chần chờ một lát cũng bật cười: “Bà ngoại nhỏ của em đang ở nhà.” Thấy Tô Duy nghi hoặc nhướn mày, cô nói sơ qua quan hệ của mọi người trong nhà. Tô Duy nghe xong thì gật gù đầu, ra vẻ đã hiểu, “Đây là chính thức gặp mặt gia đình đây mà.”

Sau khi về nhà, Đình Thái Vi thấy mấy anh chị họ cũng ở nhà thì không khỏi ngẩn ngơ, về sau mới nhớ ra hẳn là cậu cả bảo bọn họ ở nhà cùng bà ngoại nhỏ. Trong khoảng thời gian này vì bệnh tình của ông ngoại nên tâm trạng của bà ngoại nhỏ cũng không tốt lắm, rất hay cau có, thấy Đình Thái Vi dẫn Tô Duy về gặp bà thì từ đáy lòng lại cảm thấy rất vui mừng.

Sau khi gặp bà ngoại nhỏ, hai người lên lầu nghỉ ngơi. Đình Thái Vi đứng bên cửa sổ, nhìn bóng lưng đơn chiếc của bà ngoại nhỏ đang nội viện, không biết sao lại cảm thấy lòng rất buồn. Tô Duy nhẹ nhàng ôm chặt lấy cô từ phía sau, cùng cô nhìn ra ngoài nội viện, nhất thời hai người đều không nói gì.

Một lát sau, cảm Tô Duy nhẹ nhàng đặt lên mái tóc cô, “Chúng ta như vậy có được tính là đã bắt đầu lại lần nữa không?”

Đình Thái Vi im lặng một lát rồi nói: “Anh nói thử xem?”

Tô Duy hôn nhẹ lên vành tai cô, cười thành tiếng: “Đương nhiên là tính rồi.”

Đình Thái Vi cũng cười, nghĩ ngợi một lát lại hỏi anh: “Anh vội vàng chạy đến đây không thấy lo à? Chuyện bên kia đã giải quyết xong chưa?”

Tô Duy càng vui vẻ hơn: “Đi có vài ngày thôi mà, không có gì đâu, em đừng lo lắng.”

“Ừm” Đình Thái Vi khẽ lên tiếng, xoay người đối mặt với anh: “Anh cứ ở đây cũng không phải là cách hay, bệnh của ông ngoại em chắc cũng phải kéo dài, không thì anh...”

“Anh ở lại với em” Tô Duy khẽ ngắt lời cô, dịu dàng nhìn cô như muốn nhốt cô vào đáy lòng.

Đình Thái Vi cũng nhìn anh, cảm thấy ánh mắt của anh có thể vắt ra nước, cô cười một lúc rồi lại hôn lên khóe miệng anh: “Được. Vậy chúng ta nghỉ ngơi trước đã, lát nữa lại đến bệnh viện thay ca.” Ngừng một lát rồi nói tiếp, “Em đi gọi điện cho chị An đã.”

Tô Duy cười, gật gù đầu. Đình Thái Vi ra ngoài hành lang, bấm số của chị An, cô nói qua tình hình bệnh của ông ngoại, trong lòng không khỏi có chút lo lắng. Cô không biết tình hình của Ninh Đạo thế nào, nếu dây dưa quá lâu sẽ ảnh hưởng đến tiến trình quay phim, cô chỉ biết lo lắng trong lòng nhưng hiện giờ cô không thể nào rời khỏi ông ngoại được.

Chị An cũng hiểu tâm trạng của cô, cười an ủi vài câu rồi nói: “Thật ra em cũng không cần phải lo lắng, bên Ninh Đạo không thúc giục em thì em cứ giả vờ như không biết gì, nếu thật sự chẳng còn cách nào khác...” Cô dừng lại, nói tiếp, “Tô Duy là người đầu tư, em nói với anh ta vài câu, anh ta sẽ không làm khó em đâu.”

Xem ra chị An cũng không biết chuyện Tô Duy đã đến đây. Đình Thái Vi cười: “Đúng là cách hay nha.”

Cô vốn muốn nói cho chị An biết Tô Duy đang ở bên cạnh cô, nhưng nghĩ lại chuyện Tô Duy đưa cô đi gặp bố mẹ cô cũng chưa nói cho chị An biết, nếu nói ra chắc phải giải thích nửa ngày mất, sau khi nghĩ lại, cô lại thôi, để sau khi về lại phương bắc sẽ nói cho chị An biết sau.

Bạn đang đọc truyện *Này Tình Yêu Có Bán Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Hai người ôm nhau ngủ, mãi đến năm giờ chiều mới dậy, vừa đúng lúc bên ngoài có người gõ cửa gọi bọn họ xuống ăn cơm. Sau khi hai người xuống lầu mới phát hiện ra bố mẹ của Đình Thái Vi đã về, đang ở chỗ bà ngoại nhỏ. Sau khi ngồi vào chỗ, mọi người không ai nói lời nào, chỉ lẳng lặng ăn cơm. Ăn được một nửa, điện thoại trong phòng khách đột nhiên vang lên, là cậu cả cô gọi, báo cho mọi người biết ông ngoại cô đang trong tình trạng nguy kịch, gọi bọn họ đến bệnh viện. Mọi người nghe xong sắc mặt đều căng thẳng, cuống quýt đứng lên. Đình Thái Vi đỡ bà ngoại nhỏ, cảm nhận được rõ ràng cả người bà đang run rẩy, nhưng cô lại không thể nói được một câu an ủi nào. Tô Duy tiến lên khẽ nắm lấy tay cô, đồng thời đỡ lấy bà ngoại nhỏ, lúc này Đình Thái Vi mới phục hồi lại tinh thần, cảm kích nhìn anh.

Cả nhà đứng trong phòng bệnh, không thể che giấu được nét bi thương. Trong hỗn loạn, cậu cả cô kéo cô một cái, đưa cô đến trước giường bệnh. Quả nhiên ông ngoại cô nhìn về phía cô, trong ánh mắt là nụ cười từ ái, còn mang theo một vẻ an ủi. Ánh mắt của ông chuyển hướng về phía Tô Duy sau lưng Đình Thái Vi, tựa như trăm ngàn lời nói đều thể hiện qua một ánh nhìn. Tất nhiên Tô Duy cũng hiểu ý ông, lặng lẽ nắm lấy tay Đình Thái Vi, trịnh trọng gật nhẹ đầu.

Nửa tiếng sau, ông ngoại cô an tường nhắm mắt. Bốn phía dần vang lên tiếng khóc, Đình Thái Vi có hơi hoảng hốt, lòng rối bời, cô cố gắng trấn định lại nhưng lại phát hiện ra mình không thể tìm thấy ngọn nguồn của sự bối rối. Tô Duy ôm chặt lấy cô, để cô tựa vào lòng mình.

Cả nhà đều chìm đắm trong sự bi ai, những việc tiếp theo đều là do bố và hai người cậu của Đình Thái Vi làm. Linh đường được đặt tại ngôi biệt thự của cậu cả Đình Thái Vi, người đến phúng viếng đều là bạn bè thân hảo. Nhà ngoại cô vốn cũng được coi là có uy tín danh dự, nhưng cậu cả của cô đều xử lý yên ổn. Cũng vì cậu cả xử lý yên ổn hết nên Tô Duy rất ít bị người khác nhận ra. Anh vẫn ở bên cạnh Đình Thái Vi, ý tứ chính là dùng thân phận cháu rể trong nhà để tham gia tang lễ, mà người nhà Đình Thái Vi dường như cũng ngầm đồng ý với thân phận của anh, sắp xếp cho anh và Đình Thái Vi ở cùng nhau.

Buổi tối tất cả mọi người đều túc trực bên linh cửu, mẹ của Đình Thái Vi bận đến nửa đêm mới có chút thời gian nói với cô vài câu. Hai mẹ con đứng bên cửa sổ lầu hai, nhìn khoảng sân nhỏ đầy người, nhất thời đau thương không nói nên lời.

Sau một lúc lâu, mẹ cô mới khẽ than một tiếng: “Thái Vi này, con cũng đừng quá đau lòng. . . Từ nhỏ con đã ở bên cạnh ông bà ngoại, người bọn họ yêu thương nhất là con, ngay cả hai cậu của con đều không có phúc phận đó. Trước kia khi ông ngoại còn nằm trên giường bệnh, người không yên lòng nhất là con, ông ấy vẫn cố giữ lại chút hơi sức cuối cùng để chờ con về, sau khi gặp con, ông cũng đã yên lòng cho nên mới ra đi thanh thản như vậy. Mẹ biết con thân với ông ngoại nhất, nhưng sinh lão bệnh tử, không ai có thể cưỡng cầu được, con hãy nghỉ thoáng một chút, ngàn vạn lần đừng để tâm vào chuyện vụn vặt. Còn nữa, hiện giờ nhất định bà ngoại rất buồn, con hãy an ủi bà đi, đừng nhắc đến ông ngoại trước mặt bà, chờ một khoảng thời gian nữa chúng ta sẽ đưa bà ra ngoài cho khuây khỏa.”

Đình Thái Vi nghe xong thì cảm thấy xấu hổ trong lòng, cô là con cháu vốn nên là người an ủi mới phải, kết lại lại khiến cho người nhà lo lắng.

Thấy cô không nói gì, mẹ cô nghĩ nghĩ rồi lại nói: “Cậu cả của con đã nói chuyện của Tô Duy cho mẹ với bố con nghe rồi, ý của bố mẹ là để cho con tự quyết định. Hình như ông ngoại rất quý mến Tô Duy, nếu Tô Duy đối xử tốt với con thì bố mẹ cũng không phản đối. . .”

Mẹ cô bỗng nhiên dừng lại, Đình Thái Vi không khỏi nghi hoặc, ngẩng đầu lên nhìn mẹ mình. Một lát sau lại nghe mẹ cô nói tiếp: “Thái Vi này, nhiều năm nay mẹ và bố con đều ở quán khu, rất ít quan tâm tới con. . . Chuyện của con, thật ra thì mẹ và bố con đều không có nhiều tư cách can thiệp, nếu như con thật sự cảm thấy Tô Duy không tệ thì bố mẹ cũng sẽ không nói gì cả.” Mẹ cô nhìn thẳng về phía cô, có vẻ lo lắng, cũng có chút đau lòng khác trong đáy mắt, “Nhưng mà Thái Vi à, con đã xác định chắc chắn tâm ý của Tô Duy chưa? Có phải sau này cậu ta cũng chỉ có mình con thôi không?”

Đình Thái Vi nhất thời không nói gì, vấn đề này, chính cô cũng không xác định được, người cùng cô vượt qua thời khắc khó khăn nhất, mặc kệ anh có thật lòng hay không cô cũng không có biện pháp cự tuyệt.

Mẹ cô cũng hiểu tâm tư của cô, khẽ vỗ vỗ lưng cô: “Chuyện của Tô Duy chúng ta sẽ bàn sau, bây giờ chuyện quan trọng nhất là an ủi bà ngoại, lát nữa xuống lầu con hãy ở cùng bà đi.”

Đình Thái Vi khẽ vâng một tiếng rồi xuống lầu cùng mẹ cô, xuống lầu cùng mẹ cô thì trông thấy Tô Duy đang đứng đầu cầu thang, anh ngẩng đầu lên nhìn cô, ánh mắt ngập vẻ lo lắng. Mẹ cô khẽ dặn dò vài câu rồi lấy cớ rời đi. Đình Thái Vi tiến lên, nhẹ nhàng hỏi Tô Duy: “Có mệt không, có muốn đi nghỉ một lát không?”

Tô Duy vươn tay về phía cô, lắc đầu không nói gì, chỉ lẳng lẳng nhìn cô. Đình Thái Vi đặt tay vào lòng bàn tay anh, nghĩ nghĩ rồi nói: “Chúng ta cùng đến chỗ bà ngoại đi.”

Thật ra lời nói lúc nãy của mẹ Đình Thái Vi ít nhiều gì cũng làm cho cô có hơi bất ngờ. Mẹ của cô rất ít khi tâm sự với cô, thậm chí đã nhiều năm nay hai người đều rất ít nói chuyện. Chắc bởi vì sự ra đi của ông ngoại làm cho mẹ cô hiểu ra người nhà rất quan trọng, chỉ là trong nhất thời Đình Thái Vi cũng không biết phải đáp lại sự quan tâm của mẹ thế nào.

Có phải sau này Tô Duy cũng sẽ chỉ có mình cô thôi không, trong lòng cô cũng nghi hoặc cho nên căn bản không thể nào trả lời mẹ cô.

“Có phải rất mệt không?” Thấy vẻ mặt hoảng hốt của cô, Tô Duy hơi cúi đầu, lấy tay nâng cằm cô lên, ôm cô vào trong lòng.

Hai người cùng nói chuyện với bà ngoại, về sau bà ngoại được dỗ đi ngủ, Đình Thái Vi bỗng lâm vào trầm tư, cũng bất tri bất giác trở nên ngây ngốc.

“Không buồn ngủ à, bây giờ là mấy giờ rồi?” Đình Thái Vi tựa đầu vào vai anh, hỏi nhỏ.

Tô Duy nhìn đồng hồ: “7h”

Đình Thái Vi ừm một tiếng, “Đi ngủ đi, ban ngày có khách đến sẽ rất bận đấy.”

Tô Duy cười, dịu dàng hỏi cô: “Còn em thì sao?”

“Em. . .không ngủ được.” Người thân qua đời chắc ai cũng sẽ có tâm trạng như cô, huống chi còn là ông ngoại mà cô thân thiết nhất.

Sáng sớm còn lạnh hơn cả nửa đêm, Tô Duy ôm cô thật lâu, khoác áo lại cho cô, ôn hòa nói: “Anh ở đây với em, hôm qua cũng ngủ trưa một ít rồi, anh cũng không buồn ngủ.” Lời nói còn mang theo một chút dỗ dành, tất nhiên Đình Thái Vi cũng nghe ra, thấy anh kiên trì cô cũng không nói thêm nữa, chỉ lẳng lẳng tựa đầu vào vai anh.

Từ khi anh chạy tới đây, rồi đến tang lễ của ông ngoại cô, bọn họ vẫn chưa có cơ hội nói chuyện với nhau. Bây giờ hai người ở bên nhau, thật ra Đình Thái Vi cũng có rất nhiều lời để nói nhưng lại không biết nên bắt đầu từ đâu. Cô nghĩ hay là để sau khi về lại phương bắc rồi hãy nói chuyện với Tô Duy sau, giữa bọn họ có quá nhiều vấn đề, nếu cô không đồng ý bắt đầu lại lần nữa thì những vấn đề kia cũng không tồn tại. Sự khác biệt, chuyện của Tô Niệm, chuyện gặp bố mẹ anh đều cần anh giải thích rõ ràng.

Sau khi ăn sáng, khách dần nhiều lên, Đình Thái Vi tranh thủ thời gian gọi điện thoại cho chị An, chị An nghe xong lập tức đặt vé máy bay, giữa trưa chị đã đến. Đình Thái Vi rất cảm động, nhìn chị An không biết nói gì.

Chị An bước lên, nhẹ nhàng nắm tay cô: “Hãy nén đau thương.”

Đình Thái Vi gật gù đầu, dẫn chị qua gặp người nhà. Lúc nhìn thấy Tô Duy, vẻ mặt chị An vô cùng kinh ngạc. Đình Thái Vi kể chuyện gặp bố mẹ Tô Duy cùng chuyện Tô Duy chạy đến bệnh viện cho chị An nghe. Chị An nghe xong thì hơi nhủ mảy, chị vốn lo Tô Duy sẽ đùa giỡn với Đình Thái Vi lần nữa, hôm nay thấy dáng vẻ Tô Duy như vậy chị sợ không chỉ đơn giản là đùa giỡn nữa...

Thấy chị An có vẻ không cam lòng, Đình Thái Vi vội vã chuyển chủ đề, hỏi nhỏ: “Chị An, tình hình bên trường quay thế nào rồi ạ?”

Chị An nghĩ nghĩ: “Em mới đi có một ngày nên không cần lo lắng đến vấn đề tiến độ. Hướng chi ở đây còn có cả Tô Duy, anh ta sẽ không giục em về trường quay vội đâu.” Dừng lại một chút chị lại nói, “Chuyện khác chị sẽ xử lý ổn thỏa, em đừng lo lắng.”

Đình Thái Vi cảm kích trong lòng, nhẹ nhàng nói: “Cảm ơn chị, chị An.”

Chị An liếc nhìn cô một cái, “Chuyện em phải cảm ơn còn nhiều lắm, không chỉ có một việc này thôi đâu.”

Nói rồi, hai người nhìn nhau cười cười, đều không nói gì nữa.

Hai ngày sau, ông ngoại của Đình Thái Vi chính thức hạ táng. Mùa xuân vốn mưa rất nhiều, nhưng ngày đó ánh xuân lại vô cùng đẹp, dường như muốn tỏ rõ ông ngoại cô ra đi rất thanh thản. Đình Thái Vi đứng trong nghĩa trang, lòng thấy khủng hoảng khó hiểu. Cô vốn cho rằng cuộc đời dài đằng đặc, sau này cô còn có rất nhiều thời gian ở bên ông ngoại, cùng ông đánh cờ uống trà, tản bộ nói chuyện phiếm. Nhưng ai ngờ kiếp người như phù du, ông ngoại vậy mà ra đi không một dấu hiệu nào, trong lòng cô lập tức bị một cảm giác đè nén khó có thể kim chế được, những chuyện khi ông ngoại còn sống như chìm nổi trong đầu cô.

Cô nhớ rõ khi còn bé ngày đầu tiên đến trường, ông ngoại đưa cô đến trường, trong lòng cô rất sợ hãi, rụt rè nhìn lại thì thấy ông ngoại đang đứng trước cửa phòng học cười tủm tỉm, vẫy vẫy tay với cô, nụ cười từ ái ấy cô vẫn ghi sâu dưới đáy lòng. Kỉ ức hơn hai mươi năm còn có dáng vẻ ông ngoại ôm cô ngồi trên đùi, kể chuyện cổ tích cho cô nghe; dành thời gian chơi đùa cùng cô, nét mặt hưng phấn còn hơn cả cô... Rất nhiều rất nhiều, trong nháy mắt đều hiện lên trong đầu Đình Thái Vi. Đình Thái Vi không biết đó có gọi là bi thương hay không, cô chỉ biết đầu óc mình rất hỗn loạn, thỉnh thoảng hình ảnh khi ông ngoại còn sống hiện lên cũng làm cho lòng cô quặn đau không chịu nổi. Có lẽ đau đớn đến mức tận cùng sẽ là sự hoang mang lo sợ, cô đứng đó, nước mắt bắt chợt rơi xuống.

Tô Duy đứng bên cạnh Đình Thái Vi, ôm chặt lấy cô. Thời khắc ông ngoại cô được hạ táng, anh nhẹ nhàng che kín mắt cô. Lòng bàn tay ấm áp che lấp mí mắt cô, dần dần giúp cô phục hồi lại tinh thần, chính vì luôn tỏ ra bình tĩnh nên nỗi bi ai đè nén trong lòng vài ngày nay lập tức có cửa thoát ra.

Sau khi mọi người đi hết, Đình Thái Vi vẫn tựa vào lòng Tô Duy, bất động thật lâu. Dần dần, chợt nghe thấy tiếng nước nở nghẹn ngào của cô, tiếng khóc bị đè nén vọng giữa trời quang, mà trong nghĩa trang vẫn yên tĩnh như cũ.

Tô Duy lặng lẽ ôm lấy cô, vỗ nhẹ nhẹ lưng cô, âm thầm an ủi.

Sau khi về nhà, mẹ cô thấy mắt cô sưng đỏ thì gật đầu: “Khóc ra được là tốt.” Mấy ngày qua, Đình Thái Vi vẫn luôn đè nén bi thương, rốt cuộc khóc ra được cũng là chuyện tốt.

Tang lễ qua đi, bạn bè thân hữu đều rời đi, chị An cũng về phương bắc. Giữa trưa, biệt thự của cậu cả lại trở về như bình thường, chỉ có mọi người trong nhà đều bận rộn. Cậu cả của cô cũng thúc giục mọi người nhanh đi nghỉ ngơi, mấy ngày nay tất cả mọi người đều không có giấc ngủ ngon lành, thật sự đều đã rất mệt mỏi.

Đình Thái Vi ngủ một giấc đến tối, lúc tỉnh dậy thì Tô Duy đã thức. Anh đang đứng ngoài ban công nghe điện thoại, cô chỉ nhìn thấy một bên mặt, đèn trong nội viện chiếu vào mặt anh, làm cho cả người anh đều chìm trong vàng sáng. Đình Thái Vi lặng lẽ nhìn, nhớ sáng nay trong nghĩa trang cô khóc nức nở, cô bỗng cảm thấy việc ông ngoại qua đời nhất định là đang nói cho cô biết cô phải biết quý trọng phúc phận trước mắt.

Tô Duy nghe điện thoại xong, vừa quay đầu lại đã thấy Đình Thái Vi nhìn mình như đang có điều suy nghĩ, ánh mắt anh lập tức lóe lên, khẽ giật mình bước tới, anh vào phòng nhẹ nhàng ôm lấy cô, hỏi nhỏ: “Em dậy rồi à.”

Đình Thái Vi khẽ gật đầu, sau khi suy nghĩ mới hỏi thẳng anh: “Có phải công ty có việc gì không?”

Tô Duy trầm mặc, không nói gì.

Đình Thái Vi ôm chặt cổ anh, khẽ thở dài: “Mấy ngày nay anh không ngừng nhận điện thoại, em biết hẳn là công ty đang có chuyện rồi. Em còn muốn ở nhà thêm hai ngày nữa, đến khi tinh thần của bà ngoại ổn định lại mới trở về phương bắc. Hay là anh về trước đi, chuyện công ty không thể kéo dài được, chờ đến khi anh xử lý xong mọi việc thì em cũng về trường quay rồi.”

Tô Duy yên lặng một lát, nắm chặt tay cô, cuối cùng khẽ gõ đầu cô, giọng nói khàn khàn: “Được”

Chương 23

Ngày hôm sau Tô Duy rời đi, bởi vì Đinh Thái Vi đã nói hai ngày sau sẽ về phương bác cho nên hai người cũng không có bao nhiêu cảm xúc ly biệt buồn bã. Đinh Thái Vi ở nhà cùng bà ngoại, cuộc sống mỗi ngày đều rất đơn giản. Một tuần sau bố mẹ cô cũng phải trở về quán khu cho nên mọi người đều trân trọng thời gian ở bên nhau.

Hai ngày sau Đinh Thái Vi thu dọn hành lý chuẩn bị trở về trường quay. Mẹ cô gõ cửa phòng cô, đứng bên cạnh cửa nhìn cô. Hai mẹ con rất ít khi có thời gian đối mặt với nhau gần như vậy nên không khỏi có chút ngại ngùng. Đinh Thái Vi lách người qua mời mẹ cô vào phòng, nhẹ nhàng nói: “Mẹ à, mẹ với bố hãy giữ gìn sức khỏe.”

Ông ngoại qua đời, thứ làm bọn họ cảm khái nhất chính là đời người vô thường, cho nên phải biết cách quý trọng. Mẹ cô cười cười, nhìn hành lý đặt trên mặt đất: “Lên máy bay về bên kia rồi nhất định phải chú ý an toàn đấy.”

Đinh Thái Vi gật gật đầu, vừa tiếp tục thu dọn quần áo vừa nói chuyện với mẹ. Hai người nói không nhiều lắm, chủ đề nói chuyện cũng chỉ có một, đơn giản chỉ là tình hình trong nhà. Mẹ cô rất ít khi hỏi đến chuyện riêng của cô, mà cô cũng rất ít khi quan tâm đến bố mẹ mình qua lời nói, cũng không phải thấy không được tự nhiên mà là nhiều năm nay bọn họ cũng đã quen phương thức ở chung như vậy, một khi đã đánh vỡ thế cân đối cũng khó tránh khỏi cảm thấy không quen.

Nói một lúc, mẹ cô dặn dò vài câu rồi ra khỏi phòng, lúc đi tới cửa, bà quay đầu lại nhìn cô chăm chú nói: “Thái Vi này, mẹ biết con làm diễn viên là vì thấy hứng thú, mà con cũng có tài trong lĩnh vực này cho nên mọi người trong nhà không phản đối. Nhưng diễn viên cũng không phải là một cái nghề, không thể trở thành chỗ dựa cả đời cho con được, con có bao giờ nghĩ tới việc sau này sẽ quay trở lại cuộc sống bình thường không?”

Làm diễn viên đúng là sẽ không thể có cuộc sống bình thường được, không phải là bất chính nhưng cũng không thể bình thường. Quy luật cuộc sống không bình thường, thường xuyên thức đêm để đẩy nhanh tốc độ, ăn uống cũng không bình thường, có đôi khi còn mệt đến không muốn ăn cơm, có đôi khi lại bận đến quên cả ăn cơm. . .

Đinh Thái Vi im lặng nhìn mẹ mình, một lát sau mới trịnh trọng gật đầu: “Con sẽ xem xét.”

Sau khi xuống máy bay đã là chín giờ tối. Chị An ra sân bay đón cô, thấy cô liền chạy đến cho cô một cái ôm. Đinh Thái Vi mỉm cười ôm lại chị, áy náy nói: “Muộn vậy rồi còn phiền đến chị.”

Chị An vỗ vỗ bả vai cô tỏ ra an ủi, cười nói: “Đi thôi!”

Hai người rời khỏi sân bay, chị An đi lấy xe, khi trở lại thấy Đinh Thái Vi đang nghe điện thoại thì không khỏi bật cười. Đến khi Đinh Thái Vi nghe điện thoại xong, chị An mở cửa xe, trêu cô: “Tô Duy à?”

Đinh Thái Vi gật gật đầu, cười không nói gì.

Chị An liếc nhìn cô một cái: “Sao lại không đến đón em?”

Đinh Thái Vi nở nụ cười: “Anh ấy có việc bận, huống chi đây lại là sân bay, em cũng không muốn tạo ra đề tài cho mọi người nói đâu.”

Chị An lập tức cười trêu cô, gật gật đầu không nói nữa.

Bởi vì hôm sau phải quay về trường quay, sau khi Đinh Thái Vi về nhà thì trực tiếp ngã lên giường ngủ. Ngày hôm sau đến trường quay, tất cả mọi người đều cho rằng cô chỉ nghỉ ngơi, không biết chuyện ông ngoại cô cho nên khi thấy cô cũng chỉ như bình thường. Chỉ có Long Tử Lê là trước khi Đinh Thái Vi đi mới biết chuyện ông ngoại cô bị bệnh nặng, sau khi ông ngoại cô qua đời anh ta cũng có gọi điện thoại an ủi, nay thấy cô không khỏi có chút bận tâm: “Sao trở về trường quay nhanh vậy? Đạo diễn Ninh cũng không giục em mà.”

Đinh Thái Vi cười cười: “Chuyện trong nhà đã sắp xếp ổn thỏa rồi nên tất nhiên là phải trở về trường quay thôi.”

Long Tử Lê cẩn thận nhìn cô, thấy vẻ mặt cô cũng không tệ mới cười gật gật đầu: “Vậy là tốt rồi.”

Sau khi Đinh Thái Vi quay về, phải quay cho kịp phần diễn bị trì hoãn trước đó cho nên lịch quay rất nặng. Đến trưa, Tô Niệm đến, cô ta biết chuyện nhà của Đinh Thái Vi, dù sao Tô Duy biến mất nhiều ngày như vậy cô ta cũng không có khả năng không biết hành trình của Tô Duy. Thấy Đinh Thái Vi, quả nhiên cô ta tiến lên, nói khẽ: “Chị Thái Vi à, hãy nén đau thương.” Đinh Thái Vi vội vàng khẽ nói cảm ơn.

Long Tử Lê nhìn hai người, cười nói: “Mau học lời kịch đi, sắp quay rồi đấy.”

Sau khi ba người ngồi xuống, Tô Niệm vừa mở kịch bản ra vừa cảm thán: “Cuối cùng hai anh em lại lần lượt ra đi, kết cục này quá tàn nhẫn, nếu như hai

người họ không phản đối thì chắc là bọn họ sẽ ở bên nhau. Cũng không biết biên kịch nghĩ thế nào nữa, có phải vì người xem thích bị kịch cho nên mới để cho diễn viên chính chết không?”

Vừa mới mất đi ông ngoại nên thật sự Đinh Thái Vi có hơi cảm kích với chữ chết, sau khi liếc nhìn Tô Niệm, cô cúi đầu không nói gì.

Long Tử Lê thu hết vẻ mặt của Đinh Thái Vi vào tầm mắt, khoe miệng hơi nhếch lên, chuyển hướng sang Tô Niệm, mỉm cười tiếp lời: “Vậy cô cảm thấy phải viết một kết cục thế nào?”

Tô Niệm nghĩ nghĩ rồi cười nói: “Đương nhiên là tất cả đều được hạnh phúc, khiến cho người xem vui vẻ. Cuộc sống vốn đã ngập tràn bi an sâu khổ rồi, nếu lại phải chứng kiến bị kịch trên màn ảnh nữa tôi nghĩ có nhiều người sẽ không chịu nổi đâu. . . Bị kịch khiến cho người xem tuyệt vọng, tôi không biết vì sao nhiều nhà biên kịch lại thích viết như vậy quá.”

Trong mắt người ngoài, Tô Niệm hẳn là loại người vô tư vô lo nhất trên thế giới, bản thân thông minh xinh đẹp, gia thế lại tốt, hưởng chi người nhà lại thương cô nằng, nhưng bây giờ cô nằng nói như vậy, cảm xúc này khiến cho không chỉ Đinh Thái Vi mà cả Long Tử Lê đều ngẩn người.

Yên lặng một lúc, Long Tử Lê đột nhiên cười khẽ thành tiếng: “Tô Niệm này, chẳng lẽ cô đã từng trải qua nỗi đau nào trong cuộc đời à? Theo tôi được biết thì người nhà cô rất tốt với cô, người khác hâm mộ còn không kịp nữa là.”

Ánh mắt Tô Niệm rơi trên người Đinh Thái Vi, sau khi vén tóc ra sau lại nhìn sang Long Tử Lê, xì một tiếng: “Đương nhiên tôi cũng có phiền não chứ.”

“Hả?” Long Tử Lê mỉm cười nhìn cô nằng, “Có liên quan đến chuyện tình cảm à?” Ánh mắt như có như không quét về phía Đinh Thái Vi.

Tô Niệm nhìn thấy hết, thân nhiên cười không trả lời.

Long Tử Lê trầm ngâm rồi gật đầu: “Xem ra tôi đã đoán đúng rồi.” Ngừng một lát rồi lại trêu ghẹo, “Có thể nói cho tôi biết lần này cô lại vừa ý nam diễn viên nào không?”

Từ khi Tô Niệm vào nghề tới nay vẫn chưa bị dính một scandal nào. Lúc trước chuyện của cô và Mạnh Kiều Vũ cũng khá xáo xáo, có thể những nam diễn viên khác cũng ôm ý nghĩ muốn cùng Tô Niệm hai bên cùng có lợi cho nên cũng rất phối hợp. Long Tử Lê ở trong nghề này lâu nên không thể nào không biết mấy mảnh khoe này, anh ta trêu ghẹo Tô Niệm như vậy cũng không có ý gì khác. Đinh Thái Vi ngồi nghe không khỏi thấy khó xử thay cho Tô Niệm, vừa muốn chuyển đề tài thì chợt nghe Tô Niệm nói: “Nếu như tôi nói mình vừa ý Tử Lê anh thì anh có thấy kinh ngạc không?”

Không chỉ kinh ngạc mà quả thật là sấm sét giữa trời quang. Vẻ mặt của Long Tử Lê đúng là khiếp sợ không thể tin được, lát sau lại chuyển thành vẻ ngạc nhiên vui mừng: “Thật à? Nghe nói được cô đề mắt đến thì phải vừa có tài vừa có sắc, hơn nữa còn phải trẻ tuổi. . . Vậy thì xem ra tôi cũng không tính là quá già.”

Ai cũng nhận ra lời nói của anh chỉ là trêu chọc, Đinh Thái Vi không khỏi cười thành tiếng, nói xen vào: “Tô Niệm này, cô đừng để ý đến anh ta, anh ta là vua màn ảnh nên có hơi tự ki hơn người thường một chút.”

Trước kia cùng diễn trong một bộ phim truyền hình với Long Tử Lê nên giờ hai người cũng khá thân. Cô ở nhà tĩnh dưỡng một năm, Long Tử Lê cũng thường xuyên gọi điện thoại cho cô, thảo luận vài bộ phim nhựa với cô cho nên cũng hay đùa giỡn với nhau, cũng không cần phải ý tứ gì.

Nghe xong lời Đinh Thái Vi nói, Long Tử Lê nhanh chóng nháy mắt, mỉm cười gật đầu: “Em nha, đến một độ tuổi nhất định thì phải học cách tự ki, bằng không năm tháng khiến em trở nên già nua, năm sau không thể bằng năm trước, em làm sao mà bùng bít được?”

Đinh Thái Vi cùng Tô Niệm nghe xong cũng cười thành tiếng. Ánh mắt của Long Tử Lê như có như không đảo qua đảo lại giữa hai người, một lát sau, rơi vào trên mặt Tô Niệm: “Thật ra kịch bản này có rất nhiều chỗ đáng nói. Chúng ta đều biết tình yêu anh em không được thể gian chấp nhận, nhưng trong phim nam nữ diễn viên chính không có quan hệ huyết thống, theo lí mà nói thì dù cho hai người có lấy nhau cũng không có vấn đề gì, nhưng vì sao bọn họ lại phản đối?”

Tô Niệm quay đầu lại nhìn anh ta, cười hỏi: “Vì sao?”

Long Tử Lê cười: “Cái này thì người xem phải tự tìm đáp án. Kết thúc bị kịch rất dễ lay động lòng người xem, sau khi họ xem xong nhất định trong lòng sẽ thắc mắc vấn đề này, hơn nữa sẽ đi tìm đáp án theo sự kì vọng của mình, nói không chừng trong lòng còn chửi bới những yếu tố gây trở ngại cho nam nữ chính, giống như sự ngoan cố của người nhà. Nhưng mà tôi cảm thấy thật ra kết thúc này cũng không tồi, trong mắt tôi tình yêu được sự chúc phúc của gia đình mới hoàn mỹ.”

Tình yêu không được người nhà chúc phúc đúng là sẽ có khuyết điểm, nhưng trong lòng Đinh Thái Vi cùng Tô Niệm, Long Tử Lê cũng không phải loại người cô hủ cô chấp, bây giờ nghe anh ta nói vậy lại không khỏi thấy giật mình. Đinh Thái Vi vô thức giương mắt quan sát vẻ mặt của Tô Niệm thì thấy Tô Niệm đang nhếch môi, rũ mắt xuống trầm tư, cũng không biết đang nghĩ gì.

Long Tử Lê thấy sắc mặt hai người đều trầm xuống thì không khỏi buồn cười gõ kịch bản: “Đề tài này khó đấy, bây giờ quay lại chủ đề chính đi.”

Nói chuyện một lát, đạo diễn Ninh bảo mọi người nghỉ ngơi giữa buổi. Chị An cùng Mạnh Kiều Vũ cũng ở đây xem bọn họ quay phim, đến khi Đinh Thái Vi xong việc, hai người đều đến chào hỏi. Bọn họ cùng đến một lúc, Đinh Thái Vi không khỏi kinh ngạc, cười trêu ghẹo: “Hai người hẹn hò à?”

Chỉ một câu đã khiến chị An tròn tròn mắt. Mạnh Kiều Vũ cười, nhìn cô chân thành nói: “Chuyện của ông ngoại cô tôi đã nghe chị An nói rồi, mấy hôm trước tôi phải quay ở nước ngoài, thật sự không có thời gian đến tham dự tang lễ, thật là có lỗi. Cô cũng đừng quá đau lòng, tất cả sẽ qua thôi.”

Đình Thái Vi gật đầu, mỉm cười nói cảm ơn.

Chị An sợ cô buồn nên vội vàng chuyển chủ đề: “Vừa rồi chị mới thấy Tô Duy ở ngoài kia, có phải cậu ta tới tìm em không?”

Đình Thái Vi khẽ giật mình, lắc đầu: “Em không biết, anh ấy không nói với em”

Chị An à một tiếng, không nói thêm nữa.

Mấy phút sau, đạo diễn Ninh đứng bên kia gọi mọi người. Đình Thái Vi tiến lên trước, thấy Tô Duy đang đứng cách đó không xa nhìn cô cười dịu dàng, cô ngẩn người, vội vàng cười lại một cái, trong lòng cũng thấy nghi hoặc, không biết anh tới từ lúc nào.

Đến khi toàn ekip quay xong đã là tám giờ tối, Tô Duy nói muốn mời mọi người trong trường quay ăn cơm, vì vậy tất cả mọi người đều ở lại, cùng lái xe tới nhà hàng. Tô Niệm ngồi xe Tô Duy đi trước, những người khác theo sau. Chị An vừa lái xe vừa không cam lòng nói: “Thái Vi, em nói xem rốt cuộc giữa Tô Duy và Tô Niệm đã xảy ra chuyện gì? Anh em không giống anh em, người yêu cũng không giống người yêu. Rốt cuộc thì Tô Duy có xem em ra gì không vậy?”

Đình Thái Vi nghe xong cười nhạt một tiếng: “Vấn đề này chờ em hỏi rõ rồi trả lời chị sau.”

Thấy cô như vậy, chị An cũng không nói nữa, trừng mắt nhìn cô qua kính chiếu hậu. Đình Thái Vi cười như đang trấn an, xoay người nhìn ra ngoài cửa sổ, trầm mặc.

Nhớ rõ lần đầu tiên gặp Tô Duy cũng là trong tổ quay phim của đạo diễn Ninh, anh cũng mời khách. Khi đó Tô Niệm là diễn viên chính, cô là diễn viên phụ, mà hôm nay đổi ngược lại cô là nữ chính, Tô Niệm là nữ phụ. Đương nhiên việc này cũng không có nghĩa là cô có thể thay thế vị trí của Tô Niệm, cô chỉ cảm thấy thế sự vô thường, sau đó nhớ lại khi mới gặp gỡ Tô Duy, Tô Duy chiều chuộng Tô Niệm, còn có tấm thẻ hiện ra trong tay cô ngày hôm đó.

Khi đó cô cảm thấy Tô Duy rất buồn cười, nhưng cuối cùng lại vẫn bị sự dịu dàng của anh mê hoặc.

Cô không biết giữa Tô Duy và Tô Niệm đã xảy ra chuyện gì, cũng chưa từng hỏi. Lời Long Tử Lê nói chiều này vẫn quanh quẩn trong đầu cô. Có lẽ giống như Long Tử Lê nói, tình yêu không có sự chúc phúc của người nhà sẽ không hoan mĩ, cho nên Tô Duy mới kháng cự lại sự cuồng si của Tô Niệm. Bọn họ đã từng đính hôn, ít nhất cũng nói rõ Tô Duy đã nguyện ý lấy Tô Niệm, nếu như không có tình cảm làm tiền đề thì Tô Duy sẽ không khiến cho mình ủy khuất như vậy, cũng sẽ không khiến cho Tô Niệm chịu uất ức.

Nhưng về sau rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà Tô Duy lại đột nhiên thay đổi như vậy? Chỉ là bởi vì di ngôn của ông nội Tô Duy trước khi qua đời thôi sao?

Đình Thái Vi nhìn cảnh vật bên ngoài xe, trong lòng đột nhiên thấy thanh thản.

Bạn đang đọc truyện *Này Tình Yêu Có Bán Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24

Tâm lý cô khá thoải mái, là vì đã biết được bước tiếp theo nên làm thế nào.

Sau khi đến nhà hàng, uống chút rượu không khí liền nóng lên. Tuy rằng ban ngày diễn cho kịp lịch đã mệt chết đi được nhưng mọi người rất hào hứng, uống qua mấy tuần rượu đã bắt đầu ấm ỉ cả lên. Đạo diễn Ninh cùng Tô Duy cũng bị mời rượu. Tô Duy vẫn luôn cười ôn hòa, người tới mời rượu cũng bị anh ung dung từ chối.

Long Tử Lê cười tùm tùm nhìn, khẽ thở dài: “Tô Duy đúng là mạnh vì gạo bạo vì tiền.”

Câu này tuyệt đối không phải là xu nịnh, Đình Thái Vi ngẩng đầu lên, nhìn Long Tử Lê, cười: “Lát nữa chắc chắn sẽ có người mời rượu anh, anh phải chuẩn bị tâm lý thật tốt đấy.” Ý là nhắc nhở anh ta đừng vui sướng khi người khác gặp họa. Long Tử Lê nghe vậy càng cười lớn hơn, trêu ghẹo: “Em đang lo lắng cho tôi đấy à?”

Đình Thái Vi ngẩn người, nhìn anh ta một lát, cuối cùng cúi đầu không để ý đến anh ta nữa.

Đình Thái Vi đi vào toilet, lúc đi ra thì thấy Tô Duy đứng trên hành lang, cô cười bước đến: “Có uống nhiều lắm không?”

Tô Duy nhìn cô thật lâu rồi tựa đầu vào hõm vai cô: “Không có”

Đình Thái Vi nhẹ nhàng ôm lại anh, im lặng một lúc rồi cười nói: “Trở vào đi, bị người khác nhìn thấy thì phiền lắm.” Tô Duy thấy cô phản ứng quá nhanh thì kín đáo che dấu vẻ sắc bén trong đáy mắt khẽ thở dài nói “Thái Vi, xem ra giữa chúng ta còn nhiều chỗ chưa thể thống nhất rồi...” Dừng một chút rồi anh nói “Nhưng mà không sao, sau này chúng ta còn nhiều thời gian.” Đình Thái Vi không rõ lý do, lùi lại hai bước, nhìn anh thật kỹ “Làm sao vậy?” Tô Duy hơi cúi đầu, lẳng lặng nhìn cô, ánh mắt hỗn độn khiến Đình Thái Vi không thể hiểu cảm xúc trong đáy. Đình Thái Vi im lặng một lát rồi thử giải thích: “Em không có ý đồ, chỉ là không hy vọng chuyện của hai chúng ta sẽ trở thành đề tài để người khác bối móc... Em tin anh cũng nghĩ như vậy...”

Sau khi com no rượu say, mọi người ra khỏi nhà hàng, người đứng ở cửa, người chờ xe, người rời đi ngay. Tô Niệm đứng cạnh Tô Duy, cười nhìn Long Tử Lê: “Anh Tử Lê này, anh đưa chị Thái Vi về được không? Chị ấy không lái xe đến.”

Long Tử Lê ồ một tiếng, nghiêng đầu nhìn Đình Thái Vi, mắt lóe lên nụ cười thâm sâu.

Đình Thái Vi hạ tầm mắt, trong lòng vô cùng tức giận, bình thường cô đều xem Tô Niệm là một đứa trẻ cho nên cũng không để ý hành vi thất lễ của Tô Niệm, nhưng lúc này rõ ràng Tô Niệm muốn đẩy cô cho Long Tử Lê, quả thật là có hơi quá đáng. Cô vốn muốn nhờ chị An đưa cô về nhưng Mạnh Kiều Vũ cũng ở đây, cô cũng ngại không muốn làm bong đèn, vì thế cô nhìn về phía Long Tử Lê, khẽ cười nói: “Vậy thì phiền anh rồi.”

Long Tử Lê nhớ tới chuyện lần trước đưa cô về nhà nên hiểu ý cười: “Vinh hạnh của tôi.”

Sau khi mọi người nói lời tạm biệt, lên xe, từ đầu đến cuối Đình Thái Vi đều không nhìn tới sắc mặt của Tô Duy. Dọc đường đi, Long Tử Lê thấy Đình Thái Vi chỉ im lặng nên kể chuyện cười cho cô nghe. Sau khi đưa cô tới cửa, anh ta cười tủm tỉm trêu ghẹo: “Được rồi, đã đưa em về nhà an toàn, để lát tôi phải gọi hỏi Tô Duy xem anh ta sẽ trả thù lao cho tôi thế nào đây”

Đình Thái Vi nghe thấy cũng buồn cười, im lặng một chút mới cười hỏi: “Có muốn vào nhà ngồi không?”

Long Tử Lê nhướn mày: “Lần này không sợ tôi lợi dụng thời cơ gây sự à?”

Hai người đều cười thành tiếng, xuống xe, Đình Thái Vi mở cửa nhà, Long Tử Lê đỗ xe ở ngã rẽ, hai người cùng nhau vào sân. Sau khi vào nhà, Long Tử Lê quan sát cách bài trí trong phòng khách sau đó trầm trồ: “Cách bài trí phóng khoáng, đồ vật cũng em cũng có phần giống với tính cách của em”

Đình Thái Vi nghe xong, cười nhẹ, xoay người sang rót trà cho anh.

Long Tử Lê tiếp tục đánh giá, đột nhiên nhìn thấy trên bàn trà để một cuốn sách thiết kế, anh cầm lên ngắm soi rồi chỉ chỉ vào quyển sách trong tay: “Xem ra em tính đời nghề rồi.”

Vốn chỉ là một câu nói đùa, ai ngờ Đình Thái Vi lại thật sự gật gật đầu: “Có ý định này.”

Trước khi trở về đây, mẹ đã hỏi cô có nghĩ đến một lúc nào đó đã trở lại cuộc sống bình thường không. Lúc đó cô đã trả lời cô sẽ suy nghĩ. Thật ra cô đã tính đến năm 30 tuổi sẽ rút lui, nhưng con đường tương lai gặp ghềnh khó xác định, cô không thể đưa ra một lời hứa chắc chắn với mẹ được cho nên mới chần chờ. Cô bước vào giới giải trí từ năm 16 tuổi, đến bây giờ 27 tuổi, mặc dù cô có tài năng thiên phú, cũng có cố gắng nhưng chung quy cô cũng không đòi hỏi kết quả và lợi ích cho nên nói đúng ra thì cô cũng không tính là thành công. Nhưng cuộc đời cô cũng không chỉ có một con đường diễn xuất, cô cũng nên suy tính cho cuộc sống sau này của mình, rời khỏi cái vòng luẩn quẩn này, sống những ngày bình thản hẳn là lựa chọn không tồi.

Về mặt của cô đã biểu lộ rõ ràng ý nghĩ của cô không sót gì, Long Tử Lê cười nhìn cô: “Cái vòng luẩn quẩn này không phải nói rút là có thể rút, em nên chuẩn bị tâm lý thì hơn.”

Đình Thái Vi ngẩn người, không rõ ý tứ trong câu nói kia, giương mắt nhìn anh, chỉ thấy khóe miệng anh nhếch lên, không nói nữa. Anh đã không muốn nói nhiều thì cô cũng không ép, hai người vừa cười vừa tán gẫu đủ mọi chuyện. Hai người họ gặp nhau cũng không ngoài chuyện thảo luận kịch bản và những bộ phim nhựa kinh điển. Ở phương diện diễn xuất, Long Tử Lê đã giúp đỡ Đình Thái Vi rất nhiều, cho nên bình thường Đình Thái Vi rất thích nói chuyện với Long Tử Lê. Sau khi nói chuyện phiếm xong, Long Tử Lê nhìn đồng hồ rồi đứng dậy chào tạm biệt. Đình Thái Vi đưa anh ra cửa, rồi lại cảm ơn anh đã đưa cô về nhà.

Long Tử Lê không nhịn được cười: “Sao còn khách sáo với tôi như vậy nữa.”

Nhìn nhau cười xong, Long Tử Lê lên xe, phất tay bảo cô vào nhà. Đình Thái Vi cười, nhìn theo xe anh lái đi mới quay vào nhà.

Một lát sau, Tô Duy gọi điện đến, nói với cô anh sắp đến. Quả nhiên không lâu sau xe của anh đã xuất hiện trong sân. Đình Thái Vi đứng tựa vào cửa, cười nhìn anh xuống xe.

“Sao lại ra đây? Ngoài này lạnh lắm, em ở trong nhà chờ là được rồi.” Tô Duy bước lên nhẹ nhàng nắm tay cô, hai người cùng nhau vào nhà. Đình Thái Vi cười cười, không nói gì.

Tô Duy nhìn cái tách trên bàn trà, thuận miệng nói: “Long Tử Lê vừa về à?”

“Vâng, vừa nói chuyện phiếm với anh ấy. Anh ấy còn muốn gọi điện hỏi anh xem anh sẽ trả thù lao cho anh ấy thế nào đây.” Nhớ tới giọng điệu lúc nãy của Long Tử Lê, Đình Thái Vi không khỏi mỉm cười. Mọi người đều nói Long Tử Lê trưởng thành trầm tính nhưng lại không biết thật ra anh ta cực kỳ hài hước.

Thấy trên mặt Đình Thái Vi có nụ cười như có như không, trông còn thoải mái hơn so với lúc ở cùng anh, ánh mắt Tô Duy trầm xuống, im lặng vài giây

rồi nhàn nhạt lên tiếng: “Quả thật anh phải cảm ơn anh ta.”

Đình Thái Vi cũng không biết Long Tử Lê đã từng nói chờ sau khi cô và Tô Duy ở bên nhau sẽ nhận lời cảm ơn của Tô Duy sau, cho nên cũng không biết giờ phút này trong lòng Tô Duy đang dậy sóng dữ dội. Sau khi nghe Tô Duy nói xong, cô không quá để ý cười lớn rồi nín thinh.

Thấy cô như thế, Tô Duy im lặng một lúc rồi ánh mắt bỗng sáng lên, rồi lại ôm cô vào lòng: “Thái Vi, Tử Lê thật sự rất để ý tới em.” Anh dấn sát vào tai cô, cúi đầu nói. Hơi thở nóng rực phả vào tai Đình Thái Vi, cô nhất thời mù mờ, một lát sau mới hiểu ra anh đang ghen tuông, không khỏi cười thành tiếng: “Anh ấy nghĩ thế nào em không biết, nhưng em biết rõ lòng mình.” Nói xong cô giương mắt nhìn anh, ánh mắt tràn ngập vô hạn ý cười.

Tô Duy quan sát cô cẩn thận, nhẹ nhàng cầm tay cô: “Xin lỗi, anh chỉ là...” Anh dừng lại một chút rồi cũng không nói gì nữa.

Đình Thái Vi im lặng nhìn anh, cũng không nói gì.

Tô Duy hôn lên trán cô, đổi đề tài: “Em không hỏi mấy ngày nay anh bận gì à?”

Đình Thái Vi cười, nghe theo anh hỏi: “Vậy bận cái gì?”

Tô Duy nghĩ nghĩ: “Anh phải về gấp là vì bố mẹ thúc giục anh kết hôn với Tô Niệm.”

Tối hôm đó, sau khi Tô Duy nhận điện thoại, Đình Thái Vi hỏi anh có phải công ty có việc không, anh không trực tiếp trả lời mà im lặng không nói. Đình Thái Vi thấy sắc mặt anh đã mơ hồ đoán được sự tình chắc hẳn có liên quan đến Tô Niệm. Lúc đó cô nghĩ Tô Duy không muốn nói nên cô cũng không hỏi. Từ khi anh ngàn dặm xa xôi chạy tới nhà cô, cô đã nguyện ý tin tưởng tâm chân tình của anh, cũng tin tưởng anh sẽ xử lý tốt tất cả.

Đương nhiên, nguyện ý tin tưởng là một chuyện, nhưng trong lòng cũng còn rất nhiều khúc mắc. Nhưng hiện tại, Tô Duy nói bố mẹ anh giục anh về, muốn anh kết hôn với Tô Niệm. Đình Thái Vi nghe xong, nhất thời cũng không chấp nhận nổi, lòng rối bời rối cảm thấy trở nên áy náy.

Có thể nào cũng không nghĩ tới, cô ở bên cạnh lại chẳng quan tâm, còn khúc mắc nghi ngờ, còn anh ở bên kia lại ở trong tình trạng thế nào? Bố mẹ mệnh lệnh, Tô Niệm dây dưa, anh đều phải ứng phó cùng lúc, mà cô chẳng những không thông cảm lại còn muốn xa lánh anh.

Qua chuyện đó có thể thấy cô là người khá hơi hột lạnh lùng. Tô Duy có chuyện giấu cô, cô cũng lạnh nhạt với anh, hai người họ coi như huề nhau.

Ngày đó sau khi gặp bố mẹ anh, ngày hôm sau cô đã vội về nhà, trên đường cũng không nhớ đến chuyện bố mẹ anh nữa. Cô chỉ lo chuyện nhà của mình, không hề nghĩ tới những chuyện khó xử của Tô Duy... Nay anh ở bên cạnh cô chứng tỏ anh đã thuyết phục được hoặc đang thuyết phục người nhà anh, vậy bây giờ cô phải làm gì đó, mà cô có thể làm gì đây?

“Thật là có lỗi...” Trăm ngàn cảm xúc cũng chỉ có thể hóa thành câu nói này thôi. Đình Thái Vi lẳng lặng ôm lấy Tô Duy, nắm chặt lấy những ngón tay của anh.

Tô Duy không biết vì sao cô lại nói xin lỗi, nhưng cảm xúc mềm mại của cô đã truyền sang anh. Anh khẽ hôn lên tóc cô, tiếp tục nói: “Anh nghĩ em hẳn là đã biết anh và Tô Niệm đã từng đính hôn. Khi đó ông nội ở trong nước, bố mẹ anh đã gạt ông, cũng... gạt cả anh tổ chức lễ đính hôn cho anh và Tô Niệm. Sau khi nghe xong, ông nội nổi trận lôi đình lập tức gọi bố mẹ anh về, rồi lại ra lệnh hủy bỏ hôn ước. Anh đang ở Singapore xử lý chuyện công ty, sau khi nghe được tin cũng vội vàng trở về. Trước kia anh không biết vì sao bố mẹ có ý muốn tác hợp cho anh cùng Tô Niệm, sau khi biết ngọn nguồn, mặc dù trong lòng anh cũng rất xót xa cho Tô Niệm nhưng chung quy cuộc đời cũng là của mình, anh không thể vì sự kì vọng của bọn họ mà hy sinh cuộc sống của mình được, cho nên anh không thể đáp lại sự nhiệt tình của họ được.”

Bạn đang đọc truyện *Này Tình Yêu Có Bán Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25

Chuyện của Tô gia, người ngoài chỉ đồn đại về quan hệ của Tô Duy và Tô Niệm, xa hơn nữa cũng chỉ có chuyện của bố mẹ Tô Duy cùng ông nội của anh, có vẻ rất thần bí, cũng không có quá tin tức bị truyền ra ngoài. Vừa mới nghe những lời này của Tô Duy thì hình như bố mẹ của Tô Niệm đã từng làm chuyện gì đó có lỗi với Tô gia, ông nội của anh luôn phân đối Tô Niệm gả vào nhà họ Tô nhưng hình như bố mẹ Tô Duy lại cảm thấy áy náy với Tô Niệm.

Ấn tượng trong đó Đình Thái Vi cũng không hiểu hết, cô cúi đầu, im lặng một lát rồi ngẩng đầu lên nhìn Tô Duy. Tô Duy cúi đầu xuống đã thấy được ánh mắt nghi hoặc của cô, anh nở nụ cười, hôn lên trán cô: “Nhất định em đã từng nghe qua bác cả bị tai nạn xe cộ năm đó.”

Chuyện năm đó con trai trưởng của Tô Gia bị nạn khiến cho người ngoài xôn xao cả lên, chỉ là những chuyện sau đó đã bị Tô gia chặn hết cho nên kết quả cuối cùng người ngoài không hề hay biết.

Đình Thái Vi gạt gạt đầu, nhanh chóng hiểu ra: “Tai nạn đó có liên quan đến bố mẹ ruột của Tô Niệm sao?”

“Ừ” Tô Duy ôm cô, chậm rãi nhớ lại: “Lúc bác cả bị tông vào đuôi xe thiếu chút nữa đã đụng vào xe của bố mẹ Tô Niệm, cũng may bác cả nhanh tay đảo tay lái, nhưng bởi vì bị thương lại cứu chữa chậm trễ... Năm đó ông nội anh thương bác cả nhất, sau khi bác cả qua đời ông rất đau lòng, cũng vì vậy là giận chó đánh mèo trút lên bố mẹ Tô Niệm. Thật ra chuyện tai nạn xe cô có quan hệ rất phức tạp đến nhiều người, bố mẹ em ấy lại không may mắn bị liên lụy vào cho nên dần dần mọi người trong nhà cũng chấp nhận lời xin lỗi của bố mẹ em ấy, chỉ có ông nội anh là vẫn không thể quên được.” Ngừng một lát anh lại khẽ thở dài: “Về sau bố mẹ em ấy làm việc cho bác gái, một năm sau cũng bị tai nạn xe cô, bố mẹ em ấy vì cứu bác gái mà bỏ mình...” Anh dừng lại, giọng nói không thể che giấu được vẻ tiếc hận.

Khó trách thái độ đối xử với Tô Niệm của ông nội anh và bố mẹ anh lại khác nhau một trời một vực như vậy. Đình Thái Vi trầm mặc một lúc rồi ngừng mặt lên: “Thật ra Tô Niệm cũng là người vô tội.”

Tô Duy ừ một tiếng, nâng cằm cô lên cười nói: “Cũng không thể bởi vì vô tội mà giao em ấy cho anh được.”

Đình Thái Vi cũng ừm một tiếng, ngón tay chạy trên mặt anh: “Tình cảm thanh mai trúc mã, không phải nói bỏ là có thể bỏ.” Thấy Tô Duy chỉ cười nhìn cô, tay cô dừng lại nơi khoe miệng anh, thật lâu sai mới khẽ thở dài: “Nhất định là anh rất yêu mến Tô Niệm.”

Tô Duy nhẹ nhàng cầm lấy ngón tay cô, bỏ vào miệng ngậm chặt, dờ khóc dờ cười nói: “Em thấy anh rất yêu mến em ấy chỗ nào hả?”

Đình Thái Vi cười mà không nói, rút ngón tay ra, che mắt anh lại.

Tô Duy bế cô lên đùi, đợi một lát vẫn thấy cô che mắt mình, anh không khỏi cười thành tiếng, giọng nói dịu dàng mang theo một chút dụ dỗ: “Thái Vi, anh thích em thật lòng mà.”

Đình Thái Vi không đáp lời, chậm rãi dời ngón tay đi, đối diện với ánh mắt của anh. Ánh mắt cô chỉ có một vẻ thản nhiên, dường như mắt điếc tai ngơ với lời tỏ tình của anh. Tô Duy không khỏi thấy ừ rừ, ôm lấy eo cô, kéo sát cô ngồi lên đùi mình hơn, đôi mắt cười nhìn cô, thì thầm bên tai cô: “Có phải muốn anh dùng hành động chứng minh không?”

Giọng điệu mập mờ cùng tư thế dây dưa, Đình Thái Vi mà còn không hiểu ý của anh thì cũng chẳng còn gì để nói nữa. Và lại từ khi bọn họ gặp lại nhau tới nay thật sự chưa từng có hành động thân mật nào, dù cho Tô Duy có chạy tới nhà cô cũng là vì chuyện ông ngoại cô bị bệnh nặng, hai người đều cực kì mệt mỏi, căn bản không hề nghĩ tới chuyện này. Nhưng không khí lúc này, lại còn tư thế này khiến cho Đình Thái Vi muốn chạy trốn. Cô giương mắt lên nhìn Tô Duy thì thấy ánh mắt anh đang tràn ngập tình ý dịu dàng, cô ngẩn người, vòng tay nhẹ nhàng ôm cổ anh, không nói gì.

Tô Duy thấy cô mềm mại như vậy cũng cười cười, chống trán mình lên trán cô, nhẹ nhàng hôn lên mí mắt cô. Nụ hôn của anh chạy thẳng một đường xuống dưới, từ chân mày của cô đến chóp mũi, rồi đến cánh môi... Bàn tay đang ôm eo cô đột nhiên buông ra, cởi quần áo của cô xuống, chạy dọc theo thân thể cô.

Hơi thở của Đình Thái Vi dần trở nên không đều, phát giác ra chỗ đó của anh đang cọ sát vào mình, vẻ mặt cô hơi hốt hoảng, khẽ gọi anh: “Tô Duy” Tô Duy khẽ cười một tiếng, bế cô lên cao, hôn vào xương quai xanh của cô rồi chậm rãi vùi vào ngực cô. Đình Thái Vi thở hổn hển, chỉ có thể bám chặt vào anh.

Hôm sau tỉnh lại, Tô Duy nằm bên cạnh cô, đang mỉm cười nhìn cô. Đình Thái Vi cũng nở nụ cười, giọng nói vừa phát ra mới phát hiện giọng mình hơi khàn khàn: “Chào buổi sáng.”

“Chào buổi sáng” Tô Duy cúi người hôn lên trán cô một cái: “Để anh đưa em tới studio, em ngủ tiếp đi, anh đi mua đồ ăn sáng cho em.”

Đình Thái Vi khẽ ừm một tiếng rồi nhắm mắt lại ngủ tiếp. Lúc ăn sáng, Đình Thái Vi hôn lên gò má Tô Duy, thoải mái nói: “Vừa rồi chị An gọi điện thoại cho em nói sẽ tới đón em”

Ý là không cần Tô Duy đưa cô tới trường quay, vẻ mặt Tô Duy vẫn bình thường, cười liếc nhìn cô một cái: “Được rồi”

Đình Thái Vi cẩn thận nhìn anh, nghĩ ngợi rồi cuối cùng không nói gì. Mặc dù đã xác định ở bên nhau nhưng dù sao đây cũng là chuyện giữa hai người họ, không cần phải để người khác biết. Có lẽ Tô Duy thật lòng sẽ không để ý đến chuyện tình cảm của bọn họ bị lộ ra ngoài, nhưng nếu vậy nhất định sẽ bị rất nhiều người để ý, Đình Thái Vi không muốn trở thành đề tài để mọi người bàn tán, lại càng không muốn bị những tay săn ảnh bám theo từng bước.

Nhìn vẻ mặt của Tô Duy, trong lòng hẳn là đã hiểu ý nghĩ của Đình Thái Vi cho nên cũng không quá để ý. Thấy cô cứ nhìn anh mãi, Tô Duy ngẩng đầu lên khẽ cười nói: “Sáng nay anh phải qua công ty một chuyến, tối nay anh đến trường quay đón em rồi về chỗ anh.”

Đình Thái Vi không khỏi cười thật tươi, dời tầm mắt đi nói: “Vâng”

Chị An đỗ xe dưới sân, thấy Tô Duy cũng không quá ngạc nhiên. Sau khi đưa mắt nhìn Tô Duy lái xe đi, chị An mở cửa xe cùng lên xe với Đình Thái Vi.

“Hôm qua Long Tử Lê đưa em về nhà nhất định là Tô Duy sẽ ghen lồng lên.” Chị An cầm tay lái, cười tủm tỉm nhìn về phía Đình Thái Vi. Đình Thái Vi bị nét mặt cô chọc cười, mấp máy khoe miệng mỉm cười. Chị An trông thấy mà ghê răng, hứ một tiếng nói: “Chị biết ngay là em không cưỡng lại được vẻ hấp dẫn của Tô Duy mà, chị đoán được em và cậu ta sẽ lại dính với nhau từ sớm rồi.”

Lời nói trẻ con như vậy, Đình Thái Vi nghe thấy cũng phải cười lên, một lát sau mới nhướn mày: “Chị An quả nhiên là liệu sự như thần.”

Chị An cũng không chịu nổi nữa, hơi nghiêm mặt lại, rồi chăm chú nhìn Đinh Thái Vi: “Em thật sự quyết định ở bên cạnh Tô Duy à?”

Thấy chị An trở nên nghiêm túc, Đinh Thái Vi cùn từ từ thu lại nụ cười, nhẹ nhàng gật đầu: “Bây giờ bất kể có thể nào anh ấy cũng sẽ không chịu từ bỏ em, mà em vốn cũng yêu mến anh ấy cho nên không có lý do gì để cự tuyệt.”

Chị An nghe xong lại bùi ngùi than thở: “Xem ra em đã quyết định rồi, cũng không cần chị phải nói thêm gì nữa. Nhưng Thái Vi này, người tên Tô Duy này cũng không hề đơn giản, hơn nữa thân thế của cậu ta... Em có chắc là có thể ứng phó được không? Huống hồ còn có thêm một Tô Niệm...”

Đinh Thái Vi thấy cảm động, nhìn chị An mỉm cười, hạ giọng nói: “Đừng lo lắng, em đã chuẩn bị tâm lý rồi, chỉ cần tình cảm của Tô Duy thay đổi em sẽ chia tay với anh ấy ngay.” Ý là chỉ cần Tô Duy không thay đổi cô cũng sẽ không thay đổi.

Chị An cười nhướn mày: “Không nhìn ra em đối với Tô Duy lại sâu nặng như vậy nha, yên tâm đi, chị sẽ không nói với Tô Duy đâu.”

Hai người đều cười thành tiếng. Sau khi đến trường quay, thấy Long Từ Lê và Tô Niệm đang quay, chị An nhận ra, nghiêng đầu nói nhỏ với Đinh Thái Vi: “Xảy ra chuyện gì vậy, hình như Tô Niệm không được tập trung.”

Đinh Thái Vi cũng nhận ra, lắc đầu hạ thấp giọng: “Không biết nữa, chắc là có tâm sự gì đó.”

Chị An buồn cười gheo cô: “Chẳng lẽ cô nàng đã biết chuyện em và Tô Duy đã làm hòa với nhau.”

Đinh Thái Vi nghĩ nghĩ, chau mày: “Không có khả năng đó, chuyện em và Tô Duy cũng mới hôm qua...”

Chị An thấy cô khá chăm chú thì không khỏi cười rộ lên, vỗ nhẹ vai cô: “Cho dù cô ta có biết thì thế nào? Chẳng lẽ em còn phải kiêng dè cô ta, phải gạt cô ta mãi à?”

Thật ra trong lòng Đinh Thái Vi thật sự cũng đang nghĩ xem có nên tạm thời gạt Tô Niệm chuyện này không, nhưng cuối cùng cứ để Tô Duy quyết định thì hơn. Chuyện đối xử với Tô Niệm thế nào, tuyệt đối Đinh Thái Vi sẽ cố gắng không can thiệp vào. Thấy Đinh Thái Vi im lặng, chị An liếc nhìn cô, chỉ tay về phía Long Từ Lê: “Hình như cậu ta cũng không được yên lòng.”

Đinh Thái Vi nhìn kĩ mới nhận ra, gật gật đầu.

Chị An lại liếc nhìn cô: “Hình như Long Từ Lê rất thích em.”

Đinh Thái Vi nhất thời không nói gì, nhìn chị An: “Không biết có phải đoàn phim xảy ra chuyện gì không.”

Chị An thấy cô chuyển đề tài, không nhịn được cười thành tiếng: “Cứ xem đi, để xem đạo diễn Ninh nói thế nào.”

Quả nhiên một lúc sau, đạo diễn Ninh nổi giận đùng đùng hô ngừng, gọi Long Từ Lê cùng Tô Niệm lại, nghiêm khắc hỏi rốt cuộc hai người họ đã xảy ra chuyện gì. Lúc quay phim đạo diễn Ninh luôn nghiêm khắc, lúc này thấy ông ấy tức giận nên tất cả mọi người đều không dám lên tiếng. Long Từ Lê liếc nhìn về phía Đinh Thái Vi rồi lại nhìn đạo diễn Ninh, trầm mặc không nói gì. Tô Niệm cúi đầu: “Thật sự xin lỗi, tôi cảm thấy không thoải mái.”

Đạo diễn Ninh nhìn cô ta, thấy sắc mặt cô ta trắng bệch, chắc là đang có chuyện gì, sau khi khẽ thở dài, ông ấy khoác tay ý bảo mọi người nghỉ giải lao.

Khóe miệng Long Từ Lê hơi nhếch lên, nói khẽ với Tô Niệm câu gì đó rồi hai người cùng đi về phía Đinh Thái Vi cùng chị An.

Ánh mắt chị An rơi trên mặt Tô Niệm: “Hình như sắc mặt em không tốt lắm.”

Tô Niệm cười cười: “Có thể là đêm qua về muộn quá nên bị cảm lạnh.”

Đinh Thái Vi nhìn Tô Niệm, vừa định nói gì đó thì đột nhiên nghe thấy bên ngoài có tiếng ồn, chỉ chốc lát sau đã có rất nhiều phóng viên. Cô không biết có chuyện gì xảy ra, chỉ thấy những phóng viên kia đang đi thẳng về phía bọn họ. May mà lúc này đạo diễn Ninh đã lấy lại tinh thần, bảo nhân viên tiến lên ngăn bọn họ lại.

Trước khi sự tình chưa rõ ràng, các diễn viên đều lui vào trong phòng nghỉ. Đinh Thái Vi lẳng lặng ngồi một góc, Long Từ Lê ngồi đối diện cô: “không biết lần này là scandal của ai đây.”

Tô Niệm lắc đầu một cái: “Chắc chắn không phải tôi.”

Khóe miệng Long Từ Lê nhếch lên không nói gì nữa.

Chị An nghe điện thoại, một lát sau chị cúp điện thoại, đến trước mặt Đinh Thái Vi và Long Từ Lê, sắc mặt nghiêm trọng: “Đêm qua, Từ Lê, có phải cậu đưa Thái Vi vào nhà không?”

Đinh Thái Vi nhất thời ngẩn người, nhanh chóng hiểu ra, cô há hốc miệng, nhìn sang Long Từ Lê, nói không ra lời. Về mặt Long Từ Lê cũng nghiêm trọng, còn có vẻ kinh ngạc: “Chị nghe ngóng được gì rồi.”

Chị An thở dài: “Những phóng viên kia tới đây vì hai người đấy.”

Chương 26

Âm thanh của chị An không lớn nhưng cũng đủ khiến mọi người nghe thấy. Ánh mắt của mọi người đều hướng về Đình Thái Vi cùng Long Tử Lê, nhất thời đều cảm thấy có chút khó tin.

Long Tử Lê cười nhạt, chuyển hướng sang Đình Thái Vi, chặt đứt ánh mắt tò mò nghiên cứu của mọi người: “Thật sự xin lỗi đã liên lụy đến em.”

Đình Thái Vi cũng cười, không quá để ý lắc đầu: “Không sao đâu, thật ra anh cũng là người bị hại mà.”

Long Tử Lê nhìn cô thật kĩ, đột nhiên hạ thấp giọng: “Chẳng lẽ em không sợ Tô Duy hiểu lầm à?”

Đình Thái Vi kinh ngạc giương mắt nhìn, sau đó cười thành tiếng. Tối hôm qua Tô Duy ở nhà cô cả đêm, hẳn là sẽ không hiểu lầm gì, mà chuyện này chị cô chị An biết, cũng khó trách Long Tử Lê lại hỏi như vậy. Thấy Đình Thái Vi cười thành tiếng, Long Tử Lê nhú mày, vừa định nói gì đó thì lại bị chị An ngắt lời: “Bây giờ vấn đề không phải là Tô Duy có hiểu lầm không mà là hai người định ứng phó với chuyện này thế nào đây.”

Giọng nói của bọn họ bị ép xuống cực thấp, nhân viên ở đây đều hoài nghi nhìn bọn họ nhưng cũng không dám bước lên nghe lén.

Thật ra lẫn lộn trong cái giới này nhiều năm, phải ứng phó với scandal thế nào bọn họ đều đã có tính toán trong lòng, huống chi chị An là người đại diện của Đình Thái Vi, xử lý chuyện này hẳn là không thể nói chơi, vừa rồi chị hỏi phải ứng phó thế nào cũng chỉ là để giải vây cho Đình Thái Vi thôi. Đình Thái Vi hiểu rõ trong lòng, cảm kích liếc nhìn chị An một cái. Chị An xua tay, ánh mắt rơi vào trên mặt Long Tử Lê, ý là muốn anh ta quyết định.

Long Tử Lê đón lấy ánh mắt của chị An, cười: “Chuyện này nên hỏi ý của Thái Vi thì hơn, dù có xử lí thế nào tôi cũng không có ý kiến.”

Lại đá vấn đề này cho Đình Thái Vi, trên mặt Long Tử Lê còn cố tình mang theo một nụ cười ôn hòa. Chị An nhú mày, định mở miệng nhưng cuối cùng cũng nuốt lời muốn nói vào. Đình Thái Vi cúi đầu nghĩ ngợi, “Có cần dứt khoát phủ nhận không nhỉ.”

Mắt Long Tử Lê sáng rõ nhìn cô, không nhịn được cười: “Chỉ sợ càng tỏ càng đen thôi, càng phủ nhận thì phóng viên lại càng cảm thấy có vấn đề.”

Lần này liền Đình Thái Vi cũng khẽ nhú mày, im lặng một hồi, cô thật sự không nghĩ ra cách nào hết nên ngẩng đầu lên nhìn chị An. Chị An cũng đang nhìn cô, nhất thời hai người nhìn nhau không nói gì.

Đột nhiên Tô Niệm lên tiếng: “Xin lỗi, đêm qua tôi đã đề nghị anh Tử Lê đưa chị Thái Vi về.”

Cô ta cúi đầu, sợi tóc rũ xuống trán che khuất mặt cô ta, không thấy rõ vẻ mặt của cô ta. Đình Thái Vi kinh ngạc nhìn Tô Niệm, đêm qua Tô Niệm đề nghị Long Tử Lê đưa cô về, quả thật cô có hơi tức giận nhưng chuyện bị phóng viên chụp được căn bản không liên quan đến Tô Niệm... Im lặng một chút, Đình Thái Vi dịu dàng nói: “Chuyện này không thể trách em được, lúc đó Tử Lê đưa chị về chị cũng đồng ý mà.”

Long Tử Lê nhìn nhìn Đình Thái Vi, chuyển hướng sang Tô Niệm, cúi đầu cười: “Quả thật không thể trách em được, cũng không phải em sai phóng viên chụp ảnh mà.”

Tô Niệm nghe xong, cười cười, không nói nữa.

Chị An cảm điện thoại, nhìn nhìn ra bên ngoài: “Không biết tình hình ngoài kia thế nào rồi.” Phóng viên ngoài kia không phỏng vấn được Long Tử Lê cùng Đình Thái Vi, hẳn là sẽ không dễ dàng bỏ đi, nhưng đây là trường quay, đạo diễn Ninh có tiếng nóng tính, hẳn là bọn họ không dám làm loạn trước mặt đạo diễn Ninh đâu. Nghĩ nghĩ, chị An khẽ than: “Vậy thì cứ dùng cách trước kia để xử lí, hai người không nói gì cả, không thừa nhận cũng chẳng phủ nhận, cứ để cho bọn họ viết, đến khi bọn họ thấy chán không viết nữa thì lời đồn cũng sẽ dần dần lắng xuống.”

Khóe miệng Long Tử Lê nhếch lên, mỉm cười nhìn về phía Đình Thái Vi, dùng ánh mắt hỏi ý kiến cô.

Đình Thái Vi cũng nhìn anh ta, cười: “Tôi thì thế nào cũng được, tùy anh quyết định thôi.”

Long Tử Lê trầm ngâm, gõ nhẹ vào kịch bản, cuối cùng cười nói: “Không thì cứ làm theo ý của chị An đi. Chỉ cần chúng ta không đáp trả lại thì sự tình sẽ không thể không khống chế được.” Thấy Đình Thái Vi gật đầu, Long Tử Lê nhún mày, lát sau lại ghé sát vào tai cô, cười nói nhỏ: “Em không gọi điện cho Tô Duy à?”

Đình Thái Vi sùng sốt, nghiêng đầu nhìn anh ta, thấy vẻ trêu ghẹo trong ánh mắt anh ta, cô không khỏi cười rộ lên: “Cũng đúng.”

Cô thật sự cảm động nhân số của Tô Duy. Tuy rằng cô không muốn chuyện của mình và Tô Duy bị mọi người biết hết nhưng cô cũng không có ý giấu

điểm gì, Long Tử Lê là bạn của cô, lại là người cùng nghề nên cô cũng không cần phải che che giấu giấu gì. Mà Long Tử Lê thấy cô thật sự gọi cho Tô Duy nên nhất thời im lặng.

Ở đầu dây bên kia hình như Tô Duy có vẻ kinh ngạc, nhanh chóng cười hỏi: “Thái Vi à?”

Đình Thái Vi liếc nhìn Tô Niệm bên cạnh, do dự một lát, cuối cùng đứng dậy vừa đi vừa nghe: “Là em đây.”

Tô Duy cúi đầu cười: “Nhớ anh à?” Đình Thái Vi xấu hổ, hăm hờ ừm một tiếng, không biết nên nói gì tiếp theo. Tô Duy cười sung sướng, dịu dàng giải thích, “Chuyện bên này vẫn chưa xong, chắc phải đến chiều mới chấm dứt.”

Đình Thái Vi đáp lời, tưởng tượng ra dáng vẻ bận rộn của Tô Duy thì không khỏi cười lên. Im lặng vài giây, cô vẫn lên tiếng hỏi: “Tô Duy à, anh có xem báo ngày hôm nay chưa?”

“Báo à?” Tô Duy à một tiếng, cười nói: “Ảnh của em và Long Tử Lê à? Chụp không tệ, nhưng lần này không phải anh sắp xếp.” Lời nói của anh càng khiến cô vui vẻ hơn, Đình Thái Vi nhất thời nghe đến ngẩn người. Tô Duy thấy cô im lặng nên dừng lại một chút rồi cười nói tiếp: “Thì ra em gọi điện thoại cho anh không phải vì nhớ anh mà là sợ anh hiểu lầm à?”

Giọng điệu kia của anh ba phần là trêu tức, bảy phần ảm ức, Đình Thái Vi nghe thấy cũng cảm thấy rất buồn cười, giả vờ chân thành cãi lại: “Không phải, em nhớ anh chứ không phải sợ anh hiểu lầm.”

Tô Duy cúi đầu cười thành tiếng, cũng chân thành trả lời cô: “Anh cũng nhớ em.” Cuối cùng còn hỏi thêm một câu: “Thật sự nhớ anh à?”

Đình Thái Vi bị chọc cười, ừm một tiếng: “Vừa rồi ở đây có rất nhiều phóng viên, bây giờ vẫn còn chờ ở ngoài. Lúc đầu mọi người cũng không biết đã xảy ra chuyện gì cho nên tất cả diễn viên đều tránh vào trong phòng nghỉ...” Dừng lại một chút, cô bắt đầu cười nói: “Sau này mới biết phóng viên nhắm vào em và Long Tử Lê.”

ở đầu bên kia Tô Duy im lặng, trong chốc lát giọng điệu trở nên chân thành, anh dùng giọng khàn khàn nói: “Anh sẽ sang đó ngay.”

Đình Thái Vi ngẩn người, theo bản năng lắc đầu rồi lại nghĩ ở bên kia Tô Duy không thể nhìn thấy nên lên tiếng ngăn cản: “Đây là trường quay, có đạo diễn Ninh ở đây, phóng viên không dám làm bậy đâu, anh đừng lo lắng.”

Tô Duy cười cười, chỉ lặp lại một câu, nói sẽ đến ngay rồi cúp điện thoại. Trong lòng Đình Thái Vi cảm động không nói nên lời, nắm chặt di động, vừa quay người lại thì thấy nhân viên trong đoàn đứng ngay cửa, nâng tay gõ cửa: “Đạo diễn Ninh bảo bắt đầu quay.”

Đình Thái Vi cùng chị An liếc nhìn nhau, đều sùng sốt. Chị An hỏi nhỏ: “Tình hình ngoài kia thế nào rồi?”

Nhân viên nhìn Đình Thái Vi cùng Long Tử Lê, cười xòa: “Đạo diễn Ninh đã đuổi đám phóng viên đi hết rồi.” Thấy vẻ mặt của nhân viên trong đoàn phim cũng không khó đoán đạo diễn Ninh đã tức giận thế nào, lại còn không hề nể mặt mà đuổi đám phóng viên ra khỏi trường quay thế nào. Đình Thái Vi và chị An liếc nhìn nhau, đều bật cười, thầm nghĩ đạo diễn Ninh quả thật không phụ sự kì vọng của hai người, ai mà ngăn cản ông ấy quay phim là ông ấy sẽ nổi giận ngay.

Mọi người ra khỏi phòng nghỉ, Long Tử Lê cùng Đình Thái Vi đi song song nhau, khẽ cười hỏi: “Tô Duy có phải người tới đây giải vây ngay không?” Đình Thái Vi hơi nghiêng đầu, thầm nghĩ không ngờ Long Tử Lê còn có cái tính tò mò như vậy, cô im lặng không thêm nói gì. Long Tử Lê cười, liếc cô một cái rồi thay đổi giọng điệu: “Đạo diễn Ninh chỉ cam đoan công việc quay phim không bị ảnh hưởng nhưng cũng không thể cam đoan đám phóng viên kia sẽ không chụp ảnh. Paparazi luôn điên cuồng, nói không chừng đang núp sau bức tường nào đó chờ chúng ta xuất hiện đấy, cho nên vẫn nên chú ý một chút, đừng để bọn họ nghĩ chúng ta thật sự có gì đó.”

Phần lớn paparazi đều rất điên cuồng, Đình Thái Vi cũng từng trải cho nên biết Long Tử Lê không nói đùa. Nhưng giữa cô và Long Tử Lê cũng không có gì, nếu có bị chụp ảnh nữa thì hẳn là sẽ không thể chụp được cảnh ái muội gì.

Long Tử Lê thấy cô không đáp lời, vẻ mặt cũng không có gì là lo lắng, nghĩ nghĩ một lát rồi cũng hiểu cô không quan tâm nên không khỏi cười, nói nhỏ: “Thái Vi này, tôi cũng có hơi thích em đấy.”

Đình Thái Vi nghe xong, liếc anh ta một cái, cười cười, không có đáp lời.

Long Tử Lê nhịn không được thở dài: “Thái Vi này, em mà còn cười như vậy nữa, tôi sợ sẽ không nhịn được mà biến tin đồn của tôi và em thành sự thật trước mặt phóng viên đấy.”

Đình Thái Vi càng cười tươi hơn, nghiêng đầu nhìn anh ta: “Tôi nhất định sẽ không phối hợp đâu. Và lại anh không sợ đến lúc đó Tô Duy gây phiền phức gì cho anh à?”

Long Tử Lê nghĩ nghĩ: “Tôi không sợ Tô Duy, nhưng tôi cũng sẽ không ép buộc em.”

Lời này có vài phần là thật. Đình Thái Vi cười nhạt không nói tiếp. Long Tử Lê thấy cô im lặng cũng mỉm cười rồi không nói gì nữa. Sau khi ra ngoài, quả nhiên Đình Thái Vi thấy còn rất nhiều phóng viên đang đóng bên ngoài, trong lòng cô không khỏi cảm phục tinh thần làm việc chuyên nghiệp của bọn họ. Mà bên này đạo diễn Ninh thấy bọn họ đến lập tức ngồi vào vị trí chính thức khai máy.

Cảnh quay này là nam nữ chính cùng nhau bỏ trốn, đồng cam cộng khổ, sống chết bên nhau. Tuy bên ngoài còn có phóng viên đứng canh nhưng Long

Từ Lê cùng Đinh Thái Vi đều không để ý tới, vẫn diễn cảnh kháng khí ngọt ngào cùng sợ hãi bị người nhà bắt được một cách xuất sắc. Ở cảnh trước Long Từ Lê cùng Tô Niêm có vẻ không tập trung vào vai diễn, nhưng ở cảnh này anh lại diễn rất tốt nhân vật này. Đạo diễn Ninh nhìn vào màn hình, mỉm cười, thầm nghĩ đúng là ông đã không nhìn lầm Đinh Thái Vi. Ở phương diện diễn xuất, Đinh Thái Vi quả thật có tài năng thiên phú, có thể đưa một diễn viên gạo cội như Long Từ Lê nhập vai vào kịch bản, có thể chứng tỏ cô rất có thực lực.

Sau khi đạo diễn Ninh hô cắt, Long Từ Lê cười cầm lấy khăn quàng trên cổ, cúi đầu nhìn về Đinh Thái Vi: “Ảnh hậu năm nay nhất định là em rồi.”

Giọng điệu của anh ta không phải đang khen, cũng không phải trêu ghẹo mà là hoàn toàn tán thưởng. Đinh Thái Vi nghe xong thì khóe miệng cũng hơi nhếch lên, chân thành nói: “Cảm ơn”

Khoảng sân hoa đào nở đầy, lúc này đã là cuối tháng ba, những cánh hoa đào bị gió thổi qua rơi rụng lá tả, tựa như một cơn mưa hồng. Đinh Thái Vi đứng trong màn mưa cười tươi, Long Từ Lê ngắm cô một lát rồi cười gạt những cánh hoa đào trên vai cô xuống: “Đi thôi, thuận tiện nghỉ xem tôi nay sau khi kết thúc công việc phải thoát khỏi vòng vây của phóng viên thế nào đây.”

Đinh Thái Vi nở nụ cười, nâng mắt lên đã nhìn thấy chị An đứng bên cạnh, Tô Duy dứt hai tay vào túi quần, đang cười ôn hòa nhìn cô.

Tất nhiên Long Từ Lê cũng nhìn thấy Tô Duy, vừa sòng vai với Đinh Thái Vi đi tới vừa trêu: “Xem ra em không cần lo lắng nữa, nhất định Tô Duy đã sớm giải quyết hết mọi chuyện rồi.” Thấy Đinh Thái Vi cười mà không nói, Long Từ Lê hứ một tiếng, bất mãn nói: “Vì sao Tô Duy lại tin em như vậy chứ? Nếu tôi thật sự có gì với em thì sao.”

“Tôi với anh cũng đâu có gì.” Đinh Thái Vi cười ngắt lời anh ta, thấy anh ta có vẻ bất mãn, cô càng cười tươi hơn, “Nếu tôi và anh có gì thật vậy thì không thể ở bên cạnh Tô Duy.”

Long Từ Lê nheo lại mắt: “Nói cách khác, em và Tô Duy đã đến với nhau rồi à?”

Hai người đi tới trước mặt Tô Duy và chị An. Nghe thấy câu cuối cùng của Long Từ Lê, Tô Duy vươn tay ra ôm Đinh Thái Vi vào lòng, khẽ cười nói: “Đúng là cô ấy đã đến với tôi rồi.”

Long Từ Lê nhìn anh ôm Đinh Thái Vi, im lặng một lát rồi cười tủm tỉm: “Tô Duy này, có phải anh không thấy phóng viên ngoài kia như bị trúng thuốc kích thích, đang bối mớic tin tức không?”

Thật ra Tô Duy làm vậy không riêng gì Long Từ Lê mà ngay cả chị An cũng thấy có hơi ngạc nhiên. Đinh Thái Vi lẳng lặng giương mắt nhìn thẳng vào đáy mắt sâu thẳm của Tô Duy. Tô Duy cúi đầu hôn lên trán cô, bàn tay nắm thật chặt như trấn an, cũng như một lời hứa hẹn. Anh cười nhìn Long Từ Lê: “Tôi cũng chẳng thêm để ý đến chuyện này.”

Bạn đang đọc truyện *Này Tình Yêu Có Bán Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Lời Tô Duy nói anh ta cũng không thêm để ý, khóe miệng hơi nhếch lên, nói cười bình thường.

Long Từ Lê tiếp tục nhìn anh nắm tay Đinh Thái Vi, cuối cùng cười cười nói: “Có phải tôi nên cảm ơn anh đã giải vây cho tôi và Thái Vi không nhỉ?” Scandal của anh ta và Đinh Thái Vi vào tay Tô Duy hẳn là chưa đánh đã tan, quả thật anh ta phải cảm ơn Tô Duy.

Tô Duy im lặng vài giây, cười: “Nhắc mới nhớ, trước kia tôi còn thiếu anh một lời cảm ơn, hướng hồ tôi làm vậy cũng không phải vì anh, anh không cần cảm ơn tôi.”

Còn nhớ câu nói đùa lúc trước, Tô Duy đã nói sẽ cảm ơn Long Từ Lê vì đã quan tâm đến Đinh Thái Vi, Long Từ Lê liền nói chờ đến khi Đinh Thái Vi đến với anh hãy nói cảm ơn anh ta cũng không muộn. Nay rõ ràng Đinh Thái Vi đã ở bên cạnh anh, anh ta nói vậy cũng không sai.

Long Từ Lê cười cười, không nói tiếp.

Ánh mắt chị An như có như không quét về phía đám phóng viên ngoài kia, thấy mọi người đều không nói, ánh mắt cô dừng lại phía Tô Duy: “Anh và Thái Vi ra trước đi. Sự việc âm ỉ đến bây giờ đã không đơn giản chỉ là tin đồn nữa rồi, hai người phải chuẩn bị sẵn tinh thần sẽ bị paparazzi bám theo bất cứ lúc nào.”

Tô Duy cười, nhìn ra ngoài rồi lại nhìn Đinh Thái Vi, dùng ánh mắt hỏi ý kiến cô. Tất nhiên anh không ngại để người ngoài biết quan hệ của anh và Đinh Thái Vi, nhưng anh sẽ tôn trọng ý kiến của Đinh Thái Vi, nếu cô đã không muốn bị quấy rầy thì anh cũng không ép cô phải công khai để bị paparazzi bám theo. Đinh Thái Vi đón lấy ánh mắt của Tô Duy, thấy vẻ dịu dàng trong mắt anh cũng không khỏi mỉm cười, ý tứ rất rõ ràng là muốn anh quyết định tất cả, mặc kệ là tiếp tục trốn trong trường quay hay thoát thân ra ngoài cô đều không có ý kiến. Tô Duy ôm lấy cô, nghĩ nghĩ rồi nói: “Anh đến chào hỏi

đạo diễn Ninh đã, hôm nay quay đến đây thôi, chúng ta về sớm một chút đi.”

Muốn đạo diễn Ninh thả người chỉ sợ không dễ, nhưng Tô Duy là nhà đầu tư, anh đã đề nghị thì chắc đạo diễn Ninh cũng sẽ không nói gì. Đinh Thái Vi hạ tầm mắt, nhẹ nhàng gật gật đầu.

Tô Duy nhìn về phía đạo diễn Ninh, chỉ thấy đạo diễn Ninh đang cầm kịch bản, chậm rãi đi về phía bọn họ. Vừa rồi cảnh Tô Duy ôm lấy Đinh Thái Vi đã bị đạo diễn Ninh thấy hết, đến khi Tô Duy nhìn về phía ông ấy thì ông cũng đoán được ý định của Tô Duy. Tiến lên chào hỏi vài câu với Tô Duy, hai người nói với nhau vài câu, đạo diễn Ninh nhìn ra ngoài, cuối cùng không thể không bắt đầu đi gật đầu, đồng ý với đề nghị của Tô Duy.

Mọi người đều có ý nghĩ như nhau, đứng một bên không lên tiếng, bỗng nhiên Tô Niệm nhìn sang Tô Duy, nói nhỏ: “Anh Tô Duy, em thấy hơi đau đầu, có thể đi cùng hai người không?”

Vừa rồi mọi người đều chú ý đến chuyện của Tô Duy cùng Đinh Thái Vi, không chú ý tới cô ta, bây giờ mọi người đều nhìn về phía cô ta, thấy sắc mặt cô ta trắng bệch, quả thật còn nghiêm trọng hơn lúc này nên không khỏi tỏ ra quan tâm.

Tô Duy đưa tay lên áp vào trán cô ta, nhíu mày hỏi: “Bị sốt rồi, sao lại không cẩn thận vậy chứ?” Tô Niệm khẽ cúi đầu xuống, không nói gì. Tô Duy nhìn sang đạo diễn Ninh, đạo diễn Ninh vội vàng xua tay: “Mang đi đi, mang đi đi.”

Ba người về nhà Tô Duy, vì căn nhà này cũng là sản nghiệp của ông nội Tô Duy, lại ở ngoại ô cho nên có rất ít người biết nơi này, đối với ba người họ mà nói cũng xem như an toàn, ít nhất paparazzi sẽ không bám theo. Xuống xe, Đinh Thái Vi đứng trong sân, nhìn cây đỗ quỳên vây quanh cách đó không xa, còn có hoa lan hồ điệp ở khắp nơi, dần dần cô nhìn đến mê mẩn. Một cơn gió thổi qua, mùi hương hoa quế thơm lừng, Đinh Thái Vi hơi nheo mắt lại, chỉ nhìn về phía tầm mắt có thể đạt được, ánh mặt trời chiếu xuống, ánh nắng màu vàng kim chiếu lên những bóng cúc nhỏ đang khẽ đong đưa trong gió.

Cô ở đây gần một năm, cùng uống trà nói chuyện phiếm với Tô Duy, ngắm anh chăm sóc hoa cô; cũng vào mùa xuân, cô ra đi, từ bỏ Tô Duy. Lại một năm trôi qua, sau giờ Ngọ cuối mùa xuân, cô lại một lần nữa đứng đây, nhớ tới tâm trạng không yên lần đầu tiên mới tới đây, nhớ tới mọi chuyện trải qua ở đây hai năm trước, nhớ tới nụ cười cùng sự dịu dàng vô ý của anh, không hiểu sao mắt cô lại ươn ướt.

Tô Duy đứng bên cạnh cô, nhìn cô một lát sau đó ghé vào tai cô, cúi đầu cười nói: “Hoan nghênh về nhà.” Dừng một chút rồi nắm lấy bàn tay cô: “Chúng ta vào nhà thôi.”

Đinh Thái Vi gật gật đầu, xoay người sang thì thấy Tô Niệm đang nhìn mình không nháy mắt, cô do dự một lát rồi tiến lên nhẹ nhàng nắm lấy tay Tô Niệm: “Thấy thế nào rồi? Có mệt lắm không?”

Tô Niệm cười cười, gật đầu nói: “Tốt hơn nhiều rồi, cảm ơn chị Thái Vi.”

Tô Duy đi trước hai người, thấy hai người khách sáo như vậy nên quay đầu lại cười nói: “Tô Niệm uống thuốc trước rồi hãy ngủ một giấc, nếu vẫn không hết sốt anh sẽ gọi điện gọi bác sĩ đến.”

Bác sĩ Hồ được xem như bác sĩ gia đình của bọn họ, từ nhỏ đến lớn đều do bác sĩ Hồ chăm sóc cho bọn họ, Tô Niệm vừa nghe thấy đã mỉm cười: “Anh Tô Duy, anh biết em sợ tiêm nhất mà, lại còn làm em sợ vậy nữa.”

Tô Duy giơ tay nhẹ nhàng búng lên trán cô một cái: “Vậy em ngoan ngoãn uống thuốc đi.”

Anh mở cửa, nghiêng người mời hai cô gái vào nhà. Đinh Thái Vi vỗ vỗ tay Tô Niệm, an ủi: “Ngủ một giấc sẽ không sao nữa, đừng sợ.”

Tô Duy đi vào phòng tìm thuốc, nhìn Tô Niệm uống thuốc rồi mới cười nói: “Mau lên lầu ngủ đi, tối anh sẽ gọi em xuống ăn cơm.”

Tô Niệm đứng dậy, giả vờ ảm ức nói: “Biết rồi, em không làm bóng đèn nữa, anh và chị Thái Vi cứ việc ngọt ngào với nhau đi.”

Ba người đều bật cười, chờ Tô Niệm lên lầu rồi, Đinh Thái Vi xem đồng hồ, nhìn sang Tô Duy: “Em đi nấu cơm, tủ lạnh có nguyên liệu không?”

Tô Duy bước tới hôn lên chóp mũi cô: “Có” Rồi lại cắn lên vành tai cô, muốn nói gì đó nhưng lại nghe thấy tiếng chuông điện thoại vang lên. Đinh Thái Vi kiễng mũi chân, cười hôn anh một cái: “Nhận điện thoại trước đi, em đi nấu cơm.” Nói xong, cô đứng dậy đi vào nhà bếp. Không lâu sau, Tô Duy nhận điện thoại xong, tựa vào cửa nhà bếp nhìn cô cười dịu dàng. Đinh Thái Vi nhướn mày, dùng ánh mắt hỏi anh có chuyện gì. Khéo miệng Tô Duy hơi mỉm cười: “Anh lên lầu xem Tô Niệm thế nào.”

Đinh Thái Vi ừm một tiếng, cười thật tươi: “Nấu xong rồi em sẽ lên lầu gọi hai người xuống.”

Tô Duy đáp lời rồi, không để ý mấy thứ cô đang cầm trong tay, tiến lên ôm cô thật chặt, hôn thật mạnh lên cánh môi cô, quần quýt môi lưỡi cùng cô.

Đinh Thái Vi lẳng lặng đáp lại anh, chờ anh lùi lại, cô cười nhìn anh: “Đi đi, đừng quấy nhiễu Tô Niệm nghỉ ngơi.”

Tô Duy khẽ ừ một tiếng rồi xoay người lên lầu. Đinh Thái Vi nhìn theo bóng anh, bỗng nhiên nở nụ cười, lát sau mới thu tầm mắt lại, cúi đầu rửa thức ăn. Cũng không biết qua bao lâu, đột nhiên nghe thấy trên lầu truyền xuống tiếng cãi vã kịch liệt, Đinh Thái Vi sùng sốt, gọi Tô Duy nhưng không thấy ai trả lời, gọi tiếp Tô Niệm cũng không thấy đáp lời. Cô cảm thấy tình hình căng thẳng, vội ngừng tay chạy lên lầu. Vừa lên đến đầu cầu thang, chợt nghe thấy trong phòng truyền đến giọng nói khàn khàn của Tô Niệm: “Đúng là em cho người chụp anh, vậy thì sao nào?”

Cửa phòng mở hé, Đinh Thái Vi ngẩn người, đi tới cửa, do dự không biết có nên gõ cửa không, chỉ thấy Tô Duy cau mày, giọng điệu vẫn ôn hòa như cũ:

“Trước kia em chưa bao giờ làm những việc ngốc nghếch như vậy... Tìm người chụp ảnh cũng không phải thủ đoạn gì cao minh.”

Tô Niệm đứng trước giá đĩa CD của cô ta, lạnh lùng cười nói: “Không phải anh cũng đã làm một việc ngốc nghếch sao?”

Đình Thái Vi vốn muốn gõ cửa, nghe Tô Niệm nói vậy, cô đưa tay lên rồi lại buông xuống, hạ tầm mắt, không biết đang nghĩ gì.

Tô Duy nhìn Tô Niệm, mỉm cười: “Thì ra Từ Lê cũng tham dự vào chuyện này, anh vẫn thắc mắc không biết sao mấy tấm ảnh kia lại chụp đúng góc độ như vậy.” Thấy Tô Niệm mỉm môi không nói lời nào, Tô Duy day day thái dương, nhẹ nhàng nói: “Em ngủ trước đi, bằng không lại cảm nặng thêm đấy.”

“Em không sao, anh biết vì sao em bị đau đầu mà.” Mắt Tô Niệm lấp lánh nhìn anh, “Anh chạy theo chị Thái Vi đến phương nam, ở bên cạnh chị ta thời gian ông ngoại chị ta qua đời, thủ đoạn của anh quả nhiên là cao, em nghĩ bây giờ nhất định chị Thái Vi sẽ một lòng với anh, cũng giống như những người phụ nữ trước kia thôi, bất kể anh có làm gì đều sẽ tha thứ cho anh.” Thấy Tô Duy im lặng không nói lời nào, cô ta dừng lại rồi nói tiếp: “Mấy hôm trước bố mẹ thúc giục anh kết hôn với em anh cũng không phản đối, bây giờ lại có ý công khai chuyện tình cảm với chị Thái Vi, em rất muốn hỏi cuối cùng thì anh đang nghĩ gì thế?”

Tô Duy lẳng lặng nhìn cô ta, dùng giọng trầm trầm nói: “chỗ bố mẹ anh sẽ giải thích, từ vài năm trước thái độ của anh đã rõ ràng rồi, không phản đối cũng không có nghĩa là anh chấp nhận.”

“Đã không chấp nhận thì vì sao còn không dứt khoát phản đối? Anh Tô Duy, anh có biết em hận anh cái gì nhất không? Em hận là thái độ ba phải này của anh, nếu như anh cứ từ chối thẳng thừng vậy thì mấy năm qua em cũng sẽ không nắm chặt không buông anh rồi.” Trong ánh mắt Tô Niệm dần hiện lên vẻ oán hận, dần có vẻ bị thống, “Anh ở trong nước vài năm, scandal không ngừng, em biết anh làm vậy là để bố mẹ xem, anh không muốn bố mẹ khó xử vì chuyện của chúng ta và nguyện vọng của ông nội. Nhưng bây giờ bố mẹ đã đồng ý cho chúng ta kết hôn, vì sao anh còn muốn trốn tránh?”

Thấy Tô Duy không nói gì, Tô Niệm cũng không thúc giục anh, chỉ vuốt ve mấy chiếc đĩa CD trên giá.

Tô Duy im lặng một hồi, chậm rãi tiến lên, cầm lấy hai tay cô ta, kéo cô ta đến bên giường: “Em nằm xuống trước đi.” Chờ khi Tô Niệm vào trong chăn rồi, khước miệng anh khẽ nhếch lên, vuốt trán cô ta, “Thế này mới ngoan.”

Tô Niệm nhìn theo anh, tựa như muốn nhìn sâu vào tận đáy lòng anh.

Anh cười cười, dịu dàng nói: “Em vào giới giải trí mấy năm, scandal với ngôi sao nam còn thiếu nữa sao? Sao lại chỉ nói anh hả?”

“Cũng không phải anh không biết những scandal này đều là giả.” Tô Niệm mỉm môi, vẫn nhìn anh như cũ.

Tô Duy ừm một tiếng, vỗ vỗ đầu cô ta, “Tô Niệm, em cũng nên trưởng thành rồi. Chuyện hôm nay quả thật là anh có ý để phóng viên thấy, anh thích Thái Vi cho nên hy vọng có thể đứng bên cạnh cô ấy, nhận được lời chúc phúc của mọi người...” thấy Tô Niệm xóc chân lên, vừa muốn đứng lên đã bị anh vội vã đè lại, đắp chăn kín lại, “Em đang sốt, đừng lộn xộn.” Thấy hai mắt Tô Niệm đỏ lên, gắt gao nhìn thẳng vào anh, anh nhẹ nhàng thở dài một tiếng, giọng nói dịu dàng, “Em nói thái độ của anh ba phải khiến cho em kiên trì không buông cũng được...”

Tô Niệm cầm lấy tay anh, không trả lời.

Anh thở dài, cũng không rút tay ra, tùy ý để cô ta nắm: “Thật ra em cũng hiểu không phải anh từ chối thẳng là em có thể từ bỏ, không phải sao?”

Nói ra những lời như vậy đối với người thích mình là rất tàn nhẫn, nhưng Tô Duy lại cố tình dùng giọng điệu cùng ánh mắt dịu dàng như vậy. Tô Niệm cắn chặt môi, hung hăng trừng mắt với anh: “Nhưng rõ ràng là anh thích em.”

Chân mày Tô Duy giật giật, nhìn thẳng vào ánh mắt cô ta.

Cô lại tránh né ánh mắt của anh, chậm rãi nói: “Từ tiểu học đến trung học trong sách giáo khoa của anh toàn là hình vẽ em, em đã từng nhìn thấy trong thư phòng của anh.”

Thì ra trong lòng Tô Niệm có chấp niệm là vì tin tưởng vững chắc Tô Duy cũng thích mình, mà đối với niềm tin của cô ta, Tô Duy cũng không nói gì, lại còn vẽ hình cô ta trong sách giáo khoa. Tô Duy im lặng, không thừa nhận cũng chẳng phản đối. Đột nhiên Tô Niệm ngồi dậy, ôm lấy hai má anh.

Nước mắt của cô ta rơi xuống: “Anh có biết mấy năm nay em luôn chờ anh lên tiếng không?”

Tô Duy nhẹ nhàng giúp cô ta lau nước mắt, vẫn im lặng như cũ. Tô Niệm vòng tay qua cổ anh, vùi đầu vào hõm vai anh: “Anh Tô Duy, anh đừng trốn tránh nữa được không.”

Trốn tránh chỗ nào chứ... Tô Duy vẫn im lặng, không đẩy Tô Niệm ra, nhẹ nhàng ôm cô ta vào trong lòng, không nói gì.

Đến khi Tô Duy xuống lầu, Đình Thái Vi đang nấu thức ăn, nghe thấy tiếng anh, Đình Thái Vi quay đầu lại cười: “Tô Niệm đã ngủ rồi à?” Tô Duy ừm một tiếng, ôm lấy cô từ phía sau, cười hỏi: “Làm gì vậy?”

“Món tây” Đình Thái Vi lấy khay tay thúc anh một cái, tiếp tục vùi đầu vào xào rau, “Anh vào phòng khách ngồi chờ đi.”

Tô Duy cười thật tươi, hôn lên trán cô một cái, “Được”

Đến khi thức ăn được bưng lên bàn, Đình Thái Vi hỏi Tô Duyệt có cần gọi Tô Niệm dậy không, Tô Duyệt cười gật đầu, xoay người lên lầu. Chỉ một lát sau hai anh em đã xuống lầu, Tô Niệm mặc áo ngủ, mặt hình như vẫn còn hơi ngái ngủ, hoàn toàn không có đáng về gì là đã tỉnh ngủ. Đình Thái Vi quan sát về mặt cô ta, mỉm cười nói: “Tinh thần tốt hơn nhiều rồi.”

Tô Niệm cũng cười với cô, “Ngủ một giấc nên thấy đỡ hơn nhiều rồi.”

Đình Thái Vi gật gật đầu, sắp bát đĩa. Ba người lẳng lặng ăn cơm, không ai nói gì. Ăn cơm xong, Tô Duyệt vào bếp rửa chén, Tô Niệm kéo Đình Thái Vi nhất định bắt cô phải xem tv cùng cô ta. Đương nhiên Đình Thái Vi cười đồng ý, ngồi xem tv cùng cô ta. Hai người chọn đĩa CD trên giá của Tô Niệm, Đình Thái Vi cầm lấy một chiếc đĩa bìa đã úa vàng: “Cái đĩa này có phải em không phát hành công khai không?”

Tô Niệm nhìn theo ánh mắt cô, nhìn bìa đĩa cười gật đầu: “Cái này là trước khi vào nghề anh Tô Duyệt thu cho em.”

Thật ra trong đó không có nhiều bài hát lắm, chỉ thu 5 bài nhưng đều chụp ngoại cảnh. Hai anh em Tô gia ở trong hình, hoặc cười hoặc im lặng. Tô Duyệt luôn cười dịu dàng, phần lớn đều đứng nhìn chăm chú vào Tô Niệm đang cười thật tươi cách đó không xa.

Đình Thái Vi mỉm cười nhìn, chỉ vào hình nói với Tô Niệm: “Em chụp rất ăn ảnh.”

Tô Duyệt rửa chén, sau khi bước vào phòng khách thì thấy hai người đang ngồi trên ghế sofa, đầu chụm lại nên cười bước tới, ngồi xuống bên cạnh Đình Thái Vi, nhẹ nhàng ôm lấy cô. Ánh mắt anh chuyển lên màn hình, còn chưa kịp hoàn hồn đã nghe Đình Thái Vi ghé vào lỗ tai anh cười khê: “Anh khi đó cũng khá giống với bây giờ, không thay đổi chút nào.”

Bạn đang đọc truyện *Này Tình Yêu Có Bán Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Về mặt không thay đổi, có lẽ tâm ý cũng không thay đổi

Tô Duyệt liếc nhìn màn hình rồi vuốt tóc cô: “Có thật là không thay đổi chút nào không? Hiện giờ hẳn là có sức hấp dẫn hơn chứ nhỉ?” Nói xong còn hôn lên trán cô một cái. Đình Thái Vi không tránh, cúi dựa vào lòng anh, gật đầu: “Đúng là có sức hấp dẫn hơn.”

Thấy hai người ôm nhau, không coi ai ra gì mà nói giỡn, Tô Niệm cũng không thấy kì quái, đến khi xem xong, cô ta đứng dậy, nhìn về phía hai người: “Em phải đi đây.” Rồi nhìn sang Đình Thái Vi, “Chị Thái Vi, phiền chị dọn mấy cái đĩa này giúp em.”

Đình Thái Vi cười gật đầu, cùng Tô Duyệt đứng dậy. Hai người đưa Tô Niệm ra cửa, nhìn theo cô ta lái xe đi mới xoay người vào nhà. Đình Thái Vi dọn dẹp mọi thứ rồi quay đầu lại nhìn Tô Duyệt: “Việc ở công ty có quan trọng lắm không?”

Tô Duyệt vốn phải ở lại xử lý mọi việc, sau khi nhận được điện thoại của cô, anh vội vàng chạy tới, cũng không biết có ảnh hưởng đến công việc của anh không. Tô Duyệt cười nhìn cô, nhẹ nhàng nắm tay cô: “Không sao đâu, bây giờ anh vào thư phòng xử lý công việc sáng nay, em lên lầu trước đi, nếu mệt thì cứ ngủ trước.”

Đình Thái Vi ừm một tiếng, nghĩ nghĩ rồi dặn dò: “Buổi tối đừng nên uống trà, không tốt cho giấc ngủ đâu.”

Tô Duyệt đặt tay cô lên môi hôn, hôn xong lại nựng nịu, lúc này mới buông tay cô ra, khê đáp: “Được.”

Đình Thái Vi nở nụ cười, xoay người lên lầu. Phòng của Tô Niệm vẫn giống như trước đây, không có biến hóa gì. Đình Thái Vi dọn xong mấy cái đĩa, ra khỏi phòng, cô quay đầu lại, nhìn cách bài trí căn phòng, không biết sao lại hơi thất thần. Trở về phòng Tô Duyệt, những thứ trước kia của cô vẫn còn, thật giống như năm ngoái lúc cô vẫn chưa bỏ đi. Đình Thái Vi ngồi ở mép giường, ngẩn người một lát rồi đứng dậy dọn dẹp phòng, sửa sang lại những thứ trước kia của cô. Đến khi dọn dẹp xong, sắc trời bên ngoài đã sẫm tối, Đình Thái Vi đi vào phòng tắm rửa, lúc đi ra thì thấy Tô Duyệt đang đứng trước cửa sổ sát đất. Nghe thấy tiếng cô, anh quay đầu lại nhìn cô cười dịu dàng.

“Mọi việc xong hết rồi à?” Đình Thái Vi cũng cười, vừa nói vừa đi lại.

Tô Duyệt khê ừ một tiếng, vươn tay cầm tay cô, nhận lấy khăn mặt trong tay cô, giúp cô lau khô tóc. Đình Thái Vi tựa vào đầu vai anh, để mặc anh làm gì thì làm. Anh hôn cô thật sâu, hai người không nói lời nào, trong nhất thời căn phòng yên lặng chỉ nghe tiếng hít thở của hai người. Một lúc sau, đột nhiên Tô Duyệt cười khê: “Anh đi tắm đây.”

Đình Thái Vi sững sờ, nghe thấy tiếng tim đập của anh liền hiểu ra, bật cười gật gật đầu.

Cô đứng bên cửa sổ, không nhanh không chậm lau tóc. Đèn trước sân vẫn lơ mờ như trước, hòa cùng ánh trăng nhàn nhạt, yên tĩnh lại thấm thiết nói không nên lời. Nhớ cái đêm của hai năm trước cô đây, nửa đêm tỉnh lại không ngủ được nữa, bước đến bên cửa sổ, sau đó nhìn thấy Tô Duyệt đang ngồi

trong ghế đá trước sân hút thuốc. Khi đó ánh trăng dịu dịu, bóng lưng của Tô Duy khiến nhìn ta cảm thấy cô đơn. Lúc đó cô đã cảm thấy Tô Duy buồn rầu vì Tô Niệm, nay nghĩ lại thì phán đoán của cô chắc là không sai, quả thật Tô Niệm có khả năng khiến cho người ta cô đơn cùng buồn rầu.

Và lại, ấn tượng đối với Tô Niệm của Đinh Thái Vi cũng chỉ dừng lại ở vẻ xinh đẹp của cô ta. Sau đó Tô Niệm vờ say rượu cầu xin cô trả lại Tô Duy, ra về vô tình mà cố ý tác hợp cho cô và Long Tử Lê, hoặc chuyện bị chụp ảnh đêm qua, cho tới bây giờ cô không hề cảm thấy Tô Niệm là một người đáng giận, ngược lại còn thấy Tô Niệm thật đáng thương.

Đinh Thái Vi đứng bên cửa sổ, thất thần suy nghĩ. Trong sân vẫn yên tĩnh như trước, dường như chỉ có vài con gió thổi qua, ngọn cây lay động, cô ở trong phòng lại không thể ngửi được mùi vị ngoài kia.

Không biết từ khi nào Tô Duy đã bước ra từ phòng tắm, anh nhìn bóng lưng Đinh Thái Vi, im lặng một lát rồi tiến lên khẽ ôm lấy cô, giọng khàn khàn hỏi: “Đang suy nghĩ gì thế?”

Đinh Thái Vi thuận thế y tiến vào trong lòng anh, chỉ để anh thấy sườn mặt, mỉm cười không nói gì.

Tô Duy cũng cười, nghĩ ngợi một lát rồi vùi đầu vào hõm vai cô: “Thái Vi này, chuyện hôm nay tuy rằng là do anh cố ý nhưng cũng không nghĩ công khai chuyện này là sai, em...”

Anh vốn muốn hỏi qua cảm thụ của cô nhưng lời đến bên miệng đột nhiên lại không nói được. Anh biết tâm tư của cô, biết cô không muốn bị người ngoài bàn tán, nhưng anh lại cố tình bắt cô phải quyết định...

Đinh Thái Vi cười, nghiêng đầu hôn lên má anh: “Anh nói anh không để ý đến chuyện này, thật ra em cũng không để ý.”

Thật lâu sau Tô Duy cũng chưa đáp lời, cánh tay ôm cô siết chặt lại, lát sau mới buồn bã nói: “Thái Vi, em tin anh không?”

Đinh Thái Vi không nghe ra cảm xúc của anh nhưng cũng không do dự nhẹ nhàng gật đầu.

Về mặt Tô Duy thoáng thả lỏng, kéo thân thể cô sát vào mình, dán sát vào mặt cô: “Anh biết em không thích bị người khác quấy rầy, em đừng lo lắng, anh đã thương lượng với giới truyền thông rồi, cho dù có bị chụp ảnh cũng không ảnh hưởng đến công việc của em đâu.”

vừa rồi anh xử lý công việc trong thư phòng, mà việc quan trọng nhất là nghĩ cách thương lượng với giới truyền thông. Đinh Thái Vi không chần chừ, cười gật đầu: “Em chỉ sợ chuyện này sẽ ảnh hưởng đến tiến độ quay phim, đến lúc đó đạo diễn Ninh mà tức giận thì không ai có thể ứng phó nổi đâu.” Hai người tưởng tượng ra dáng vẻ tức giận của đạo diễn Ninh, không khỏi bật cười. Dừng lại một chút, Đinh Thái Vi lại nói: “Thật ra công khai cũng tốt, bằng không mọi người đều hiểu lầm em và Long Tử Lê, em thì không sao, chỉ là liên lụy đến Long Tử Lê, làm cho anh ấy khó xử thì không được tốt lắm.”

“Khó xử à?” Tô Duy ôm cô, lơ đãng cười, hôn lên hai cánh môi của cô, “Chờ đến khi vai diễn này kết thúc, chúng ta ra nước ngoài một thời gian đi, em chịu không?”

Anh không biết lúc này Đinh Thái Vi đứng ngoài cửa đã nghe thấy hết cuộc nói chuyện giữa anh và Tô Niệm, biết chuyện ảnh chụp có Long Tử Lê tham dự vào, thấy anh chuyển đề tài, Đinh Thái Vi cũng không nói ra, cười một tiếng: “Chúng ta đi đâu đây?”

“San Francisco.” Tô Duy cười mỉm nhìn cô, nhìn thẳng vào ánh mắt cô.

Đinh Thái Vi kinh ngạc, giương mắt lên nhìn thẳng vào anh, “San Francisco... Đến đó thăm bố mẹ anh sao?”

Cô rất ít khi lộ ra vẻ mặt phức tạp khôn khéo như vậy, Tô Duy cẩn thận nhìn cô chăm chú, cười: “Không chỉ bố mẹ anh, còn có bác gái, chú, hai đứa em trai cùng với các anh chị em họ... rất nhiều.”

Đinh Thái Vi há hốc miệng, nhất thời không thể nói gì.

Tô Duy không nhịn được cười: “Đừng để bị dọa thế, bọn họ rất tốt. Huống chi em đã từng gặp mặt bố mẹ anh rồi, cánh cửa kia đã qua rồi thì còn sợ gì nữa? Em phải tin tưởng anh.”

Đinh Thái Vi phì cười, thầm nghĩ có ai mà nói bố mẹ của mình rất đáng sợ chứ? Tô Duy quan tâm cô, làm sao cô không nhận ra được, trong lòng không khỏi cảm động, cười cười gật đầu nói: “Được, em tin anh.”

Tin vào những dịu dàng của anh mấy năm qua, tin anh sẽ xử lý tốt chuyện Tô Niệm.

Lúc chiều cô đứng ngoài phòng Tô Niệm, nghe hai anh em họ nói chuyện, thật ra trong đầu đã nảy ra rất nhiều ý tưởng. Nhưng cô vẫn rất luyến tiếc không muốn từ bỏ. Cô nguyện ý cho Tô Duy thời gian, cho dù sau vài năm nữa anh đối với cô cũng chỉ có một chút chân tình cô cũng sẽ hoàn toàn tin nhiệm anh.

Cho dù anh vĩnh viễn không biết cô đã từng đứng ngoài cửa, tâm trạng vô cùng phức tạp, đã từng dằn vặt bao nhiêu.

Ngày hôm sau Tô Duy đưa Đinh Thái Vi đến trường quay, tuy bên ngoài có rất nhiều phóng viên đứng canh sẵn nhưng cũng đã bót đi phân nửa. Mười đầu ngón tay của hai người đan vào nhau, thoải mái mặc cho người khác chụp ảnh. Thấy hai người như vậy, ngược lại mọi người rất yên tĩnh, sau khi hai người vào trong, bọn họ cũng không đuổi theo nữa.

Đạo diễn Ninh bảo nhân viên trong đoàn đóng cửa trường quay, nhìn sang hai người: “Thừa nhận cũng tốt, đỡ phải đoán tới đoán lui, không hay cho lắm.”

Nghe xong Tô Duy cùng Đinh Thái Vi đều bật cười. Tô Duy chào hỏi đạo diễn Ninh, nói vài câu xã giao rồi hôn Đinh Thái Vi một cái, “Sáng nay anh có hẹn, tôi sẽ qua đón em.”

Đinh Thái Vi cười nói vâng, nhìn theo anh rồi đi.

Đạo diễn Ninh vỗ vỗ vai cô: “Được rồi, đi thôi, hóa trang trước đã. Hôm nay phần diễn của cô tương đối nhiều, sẽ hơi vất vả đấy.”

Đinh Thái Vi gật gật đầu, tỏ vẻ không có việc gì. Hóa trang xong, thấy Long Tử Lê ngồi bên kia xem kịch bản, cô do dự một lát rồi vẫn đi tới. Long Tử Lê thấy cô nên nở nụ cười, đưa cuốn kịch bản khác cho cô, dùng ánh mắt ra hiệu cho cô ngồi xuống. Đinh Thái Vi cũng cười đáp lại, nhận lấy kịch bản. Hai người tập lời kịch bản xong, Đinh Thái Vi trở về chỗ cũ, cười nói: “Trước kia tôi có xem anh diễn với Tô Niệm, luôn có thể giúp cô ấy nhập vai rất tốt, lúc ấy tôi không biết vì sao anh lại có sức hấp dẫn như vậy, bây giờ rốt cuộc cũng biết rồi.”

Long Tử Lê cười liếc nhìn cô một cái, “Em nói nghe thử xem?”

Đinh Thái Vi mỉm môi, lát sau nghiêm mặt nói: “Thì ra sức hấp dẫn này là trời sinh.”

Long Tử Lê bị chọc cười, nhìn cô một lát, “Thật ra chân thành mà nói, cũng chỉ có thể xem như nhờ trau dồi mà thành thôi. Cái từ “trời sinh” này không phải ai cũng có tư cách thừa nhận.”

Đinh Thái Vi cười: “Nhưng anh quả thật trời sinh là để làm diễn viên, nếu anh không cố gắng thì cũng sẽ đạt được kết quả tốt thôi, thậm chí còn tốt hơn cả người khác nữa.”

Nghe thấy cô tán thưởng như vậy, Long Tử Lê cũng không phản bác, chỉ cười nhàn nhạt: “Đừng tự xem nhẹ mình, Thái Vi này, chẳng lẽ em không biết mình cũng rất có khả năng thiên phú sao?” Thấy cô chỉ cười, anh ta nhìn cô, giọng điệu đầy vẻ tiếc nuối, “Cho nên hôm đó em nói muốn rút khỏi cái vòng lẩn quẩn này tôi cảm thấy rất tiếc. Sau năm năm, hoặc là mười năm nữa, đến khi em ở cái tuổi của tôi nhất định sẽ còn làm tốt hơn cả tôi, thành tựu cũng sẽ cao hơn tôi.” Dừng một lát, anh lại cười thành tiếng, “Nhưng bây giờ em đã qua lại với Tô Duy nên cũng không cần phải lo lắng nhiều như vậy. Huống hồ Tô gia là gia đình thế nào chứ? Về sau em gả vào đó rồi chưa chắc bọn họ đã cho phép em tiếp tục làm diễn viên.”

Những lời này Đinh Thái Vi chưa từng nghĩ tới. Đinh Thái Vi im lặng vài giây, khóe miệng mấp máy, miễn cưỡng nở nụ cười: “Đến cái tuổi của anh sao? Hình như anh cũng rất già rồi nhỉ.”

Long Tử Lê nhún vai: “Quả thật tôi đã già mất rồi.”

Đinh Thái Vi bị anh ta chọc cười, một lát sau, cô thuận miệng hỏi: “Anh có nhìn thấy Tô Niệm không? Hình như hôm nay phần diễn của cô ấy cũng khá nhiều.”

Long Tử Lê liếc nhìn cô một cái: “Tô Niệm là em gái Tô Duy, hẳn là quan hệ giữa em và cô ấy phải chín hơn mới đúng.”

Anh ta thân nhiên ung dung nói ra mối quan hệ này, Đinh Thái Vi cười cười, không nói gì nữa, híp mắt cười hỏi: “Giống beefsteak à?” Long Tử Lê nghi hoặc nhíu mày, cô trừng mắt nhìn anh ta: “Ba phần chín? Năm phần chín? Hay bảy phần chín?”

Thì ra là đang trêu ghẹo câu nói của anh ta “hẳn là quan hệ giữa em và cô ấy phải chín hơn mới đúng”, Long Tử Lê không khỏi bật cười: “Chờ đến khi em gả vào Tô gia rồi sẽ chín hoàn toàn.”

Hai người đều bật cười, không ai nhắc tới hai anh em Tô gia nữa, Đinh Thái Vi cũng không hỏi vì sao Long Tử Lê lại đồng ý hợp tác với Tô Niệm chuyện ảnh chụp. Đến khi đạo diễn Ninh ở bên kia gọi hai người mới cùng nhau đứng dậy.

Đến trưa, chị An cùng Mạnh Kiều Vũ tới đây. Đinh Thái Vi vội chạy lại, vừa mới đi lại đã thấy chị An nhét một tờ báo vào tay cô: “Đọc đi này, xem xong rồi nhớ phát biểu cảm tưởng.”

Thấy vẻ mặt nghiêm túc của chị An, Đinh Thái Vi sùng sốt, hoài nghi nhìn Mạnh Kiều Vũ. Khóe miệng Mạnh Kiều Vũ nhếch lên một cái, ra hiệu cho cô đọc báo trước đã.

Tạp chí không viết gì ngoài chuyện của nhân vật công chúng, Đinh Thái Vi cũng đoán được phần nào, tin tức trong đó nhất định có liên quan đến cô, nhưng cô không ngờ cả một trang báo đều là cô. Trên trang báo còn vẽ sơ đồ quan hệ, liệt kê hết tất cả các bạn trai tin đồn của Đinh Thái Vi, còn liệt kê cả bạn gái của Tô Duy, lại còn dùng mũi tên màu đen vẽ quan hệ tầng tầng lớp lớp của các nhân vật, chỉ sợ mọi người không hiểu mối quan hệ phức tạp này. Đinh Thái Vi xem kỹ lại, bạn trai tin đồn của cô không ai khác nào Mạnh Kiều Vũ, Tô Duy cùng Long Tử Lê, nhưng bạn gái của Tô Duy còn nhiều hơn. Cô đọc lướt qua, trọng điểm của bài viết là hôn ước của Tô Duy cùng Tô Niệm, cũng nhắc tới tin đồn năm đó của cô và Tô Duy.

Đinh Thái Vi gấp tạp chí lại, không nhìn được thờ dãi: “Bọn họ thật là nhiều ý tưởng để viết.” dừng một chút lại nhìn Mạnh Kiều Vũ, cười khổ nói, “Thật là có lỗi, liên lụy đến anh rồi.”

Chị An trừng mắt với cô một cái, “Không liên quan gì đến cậu ấy cả, chủ yếu là em và Tô Duy...”

Đình Thái Vi à một tiếng, cười nói: “Sao lại không liên quan? Kiều Vũ thường đến thăm trường quay, nói không chừng một ngày nào đó báo chí sẽ viết em chân đạp...”

“Được rồi, em mà có muốn chân đạp hai thuyền thì Tô Duy cũng không cho.” Chị An tức giận ngắt lời cô.

Đình Thái Vi bĩu môi, khẽ lẩm bẩm: “Nếu em và Kiều Vũ có bị truyền ra tin đồn nào thì người tức giận đầu tiên chính là chị...” Mắt thấy sắc mặt chị An trầm xuống, Đình Thái Vi vội vàng đổi đề tài, nheo mắt cười nói, “Thật ra em cũng chẳng để ý đến chuyện này, bọn họ muốn viết gì thì cứ viết, lâu dần cũng sẽ lắng xuống thôi.”

Mạnh Kiều Vũ cười liếc nhìn chị An một cái rồi lại nhìn sang cô, gật gật đầu: “Cô có thể nghĩ như vậy là tốt rồi.”

Chị An nghe hai người nói chuyện, im lặng một lát rồi chen vào: “Vừa rồi lúc vào đây không thấy có phóng viên, có phải Tô Duy đã động chân động tay không?”

Đình Thái Vi không khỏi bật cười, nghĩ nghĩ: “Chắc là anh ấy.”

Chị An à một tiếng, “Chị qua bên kia xem, hai người tán gẫu đi.” Nói xong nhìn thật sâu vào mắt Mạnh Kiều Vũ.

Chờ chị An đi rồi, khoe miệng Đình Thái Vi nhếch lên, “Có phải anh có chuyện muốn nói với tôi không?” Mạnh Kiều Vũ nhướn mày, cười mà không nói. Đình Thái Vi tự hiểu gật đầu, “Vừa rồi thấy ánh mắt của chị An là tôi hiểu ngay, hẳn là chị ấy có việc không tiện nói nên bảo anh tới hỏi tôi.”

Mạnh Kiều Vũ liền lên tiếng: “Cô ấy cũng chỉ quan tâm tới cô thôi.”

Đình Thái Vi cười rộ lên, khuôn mặt tươi rói, “Tôi biết mà, mấy năm nay mặc kệ tôi có quyết định thế nào chị ấy cũng không phản đối. Nhưng tôi biết thật ra chị ấy rất lo lắng cho tôi, càng không ngừng vất vả vì tôi... Thật ra chỉ cần chị ấy hỏi tôi sẽ không giấu diếm gì... cho tới bây giờ tôi chưa bao giờ giấu diếm chị ấy chuyện của mình.”

Mạnh Kiều Vũ tựa như có điều suy nghĩ mà lắng nghe, gật đầu cười nói: “Cô ấy muốn biết Tô Duy có đối tốt với cô không thôi... Cô ấy hoài nghi Tô Duy có dụng ý nên không yên lòng về cô.”

Đình Thái Vi nhớ tới cảnh ngày hôm qua đã nhìn thấy trong phòng Tô Niệm, im lặng một lát, mỉm cười nói: “Rất tốt”

Mạnh Kiều Vũ cẩn thận nhìn cô chăm chú, một lát sau mới cười đổi đề tài: “Thật ra tôi cũng muốn nói với cô.” Đình Thái Vi kinh ngạc giương mắt nhìn. Mạnh Kiều Vũ cười: “Chuyện ảnh chụp của cô và Long Tử Lê rất giống chuyện ảnh chụp của cô và Tô Duy một năm trước, chẳng lẽ... cô không để ý thấy sao?”

Bạn đang đọc truyện *Này Tình Yêu Có Bán Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Đình Thái Vi hạ tầm mắt, im lặng không trả lời. Quả thật cô không chú ý tới nhưng cô biết Long Tử Lê có tham dự vào chuyện này, hơn nữa chuyện này còn dính liếu tới Tô Niệm cho nên nhất thời cô cũng không biết có nên nói cho Mạnh Kiều Vũ biết không.

Mạnh Kiều Vũ nhìn cô một lát, cười: “Tôi cũng chỉ đoán vậy thôi, cho nên mới tới hỏi cô trước, chị An cũng không biết chuyện này.”

Chuyện này sẽ chỉ làm cho chị An thêm lo lắng, không bằng cứ giấu chị ấy thì hơn. Đình Thái Vi cảm kích nhìn Mạnh Kiều Vũ, nghĩ một lát mới nói: “Bây giờ sự chú ý của mọi người đều đặt vào tôi và Tô Duy, cho nên mặc kệ chuyện bị chụp ảnh là thế nào cũng không đáng nói tới nữa.”

Mạnh Kiều Vũ đồng ý gật gật đầu, mỉm cười không nói.

Đình Thái Vi bất giác ánh mắt như có như không của anh ta luôn dừng lại phía sau mình. Cô quay đầu lại liếc nhìn một cái rồi quay lại cười với anh ta: “Đạo này anh và chị An thế nào rồi?”

Mạnh Kiều Vũ nghe vậy, thu hồi ánh mắt, nhìn cô: “Chị An theo một góc độ nhất định mà nói cũng không suy nghĩ ít hơn cô đâu, cô ấy cũng có những băn khoăn của mình.”

Lời này khiến Đình Thái Vi cảm thấy gật mình, một lúc sau cô mới nhẹ giọng nói: “Hẳn là anh biết phần lớn chị An băn khoăn là vì cái gì, chị ấy lớn hơn anh, cũng đã làm việc trong cái giới này khá lâu, nên sẽ có nhiều vấn đề cần lo lắng hơn anh... Hy vọng anh có thể thông cảm, cũng có thể luôn kiên trì như vậy.”

Mạnh Kiều Vũ gật đầu cười nói: “Tôi sẽ cho cô ấy thời gian, chờ đợi đến khi cô ấy đã suy nghĩ kĩ càng.”

Quen biết Mạnh Kiều Vũ nhiều năm nên tất nhiên Đinh Thái Vi biết tính cách anh ta thế nào, có lời cam đoan này của anh, xem như Đinh Thái Vi cũng đã thật sự yên lòng, cũng chân thành vui mừng thay cho chị An. Đang định nói gì đó thì chợt nghe đạo diễn An kêu khởi quay. Chị An vội chạy đến, oán giận nói: “Xem ra hôm nay em khá bận đấy, bọn chị về trước đây, tối cùng nhau ăn cơm đi.”

Đinh Thái Vi sững sốt, nhớ tới Tô Duy nói chiều nay anh sẽ ghé qua nhưng quả thật cô cũng muốn ăn cơm nói chuyện phiếm với chị An. Dừng lại một chút, cô gật gù đầu: “Được ạ”

Lúc gần đi, Mạnh Kiều Vũ quay đầu lại: “Tối nay tôi tới đón cô. Chừng nào cô quay xong thì gọi điện cho tôi là được.”

Đinh Thái Vi cười đồng ý, nhìn theo hai người rời đi, cô nhìn đồng hồ rồi gọi điện cho Tô Duy, nói ý của chị An. Tô Duy nghe xong cũng không nói gì, chỉ dặn dò: “Vậy khi nào em ăn xong thì gọi điện cho anh, anh tới đón em, nhớ gọi điện cho anh đấy.”

Tô Duy luôn luôn dịu dàng như vậy, Đinh Thái Vi nghe xong, nét cười trên mặt càng tươi hơn, cúi đầu nói vâng rồi cúp điện thoại.

Mấy cảnh kế tiếp đều diễn cùng Long Tử Lê và Tô Niệm, ba người diễn chung mấy tháng nên khi quay cũng khá thuận lợi. Lúc gần tới 8h đoàn phim mới kết thúc công việc. Đinh Thái Vi gọi điện thoại cho Mạnh Kiều Vũ rồi vào phòng nghỉ thay quần áo. Tô Niệm đứng tháo trang sức, từ trong gương nhìn Đinh Thái Vi, vừa làm vừa cười nói chuyện với Đinh Thái Vi.

Đinh Thái Vi cũng là cười, nhìn nhìn Tô Niệm: “Có mệt lắm không? Vừa rồi trong lúc quay chị thấy em có vẻ mệt.”

Tô Niệm cười cười: “Thật ra đêm qua đã đỡ hơn rồi, cảm ơn chị Thái Vi đã quan tâm”

Đinh Thái Vi cười, lắc đầu, không nói gì nữa, đi vào phòng thay quần áo.

Lúc đi ra, Tô Niệm đã tẩy trang xong, đang đứng thu dọn mọi thứ. Hai người không ai nói lời nào, không biết qua bao lâu, đột nhiên Tô Niệm liếc nhìn Đinh Thái Vi, thoải mái tán gẫu: “Còn một tháng nữa là quay xong rồi.” Đinh Thái Vi kinh ngạc ngược mắt lên, gật gù đầu, tưởng Tô Niệm còn muốn nói gì nữa nên chỉ lẳng lặng chờ cô ta mở miệng. Không ngờ Tô Niệm lại đổi đề tài: “Chị Thái Vi, em thấy hình như anh Tô Duy không đến đón chị, chị muốn đi đâu để em đưa chị đi?”

Đinh Thái Vi cảm thấy cảm kích, cười giải thích: “Chị đã hẹn với chị An rồi, lát nữa chị ấy sẽ tới đón chị.”

Tô Niệm nghe cô nói vậy, cười cười, cũng không miễn cưỡng. Hai người cùng nhau ra khỏi đoàn làm phim, xe của Mạnh Kiều Vũ đã chờ sẵn. Thấy hai người, Mạnh Kiều Vũ mở cửa xe, sau khi nói vài câu với Tô Niệm lại chuyển hướng sang Đinh Thái Vi: “Chị An đã đặt chỗ rồi, chúng ta qua thẳng đó luôn.”

Đinh Thái Vi gật gù đầu, tiến vào trong xe. Sau khi tạm biệt Tô Niệm, áy náy nói: “Muộn vậy rồi, chắc anh và chị An đói lắm rồi nhỉ.”

Mạnh Kiều Vũ liếc nhìn cô một cái, khóe miệng hơi nhếch lên: “Trước đó bọn tôi đã ăn một chút rồi. Còn cô thì quay tới giờ này, có đói bụng không?”

Đinh Thái Vi gật đầu, nhin không được ai oán: “Anh cũng không phải không biết tính của đạo diễn Ninh, ông ấy là người mà không quay tốt cảnh cuối thì tuyệt đối sẽ không kết thúc công việc.”

Mạnh Kiều Vũ bị dáng vẻ của cô chọc cười, an ủi: “Chị An đã đặt thức ăn rồi, cô chịu khó một chút sẽ có ăn ngay thôi.”

Tất nhiên Đinh Thái Vi đồng ý ngay, hai người cùng cười. Đột nhiên Đinh Thái Vi tựa như nhớ ra điều gì đó, nhìn thẳng vào Mạnh Kiều Vũ: “Sao tự dưng chị An lại muốn cùng nhau ăn cơm thế? Lúc sáng tôi đã thấy lạ rồi nhưng không có thời gian hỏi.” Thấy Mạnh Kiều Vũ cười, cô như bừng tỉnh, hỏi: “Không phải hai người...”

“Nếu chị An đồng ý ở bên cạnh tôi thì tôi sẽ nói cho cô biết đầu tiên.” Mạnh Kiều Vũ đánh gãy lời phỏng đoán của cô, sau đó lại nhìn cô, khóe miệng khẽ nhếch lên, “Tôi đoán chị An hẳn là có chuyện muốn nói với cô, cô hãy chuẩn bị tâm lí cho tốt đi.”

Đinh Thái Vi ngẩn người, nhanh chóng bật cười, ừm một tiếng rồi không nói gì.

Sau khi đến nhà hàng, ba người câu được câu không nói chuyện với nhau. Chị An và Mạnh Kiều Vũ được Đinh Thái Vi xem như người có thể tin tưởng được nhất trong cái giới này, cô đã sớm coi chị An như bạn thân, thấy chị An muốn nói lại thôi, cô cười cười, kể chuyện của Tô Niệm và Long Tử Lê cho chị nghe. Vốn chị An muốn hỏi chuyện của cô và Tô Duy, nghe thấy cô nói vậy cũng không biết phải thế nào, chỉ im lặng.

Mạnh Kiều Vũ dùng khăn nóng lau lau tay, hơi nhiu mày: “Thì ra Long Tử Lê anh ta...”

“Scandal của em và Long Tử Lê truyền ra cũng xem như quảng bá cho bộ phim, cũng là một thủ đoạn tuyên truyền của anh ta, tác dụng của nó nói không chừng còn lớn hơn bất kì cách nào cho nên cũng không tính là chịu thiệt.” Đinh Thái Vi cười, ngắt lời anh rồi nhìn sang chị An.

Mạnh Kiều Vũ hiểu ý, theo ánh mắt cô nhìn sang chị An, cười rồi không nói nữa.

Chị An im lặng một lát lại nhìn sang Đinh Thái Vi: “Tô Duy nói thế nào?”

Đột nhiên nghe chị An hỏi thê, Đinh Thái Vi không khỏi ngẩn người. Lúc đó cô cũng nghe Tô Duy và Tô Niệm nói chuyện mới biết được Long Từ Lê cũng tham gia vào chuyện chụp ảnh này, về phần Tô Duy xử lý thế nào cô cũng không biết. Nghĩ kĩ lại, đối với chuyện Tô Niệm cho người chụp ảnh, hình như Tô Duy vẫn gặt cô.

Chị An thấy cô không nói gì, nghĩ nghĩ, nhủ mày: “Em và Tô Duy ở bên nhau điều chị lo lắng nhất chính là Tô Niệm, sợ cô ta gây phiền toái cho em...”
Dừng lại một chút, thấy Đinh Thái Vi nhìn chăm chăm vào thức ăn trên bàn, chị không khỏi thở dài, gõ gõ mặt bàn: “Ăn trước rồi nói.”

Đinh Thái Vi nghe lời cảm dỗ lên, trong lòng cũng không nghĩ ngợi gì nhiều. Mặc kệ thế nào cô cũng tin Tô Duy sẽ xử lý tốt mọi khúc mắc với Tô Niệm, về phần cô, Tô Niệm có gây phiền toái cho cô hay không cô cũng không nghĩ quá nhiều, cũng không quá lo lắng.

Lúc chị An vào toilet, Mạnh Kiều Vũ buông đũa xuống, nháy mắt với Đinh Thái Vi vài cái: “Chị An cũng chỉ lo lắng cho cô thôi.”

Đinh Thái Vi cười rộ lên, cũng nháy mắt lại với anh: “Tôi chỉ sợ chị An càng nói càng giận thôi.”

Mạnh Kiều Vũ không nhịn được cười: “Tóm lại chuyện của mình cô hãy tự xử lý cho tốt. Tô gia tuy phức tạp nhưng chỉ cần Tô Duy đối tốt với cô vậy thì không sợ gì nữa.”

Đinh Thái Vi thấy cảm động, mỉm cười gật đầu: “Càng ngày anh càng ra dáng người lớn rồi. Và lại, anh chỉ có thể xem như anh rể của tôi, cũng không phải chú bác của tôi mà.”

Mạnh Kiều Vũ liếc cô nàng một cái, cũng chẳng ngại lời trêu chọc của cô, chỉ cười nhẹ một cái rồi không nói gì nữa.

Sau khi chị An trở lại, thấy Đinh Thái Vi không muốn nói đến chuyện hai anh em nhà họ Tô lắm nên chị cũng không miễn cưỡng, chỉ nói chuyện phiếm với Đinh Thái Vi, nói đến vai Đinh Thái Vi đang diễn, còn nói về chuyện chọn kịch bản. Đinh Thái Vi đột nhiên nhớ tới chuyện gì đó, nói với chị An: “Kịch bản tiếp theo chúng ta cứ từ từ chọn cũng được.” Thấy chị An khó hiểu nhìn mình, cô cắn đũa, “Sau khi bộ phim này kết thúc, em sẽ cùng Tô Duy ra nước ngoài một thời gian.”

Câu này nghe có vẻ có ẩn ý, chị An nghĩ nghĩ rồi cũng hiểu ra, trừng mắt nhìn cô: “Em đã quyết định rồi hả?”

Tuy Đinh Thái Vi đã từng gặp bố mẹ Tô Duy nhưng ở trong tình huống bất ngờ, huống hồ ra nước ngoài cô sẽ gặp được toàn bộ Tô gia mà không chỉ vài người nhà họ Tô, nếu không phải đã quyết định sẽ ở bên Tô Duy thì sao mà cô đồng ý đi một thời gian như vậy chứ?

Ánh mắt chị An sáng lên, nhìn chăm chăm vào Đinh Thái Vi/

Đinh Thái Vi yên tĩnh một lát, nhẹ giọng nói: “Sau khi ông ngoại qua đời, mẹ em hỏi em có muốn rời khỏi giới giải trí không, em nói em sẽ suy nghĩ. Thật ra trước đó em đã từng nghĩ đến chuyện này, nhưng vẫn chưa nói với chị An...”

“Rời khỏi giới giải trí, sau đó gả vào nhà giàu sang à?” Chị An lạnh lùng cười, ngắt lời cô.

Đinh Thái Vi bật cười: “Vậy thì không phải, Tô Duy chỉ là nhân tố ngẫu nhiên thôi.”

Dù cho chị An có buồn bực thế nào cũng bị câu này của cô chọc cười. Một lát sau, chị An bắt đầu thở dài: “Em muốn thế nào thì cứ vậy đi.”

Nghe thấy chị An thở dài, nếu nói Đinh Thái Vi không cảm động thì là giả. Mấy năm nay, chị An làm người đại diện của cô, luôn ở bên cạnh cô cũng chỉ vì nhìn trộm cách làm người cùng làm việc của cô. Ở phương diện làm người cô không phụ lòng chị An, nhưng ở phương diện làm việc cô lại chưa từng mang lại nhiều lợi ích cho chị An. Tuy chị An không để ý nhưng cô vẫn luôn thấy áy náy trong lòng. Mà mắt thấy hai năm nay sự nghiệp của cô dần dần chuyển biến tốt lại bắt đầu có ý nghĩ rút lui... Dù có vậy, chị An cũng chỉ nói một câu “Em muốn thế nào thì cứ vậy đi”, cô có thể nào không cảm động, có thể nào không cảm phục chứ?

Ăn cơm xong, chị An đề nghị đưa cô về, không biết có phải vì lúc này cô nói muốn rời khỏi giới giải trí khiến chị An cảm thấy xúc động không. Tắt nhiên Đinh Thái Vi rất vui về ở thêm với chị An một lát nữa, cô nhìn đồng hồ, gọi điện cho Tô Duy nói cô sẽ về nhà ngay, sau đó kéo chị An ra khỏi nhà hàng. Sau khi lên xe, Mạnh Kiều Vũ thấy cô và chị An vẫn vui vẻ nên cũng nói vài câu trêu đùa, nhất thời trong xe chỉ còn lại tiếng cười nói của ba người.

Đến nhà cô, chị An nhất định không chịu xuống xe, chị cau mày hừ một tiếng: “Chị không thèm gặp Tô Duy đâu, mắt công lại nổi giận.”

Nhất thời Đinh Thái Vi cùng Mạnh Kiều Vũ đều bật cười. Hai người xuống xe, Mạnh Kiều Vũ chào hỏi Tô Duy vài câu rồi khách sáo nói tạm biệt.

Tô Duy ôm Đinh Thái Vi, nhìn theo chiếc xe đi khuất, nhìn cô thật chăm chú: “Hôm nay vui lắm à?”

Đinh Thái Vi nghĩ nghĩ, cọ cọ đầu vào vai anh: “Cũng vui, đoàn phim gần 8h mới kết thúc công việc, đối gần chết, sau đó được ăn cơm nên tâm trạng cũng tốt lên.”

Tô Duy khẽ cười một tiếng, hôn lên mí mắt cô: “Vất vả rồi, vậy thì hãy nghỉ ngơi sớm đi.”

Đêm nay quả nhiên Tô Duy không gây sự với cô, chỉ lẳng lặng ôm cô vào lòng, cùng cô nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Hôm sau Tô Duy đưa cô tới trường quay, Vẫn như trước đây, sau khi chào hỏi mọi người trong trường quay, Tô Duy vội vã rời đi. Đến trưa, đột nhiên trường quay xuất hiện rất nhiều phóng viên, may mà lúc này mọi người đều đã có kinh nghiệm. Đinh Thái Vi không biết lí do, chỉ thấy đạo diễn Ninh đưa

một tờ báo cho cô, sau đó nhủ mảy thờ dài: “Thái Vi này, có phải cô đã đắc tội với ai không?”

Đình Thái Vi kinh ngạc một lúc rồi cúi đầu xem tờ báo.

Cô thấy ảnh của mình và Mạnh Kiều Vũ bị đưa lên trang nhất, nền cảnh là nhà hàng hôm qua bọn họ tới ăn, cô và Mạnh Kiều Vũ nhìn nhau cười, chị An lại không có trong ảnh. Đình Thái Vi đọc lướt qua bài viết, thấy dòng tiêu đề “Tình cảm phức tạp khó bề phân biệt”, khóe miệng cô liền giật giật. Xem xuống dưới, mấy lời bình luận có khuynh hướng bảo cô là loại người yêu đương dễ dãi, hoặc mấy từ đại loại như “thay đổi thất thường”.

Nhưng Đình Thái Vi cũng chẳng thêm để ý đến chuyện này, trong đầu cô lướt qua hàng loạt sự việc, rất nhanh chóng ý thức được ai là người đứng sau những chuyện này.

Cô thầm thờ dài trong lòng, lát sau mới nhớ tới chị An. Báo chí viết cái gì cô không thật sự để ý, cô chỉ sợ chị An suy nghĩ lung tung, tuy là không đến mức hoài nghi cô và Mạnh Kiều Vũ...

Sau khi khề thờ dài, Đình Thái Vi gọi cho chị An.

Chị An nhận điện thoại, không đợi Đình Thái Vi mở miệng, chị đã vội vàng hỏi: “Em đã xem báo chưa?”

Đình Thái Vi vâng một tiếng, nghe thấy giọng chị An gấp gáp như vậy cô lại bật cười: “Thật là có lỗi, chị An à, đã liên lụy đến Kiều Vũ rồi.”

“Lại còn có tâm trạng nói đùa nữa à, em còn chưa đọc xem hôm nay báo chí viết cái gì à!” Chị An xì một tiếng, yên lặng vài giây mới hạ giọng nói: “Chuyện xảy ra mấy hôm nay quá trùng hợp, em có đoán là do Tô Niệm...”

Đình Thái Vi nở nụ cười: “Không biết nữa, nếu thật sự là cô ấy em cũng chẳng còn cách nào.”

Chị An không nghe ra tâm trạng của cô, im lặng một lát mới nói: “Có phải chỗ em có rất nhiều phóng viên không?”

Đình Thái Vi nhìn ra bên ngoài, cười: “Đúng là rất nhiều.” Một lát sau mới bưng tỉnh nói: “Chị đang ở chỗ Kiều Vũ hả?”

Chị An ừ một tiếng: “Ồ bên ngoài nhà cậu ta, bị phóng viên bao vây không vào được.” Đình Thái Vi bật cười, chị An cũng cười, nghĩ nghĩ rồi nói: “Chuyện này em hãy nói chuyện với Tô Duy đi. Mấy lời viết trên báo nếu như không có ai ra hiệu thì phóng viên sẽ không dám viết bậy đâu.”

Đình Thái Vi cười đồng ý, sau khi ngắt máy, cô cầm tờ báo, nụ cười trên mặt dần dần nhạt đi, từ từ lâm vào trạng thái trầm tư.

Cho tới bây giờ, cô và chị An đều đoán chuyện này là do Tô Niệm làm, nhưng nếu thật sự là do Tô Niệm làm thì thế nào, những gì Tô Duy biết so với cô tuyệt đối hơn chứ không kém, mà thấy thái độ trước kia của anh, anh chẳng hề nói chuyện ảnh chụp cho cô biết, như vậy ngay lúc này nếu anh có biết tất cả đều do Tô Niệm làm thì hẳn là anh cũng sẽ không trách móc gì Tô Niệm.

Đương nhiên, Đình Thái Vi cũng không nghĩ ra, lúc Tô Duy nhìn thấy tin tức này sẽ có biểu tình thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Này Tình Yêu Có Bán Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Mấy ngày nay tin tức có liên quan đến Đình Thái Vi thật sự rất nhiều, nhưng phần lớn nhân viên trong đoàn làm phim đều hiểu chuyện cho nên sau khi xem xong mấy thứ viết trong báo đều thấy bất bình cho Đình Thái Vi rồi cũng không quá để ý tới. Đình Thái Vi thật sự cảm kích sự thông cảm của bọn họ, toàn bộ quá trình quay cô cũng rất cố gắng giữ trạng thái tốt nhất. Lúc diễn chung với Tô Niệm, cô vẫn bình thản hòa nhã, Tô Niệm cũng ra vẻ thân nhiên, hai người đều rất ăn ý, xem như không hề xảy ra chuyện gì.

Sau khi kết thúc công việc, Tô Duy gọi điện tới nói sẽ tới phim trường ngay. Đình Thái Vi gạt đầu, ngắt điện thoại, lúc quay người lại thì trông thấy đôi mắt cười của Long Tử Lê. Cô hơi sững sốt, lát sau cũng bật cười: “Xong rồi sao?”

Long Tử Lê cười gạt đầu: “Đạo diễn Ninh chịu thả người rồi.” Dừng một lát, thấy cô cảm đi động nên hiểu ý cười hỏi: “Tô Duy sắp tới đây hả?”

Đình Thái Vi ừm một tiếng, nhìn nhìn ra ngoài phim trường: “Không biết bên ngoài còn phóng viên không nữa.”

Long Tử Lê nhin cười, nhìn theo ánh mắt cô ra phía cửa trường quay: “Thì ra em cũng để ý chuyện này.”

Đình Thái Vi nghĩ nghĩ, nghiêng đầu cười: “Tất nhiên là để ý chứ, nhưng cũng không hẳn là vậy, tôi chỉ sợ liên lụy đến người khác thôi.” Nói xong, liếc nhìn Long Tử Lê một cái: “Lần trước tin đồn của chúng ta bị truyền ra chắc là anh cũng tức giận lắm nhì.”

Long Tử Lê lắng lắng nghe, bật cười: “Thái Vi này, em có từng nghĩ tới trong cái giới này mỗi ngày có bao nhiêu lời đồn bị truyền ra không? Nếu như giúp ích cho việc tuyên truyền thì tôi cũng không để ý.”

Khó trách anh ta lại tham gia vào chuyện bị chụp ảnh. Đinh Thái Vi cúi đầu, im lặng không nói tiếp. Long Tử Lê nhìn cô, chần chờ nói: “Thái Vi, về chuyện lần trước tôi và em bị chụp ảnh...” Đinh Thái Vi giương mắt lên nhìn thẳng về phía anh ta. Long Tử Lê đón lấy ánh mắt cô, nghĩ nghĩ rồi thành khẩn nói: “Thật ra chuyện này tôi cũng có tham dự vào. Lúc đó Tô Niệm gọi ý tôi đưa em về tôi đã mơ hồ đoán được ý của cô ấy nhưng tôi không phản đối, sau đó đưa em về tôi cũng đã cố ý dừng xe trước sân.”

Lúc anh ta nói, Đinh Thái Vi vẫn nghe chăm chú, chờ anh ta nói xong, cô yên lặng vài giây rồi mỉm cười: “Tôi đã biết rồi.”

Long Tử Lê nghe xong, nhìn kỹ cô một lát, cuối cùng cười thờ dãi: “Thì ra em đã biết từ sớm. Thật là có lỗi, nói đúng hơn là tôi đã gây phiền toái cho em.”

Đinh Thái Vi lắc đầu, cười nói: “Anh cũng vì bộ phim thôi, không có gì phải áy náy cả.”

Long Tử Lê cũng cười, cúi đầu, lắng lắng đối diện với cô: “Thật ra cũng không hoàn toàn vì bộ phim, có rất nhiều phương thức để tuyên truyền cho bộ phim, tuy rằng scandal có thể khiến mọi người chú ý nhưng nếu vượt quá giới hạn cũng có tác dụng hoàn toàn ngược lại.” Thấy vẻ mặt Đinh Thái Vi mang theo ý cười, lắng lắng cúi đầu nghe anh ta nói, chân mày anh ta gật gật, tiếp tục nhìn cô, “Nếu như tôi nói thật ra tôi muốn tạo scandal cùng em thì em có cảm thấy buồn cười hay tức giận không?”

Đinh Thái Vi ngẩn người, nửa ngày cũng không nói gì.

Long Tử Lê thấy cô như vậy, cũng không thúc giục, cười cười, chậm rãi nói tiếp: “Thật ra từ lần đầu tiên hợp tác với em tôi đã từng nghe rất nhiều người nói về em, họ nói em diễn rất tốt nhưng vẫn không thành công. Sau đó lại cùng hợp tác trong bộ phim truyền hình kia, tôi nhìn dáng vẻ khi diễn xuất của em đã nghĩ thì ra cô gái này không thành công cũng có lý do, nhưng lại cảm thấy tiếc nuối cho em, cho nên sau đó vẫn liên hệ với em, hy vọng có thể giúp em một chút, ít nhất cũng làm cho diễn xuất của em không bị mai một. Nhưng đã hơn một năm, tôi cũng hiểu được phần nào tính cách của em, đối với em mà nói, thành công hay không, hoặc là có nhận được giải thưởng hay không đều không quan trọng.” Dừng lại một chút, anh ta cười khổ nói: “Tôi lại dần dần thương thức em, thậm chí còn muốn tạo scandal với em, nhưng tôi lại không nghĩ ngay ngày hôm sau Tô Duy lại đứng ra...”

Giọng nói của anh ta có một chút tự giễu, còn có cái nhìn thật chăm chú vào Đinh Thái Vi. Đinh Thái Vi đón lấy ánh mắt của anh ta, cười: “Ngày đó anh ấy lại đứng ra, tôi cũng thấy khá bất ngờ, nhưng anh ấy vẫn cho rằng chuyện của tôi và anh ấy không có gì phải giấu diếm mọi người cho nên anh ấy làm vậy cũng xem như hợp tình hợp lý.”

Lúc này các nhân viên trong đoàn phim đều đang thu dọn mọi thứ, Long Tử Lê nhìn trường quay, cười nói: “Xem ra em đã quyết định sẽ ở bên cạnh Tô Duy lâu dài rồi.”

Đinh Thái Vi cười cười, không phủ nhận.

Long Tử Lê nhìn cô, khẽ thờ dãi: “Vào Tô gia, chỉ sợ sẽ có rất nhiều chuyện thân bất do ki... em thật sự chuẩn bị rời khỏi giới giải trí sao?”

Đêm qua chị An cũng hỏi cô như vậy, thật giống như cô rời khỏi giới giải trí đều là vì Tô Duy vậy. Đinh Thái Vi hơi hé miệng, nhẹ giọng nói: “Tôi không diễn nữa còn có thể làm những việc khác mà.”

Long Tử Lê im lặng một lúc, lắc đầu cười nói: “Em đã ở trong cái giới này 10 năm, cũng không phải kiếm bộn tiền, nếu như không diễn nữa thì làm sao em duy trì được cuộc sống? Hiện giờ rời khỏi giới giải trí, em không sợ sau này sẽ hối hận sao?”

Tuy lời anh ta nói có hơi nghiêm trọng nhưng anh ta cũng vì quan tâm nên mới nói vậy, hướng hồ anh ta phân tích cũng không sai, Đinh Thái Vi phẩn đấu ở trong cái giới này mười năm, thành tích vẫn thường thường, mà cô vẫn kiên trì theo đuổi là vì cô thích diễn xuất, hơn nữa trên phương diện này cô cũng có tài năng thiên phú. Một khi thật sự rút lui, sau này không biết bao lâu nữa cô mới được đứng trên màn ảnh, làm sao có thể cam đoan sau này cô sẽ không hối hận?

Đinh Thái Vi im lặng, nửa ngày sau cũng không nói gì, cuối cùng thành thật đáp: “Tôi không xác định tương lai sau này sẽ hối hận hay không, nhưng rời khỏi giới giải trí là quyết định tôi đã suy nghĩ từ lâu, không liên quan đến Tô Duy, cũng không liên quan đến người khác.” Dừng lại một lát, cô cười, “Nếu sau này hối hận thì tôi lại trở lại nghề diễn cũng được mà.”

Long Tử Lê nhìn cô, cũng cười theo: “Nếu thật sự hối hận, đến lúc đó nhất định phải cho tôi biết đấy.” anh ta bình tĩnh nhìn cô, “Khi đó tôi có thể đảm đương vai trò anh hùng, cứu em trong lúc nguy nan.”

Đinh Thái Vi bị chọc cười: “Mấy lời này của anh quen tai quá, giống như lời thoát trong phim võ hiệp vậy.”

“Cũng thích hợp làm lời thoát phim tình cảm nữa.” Long Tử Lê nhìn ra ngoài cửa rồi lại nhìn cô, “Thái Vi, em có từng nghĩ tới những lời viết trên báo hôm nay, còn có cả ảnh chụp cùng Mạnh Kiều Vũ là do một ai đó làm ra không?”

Đương nhiên cô biết tất cả chuyện này là do một người làm, cũng đoán được là Tô Niệm, nhưng cô không muốn nói cho Long Tử Lê biết, nói gì thì nói Tô Niệm vẫn là em của Tô Duy, nói ra sẽ chỉ khiến mọi người cảm thấy khó xử. Nhớ tới chuyện sau khi lộ ảnh của cô và Long Tử Lê, Mạnh Kiều Vũ cũng đã chỉ ra vấn đề, lần này đổi lại Long Tử Lê nghi ngờ về ảnh chụp của Mạnh Kiều Vũ và cô, Đinh Thái Vi cảm thấy vô cùng cảm động, cô biết họ đều rất quan tâm đến mình.

Đình Thái Vi cúi đầu, tránh ánh mắt của Long Tử Lê. Long Tử Lê lại vẫn cố tình trợn mắt nhìn cô, qua một lúc anh ta khẽ thở dài nói “Thái Vi, bên ngoài đều đồn về hôn ước giữa Tô Duy và Tô Niệm, nếu Tô Duy thật sự muốn ở bên em thì nên giải quyết chuyện của Tô Niệm cho gọn gẽ, chứ không phải không can thiệp để Tô Niệm tổn thương em.”

Tiếng thở dài của Long Tử Lê như có như không quanh quẩn bên tai Đình Thái Vi, ngảy ngẩn một lát, mãi đến khi nghe thấy tiếng cười của Tô Duy ở phía sau cô mới hồi phục lại tinh thần.

“Em đợi lâu không?” Tô Duy tiến tới đứng cạnh cô, cúi đầu ghé vào tai cô nói xin lỗi, sau đó mới chào hỏi Long Tử Lê, trên mặt vẫn luôn giữ nụ cười ôn hòa. Vừa rồi lúc đi vào anh đã thấy cô và Long Tử Lê đang đứng nói chuyện, Long Tử Lê mặc một chiếc áo khoác dài, mà Đình Thái Vi mặc một bộ áo thời dân quốc màu tím, hai người đều trang điểm theo phong cách dân quốc, đứng ở đó, dưới tán hoa đào, còn có cảnh hoàng hôn làm nền trông như một bức tranh tuyệt đẹp. Anh nghe thấy Long Tử Lê nhắc đến hôn ước giữa anh và Tô Niệm, đồng thời đón nhận cái nhìn đầy ý vị của anh ta thì không thể không bật cười thành tiếng. Giờ đứng đối diện với anh ta, nhìn nụ cười như có như không này anh cũng không tức giận, khoe miệng khẽ cong nói “Tử Lê, anh mặc trang phục dân quốc rất được đấy.”

Long Tử Lê cũng cười theo “Cảm ơn.” Nghiêng đầu liếc mắt với Đình Thái Vi sau đó chào tạm biệt rồi đi.

Đợi Long Tử Lê rời đi, Tô Duy cúi đầu, chăm chú nhìn Đình Thái Vi, dịu dàng hỏi “Có đói không?”

Hai người vào phòng nghỉ, đợi Đình Thái Vi thay quần áo xong, nhân viên đoàn làm phim cũng đã về gần hết. Lúc đi đến cửa Đình Thái Vi thấy phóng viên vẫn chưa rời đi thì giật mình sửng sốt. Tô Duy nắm tay cô, mười ngón tay đan vào nhau, đứng dưới ánh đèn anh vẫn tự nhiên mỉm cười. Đình Thái Vi cũng khôi phục tâm trạng rất nhanh, tùy ý để Tô Duy nắm tay, trên mặt nở nụ cười dịu dàng.

Đám phóng viên vẫn không hề buông tha, cố tình hỏi về chuyện Mạnh Kiều Vũ. Tô Duy khẽ mỉm cười, giúp Đình Thái Vi mở cửa xe, rồi sau đó quay đầu lại, chậm chậm đáp lại phóng viên “Thái Vi là bạn gái tôi, không lâu nữa sẽ thành vợ tôi, tôi hi vọng mọi người nghe hiểu lời tôi nói. Mặt khác, báo hôm nay tôi đã xem, chuyện này thật sự là đã ảnh hưởng quá lớn đối với danh dự của Thái Vi. Thái Vi và Mạnh Kiều Vũ là bạn tốt, tôi và Kiều Vũ cũng rất vui vẻ, tôi hi vọng mọi người có thể nhìn ra vấn đề này, nếu ngày mai trên báo vẫn tiếp tục xuất hiện những tin giống hôm nay, tôi sẽ nhờ luật sư gửi cho mỗi tòa soạn một bức thư của tòa án.” Nói xong cũng không đợi xem phản ứng của mọi người, anh xoay người ngồi vào xe.

Xe đi về hướng nhà Tô Duy, dọc đường hai người không nói với nhau câu nào. Đình Thái Vi tựa lưng vào ghế, không biết đã ngủ lúc nào. Mấy ngày nay liên tiếp xảy ra quá nhiều chuyện, tiến độ phim lại không thể trì hoãn, cô phải ứng phó cả hai bên nên vô cùng mệt mỏi. Tô Duy yên lặng lái xe, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn Đình Thái Vi.

Sau khi vào sân, thấy cô vẫn ngủ, Tô Duy khẽ cười, nhẹ nhàng ôm cô vào nhà, đặt lên sofa rồi lấy chăn đắp cho cô, sau đó mới vào bếp nấu cơm.

Đợi Đình Thái Vi tỉnh lại thì Tô Duy đã làm xong đồ ăn, thấy cô tỉnh anh cười nói “Mau tới ăn cơm.”

Đình Thái Vi khẽ vâng một tiếng, cười ngượng ngùng nói “Không biết sao nữa. mấy nay em thêm ngủ lắm ấy.”

Tô Duy đang sắp bát đĩa nghe thấy lời anh dừng động tác, chăm chú nhìn cô “Thái Vi, xin lỗi em, mấy ngày nay vẫn để em một mình đối mặt với đám phóng viên đấy.” Đình Thái Vi giật mình nhìn anh, anh cười nói “Ăn trước đã, chắc em cũng đói lắm rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Này Tình Yêu Có Bán Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Đình Thái Vi vâng một tiếng, cúi đầu lẳng lặng ăn cơm. Cô vốn tưởng rằng Tô Duy có chuyện muốn nói với cô nên cứ đợi nhưng lại chỉ nhận được sự yên lặng của Tô Duy, cô cũng giữ cho mình bình tâm, không nghĩ nhiều nữa.

Ăn cơm xong, Tô Duy đứng dậy hôn lên trán cô, dịu dàng nói: “Em về phòng nghỉ ngơi trước đi, anh đi rửa bát, lát sẽ lên sau.”

Nhìn theo Đình Thái Vi lên lầu, khoe miệng Tô Duy hơi cong lên, nhanh chóng thu dọn bát đĩa, vào bếp rửa bát. Nước chảy ào ào, tâm trạng của anh cũng ẩn trong tiếng nước chảy kia, không để lộ dấu vết mà chảy xuôi theo.

Đến khi dọn dẹp xong xuôi, Tô Duy trở lại phòng khách, chần chờ không lên lầu. Bộ tách trà trên bàn vẫn còn mới như trước, Tô Duy đốt điều thuốc, ngồi trên ghế sofa, lẳng lặng nhìn mấy chung trà trên bàn. Cũng không biết qua bao lâu, anh lấy lại tinh thần, dập tắt điều thuốc lá, đứng dậy lên lầu. Chớp mắt nhìn qua bàn trà, anh cúi đầu nhìn gạt tàn ngỗng ngang tàn thuốc thì không khỏi nhíu mày rồi nhanh chóng giấu ra lại.

Đến cửa phòng, Tô Duy nhẹ nhàng đẩy cửa ra, thấy Đình Thái Vi đang cuộn mình trong chăn, chắc là đang ngủ. Ánh mắt Tô Duy đặt vào cô, khoe miệng khẽ nở nụ cười, đi đến bên giường, cúi người khẽ vuốt tóc cô.

“Thái Vi.” Tô Duy ôm Đinh Thái Vi vào trong ngực, nhẹ nhàng gọi tên cô.

Đinh Thái Vi mơ màng mở mắt ra, không rõ lý do nhìn Tô Duy.

Tô Duy bật cười, tựa trán mình lên trán cô: “Thái Vi này, anh có chuyện muốn nói với em.”

Đinh Thái Vi cúi đầu vâng một tiếng, dần dần tỉnh táo lại, sau đó há miệng thờ dốc, khẽ thăm thi: “Để ngày mai nói được không?”

Tô Duy buồn cười vuốt ve mấy sợi tóc của cô rồi dần dần đi xuống, hôn lên xương quai xanh, thấy cô đã tỉnh táo hơn anh mới cố ý nâng mặt cô lên: “Không được”

Đinh Thái Vi than thở một tiếng, hai tay ôm lấy bả vai anh, vùi đầu vào hõm vai anh khẽ nói: “Vậy anh nói đi, em nghe.”

Mềm mại nghe lời như vậy, còn mang theo vẻ mơ màng nửa tỉnh nửa mê ngủ, ánh mắt Tô Duy tràn ngập ý cười, ôm trọn cô: “Thái Vi, chúng ta nói chuyện tin tức trên báo hôm nay đi.”

“Tin tức trên báo? Có liên quan đến Kiều Vũ đó hả?” Đinh Thái Vi hàm hồ đáp lời, cọ qua cọ lại lên vai anh.

Tô Duy ôm cô vào lòng, nâng mặt cô lên, nhìn vào ánh mắt cô, một lát sau mới gật đầu nói bằng giọng khàn khàn: “Hôm qua em gọi điện cho anh nói là đi ăn cùng với chị An, sao cuối cùng lại đi chung với Mạnh Kiều Vũ?”

Đinh Thái Vi nở nụ cười, giải thích: “Ba người bọn em cùng đi ăn, lúc đó chắc chị An vào toilet.”

Tô Duy vẫn ôm cô như cũ, tựa như muốn nhìn ra gì đó trong ánh mắt cô, nhưng Đinh Thái Vi vẫn cố tình giữ vẻ mơ màng, ánh mắt chỉ có vẻ trong sáng. Tô Duy im lặng một chút, cười nói: “Nhưng hôm qua lúc Mạnh Kiều Vũ đưa em về anh không thấy chị An.”

Đinh Thái Vi nhớ ra hôm qua chị An ngồi trên xe, ra về bức bối không muốn gặp Tô Duy, sợ nhìn thấy Tô Duy sẽ tức giận nên không khỏi bật cười, vừa cười vừa nói: “Lúc đó chị ấy ngồi trong xe, cũng là vì không muốn đi ra bắt chuyện với anh đấy.”

Tô Duy ừm một tiếng, ra vẻ đã hiểu nói: “Chị ta không muốn gặp anh à?”

Đinh Thái Vi vốn tựa vào lòng Tô Duy, nói chuyện câu được câu không, hơn nữa vốn đang buồn ngủ nên lúc trả lời cũng chỉ qua loa, lúc này nghe thấy giọng điệu khác thường của Tô Duy, cô không khỏi sững sốt, theo trực giác giương mắt lên, nhìn thẳng vào mắt Tô Duy: “Anh... làm sao vậy?”

Tô Duy vuốt ve mặt cô, đối diện với ánh mắt của cô, thật lâu sau cũng không nói gì.

Đinh Thái Vi hạm tầm mắt, vẫn vùi đầu vào hõm vai anh, cười nói: “Không phải chị An không muốn gặp anh mà do đêm qua em nói với chị ấy muốn rời khỏi giới giải trí, chị ấy có hơi kinh ngạc nên câu kính với em thôi.”

“Rời khỏi giới giải trí?” Tô Duy giật mình, nhanh chóng cười hỏi.

Đinh Thái Vi vâng một tiếng, tựa đầu vào vai anh, tựa như lại muốn ngủ tiếp. Khóe miệng Tô Duy khẽ nhếch lên, nhẹ nhàng ôm lấy cô, hơi thở ấm áp vây quanh cô. Đinh Thái Vi không thể không tỉnh ngủ, nghiêm chỉnh giải thích với anh: “Thật ra từ lâu em đã nghĩ tới việc này rồi, chỉ là lúc đó vẫn còn do dự, sau khi ông ngoại qua đời em mới hạ quyết tâm. Nửa đời trước cuộc đời ông ngoại ba chìm bảy nổi, cuối cùng cũng không thể không đưa cả nhà đến phương nam, rời xa chốn thị phi này...”

Thấy Tô Duy như rất hứng thú với chuyện của ông ngoại cô, cô cười cười, kể sơ lược lại chuyện năm xưa của ông ngoại, cuối cùng khẽ thở dài: “Năm đó em bước vào giới giải trí, ông ngoại không nói gì, nhưng em biết trong lòng ông hoặc nhiều hoặc ít vẫn hy vọng em sẽ rời xa cái giới này. Sau đó mẹ em lại hỏi có muốn một lúc nào đó sẽ trở lại cuộc sống bình thường không, không phải làm diễn viên không tốt nhưng mẹ em cảm thấy diễn viên cũng không phải một nghề lâu dài, em nói em sẽ suy nghĩ, thật ra lúc ấy em đã hạ quyết tâm rồi. Đêm qua chị An nghe em nói sau này sẽ không diễn nữa nên chắc trong lòng chị ấy cũng có hơi buồn cho nên trốn trên xe không chịu ra, anh đừng để ý.”

Lúc kể Tô Duy bế Đinh Thái Vi ngồi lên đùi mình để nhìn thấy rõ vẻ mặt cô. Nghe xong câu cuối của cô, Tô Duy lơ đãng cười cười, rồi sau đó cúi người, nhìn thẳng vào mắt cô: “Anh nghĩ em vì anh mới bắt đầu nảy sinh ý tưởng này.”

Đinh Thái Vi há hốc miệng, không biết anh đang nói đùa hay là quá tự phụ.

Thấy vẻ như bị ép buộc của cô, mắt Tô Duy chớp chớp, cầm lấy tay cô cười nói: “Anh biết em không biết nói dối, không sao cả, mặc kệ vì nguyên nhân gì, chỉ cần em rời khỏi giới giải trí anh đều rất vui mừng.”

Anh đưa ngón tay của cô lên môi, hôn từng ngón một. Đinh Thái Vi ngẩn người, lúc này mới hiểu ý câu nói vừa rồi của anh, thì ra nói cho cùng anh cũng vẫn tồn tại một chút hy vọng, không hoàn toàn là nói đùa hay tự phụ. Cô hạ tầm mắt, tùy ý để môi lưỡi anh di chuyển trên đầu ngón tay, cuối cùng khẽ nhủ thầm, chần chờ nói: “Xin lỗi, Tô Duy...” lời còn chưa nói xong đã bị vùi vào nụ hôn của Tô Duy.

Tô Duy khẽ cắn cánh môi cô, nhanh chóng buông cô ra mỉm cười: “Em chỉ cần nói thật mà thôi, cũng không nói gì sai. Nếu như em nói muốn rời khỏi giới giải trí vì anh thì anh sẽ rất cảm động, nhưng nếu không phải thì anh cũng sẽ không yêu em ít đi chút nào. Quyết định này của em khiến anh rất vui.”

Đình Thái Vi đón lấy ánh mắt anh, nhất thời cũng không biết nên đáp lời thế nào, suy nghĩ một lát rồi vẫn im lặng như cũ.

Tô Duy khẽ mỉm cười, đan ngón tay vào tay cô: “Thái Vi, anh nhớ hình như em cũng vào nghề cùng lúc với Mạnh Kiều Vũ, và lại hai người cũng đã quen nhau từ lâu.”

Đình Thái Vi có hơi buồn ngủ, thuận miệng ừm một tiếng, gật đầu nói: “Em và anh ấy cũng biết nhau 10 năm rồi.” Bỗng dừng tựa như nhớ ra cái gì, nhẹ nhàng bật cười: “Khi đó bọn em đều chạy việc vặt trong đoàn làm phim.”

“Vậy sao?” Nụ cười trên mặt Tô Duy không giảm, tùy ý mon trớn cánh môi cô, “Theo anh biết thì nhân duyên của Mạnh Kiều Vũ trong giới này khá tốt, cũng rất có duyên với phụ nữ, em lại quen biết cậu ta nhiều năm nay, chẳng lẽ không có...”

Thấy anh muốn nói lại thôi, Đình Thái Vi khó hiểu giương mắt lên: “Sao?”

“Không có gì.” Tô Duy cúi đầu, hôn lên mặt cô, “Anh chỉ nhớ trước kia tin đồn của cậu ta và Tô Niệm bị truyền ra, lúc đó Tô Niệm nói con người Mạnh Kiều Vũ khá tốt, rất đáng quen.”

Đình Thái Vi nghĩ nghĩ: “Đúng là rất tốt nhưng cũng không phải vì vậy mà em muốn có chuyện gì đó với anh ấy.”

Tô Duy bật cười: “Ừ, cũng không phải người khác tốt thì em muốn có chuyện gì đó với người ta.” Anh ôm chặt lấy cô, lặp lại câu nói này.

Thấy giọng điệu cùng cử chỉ của anh đều khác thường, Đình Thái Vi không khỏi cảm thấy nghi hoặc trong lòng, ngược mắt lên nhìn về mặt của anh nhưng lại không nhìn ra cảm xúc khác thường nào. Nghĩ một lát, cô vòng tay ôm lấy eo anh, nói nhỏ: “Sao thế?”

Tô Duy đưa tay che mắt cô lại, cản lại vẻ dò hỏi trong ánh mắt cô, chỉ cười không nói.

Đình Thái Vi yên lặng một lát rồi cầm lấy mấy ngón tay trên mắt mình, cẩn thận lên tiếng: “Có phải anh để ý đến tin đồn của em và Mạnh Kiều Vũ không?”

Đầu ngón tay Tô Duy giật giật, một lát sau anh cầm lại tay cô, chậm rãi dời tay khỏi mắt cô: “Anh không chỉ để ý... Thái Vi, em biết không, sáng nay anh xem ảnh chụp cùng những gì viết trên báo, phản ứng đầu tiên không phải là gọi điện thoại cho em mà là nhớ lại cảnh tượng đêm đó Mạnh Kiều Vũ đưa em về. Không phải anh không tin em mà là em và cậu ta đã quen nhau nhiều năm nay, từ khi hai người vào nghề đến giờ cũng đã mười năm... Anh biết em rất thương thức cậu ta, cũng rất tin cậy cậu ta. Mà cho dù hiện tại anh có cố gắng bù đắp chỗ trống trước khi quen biết em nhưng cũng không thể giống như cậu ta, có thời gian 10 năm quen biết em. Anh không biết có phải đang ghen không, nhưng anh...” Anh cúi đầu xuống, dán lên cánh môi cô, gần như đang ní non, “Nhưng anh biết, anh đang ghen tị.”

Thì ra cả tối nay anh khác thường như vậy là vì đang ghen tị sao? Đình Thái Vi nhất thời kinh ngạc, sững sờ nhìn anh một lúc, cuối cùng hạ tầm mắt xuống, tránh đi tầm mắt nóng rực của anh, hé miệng cười nói: “Kiều Vũ thích chị An.”

Tô Duy ừm một tiếng, tiếp tục cắn cắn cánh môi cô, hằm hằm đáp lời: “Anh biết.” Thấy Đình Thái Vi sững sốt, anh cúi đầu cười thành tiếng, “Anh ghen không phải vì thấy cậu ta thích em hoặc là em thích cậu ta, anh chỉ... để ý tới việc hai người đã quen nhau 10 năm. Mười năm kia, em lăn lộn trong cái giới này, mười năm dần dần trở nên xuất sắc, mà anh không hề tham dự vào. Mạnh Kiều Vũ cùng em vào nghề, lại cùng em trải qua quá trình thành danh, tính cách cũng gần giống em... Mà em đã quyết định rời khỏi giới giải trí, sau này cuộc đời em cũng chỉ buộc chặt với anh, nếu không...”

Đình Thái Vi không nhịn được cười, khẽ ngắt lời anh: “Em đã quen biết Mạnh Kiều Vũ từ rất lâu, nhưng hai năm nay mới bắt đầu qua lại, anh đừng nghĩ nhiều.”

Tô Duy cười, đặt trán mình lên trán cô, không nói gì.

Đình Thái Vi đợi chờ, không thấy anh nói lời nào, cô vươn tay ra vỗ vỗ sau lưng anh, cười hỏi: “Bây giờ đã đi ngủ được chưa?”

Tô Duy buồn cười nhướn mày: “Thái Vi... anh còn muốn nói với em về những tin đồn mấy ngày nay.”

Đình Thái Vi à một tiếng, cười cười: “Được ạ.”

Tô Duy thấy cô mân mê miệng, dịu dàng tựa vào người mình, ngoan ngoãn mê hoặc nói không nên lời, anh không khỏi cười, nhẹ nhàng vuốt ve mặt cô: “Nếu anh nói những tin đồn mấy ngày nay là do Tô Niệm làm, Thái Vi, em có tức giận không?”

Cuối cùng anh cũng nói thật cho cô biết sao? Đình Thái Vi cười nhẹ, lắc đầu ra hiệu anh cứ nói tiếp. Tô Duy tùy ý thương thức những sợi tóc rũ trên vai anh của cô, “Chuyện ảnh chụp của em và Từ Lê anh đã biết hết. Lúc Tô Niệm gọi điện thoại vừa đúng lúc anh đỗ xe bên ngoài, lúc đó anh nghĩ tin đồn của em và Long Từ Lê có thể xem như tuyên truyền cho bộ phim, cho nên lúc em ấy đề nghị Long Từ Lê đưa em về, tuy anh biết ý đồ của em ấy nhưng đã không nói gì.”

Đình Thái Vi ôm cổ anh, tựa đầu vào hõm vai anh cọ cọ, nói tiếp: “Sau đó sự việc diễn ra như dự tính, hôm sau anh gọi điện thoại cho anh, anh nghe nói có rất nhiều phóng viên ở ngoài đã nghĩ đến việc lợi dụng bọn họ để công khai chuyện của chúng ta, đúng không?”

Giọng nói của cô rất bình thản, không nghe ra cảm xúc gì, những lời này cũng chĩa thẳng vào đáy lòng Tô Duy. Khóe miệng Tô Duy nở một nụ cười dịu dàng, hôn lên chóp mũi cô, cũng không phủ nhận, khẽ nói: “Thật là có lỗi, Thái Vi, trước đó anh đã không thương lượng với em.”

Đình Thái Vi lắc lắc đầu: “Anh tương kế tựu kế khá tốt, và lại chuyện của chúng ta sớm muộn gì cũng bị mọi người biết hết, thật ra trong lòng em rất cảm động, anh đã thẳng thắn thành khẩn, cho nên anh làm vậy cũng không có gì sai.”

Tô Duy cười cười, tiếp tục nói: “Anh tin chỉ cần chuyện của anh và em được công khai thì Tô Niệm sẽ không làm gì sau lưng anh nữa, anh không ngờ hôm sau em ấy lại cho người chụp ảnh em và Mạnh Kiều Vũ. Những lời viết trên báo thật sự có hơi quá đáng, Tô Niệm làm vậy chắc là hy vọng danh dự của em sẽ bị tổn hại... Thái Vi này, việc Tô Niệm làm quả thật không đáng để tha thứ, nhưng...”

Chắc là anh đang muốn nói đỡ cho Tô Niệm, chỉ là có vẻ khó mở lời. Đình Thái Vi trừng mắt nhìn anh, ánh mắt dừng lại trên vẻ mặt băn khoăn của anh. Tô Duy cuốn lấy mấy sợi tóc của cô, dịu dàng nói: “Anh đã nói chuyện với em ấy rồi, sau này sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa. Thật có lỗi, Thái Vi.”

Đình Thái Vi nở nụ cười, hạ giọng nói: “Không sao đâu, em không giận Tô Niệm đâu.”

Đêm nay anh đã nói rất nhiều câu thật có lỗi, lần cuối cùng là nói vì Tô Niệm, quả thật Đình Thái Vi không trách Tô Niệm, cho nên có thể cười nói không sao. Cô nhớ hôm đó ở ngoài cửa phòng đã nghe thấy Tô Niệm nói trong sách giáo khoa của Tô Duy đã vẽ rất nhiều hình Tô Niệm, mà Tô Duy vẫn im lặng, không thừa nhận cũng không phủ nhận; sau đó hai anh em bọn họ ôm nhau, mà cô lại xuống lầu nấu cơm... Nghĩ lại, Đình Thái Vi không khỏi âm thầm cười khỏ, Tô Duy nói anh đề ý đến việc cô và Mạnh Kiều Vũ đã quen biết nhau 10 năm, mà cô chẳng phải cũng không hề tham dự vào những năm tuổi thơ của anh và Tô Niệm sao? Hoặc cũng không thật sự muốn biết chuyện của anh và Tô Niệm, nhưng anh lại không thẳng thắn, mà cô lại nghe thấy lời Tô Niệm nói cho nên trong lòng cũng không tránh khỏi thấy khó chịu.

Chuyện những bức vẽ trên sách giáo khoa của anh cô cũng không thể mở miệng hỏi, chung quy thì cô không thể nói cô đã lén nghe thấy lời Tô Niệm nói mới hy vọng anh sẽ thẳng thắn...

Nhất thời hai người đều là im lặng. Tô Duy cúi người xuống, đặt cô vào trong chăn, dịu dàng cười nói: “Anh biết em đã buồn ngủ, cũng nói xong cả rồi, ngủ đi.”

Đình Thái Vi cúi đầu đáp lời, cười cười với anh rồi nhanh chóng ngủ say.

Ngày hôm say vẫn như thường lệ, Tô Duy đưa cô đến trường quay. Bên ngoài trường quay có rất nhiều phóng viên, cô và Tô Duy vẫn cười, mười ngón tay đan vào nhau, thong dong bước vào trong.

Tiêu đề trên báo đã thay đổi, tất nhiên là viết cô sắp gả vào nhà họ Tô. Ngày hôm qua những lời Tô Duy nói với phóng viên, công khai cô là bạn gái anh, nói sau này cô sẽ trở thành vợ anh, vậy nên tin tức cô gả vào nhà giàu chỉ sợ đã lan truyền khắp nơi rồi.

Dưới đáy lòng Đình Thái Vi thầm thở dài, cổ phần chán tỉnh thần đối mặt với ánh mắt hoặc chúc mừng hoặc hâm mộ của nhân viên trong đoàn phim, vẫn luôn mỉm cười.

Tô Niệm thấy cô, vô cùng thân thiết khoác tay cô, bắt đầu gọi cô là chị dâu.

Trong lòng Đình Thái Vi có vẻ nghi hoặc thái độ của cô ta, nhưng cũng chẳng hề bài xích sự thân thiết của cô ta.

Lúc nghỉ trưa, chị An tới đây, trong tay cầm một tờ báo, thấy Đình Thái Vi, chị ném tờ báo lên bàn trang điểm, mỉm cười nhìn Đình Thái Vi: “Hôm qua báo chí còn nghi ngờ chuyện tình cảm những nhằng của em, nói em thay đổi thất thường, hôm nay đã viết em diễn xuất tốt, nhân duyên tốt, tính tình tốt... Chắc chắn, toàn bộ đều là lời hay ý đẹp, không biết có phải Tô Duy đã quá nâng đỡ em không nhỉ?”

Đình Thái Vi bị chọc cười, cầm lấy tờ báo, quét mắt qua: “Mấy thứ trên báo chị cũng tin à?”

Chị An thành thật gật đầu: “Đương nhiên là tin rồi.” Nói xong còn xì một tiếng, cười nói: “Lúc trước chị còn sợ Tô Duy vẫn còn do dự, không chịu công khai chuyện với em, không ngờ tới anh ta lại khẩn cấp công khai chuyện tình cảm của hai người với mọi người, lại còn nói không lâu nữa em sẽ trở thành vợ anh ta... Anh ta có thể đi đến bước này chắc là đã chọn em rồi. Thái Vi này, mặc kệ sau này em còn diễn xuất hay không đều phải đối đãi với mình thật tốt, nếu đã quyết định rồi vậy thì cứ bước tới.”

Bạn đang đọc truyện *Này Tình Yêu Có Bán Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32

Đình Thái Vi nghe xong, nửa ngày sau cũng không nói gì, chỉ nhẹ nhàng nói vâng. Qua một lúc, cô cười cười, chuyển đề tài: “Chị An này, tình hình bên Kiều Vũ thế nào rồi ạ? Hôm nay chị có thể tới đây có phải là vì phóng viên đã không còn quấy rầy anh ấy nữa rồi không?”

Chị An cười gật đầu, ra vẻ trên tức: “Chuyện yêu đương của con trưởng nhà họ Tô, tin tức này giá trị hơn bất kì tin đồn nào, chị nghĩ chắc là toàn bộ

paparazzi đều chạy tới đây rồi.”

Đình Thái Vi không để ý tới lời trêu chọc của chị, cười nểm ghé vào tai chị: “Hôm qua chị có gặp Kiều Vũ không?”

Chị An cảnh giác lùi lại hai bước: “Có gặp, chiều hôm qua paparazzi trên cơ bản đều chạy hết, cậu ta phải đi nơi khác quay nên chị đưa cậu ta ra sân bay. Khi về nhà chị gọi điện cho em thì em lại tắt máy.”

Đình Thái Vi chợt nhớ ra, hơi ngại ngùng cười cười: “Chắc là lúc đó em đang ngủ.” dừng một lát, cô nhìn chị An nháy nháy mắt mấy cái, “Chị An này, chị vẫn chưa nhận lời Kiều Vũ à?”

Chị An trừng mắt một cái, “Nhận lời cái gì?”

Đình Thái Vi cười tủm tỉm: “Đương nhiên là nhận lời ở bên cạnh Kiều Vũ rồi.”

Chị An tiếp tục trừng mắt với cô: “Chuyện chung thân đại sự của em xong rồi nên quan tâm đến chị à?”

Đình Thái Vi nhin cười, nghiêm mặt nói: “Em đang quan tâm đến chị đấy.” Nói xong lại không nhìn được mà bật cười, bước lên nhẹ nhàng cầm tay chị, “Kiều Vũ đã nói với em rồi, anh ấy nói anh ấy sẽ kiên nhẫn chờ đến khi chị đã nghĩ thấu đáo mọi chuyện. Chị sợ ở trong lòng anh ấy những băn khoăn của chị không là vấn đề gì lớn cả, ngược lại chính là tâm ý của chị mới là thứ anh ấy coi trọng nhất. Thật ra chị An à nếu trong lòng chị có ý thì hãy nói chuyện thẳng thắn với Kiều Vũ, em biết Kiều Vũ đã hạ quyết tâm sẽ ở bên cạnh chị.”

Chị An nghe xong, nửa ngày sau cũng không nói gì, cuối cùng cười khỏ một tiếng: “Để xem đã.”

Giọng nói của chị chứa đầy vẻ bất đắc dĩ, Đình Thái Vi nghe xong, cũng chỉ có thể cười khỏ theo. Chuyện giữa hai người thật ra người ngoài rất khó tham dự vào, tất cả đều phải tự do người trong cuộc nhận ra mới được. Chuyện của chị An và Mạnh Kiều Vũ nếu như không phải chị An tự gỡ bỏ khúc mắc, chỉ sợ người ngoài có nói thêm nữa cũng vô dụng.

Yên tĩnh một lát, Đình Thái Vi nhìn chị An, nhẹ nhàng nói: “Chị An, chị đừng suy nghĩ nhiều, chị cần Kiều Vũ thật lòng vậy thì không có gì là không thể giải quyết.”

Chị An cười cười, không nói nữa.

Hai người nhất thời đều không nói gì. Không biết qua bao lâu, đột nhiên chị An giơ tay lên vỗ vỗ mu bàn tay Đình Thái Vi, như đang cảm khái: “Em cũng sắp rời khỏi cái giới này rồi. Không biết vì sao mấy ngày nay chị lại nhớ tới trước kia... Khi đó em mới vừa vào nghề, chị cũng vừa bước vào cái giới này không lâu, hai ta đều không có kinh nghiệm, cứ đi thẳng về phía trước, không ngờ chớp mắt đã mười năm trôi qua.”

Đình Thái Vi cười tiếp lời: “Đúng vậy. Khi đó chị cũng chẳng biết đòi hỏi với công ty một chút để được quản lý một diễn viên nổi tiếng.”

Chị An buồn cười gõ đầu cô: “Em cũng đâu có kém.”

Đình Thái Vi cảm thấy vô cùng cảm động không nói nên lời, yên lặng một lát, chân thành nói: “Chị An, cảm ơn chị.”

Thật ra mười năm nay, chị An đã sớm là người đại diện nổi tiếng trong giới này, nắm trong tay nhiều nghệ sĩ nổi tiếng, nhưng nhiều năm nay chị An vẫn chung thủy ở bên cô, vẫn không rời không giận với cô. Phần tình nghĩa này Đình Thái Vi đã sớm ghi nhớ trong lòng, có lẽ sau này cô sẽ không tiếp tục diễn xuất nữa, nhưng chị An với cô tựa như một người bạn thân, cho dù không hợp tác nữa cũng vẫn là người cô kính trọng nhất.

Chị An búng lên trán cô một cái: “Sau này em hãy chăm sóc mình cho tốt thì xem như đã cảm ơn chị rồi.”

Vài ngày tiếp theo, tin tức liên quan đến Đình Thái Vi và Tô Duy trên báo dần dần ít đi, có đôi khi bị theo dõi, cô và Tô Duy vẫn thoải mái để phóng viên chụp ảnh. Chắc bởi vì vậy mà mọi người dần ít hứng thú theo dõi hơn, mà cuộc sống của Đình Thái Vi cùng Tô Duy cũng dần dần trở lại bình thường.

Nửa tháng sau, vai diễn của Tô Niệm chấm dứt. Tối đó, đoàn phim mở tiệc nhỏ, vì hôm sau vẫn phải quay tiếp cho nên mọi người cũng không uống rượu. Sau đó Tô Duy đến, mọi người náo loạn một lúc mới giải tán.

Tô Duy tới đón Đình Thái Vi, lúc ở bãi đỗ xe, đột nhiên Tô Niệm muốn đến nhà Tô Duy. Tô Duy liếc nhìn cô một cái, khẽ cười nói: “Được”

Sau khi ba người về nhà đều có việc riêng, Tô Duy ở trong thư phòng xử lý công việc, Tô Niệm nằm trên ghế sofa xem tạp chí, Đình Thái Vi vào bếp nấu trà giải rượu mang vào phòng cho hai anh em họ uống.

Tô Niệm nhận chén trà, cười nói cảm ơn.

Đình Thái Vi cũng cười, lắc lắc đầu, xoay người đi đến cửa thư phòng, gõ gõ cửa.

Tô Duy ngẩng đầu lên, thấy cô vào nên khoé miệng cong lên, không nháy mắt nhìn chăm chăm cô đi đến trước mặt.

Đình Thái Vi đặt chén trà lên bàn, khẽ cười nói: “Vẫn còn bận sao?” Tô Duy ừ một tiếng, nhìn chén trà. Đình Thái Vi vội giải thích: “Giải rượu”

Tô Duy cười cười, vươn tay kéo cô vào lòng, mặt dán vào mặt cô, nhẹ nhàng cọ cọ: “Hôm nay có mệt không?”

Đình Thái Vi nghiêng đầu nghĩ nghĩ: “Khá tốt, thật ra các phân cảnh chính cũng đã quay gần xong rồi, chỉ còn vài cảnh phụ cần bổ sung thôi.”

Tô Duy cắn cắn vành tai cô nói “Chờ đóng máy chúng ta sẽ nghỉ ngơi một thời gian, sau đó mới ra nước ngoài ở mấy tháng nhé.” Đình Thái Vi biết anh đang nói đến chuyện gặp người bên nhà anh, vì thế cười gật đầu rồi đứng lên. Tô Duy hôn lên môi cô, dùng dằng không muốn buông ra rồi lại vờ như vô tình nói “Tô Niệm nói hai ngày nữa sẽ quay lại San Francisco”

Đình Thái Vi a một tiếng rồi không nói gì.

Tô Duy nhìn cô, cười hỏi “Mai em có mấy cảnh?”

Đình Thái Vi nghĩ một chút rồi nói “Buổi sáng đều là cảnh của người khác, có thể đến muộn. Sao thế?”

Tô Duy chăm chú nhìn cô, khẽ ôm cô cười dịu dàng nói “Anh còn bận thêm một lúc nữa. ... Em có thể nấu bữa khuya được không? Đột nhiên anh lại muốn ăn gì đó do em làm.”

Đình Thái Vi bật cười, gật đầu đáp “Được.” Dừng một chút lại nói “Vậy em ra ngoài trước nhé.”

Tô Duy vẫn duy trì tư thế ôm cô, không chịu buông tay. Anh mạnh mẽ cắn lên cánh môi cô, thật lâu thật lâu mới buông ra, khẽ hôn lên mặt cô, cúi đầu cười nói “Đi đi.”

Đình Thái Vi ra khỏi thư phòng với khuôn mặt đỏ bừng, vừa ngẩng đầu lại thấy ánh mắt đầy suy tư của Tô Niệm. Cô khẽ cười, đi đến gần Tô Niệm hỏi “Chị định nấu bữa khuya, em muốn ăn gì?”

Tô Niệm đứng dậy cười nói “Cùng làm đi.”

Từ sau khi Tô Duy công khai tình cảm của hai người, Đình Thái Vi chưa từng ở một mình với Tô Niệm, giờ này hai người lại đứng chung một phòng bếp, Đình Thái Vi vừa thái vừa cười hỏi Tô Niệm “Sau bộ phim này em có tính toán gì không?”

Tô Niệm không chút suy nghĩ, cười nói: “Trước nghỉ ngơi một thời gian. Đã lâu em không về nhà, tính về San Francisco thăm ba mẹ.”

Đình Thái Vi cười gật đầu “Đúng là nên về thăm nhà.”

Hai người câu được câu không nói chuyện, tuy không quá thân thiện nhưng cũng không xấu hổ. Ở trong nhà Tô Duy, Tô Niệm luôn mang theo vẻ lễ phép, đối với Đình Thái Vi cũng coi như là thân thiết. Có đôi khi Đình Thái Vi cảm thấy nếu như không có Tô Duy ở giữa thì chắc cô và Tô Niệm cũng có thể làm bạn bè.

Sau khi nấu xong Tô Niệm vào phòng gọi Tô Duy, Đình Thái Vi thì bày đồ ăn ra bàn.

Ba người vừa trò chuyện vừa ăn, không khí hòa hợp ấm áp. Đột nhiên Tô Niệm nhìn Tô Duy cười hi hi hỏi “Anh Tô Duy, hai ngày tới em ở lại đây được không, dù sao qua hai ngày em cũng bay rồi.”

Tô Duy nhìn Tô Niệm, trên mặt vẫn giữ nụ cười ôn hòa, dịu dàng nói “Được.” Lại nhìn Đình Thái Vi, khóe miệng cong lên “Dù sao chị Thái Vi của em cũng nói phải về nhà hai ngày, anh cũng đang muốn đi cùng cô ấy, vừa hay hai ngày này có em trông nhà rồi.”

Đình Thái Vi từ đầu đến cuối vẫn nhìn thẳng vào mắt anh, định mở miệng nói nhưng cuối cùng vẫn quyết định im lặng, chỉ làm như không nghe đến cuộc trò chuyện của hai anh em họ.

Một lát sau chỉ nghe Tô Niệm nhẹ giọng cười nói “Em biết rồi.”

Hai giờ sáng, cuối cùng Tô Duy cũng làm xong việc, lúc về phòng thấy Đình Thái Vi vẫn còn đang đợi anh, khóe miệng khẽ nhếch, tiến đến hôn lên trán cô “Mất ngủ sao?”

Đình Thái Vi cười, vùi đầu vào hõm vai anh “Không phải mất ngủ, anh xong việc rồi sao?”

Tô Duy ừ một tiếng, chăm chú nhìn cô một chút, sau đó ôm cô hỏi “Có phải em có chuyện muốn nói với anh không?”

Đình Thái Vi cười ngượng ngùng, cô cũng không định vòng vo, hỏi thẳng anh “Sao lúc Tô Niệm nói muốn ở lại đây anh lại nói muốn đi về nhà em cùng với em?”

Tô Duy khẽ cười, hai tay trượt qua lại trên áo cô “Anh không muốn em hiểu lầm.” Thấy Đình Thái Vi định nói gì đó thì anh khẽ cười, chặn lại lời cô nói “Xin lỗi em, Thái Vi, anh chỉ có thể dùng phương pháp này để giải quyết chuyện này. Anh sợ Tô Niệm lại làm ra chuyện tổn thương em, giống như vụ ảnh chụp vậy, có điều chỗ này cũng là sản nghiệp Tô Gia, anh không thể từ chối yêu cầu của con bé, cho nên đành phải nói muốn ra ngoài.”

Đình Thái Vi yên lặng lắng nghe, không biết phải đáp lại thế nào.

Tô Duy lúc nặng lúc nhẹ hôn cô, cho đến khi hô hấp của cô rối loạn anh mới ngẩng đầu lên, nhìn sâu vào mắt cô nói “Thái Vi, em đừng trách Tô Niệm, tuy con bé rất tùy hứng, nhưng...”

Đình Thái Vi đột nhiên hôn anh, ngăn lại lời anh muốn nói. Tô Duy cười khổ, ngậm chặt môi cô, chuyên tâm hôn.

Sau một hồi quần quýt cả hai dần có phản ứng, Tô Duy cúi đầu ôm cô “Đi tắm trước đã.”

Hôm sau hai người thu dọn chút đồ, sau đó về nhà Đình Thái Vi rồi việc ai người ấy làm. Đình Thái Vi đến trường quay mới phát hiện chị An cũng mới đến. Chị An liếc cô một cái rồi lại tiếp tục lật tạp trí trong tay “Dù sao cũng không có việc gì làm, tối xem có việc gì không.”

Đình Thái Vi hiểu ý, nheo mắt cười nói “Em nhớ rồi, Kiều Vũ hiện đang quay ở ngoài tỉnh nhì.”

Chị An liếc xéo cô “Em cứ đọc kịch bản của mình cho tốt đi, chuẩn chị đến phân em rồi đấy.”

Đình Thái Vi cười ha ha, “Em chỉ còn hai cảnh, rất nhanh sẽ quay xong. Nếu không chị đợi em, buổi tối mình cùng đi ăn.”

Chị An nghĩ nghĩ rồi gật đầu cười “Cũng được.”

Năm giờ chiều, hai người lái xe đến nhà hàng quen vẫn hay thường đến. Vừa đi vừa nói chuyện rất vui vẻ. Lúc này Đình Thái Vi quyết định dừng nghiệp diễn, xem ra chắc cũng sắp gả vào Tô gia. Sản nghiệp Tô gia chủ yếu đều ở nước ngoài, nếu Đình Thái Vi được cưới vào nói không chừng sau này sẽ khó mà gặp mặt, đừng nói chuyện có thể như lúc này, cùng ăn cơm nói chuyện phiếm. Chị An không tránh khỏi cảm giác buồn bã, nâng li rượu nói “Này, bộ phim này kết thúc em sẽ theo Tô Duy đến San Francisco à?”

Đình Thái Vi gật đầu, chần chờ một chút rồi nói “Ý Tô Duy là thế.”

Chị An nhấp một ngụm rượu “Thật ra như thế cũng tốt, ít ra chuyện này cũng chứng tỏ Tô Duy không hề có ý dấu diếm em đi.”

Đình Thái Vi cười “Thật sự em cũng cảm thấy chút sợ hãi.”

Chị An nhún mày “Sợ gặp người nhà anh ta?”

Đình Thái Vi gật đầu, lại lắc đầu, buông dao nĩa khẽ thờ dài nói “Em thật sự rất muốn biết, người nhà của anh ấy có thái độ thế nào đối với quan hệ của anh ấy và Tô Niệm.”

Chị An nhìn cô nói “Tô Duy cũng đã công bố với bên ngoài hai người đã đính hôn, em đừng nghĩ nhiều nữa.”

Đình Thái Vi cười cười, không nói gì nữa.

Hai người nói chuyện rất lâu, mãi đến khuya mới giật mình phát hiện giờ đã không còn sớm. Lúc đưa Đình Thái Vi về nhà chị An mới phát hiện chuyện cô và Tô Duy chuyển ra ngoài. Đình Thái Vi kể sơ lược mọi chuyện, chị An nghe xong khẽ nhún mày, cũng chỉ nói một câu “Cách làm này của Tô Duy là đúng, dù sao Tô Niệm cũng là em gái của anh ta...” Dừng một chút vừa cười vừa nói “Thật ra hai người cũng đầu nhất thiết phải chuyển ra, có điều Tô Duy làm thế chắc là vì không muốn em phải khó xử đấy.”

Đình Thái Vi cười “Anh ấy lo lắng quá thôi, dù sao em cũng không thể nói gì, chỉ đi theo anh ấy thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Này Tình Yêu Có Bán Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Nửa tháng lại trôi qua, đầu tháng năm, đoàn làm phim tổ chức nghi thức đóng máy, sau đó là lễ ra mắt, công tác hậu kỳ của bộ phim vẫn chưa hoàn toàn xong xuôi.

Bữa tiệc tương đối nhiều người, tuy cũng có phóng viên ở đây nhưng mọi người đều nhẹ nhàng nói chuyện với nhau, chẳng hề câu nệ. Tất nhiên Đình Thái Vi cùng đạo diễn, còn có cả nam chính ngồi chung với nhau. Sau tin đồn lần trước, Long Tử Lê không nói chuyện về kịch bản với cô nữa, lần này ngồi cùng nhau, Long Tử Lê lại nâng ly với cô. Đình Thái Vi hơi ngạc nhiên một chút rồi cũng nhanh chóng vui vẻ nâng ly lên. Hai người đều nhấp một ngụm nhỏ, Long Tử Lê cười nhìn cô: “Tiếp theo có tính toán gì chưa?”

Đình Thái Vi nghĩ nghĩ: “Chắc là tạm nghỉ ngơi một thời gian.”

Long Tử Lê cười cười, thật ra cô không nói anh ta cũng đoán được phần nào con đường sau này của cô đều đã gắn liền với Tô Duy nhưng anh ta không nói ra, chỉ gật gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Đình Thái Vi im lặng một chút rồi hỏi anh ta: “Còn anh thì sao? Tiếp theo có tính làm gì không?”

Long Tử Lê lắc lắc ly rượu: “Chắc cũng nghỉ ngơi.” Cười một cái rồi lại nói, “Trước kia Tô Duy có giới thiệu cho tôi một bộ phim nhựa, nếu không có gì bất ngờ thì trọng tâm của sáu tháng cuối năm chắc là sẽ quay bộ phim kia.”

Đình Thái Vi ngẩn người: “Tô Duy giới thiệu?”

Long Tử Lê ừm một tiếng, cười gật đầu: “Hơn một tháng trước đã thương lượng rồi, anh ta đầu tư, tôi diễn.”

Đình Thái Vi tò vò về chờ mong: “Năm nay anh lại đóng đến hai bộ phim nhựa, xem ra anh thật là có phúc.”

Từ bảy năm trước Long Tử Lê đã duy trì một năm chỉ đóng một bộ phim, lần nào cũng được khen ngợi. Năm nay đóng hai bộ đã xem như là ngoại lệ. Long Tử Lê cười khê, chuyển đề tài: “Đáng tiếc em nói em muốn rời khỏi cái giới này, bằng không sau này chúng ta sẽ lại còn cơ hội hợp tác.”

Đình Thái Vi im lặng một lát, cười nói: “Sau này chúng ta vẫn là bạn mà, không hợp tác với nhau nữa nhưng vẫn còn có thể cùng ăn cơm nói chuyện phiếm mà.”

Long Tử Lê bật cười: “Cũng đúng”

Người mời rượu ngày càng nhiều, hai người nói chuyện một lát rồi đều bận việc riêng. Bữa tiệc càng lúc càng náo nhiệt, mọi người đều uống hết mình cho nên đến cuối cùng cũng không còn mấy người còn tỉnh. Đến khi sắp chấm dứt, đột nhiên đạo diễn Ninh gọi Đình Thái Vi, Đình Thái Vi quay đầu lại mặt đạo diễn Ninh đỏ bừng vì say, không kìm được bật cười thành tiếng. Đạo diễn Ninh luôn xem cô như đàn em cho nên cũng không so đo với cô, chỉ trừng mắt nhìn cô: “Thái Vi này, lần này cô hợp tác với Long Tử Lê cũng xem như là đôi nam nữ chính xứng đôi nhất từ trước tới nay tôi đã từng gặp...” Nói xong còn cụng ly một cái.

Đình Thái Vi bật cười, biết đạo diễn Ninh còn chưa nói xong nên im lặng chờ.

Quả nhiên, đạo diễn Ninh tiếc hận thở dài: “Đáng tiếc hiện giờ cô đang quen với Tô Duy, sau này lại không tính đóng phim nữa.” Sau đó lại tiếp tục nói hai lần đáng tiếc.

Đình Thái Vi nghe xong cũng nở nụ cười. Đạo diễn Ninh có công nâng đỡ cô, cũng giống như chị An, là người mà cô kính trọng nhất trong giới giải trí, lúc này nghe thấy đạo diễn Ninh liên tục thở dài, trong lòng cô cũng không khỏi cảm thấy sâu sắc. Không diễn nữa có lẽ cũng không là gì với cô, nhưng phải rời khỏi cái giới này, bỏ lại sự mong đợi của các đàn anh đàn chị đối với cô, cô thật sự cảm thấy có hơi buồn. Im lặng một lát, Đình Thái Vi cảm kích nhẹ giọng nói với đạo diễn Ninh: “Nếu như sau này có vai diễn phù hợp, đạo diễn Ninh vẫn có thể tìm tới em. Tuy sau này có thể em sẽ không nhận kịch bản nữa nhưng chỉ cần đạo diễn Ninh lên tiếng thì em nhất định sẽ không từ chối. Vai phụ cũng được, vai khách mời cũng được, em cũng sẽ vẫn như bây giờ, hoàn thành thật tốt vai diễn.”

Mặt đạo diễn Ninh đỏ bừng, đã rất say nhưng ý thức vẫn còn, nghe cô nói vậy, ông cười gật đầu: “Tuy cô không nhận kịch bản nữa, kĩ thuật diễn có thể bị mai một nhưng cuộc sống không bạc đãi ai, con đường là do tự mình lựa chọn, nói không chừng cô sẽ nhanh chóng tìm được cuộc sống thích hợp với mình, chưa hẳn là không hạnh phúc bằng việc lăn lộn trong cái giới này.”

Bất kể là chị An hay đạo diễn Ninh đều thông cảm cùng chúc phúc cho việc cô rời khỏi giới giải trí, Đình Thái Vi không khỏi cảm động trong lòng, chỉ mong một ngày nào đó có thể hồi báo lại tình cảm ấm áp này của bọn họ.

Sau khi bữa tiệc kết thúc, Đình Thái Vi tiễn đạo diễn Ninh ra cửa, Tô Duy đứng bên cạnh chờ cô, nhẹ nhàng khoác vai cô, cùng cô nhìn theo xe đạo diễn Ninh.

Tô Duy cúi đầu, thấy vẻ mặt buồn bã của Đình Thái Vi, anh nheo nheo chớp mũi cô, khoe miệng hơi cong lên: “Đi thôi, chúng ta cùng về nhà.”

Đình Thái Vi liền bị chọc cười, gật gật đầu, cùng anh về nhà.

Hiện giờ Tô Niệm đã về San Francisco, Đình Thái Vi cùng Tô Duy cũng đã về chỗ thường ở. Sau khi vào sân, đột nhiên Đình Thái Vi ngửi thấy mùi hoa thơm quyện vào con gió đêm nên không khỏi ngạc nhiên. Tô Duy đỗ xe xong, thấy cô đứng lặng trong sân nên cười tiến đến ôm lấy eo cô, khẽ hỏi: “Sao thế?”

Đình Thái Vi hít mũi, ra hiệu cho anh ngửi thật kĩ lại: “Là hương hoa dạ lai phải không?”

Tô Duy bật cười: “Chắc vậy. Tất cả cây cối hoa cỏ trong vườn đều do ông nội anh trồng khi còn sống, có rất nhiều loại anh không biết tên.”

Đình Thái Vi à một tiếng, cười cười tựa đầu vào vai anh, cùng anh sống vai vào nhà.

Vào đến phòng khách, Tô Duy ném chìa khóa xe xuống, đột nhiên nhắc bổng Đình Thái Vi lên. Không đợi Đình Thái Vi kịp phản ứng anh đã bế cô xoay vài vòng. Cuối cùng Tô Duy buông cô ra, nụ cười dịu dàng vui vẻ khóa lấy ánh mắt cô: “Rốt cuộc cũng xong rồi.”

Không biết anh nói đến bữa tiệc hay việc quay phim, Đình Thái Vi bật cười giương mắt nhìn anh: “Vậy anh có say rượu không đấy?”

Tô Duy nâng gương mặt mềm mại của cô lên: “Say rồi” Nóng xong, cúi đầu hôn lên môi cô.

Đình Thái Vi nở nụ cười, không hề nhăn nhó, vòng tay ôm lấy cổ anh.

Tô Duy vui vẻ ra mặt, tắt điện thoại của hai người đi, ghé vào tai cô khẽ nói: “Như vậy sẽ không có ai quấy rầy chúng ta nữa.” Nóng xong lại hôn lên đôi môi cô.

Có lẽ do rượu nên hai người hôn nhau kịch liệt rồi nhanh chóng động tình. Tô Duy cởi quần áo của cô, đặt cô lên ghế sofa, môi lưỡi chạy dọc, đầu ngón tay vuốt ve da thịt cô khiến cô trở nên run rẩy. Đình Thái Vi bình tĩnh lại, hai tay ôm lấy cổ anh, đôi chân thon dài cuốn lấy thắt lưng anh. Hơi thở của Tô Duy đã sớm trở nên hỗn loạn, làn hơi cực nóng phả vào ngực cô, cổ họng anh nghẹn nghẹn: “Thái Vi, đêm nay sẽ...”

Câu nói còn dang dở của anh đã hóa thành nụ hôn nồng nàn, dừng lại trên cơ thể Đình Thái Vi. Đình Thái Vi sững sốt, chưa kịp trả lời đã bị hành động tiếp theo của anh đoạt lấy lí trí. Tô Duy tiến nhập vào cơ thể cô, dịu dàng dẫn dắt cô. Hai người chìm vào nhau, ôm lấy nhau. Không biết qua bao lâu, qua bao nhiêu lần, rốt cuộc Đình Thái Vi mệt mỏi tê liệt ngã vào người Tô Duy, mơ màng ngủ mất.

Đến khi tỉnh lại đã là trưa hôm sau, Đình Thái Vi mở mắt ra, dần dần nhớ lại sự điên cuồng đêm qua nên không khỏi thấy ngượng ngùng. Sau khi lấy lại bình tĩnh cô mới nhận ra mình đang nằm trên giường, chắc là đêm qua Tô Duy đã bế cô lên lầu. Cô nhìn chung quanh, phát hiện ra Tô Duy đã không còn ở trong phòng. Chờ tỉnh ngủ một chút, cô khởi động cơ thể bủn rủn, do dự không biết có nên ra ngoài tìm Tô Duy không. Nhưng cô thật sự rất mệt nên chui vào ổ chăn, mơ màng ngủ tiếp đi.

Không biết qua bao lâu, Đình Thái Vi mơ màng nghe thấy Tô Duy đang ghé vào tai khẽ gọi tên cô. Cô dần dần tỉnh lại đã nhìn thấy đôi mắt cười của Tô Duy đang dịu dàng nhìn mình. Cô không khỏi bật cười, giọng nghẹn nghẹn hỏi: “Mấy giờ rồi?”

Tô Duy cười nhìn cô chăm chú: “Năm giờ rồi.”

Đình Thái Vi bị anh nhìn như vậy, lại nhớ tới việc đêm qua nên có chút thẹn thùng. Nghĩ ngợi một lát, cô khẽ nói: “Trưa nay em có tỉnh lại, thấy anh không có ở đây nên ngủ tiếp.”

Tô Duy cúi người hôn lên trán cô: “Trước đó anh xuống lầu xử lý công việc, thấy em ngủ say quá nên không đánh thức em.” Nói xong, anh vươn tay ra với cô, cười: “Đứng lên đi, anh nấu cơm rồi, nhất định là em đang rất đói.”

Đình Thái Vi vâng một tiếng, đặt tay vào lòng bàn tay anh. Tô Duy thuận thế nắm lấy, dễ dàng ôm lấy cô. Đình Thái Vi á một tiếng, đầu gối lên cánh tay anh, khẽ nói: “Cứ để em tự mình đi xuống đi.”

Tô Duy không để ý tới cô, cười bế cô xuống lầu.

Lúc ăn cơm, chốc lát Tô Duy lại bình tĩnh nhìn cô. Đình Thái Vi nghi hoặc ngược mắt lên, đối diện với ánh mắt của anh. Tô Duy gấp thức ăn cho cô: “Ăn nhiều một chút đi, hôm nay chúng ta sẽ đến Hải Thành, lúc đến đó chắc cũng rạng sáng rồi.”

Đình Thái Vi sững sốt: “Hải Thành?”

“Ừm, anh đã đặt vé máy bay rồi, chờ lát nữa lái xe tới đón chúng ta.” Tô Duy chần chờ vài giây rồi giải thích, “Chúng ta đến Hải Thành trước, ở đó vài ngày rồi từ Hải Thành đi San Francisco.”

Đình Thái Vi á một tiếng, nghĩ nghĩ, đột nhiên hiểu ra: “Vậy chiều nay anh bận việc này à?”

Tô Duy cười gật đầu: “Chắc hẳn là chúng ta sẽ đi rất lâu cho nên anh phải sắp xếp chuyện ở đây trước.”

Đình Thái Vi khẽ đáp lời, tỏ vẻ đã hiểu, im lặng một chút lại nói: “Phải đi rất lâu sao?”

Tô Duy gật đầu, hôn lên khóe môi cô: “Đúng vậy, chúng ta sẽ ở bên kia đến gần tết nguyên đán mới về nước ở cùng bà ngoại tết âm lịch, em có chịu không?”

Xem ra anh đã sắp xếp hết mọi thứ rồi. Đình Thái Vi cúi đầu, trở nên trầm ngâm: dù sao bộ phim cũng đã kết thúc, từ phần hậu kì đến khi chiếu phim chắc cũng mất khoảng ba tháng, về phần chuyện của ba tháng sau đến lúc đó nói cũng không muộn. Vì thế cô gật gật đầu, nhẹ nhàng đáp lời.

Cơm nước xong xuôi, Tô Duy vào thư phòng xử lý công việc, Đình Thái Vi vào phòng thu dọn hành lý. Gần đến tám giờ, ngoài sân truyền đến tiếng còi, là xe đến đón bọn họ. Đình Thái Vi xuống lầu cũng vừa lúc Tô Duy đi ra, cười bước đến bên cô: “Thu dọn một ít ở đây thôi là được rồi, bên kia cái gì cũng có.”

Bên kia tất nhiên là chỉ Tô gia ở San Francisco. Đình Thái Vi nở nụ cười, cùng anh ra cửa. Đình Thái Vi không biết người đến đón bọn họ là ai, người kia thấy cô cũng lễ phép chào hỏi rồi giúp họ đưa hành lý vào xe.

Sau khi lên xe, Đình Thái Vi nhìn ngôi nhà phía sau, im lặng một lúc đột nhiên nhớ tới gì đó, tựa đầu lên vai Tô Duy, cúi đầu nói: “Vậy còn ngôi nhà này phải làm sao bây giờ?”

Tô Duy cười, vén mấy sợi tóc trên trán cô ra: “Anh đã gọi cho một bác trước đây vẫn hay trông coi ngôi nhà này, ngày mai ông ấy sẽ tới đây, em đừng lo lắng.”

Trước kia mỗi lần Tô Duy về nước, thời gian ở đây cũng không lâu, hưởng chi bất động sản của anh cũng không ít, từ sau khi ông nội anh qua đời, anh

cũng rất ít tới đây. Hai năm nay anh vẫn ở trong nước, lại vẫn ở đây, ý tứ không nói cũng hiểu.

Đương nhiên, Đinh Thái Vi cũng không biết ý nghĩ này của Tô Duy, chỉ là cô ở đây lâu, dần dần nảy sinh tình cảm, lại muốn sau này nếu có cơ hội sẽ ở lại nơi này nên trong lòng không tránh khỏi cảm giác luyến tiếc.

Tô Duy đặt cầm lên tóc cô, an ủi: “Nếu em thích nơi này thì sau này chúng ta sẽ thường xuyên trở về đây.”

Đinh Thái Vi vâng một tiếng, không nói gì nữa, tựa đầu vào vai anh, mơ màng ngủ thiếp đi.

Từ sân bay này đến sân bay khác, toàn bộ hành trình Đinh Thái Vi đều mơ mơ màng màng. Đến mấy tiếng sau, làn gió đêm bên ngoài sân bay thổi vào mặt cô, cô mới tỉnh lại một ít, mới biết bọn họ đã đến Hải Thành. Đêm Hải Thành yên tĩnh thanh bình, xe đưa bọn họ đến khách sạn, Tô Duy ôm lấy cô, cô thoải mái tựa đầu vào vai anh.

Sát bên khách sạn chính là trường quay, còn có một đoàn làm phim đang quay, Đinh Thái Vi đứng bên cửa sổ, nhìn những ngọn đèn mờ mờ phía xa, không biết sao trong lòng loáng thoáng lên cảm giác lo lắng không yên. Lúc này, cô mang theo tất cả của mình, dường như lại từ bỏ tất cả những gì thuộc về mình, tay không đi theo Tô Duy, dường như anh đến nơi nào cô sẽ theo đến nơi đó. Cô không biết làm vậy sẽ có hậu quả thế nào, cũng không bận tâm anh có...

Cô nhìn ánh đèn phía xa xa, chận rãi nhắm hai mắt lại.

Tô Duy đã sắp xếp xong hành lý, thấy cô khoanh hai tay đứng bên cửa sổ, không biết đang nghĩ gì. Anh khẽ mỉm cười, ôm lấy cô từ phía sau: “Có mệt không?”

Đinh Thái Vi nghiêng đầu, dán vào mặt anh: “Không mệt, nhưng cũng chẳng muốn làm gì, chỉ muốn ngủ thôi.”

Tô Duy cúi đầu cười: “Không muốn gì làm à?” Bế cô lên, đưa cô tới giường, cúi người cười ái muội với cô, “Vậy thì để anh làm vậy.”

Hai người đây đưa tới nửa đêm rồi ngủ thẳng tới trưa hôm sau mới dậy. Bọn họ ăn trong phòng, Đinh Thái Vi mở màn cửa ra, ánh nắng đầu hạ xuyên qua khung cửa kính chiếu vào, rơi vào nửa bên mặt của Đinh Thái Vi, trắng nõn sáng ngời, mà một nửa bên mặt kia của cô lại chìm trong bóng tối, khiến cả người cô trông giống như một bức họa với lối phác họa tỉ mỉ tinh tế, dịu dàng mà xinh đẹp.

Tô Duy lặng lẽ ngắm nhìn, theo bản năng vươn tay ra với cô. Đinh Thái Vi quay đầu lại, không chút nghĩ ngợi mỉm cười đặt tay vào lòng bàn tay anh.

Ăn cơm xong, Tô Duy thúc giục Đinh Thái Vi nhanh chóng sửa soạn, nói muốn dẫn cô đi dạo Hải Thành. Kết quả anh dẫn cô tới trường quay bên cạnh, Đinh Thái Vi dờ khóc dờ cười. Cô thườn xuyên đến đây diễn, tất nhiên đã rất quen thuộc với trường quay này, mà Tô Duy hẳn cũng không xa lạ với nơi này, cũng không biết vì sao anh lại có ý tưởng này, lại còn nằng nặc kéo cô tới đây.

Đinh Thái Vi đứng một góc, đập vào mắt là một bức tường cong đồ sộ. Cô nhìn tòa nhà tường đỏ kia, còn có mấy cây chuối tây màu xanh ngang dọc trước bức tường cùng các loại hoa đại không tên, trong chớp mắt liền hiểu ra, không biết sao không hiểu sao mắt lại dần nhòe đi.

Đây là nơi cô và Tô Duy gặp nhau lần đầu, hình như cũng là vào một buổi trưa ánh nắng ấm áp thế này, cô quay cùng đạo diễn Ninh, còn mặc đồ cổ trang, đang tự do đi dạo quanh bức tường, nhận thấy có người đang nhìn mình, cô quay đầu lại liền bắt gặp ánh mắt sâu không thấy đáy của Tô Duy. Trong chốc lát cô đã hiểu ra nguyên nhân Tô Duy cố ý dẫn cô tới đây.

Thấy cô giật mình thất thần không nói lời nào, ánh mắt vẫn dừng lại nơi bức tường bên kia, Tô Duy cười, nắm chặt tay cô: “Chính ở nơi đây anh đã gặp được em.”

Đinh Thái Vi phục hồi lại tinh thần, cũng cười nói: “Khi đó em còn nghĩ anh là diễn viên vừa mới vào nghề.”

Tô Duy hơi nhưn mảy: “Vậy sao?” Ôm lấy eo cô, cùng cô sóng vai đi đến bức tường đỏ. Đinh Thái Vi tựa vào người anh, lặng lẽ không nói gì. Tô Duy cúi đầu nhìn cô: “Thật ra lúc ấy anh cứ tưởng rằng tất cả diễn viên trong đoàn phim đều nhận ra anh.”

Đinh Thái Vi khẽ cười, không nói gì.

Tô Duy dừng lại một chút rồi cẩn thận nói với cô: “Bây giờ anh cảm thấy rất may mắn vì khi đó em không biết anh là ai.”

Đinh Thái Vi nhũn mảy, nhanh chóng hiểu ý, không khỏi cười: “Có phải anh sợ mấy tin đồn xấu của anh sẽ dọa em chạy mất không?”

Tô Duy cũng cười theo, ôm lấy eo cô, nhẹ nhàng thở dài: “Cũng may tin đồn cũng chỉ là tin đồn thôi.”

Đinh Thái Vi nghe anh nói vậy, cười xì một tiếng. Im lặng một lát, cô cầm lấy tay anh, đưa tới bên môi: “Tô Duy, hôm đó anh nói rất áy náy vì để em một mình đối diện với phóng viên cùng tin đồn...” Cô nhìn anh, đáy mắt chỉ có một vẻ tĩnh lặng. “Nhưng thật ra, anh luôn luôn ở bên cạnh em, vẫn luôn ở đây.”

Chương 34

Trước kia đến phim trường tham quan, nhìn thấy Đinh Thái Vi ở quảng trường, trong chớp mắt khi cô quay đầu lại, nhìn thấy gương mặt tĩnh lặng của cô, anh đã đặt cô vào lòng mình... Đầu ngón tay Tô Duy khẽ vuốt khước môi Đinh Thái Vi, nghe xong lời cô nói, đôi mắt anh trở nên thâm trầm, không nhận ra là cảm xúc gì. Im lặng một lát, anh cúi đầu nhẹ nhàng vuốt ve mặt Đinh Thái Vi. Dường như Đinh Thái Vi đã nhận ra tâm tư của anh, tựa đầu vào vai anh, cũng im lặng không nói.

“Thái Vi...” Tô Duy ôm cô, chậm rãi nói, “Sau này anh cũng sẽ luôn ở bên cạnh em.”

Đinh Thái Vi ừm một tiếng, tỏ vẻ đã nghe thấy.

Tô Duy cười thật tươi, cằm của anh đặt trên mái tóc cô, khẽ nói: “Có lẽ Tô gia không phức tạp như mọi người vẫn đồn, nhưng Tô gia...” Anh ngừng lại một lát, Đinh Thái Vi ngẩng mặt lên, muốn nhìn rõ biểu cảm trên mặt anh. Tô Duy càng chôn sâu vào mái tóc cô hơn, giọng nói gần như là nỉ non, “Tô gia có rất nhiều người, sau này em sẽ sinh hoạt cùng họ... Đương nhiên trong số đó cũng bao gồm cả anh...” Dường như anh nói năng hơi lộn xộn, lại giống như đang muốn biểu đạt điều gì đó. Đinh Thái Vi cố gắng ngẩng đầu lên, muốn nghe cho rõ lời nói còn dang dở của anh. Tô Duy nắm chặt lấy tay cô, nói thật nhỏ: “Thái Vi, sau này em hãy luôn luôn ở bên cạnh anh, được không?”

Câu nói này nghe rất giống một lời hứa hẹn, hoặc còn hàm chứa một tương lai tương đối không rõ ràng. Đinh Thái Vi không chờ lâu, nhanh chóng đồng ý.

Tô Duy nâng mặt cô lên, ánh mắt sáng rực lọt vào đáy mắt cô. Sau đó anh cười, buông cô ra, nâng tay cô lên lần nữa. Đinh Thái Vi kinh ngạc cúi đầu nhìn hành động của anh. Không biết từ lúc nào anh đã cầm trong tay một cái hộp nhỏ, Đinh Thái Vi nhìn anh mở hộp ra, bên trong rõ ràng là một đôi nhẫn kim cương. Hình dáng của chiếc nhẫn kim cương không thể nói rõ đặc biệt ở chỗ nào, Đinh Thái Vi lại cảm thấy có chút kì dị. Tô Duy lấy chiếc nhẫn vừa in với Đinh Thái Vi, đeo vào ngón áp út của cô.

Đinh Thái Vi yên lặng nhìn, chờ Tô Duy đeo vào xong, cô ngẩng mặt lên, cười nhìn anh: “Hình như anh vẫn chưa cầu hôn em mà.”

Tô Duy cũng cười, dịu dàng nhìn cô. Anh ừm một tiếng, giọng điệu vừa gian xảo vừa vô tội: “Nhưng mà mới vừa rồi em đã đồng ý với anh sau này sẽ ở bên cạnh anh mà.”

Đinh Thái Vi ngẩn người, hình như cũng không sai nên không thể nhịn được cười, khước môi khẽ cong lên, gương mặt cũng nhăn lại.

Tô Duy nắm tay cô, đưa lên môi hôn: “Thái Vi, Thái Vi, Có phải giờ anh đã hái được em rồi không?”

Đinh Thái Vi cười, cúi đầu quan sát chiếc nhẫn đeo trên ngón áp út, bỗng phát hiện phần mặt nhẫn nhìn giống như một chiếc lá nhỏ. Đang nghĩ xem có ý ngụ ý gì không chợt nghe Tô Duy cười khẽ hỏi “Nhìn giống mầm đậu không?” Đinh Thái Vi nhìn kĩ một chút, thì ra còn có thêm chi tiết dây leo uốn lượn, cô bật cười nhẹ gật đầu.

Nhớ khi còn bé ông ngoại thường đem “Thái Vi” đọc cho cô nghe, giảng giải cho cô về tên của cô, cô không nhớ mở đầu thế nào, nhưng lại nhớ kĩ hai câu “Tích ngã vãng hĩ, dương liễu y y. Kim ngã lai tư, vũ tuyết phi phi” Nhiều năm về sau cô đọc được bài thơ này, vẫn không nên được nhớ lại cảnh ông ngoại ôm cô trên gối đọc từng câu đầy tình cảm. Lúc đó cô bỗng hiểu những tâm tình ẩn giấu trong từng lời đọc của ông ngoại. Ông ngoại cô đã trải qua thời điểm loạn lạc, thay đổi cả một nền dân chủ, trải qua vất vả cực khổ, về sau trên con đường quan trường lại nhiều lần bị làm nhục, cuối cùng lui về ở ẩn. Có lẽ mỗi lần ông ngoại gọi tên cô thì lại đang nhớ lại quãng thời gian không thể quay đầu ấy, thế nhưng vĩnh viễn lại không cách nào quên được nó.

Giờ cô lại nghe Tô Duy cười nói có phải anh đã hái được em xuống rồi không, hỏi cô chiếc nhẫn này có giống mầm đậu hay không, có lẽ Tô Duy chỉ nói đến ý nghĩa bề mặt của hai từ “Thái Vi” này, nhưng với Đinh Thái Vi mà nói, mặc kệ ý nghĩa câu nói của Tô Duy là gì, chiếc nhẫn này thật sự đã khiến cô nhớ tới ông ngoại, còn gọi lại cho cô những kỉ ức xa xưa cùng ông ngoại khi cô còn nhỏ, sao cô có thể không cảm động đây?

Hana: Đây là bài thơ Thái Vi nhé... Thái rau thái rau... cười chết mệnh. Câu thơ trong đoạn trên nằm ở bài cuối yê

THÁI VI (Lộc minh 7)

采薇 (鹿鳴 第七)

Thái vi thái vi! 采薇采薇

Vi diệp tổ chi; 薇亦作止

Viết quy viết quy; 日歸日歸

Tuế diệp mộ chi; 歲亦莫止

Mỹ thất mỹ cồ, 靡室靡家

Hiềm doãn chi cồ; 玁狁之故

Bất hoàng khai cư, 不遑啟居

Hiềm doãn chi cồ. 玁狁之故

(Hứng dã) 興也

Hái rau vi, hái rau vi,

Rau vi mới mọc hái đi kéo hoài.

Ngày về ta biết hỏi ai,

Nhanh ra cũng phải một hai năm trường.

Vợ chồng cách trở đôi đường,

Tại quân hiềm doãn nhiều nhưong tao loạn.

Từ nay chất chương bất an,

Vì quân hiềm doãn ta mang vạ này.

Thái vi thái vi! 采薇采薇

Vì diệc nhu chi; 薇亦柔止

Viết quy viết quy; 曰歸曰歸

Tuế diệc ưu chi, 歲亦憂止

Ưu tâm liệt liệt, 憂心烈烈

Tài cơ tài kiệt; 載饑載渴

Ngã thú vị định, 我戍未定

Mỹ sứ quy sinh. 靡使歸聘

(Hứng dã) 興也

Hái rau vi, hái rau vi,

Rau vi óng ả, hái đi kéo hoài.

Ngày về ta biết hỏi ai?

Lòng ta trăm nổi rồi bời như tơ.

Lòng ta buồn bã thần thờ,

Rồi đây đói khát sẽ chờ đợi ta.

Cái thân lính thú nẻo xa,

Cậy ai cho biết tin nhà được đây.

Thái vi thái vi! 采薇采薇

Vì diệc cương chi; 薇亦剛止

Viết quy viết quy; 曰歸曰歸

Tuế diệc dương chi, 歲亦陽止

Vương sự mỹ cổ, 王 事 靡 盬

Bất hoàng khai xứ 不 遑 啟 處

Ưu tâm không ngực, 憂 心 孔 疚

Ngã hành bất lực, 我 行 不 來

(Hứng đã) 興 也

Hái rau vi, hái rau vi,

Rau vi đã cứng, hái đi nữa hoài.

Ngày về ta biết hỏi ai?

Ngày về có lẽ tháng mười năm nay.

Việc vua bề bộn suốt ngày,

Làm sao có thể rảnh tay được nào.

Lòng ta đau xót như bào,

Ta đi đi mãi chẳng bao giờ về.

Bỉ nhĩ duy hà? 彼 爾 維 何

Duy thường chi hoa; 維 常 之 華

Bỉ lộ tư hà? 彼 路 斯 何

Quân tử chi xa. 君 子 之 車

Nhưng xa ký giá, 戎 車 既 駕

Tứ mẫu nghiệp nghiệp, 四 牡 業 業

Khởi cảm định cư, 豈 敢 定 居

Nhất nguyệt tam tiếp. 一 月 三 捷

(Hứng đã) 興 也

Cái gì đẹp đề thế kia,

Ấy hoa thường lệ muôn bề tốt tươi.

Xe kia là của ấy ai?

Ấy xe tướng soái đại tài của ta.

Nhưng xa sẵn thắng khéo là,

Bốn con ngựa đực đẩy đà làm sao!

Ta đây nào dám yên nào,

Một trắng ba trận ghi vào chiến công.

Giá bi tứ mẫu, 駕 彼 四 牡

Tứ mẫu ky ky; 四 牡 騤 騤

Quân tử sở y, 君 子 所 依

Tiểu nhân sở phì. 小 人 所 腓

Tứ mẫu dực dực, 四 牡 翼 翼

Tượng mẽ ngư bắc, 象 弭 魚 服

Khởi bất nhật ngực, 豈 不 日 戒

Hiềm doãn không cức. 玃 狁 孔 棘

(Hứng dã) 興 也

Bốn ngựa đã thắng giây cương,

Bốn con ngựa dực sức đương phùng phùng,

Tướng quân lắm liệt oai hùng,

Ba quân tin tưởng băng chùng dậm sương,

Ngựa phi đều đặn nhịp nhàng,

Đốc cung ngà nạm, bao mang ngũ bì.

Ngày nào cũng nhớ cũng ghi,

Chiến tranh Hiểm Doãn hiềm nguy khôn lường.

Tích ngã vãng hĩ! 昔 我 往 矣

Dương liễu y y, 楊 柳 依 依

Kim ngã lai ty, 今 我 來 思

Vũ tuyết phi phi, 雨 雪 霏 霏

Hành đạo trì trì, 行 道 遲 遲

Tải khát tải ky, 載 渴 載 饑

Ngã tâm thương bi, 我 心 傷 悲

Mạc tri ngã y. 莫 知 我 哀

(Hứng dã) 興 也

Khi đi tha thướt cảnh dương,

Khi về mưa tuyết phủ phàng tuôn rơi.

Tháp cao dậm thẳng xa xôi,

Biết bao đói khát, khúc nhôi cơ cầu.

Lòng ta buồn bã thương đau,

Ta buồn ai biết, ta rầu ai hay.

(Thái vi: 6 bài, mỗi bài 8 câu.)

Đình Thái Vi dùng ngón tay cái nhẹ nhàng chạm lên mặt chiếc nhẫn, ngược mắt nhìn về phía chiếc nhẫn còn lại trong hộp.

Tô Duy mỉm cười, dịu dàng nhìn cô: “Không đeo vào giúp anh sao?”

Đình Thái Vi bật cười, cầm lấy chiếc nhẫn, nhìn thật kĩ rồi cười nói: “Thì ra cũng cùng kiểu.”

Tô Duy thấy cô vẫn chưa chịu đeo vào cho anh nên nhanh chóng đưa tay ra để trước mặt cô, nghe thấy cô nói vậy, anh cười gật đầu: “Thật giống như đeo em trên tay vậy.”

Đình Thái Vi buồn cười liếc anh một cái rồi cẩn thận đeo vào giúp anh. Hai người nhìn nhau cười, Tô Duy ôm lấy cô, cúi đầu nói: “Cặp nhẫn này là đặt

làm theo yêu cầu, cũng may trước khi chúng ta ra nước ngoài đã được đưa đến.” Rồi lại ghé vào tai cô cười sung sướng, “Bây giờ có thể đưa em đi dạo những nơi khác ở Hải Thành được rồi.”

Nói đến Hải Thành thì đây đúng là một bức tranh thành thị to lớn, gần với biển, phong cách cổ xưa thanh lịch lại mang theo một cảm giác xa hoa không nói nên lời. Quanh năm thành phố đều có không khí ẩm ướt do gió từ biển thổi vào, khí hậu rất tốt, lại có nhiều danh nhân nên hấp dẫn được ánh mắt của khá nhiều người. Tới nơi đây, ngoại trừ các đoàn làm phim cùng du khách còn có rất nhiều nhân vật quan trọng.

Trong hai ngày này, quả nhiên Tô Duy dẫn Đinh Thái Vi đi tham quan rất nhiều nơi, trước kia cô tới đây quay phim, luôn đến đi vội vàng, không có cơ hội tham quan hết Hải Thành. Bây giờ Tô Duy đưa cô đến mấy nơi, có rất nhiều nơi cô chưa từng nghe qua bao giờ. Mỗi lần Đinh Thái Vi cười tán thưởng thì Tô Duy cũng cười đáp lại cô: “Cũng rất đẹp”

Hải Thành ban ngày huyền ảo xinh đẹp, Hải Thành về đêm lại khác xa ban ngày, mang theo một vẻ yên tĩnh mà an nhã. Đinh Thái Vi đứng trước cửa sổ, nhìn trường quay sát bên, còn có những ngọn đèn mờ mờ lấp ló trên bãi biển, dần dần ngán người. Tô Duy khoác vai cô, dịu dàng cười hỏi: “Có muốn ra bờ biển dạo một chút không?”

Đinh Thái Vi quay đầu lại, kinh ngạc nhìn anh: “Bây giờ sao?”

“Ừ, bây giờ” Tô Duy nói xong, đi lấy áo khoác trên giá, quay đầu lại, khoe môi ản chứa nụ cười ái muội, vươn tay ra với cô, “Dù sao mấy ngày nay cũng đã ngày đêm lẫn lộn rồi... Chiều nay cũng vừa ngủ dậy, anh nghĩ chắc bây giờ em không buồn ngủ đâu.”

Đinh Thái Vi nhớ tới cảnh tượng thiếu chút nữa đã làm cô mất hết lý trí chiều này, gương mặt vốn đang nở nụ cười bỗng thay đổi, cuối cùng bất đắc dĩ đặt tay vào lòng bàn tay anh, khẽ thở dài: “Người trẻ tuổi phải biết tiết chế.”

Tô Duy nghe xong, không nhịn được cười, hôn lên mặt cô: “Lúc nào anh cũng muốn em cả.”

Càng lúc càng nói quá, Đinh Thái Vi liếc anh một cái, không đáp lại.

Hai người đi dọc theo con đường nhỏ ra ngoài bờ biển. Gió biển thảng năm không quá dịu, thổi vào mặt cũng hơi rát. Đinh Thái Vi nép vào hõm vai Tô Duy, chỉ lộ ra nửa mặt. Tô Duy khoác áo vào cho cô, một tay giữ áo khoác, áp cô vào trong lồng ngực. Hai người đi thật xa, đèn đường mờ tối nên cũng không ai nhận ra. Bốn bề yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng gió biển gào thét cùng tiếng sóng biển đánh vào bờ cát cách đó không xa vọng đến.

Không lâu sau, hai người đã đến bờ biển. Ban đêm tất nhiên nước biển màu đen, chỉ có ánh đèn đường chiếu vào lóe lên từng vệt ánh sáng vàng óng.

Hai người ôm nhau ngồi trên chiếc ghế dài, Tô Duy khoác áo lên cho hai người, ôm lấy Đinh Thái Vi, hôn cô thật sâu. Đinh Thái Vi cảm bàn tay của Tô Duy đang vây quanh hông mình, nhẹ nhàng vuốt ve chiếc nệm trên ngón áp út của anh. Gương mặt Tô Duy ảm đạm dưới ánh đèn đường, vẻ mặt hơi mơ hồ, dường như đang mang theo ý cười.

Đinh Thái Vi nhìn chăm chú một lúc rồi khẽ hỏi: “Chúng ta sẽ ở đây mấy ngày?”

Tô Duy nghe vậy, quay đầu lại, lúc này Đinh Thái Vi mới nhìn rõ ánh sáng lóe lên từ đáy mắt anh, còn mang theo nụ cười thật tươi. Anh nhìn cô, dịu dàng nói: “Em muốn ở đây mấy ngày?”

Đinh Thái Vi trầm ngâm một hồi: “Em sao cũng được.”

Tô Duy nhìn cô lâu hơn, im lặng một lát mới dùng giọng khàn khàn nói: “Thái Vi, em có sợ không?” Đinh Thái Vi vẫn vờ về chiếc ghế, không nói gì. Tô Duy cúi đầu lặp lại: “Sắp sửa đi gặp người nhà anh rồi, em có sợ không?”

Đinh Thái Vi bật cười, không trả lời anh, chỉ nói: “Trước kia em đã gặp bố mẹ anh rồi mà.”

Tô Duy im lặng, ôm cô lên đùi, cười nói: “Đúng vậy, cửa của bố mẹ anh cũng qua rồi, em còn gì phải sợ nữa...” Dừng lại một chút, giọng nói của anh khàn khàn, gió biển làm nhạc đệm, truyền vào tai cô, “Em đã nói em sẽ tin tưởng anh, bây giờ đã nhận lời cầu hôn của anh, nếu em có sợ thì anh cũng sẽ không cho em cơ hội lùi bước.”

Câu nói cuối cùng kia còn mang theo một chút ý cười, lời nói vô cùng khí phách đã khôi phục lại vẻ trầm ổn tự phụ của anh. Đinh Thái Vi nhìn sóng biển dưới ánh sáng vàng kim quay cuồng từ đèn đường, cũng cười nói: “Em không sợ, cũng sẽ không lùi bước.”

Tô Duy nắm lấy tay cô, mười đầu ngón tay của hai người đan vào nhau, nghĩ một lát mới nói: “Chúng ta ở đây thêm hai ngày nữa rồi đến San Francisco, em thấy thế nào?”

Đinh Thái Vi sùng sốt: “Nhanh vậy sao?”

Tô Duy cúi đầu nhìn cô: “Sao nào? Không phải vẫn còn muốn ở đây ngắm cảnh thêm vài ngày nữa chứ? Chúng ta cũng ở đây khá lâu rồi.”

Đinh Thái Vi lắc lắc đầu, cô đang nhớ tới chuyện phải mua quà cho người nhà anh. Trước kia đã thương lượng với anh, anh chỉ nói cứ để anh đi chọn, bây giờ không thấy đề cập tới, chắc là anh đã chọn xong rồi. Đinh Thái Vi cũng không lo lắng lâu, cười nói: “Vây ngày kia đi.”

Hai ngày sau, Đinh Thái Vi ở trong phòng thu dọn hành lý, đến trưa Tô Duy ra ngoài, khoảng 8h tối mới về khách sạn. Anh tiến tới hôn lên trán cô, nói đã chuẩn bị xong hết, có thể đi được rồi. Đinh Thái Vi lên xe mới nhớ tới lúc này chắc là không có chuyến bay nào tới San Francisco. Tô Duy ôm lấy cô,

giải thích: “Đi máy bay của Tô gia.”

Lúc này Đinh Thái Vi mới hiểu ra: “Anh muốn từ Hải Thành bay tới San Francisco thì ra là vì ở đây có thể dùng máy bay tư nhân.”

Tô Duy cúi đầu, nhìn nhìn cô rồi khước môi khẽ cong lên: “Đây chỉ là một trong những nguyên nhân thôi, quan trọng nhất là...” Anh nâng tay trái của cô lên, ánh mắt rơi trên chiếc nhẫn trên ngón áp út của cô, “Lừa em tới tay.”

Đinh Thái Vi đứng hình, liếc anh một cái, không nói nên lời.

Tô Duy mỉm cười hôn lên chiếc nhẫn trên ngón áp út của cô, dịu dàng nói: “Em không quan tâm đến thứ gì mà đi theo anh, trong lòng anh rất vui. Em nhận lời cầu hôn của anh sẽ không được đổi ý nữa. Thái Vi, em cần một sự đảm bảo, làm sao anh lại không thể cho em một lời hứa hẹn được chứ? Tuy em nói em tin tưởng anh nhưng con đường tương lai không ai đoán được, huống chi chỉ có một mình em đi trên đến một nơi em chẳng hề thân thuộc, sự tin nhiệm của em có thể vững vàng được bao lâu và bao nhiêu? Bây giờ bên cạnh em chỉ có anh, anh phải cho em một lời hứa hẹn, cũng phải khiến cho em tin tưởng anh.” Đột nhiên anh dừng lại, cười khổ một chút rồi nói: “Anh làm như vậy có lẽ cũng vì để cho mình an tâm.”

Đinh Thái Vi hạ tầm mắt, thì ra anh đã sớm biết được tâm tư của cô, lại còn thần nhiên ung dung an ủi thuyết phục cô như vậy. Điều anh nói quả thật cô đã từng cẩn thận suy nghĩ nhưng vẫn không có đáp án. Trước kia cô nghĩ chỉ cần Tô Duy dành cho cô một chút chân tình thôi thì cô sẽ đáp lại anh bằng sự tin nhiệm hoàn toàn. Nhưng bây giờ cô lại sợ sự chân tình kia của anh đến cuối cùng có đủ để anh vượt qua sự phản đối của người nhà hay không.

Đương nhiên, cô vẫn tin tưởng anh, cũng nguyện ý tin tưởng anh, bằng không hôm đó ở trường quay Hải Thành cô cũng sẽ không mỉm cười để cho anh đeo nhẫn vào cho mình. Hơn nữa nói cho đến cùng thì sự sợ hãi của cả cô và Tô Duy đều xuất phát từ những suy tính cho tương lai, xuất phát từ sự phản đối của người nhà anh, nhưng đó đã là sự thật, bây giờ bọn họ đang trên đường đến San Francisco, sự bất an này chỉ do bọn họ tự tạo ra, đôi lúc sự việc sẽ diễn ra cũng không quá xa như họ đã nghĩ. Đinh Thái Vi không phải người lạc quan một cách mù quáng, nhưng cô cũng rất ít khi làm cho mình thêm rối rắm, cho nên cô chỉ nghĩ đến chuyện này một lần rồi quyết tâm không nghĩ nhiều về nó nữa.

Tô Duy thấy cô im lặng, sau khi yên tĩnh một lát mới khẽ lên tiếng: “Thái Vi, cầu hôn chỉ là một hình thức, nhưng anh thật lòng hy vọng em có thể ở bên cạnh anh, không chỉ một năm, cũng không phải chỉ mười năm, hai mươi năm.”

Đinh Thái Vi vẫn cup mắt xuống như cũ nhưng khước miệng đã nhoen cười, một lúc sau cầm lấy tay anh, nhẹ nhàng đồng ý.

Khi vừa đến nơi thì máy bay đã chờ sẵn. Thấy bọn họ đến, một vài người nhanh chóng ra đón, chuyển hành lý lên rồi dẫn đường.

Nhân viên làm việc trên máy bay phần lớn đều là người ngoại quốc, Tô Duy giới thiệu Đinh Thái Vi với bọn họ, mọi người đều lễ phép gọi cô là Tô phu nhân rồi vào trong chuẩn bị cất cánh. Đinh Thái Vi nhìn theo bóng bọn họ, dưới đáy lòng không khỏi âm thầm thở dài.

Tô Duy lật xem tài liệu, nhìn lướt qua vẻ mặt cô, anh cũng biết phần nào cô đang nghĩ gì. Cười một cái, anh hơi nhướn mày lên: “Bọn họ là chuyên gia Tô gia mời riêng đến, người mới nhất cũng đã làm ở Tô gia năm năm, đều biết cái gì nên hỏi, cái gì không nên hỏi.” Anh cười hôn cô một cái rồi cúi đầu tiếp tục đọc tài liệu. Cuối cùng anh lại nói: “Anh chưa từng muốn giấu em đi, hơn nữa thời gian trước chuyện của anh bị truyền ra ngoài ồn ào huyền ảo, em nghĩ xem làm sao bọn họ lại không biết được thân phận của em chứ?”

Đinh Thái Vi nở nụ cười, thật ra vừa rồi cô ngoại trừ cảm thấy bọn họ quá bình tĩnh thì cũng chỉ nghĩ khi máy bay chính thức cất cánh cô sẽ chính thức tiến vào thế giới của Tô gia, hơn nữa còn chính thức có cơ hội bước vào thế giới của anh.

Đương nhiên, suy nghĩ này Tô Duy sẽ vĩnh viễn không hiểu được, mà Đinh Thái Vi cũng sẽ không nói cho anh biết cảm giác này của cô, cô muốn mình sẽ từ từ hiểu nó, sau đó từ từ dung nhập vào cuộc sống của anh.

Từ Hải Thành đến San Francisco mất khoảng nửa ngày, Tô Duy sợ cô mệt, sau khi nói chuyện với cô xong thì kéo cô vào trong lòng ngực, dỗ cô ngủ.

Đinh Thái Vi không chống đỡ được sự dỗ dành của anh, quả nhiên đã ngủ thiếp đi. Lúc tỉnh lại, ngoài cửa sổ máy bay vẫn là một màu đen. Một tay Tô Duy vuốt ve trán cô, một tay cầm tài liệu. Đinh Thái Vi khẽ nhúc nhích, vẫn nằm trên đùi anh, giọng hơi khàn hỏi: “Mấy giờ rồi?”

Tô Duy thấy cô tỉnh rồi nên ngừng tay, đỡ cô ngồi dậy, ôm vào trong lòng, cười đáp: “Em ngủ được hai tiếng rồi.”

Đinh Thái Vi cười cười: “Em còn tưởng em đã ngủ suốt một ngày rồi chứ, anh nhìn xem bên ngoài trời vẫn còn tối.”

Tô Duy theo ánh mắt cô nhìn ra ngoài cửa sổ, sau đó quay đầu lại, cười nhìn cô: “Chắc suốt quãng đường trời đều sẽ tối như vậy.” Dừng lại một chút anh lại hỏi nhỏ: “Có đói bụng không?”

Hình như trong khoảng thời gian này, anh không quan tâm đến giấc ngủ của cô thì là quan tâm đến miếng ăn của cô, hoàn toàn xem cô như một đứa trẻ. Đinh Thái Vi không khỏi cười thành tiếng, lắc đầu tỏ vẻ không đói bụng. Đảo mắt qua tài liệu trên bàn, cô thần nhiên nói: “Vừa rồi anh vẫn xem cái này sao?”

Tô Duy gật đầu, quán quýt lấy cô.

Đinh Thái Vi hơi đẩy anh ra, cẩn thận nhìn mặt anh: “Có mệt không?”

Tô Duy cười nhìn gương mặt hơi nghiêm túc của cô, không nói gì.

Đình Thái Vi cũng cười thật tươi, rồi đột nhiên nhớ đến gì đó, nhìn thẳng vào hai tròng mắt của anh: “Anh nói sẽ giúp em chọn quà cho người nhà anh...”

Tô Duy hôn lên mắt cô, ôm cô đứng dậy: “Có muốn xem thử anh đã chọn gì không?”

Bạn đang đọc truyện *Này Tình Yêu Có Bán Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Thì ra anh đã lo lắng đến những điều ấy, mọi thứ cũng đều được chuẩn bị cẩn thận, Đình Thái Vi mỉm cười gật đầu nói “Được.”

Quà tặng mỗi người mỗi khác, có mấy thứ thậm chí chỉ là hàng trong nước bình thường. Tô Duy nhìn sắc mặt cô đại khái cũng đoán được cô đang suy nghĩ gì, khẽ cười nói “Có nhiều thứ ở trong nước không thiếu nhưng ở ngoài nước thì lại không có đâu.” Đình Thái Vi bật cười, cô nghĩ những món quà này thật ra đều là dựa theo sở thích của mỗi người để chọn lựa rồi. Cô nhìn bên kia để một cuốn kinh Phật, cầm lên mở ra xem thì thấy không phải chữ Hán, Tô Duy nhìn thấy cười giải thích “Đây là nguyên bản bằng chữ viết tay, anh đã đầu giá được.” Không đợi cô lên tiếng anh nói tiếp “Đưa cho bác gái, bác ấy tin vào Phật.”

Đình Thái Vi nhẹ gật đầu, nghĩ đến bác trai của anh cô có thể hiểu được vì sao bác gái lại tin vào Phật. Ông ngoại của cô khi còn sống không có niềm tin vào những thứ không thể nắm bắt, ông luôn tin vào kinh nghiệm và những điều thực tế, mà bác gái của Tô Duy đặt niềm tin vào Phật có lẽ nguyên nhân vì vụ tai nạn của bác trai năm đó, có gì hơn việc đã trải qua cửa sinh cửa tử đây? Bác gái của anh ngày ngày thắp hương niệm phật có lẽ là tưởng niệm, cũng có thể là cầu phúc, có lẽ cả hai, tóm lại chuyện này cũng dễ hiểu.

Lúc tới San Francisco đã là mười giờ đêm. Xe đi thẳng về Tô gia, trên đường đi Tô Duy đều nắm tay cô, hai bàn tay đeo nhẫn chồng lên nhau, đan vào nhau thật chặt. Có lẽ sợ cô lo lắng nên suốt đường đi Tô Duy liên tục nói chuyện, cố gắng giảng giải về Tô gia cho cô.

Đình Thái Vi cảm thấy hơi buồn cười, nhẹ xoa mu bàn tay anh, ý là cô sẽ không quá lo lắng đâu.

Tô Duy nghiêng đầu, nhìn cô một lúc rồi cười, không nói gì nữa.

Khi xe vào cửa chính, Tô Duy để người làm mang đồ vào nội viện, còn mình thì nắm tay Đình Thái Vi vào. Cha mẹ của anh đã đợi ở đó từ sớm, thấy bọn họ đến hai người đều cười chào đón. Tô Duy tiến lên ôm mẹ, mẹ anh khẽ vỗ nhẹ sau lưng con trai, quay sang cười với Đình Thái Vi, dịu dàng hỏi “Đi đường có mệt không cháu?”

Đình Thái Vi khẽ lắc đầu, cung kính gọi chú dì.

Cha mẹ anh mỉm cười, sau đó mọi người cùng nhau tiến vào nội viện. Mẹ Tô Duy khẽ liếc con trai rồi đi đến nắm tay Đình Thái Vi cười nói “Nghe nói hai đứa đi từ Hải Thành tới, ở đó cảnh rất đẹp, dì và cha Tô Duy mỗi lần về nước đều có ghé qua.”

Đình Thái Vi cười gật đầu “Cảnh ở đây đúng là rất đẹp, không biết sau này còn có cơ hội cùng chú dì tới đó không nữa.”

Mẹ anh nhìn cô cười nói “Nhất định là có rồi.”

Tô Duy vốn đang cùng cha sóng vai vừa đi vừa nói chuyện gì đó, khi nghe được lời mẹ mình nói anh liền gật đầu “Thanh minh hàng năm cha mẹ anh và chú ba đều về đó tế tổ, khi đó chúng ta từ nhà ông ngoại đi tới đó tụ họp là được rồi.”

Thấy anh đã suy nghĩ rất nhiều về những chuyện sau này Đình Thái Vi vui vẻ mỉm cười. Mẹ anh nghe anh nói cũng cười nhìn anh rồi khẽ hừ “Con đúng là đã suy nghĩ rất chu toàn nhỉ.”

Bốn người đi vào đại sảnh nhưng Đình Thái Vi cũng không thấy người nào khác trong Tô gia, thậm chí ngay Tô Niệm cũng không thấy. Trước đó Tô Duy đã nói qua với cô, người nhà Tô gia đều ở chung với nhau, có điều vì công việc vốn bề bộn nên bình thường chỉ có ngày một và mười lăm hàng tháng là sẽ tổ chức họp gia đình, cùng nhau ăn bữa cơm. Nay cô không thấy những người khác cũng không quá kinh ngạc, chỉ khẽ mỉm cười, tùy ý để mẹ anh nắm tay kéo cô ngồi xuống sofa.

Mẹ Tô Duy luôn miệng nói cười, cẩn thận dò xét Đình Thái Vi một lúc rồi chuyển hướng qua Tô Duy nói “Có đói bụng không? Trên đường về đã ăn cái gì chưa?”

“Có ăn một chút trên máy bay rồi ạ.” Tô Duy trả lời, liếc mắt ra hiệu người làm mang quà vào “Cha, mẹ, đây là của Thái Vi mua.”

Từ khi gặp mặt đến khi vào trong nhà, cha Tô vẫn luôn trầm mặc, nghe Tô Duy nói xong ông đột nhiên mở lời “Đồ cưới?”

Tô Duy cười gật đầu “Cha, người muốn nghĩ vậy cũng được ạ.”

Cả nhà nghe thế thì bật cười, cha mẹ anh cười nhận quà, sau đó gọi người mang canh lên. Tô Duy ghé vào tai Đình Thái Vi nhẹ giọng giải thích “Cái này có tác dụng an thần. Từ nhỏ tới lớn anh đều uống, cơ mà hình như cũng chẳng có tác dụng gì hết.”

Đình Thái Vi còn chưa kịp trả lời đã nghe mẹ anh cười mắng “Nhiều năm như vậy mẹ còn chưa nhìn thấy anh từng mất ngủ đâu.”

Tô Duy ô một tiếng “Đó là tại cơ thể con tốt, chả liên quan gì tới món canh này hết.”

Mẹ anh không thèm để ý đến anh, kéo tay Đình Thái Vi trò chuyện, hỏi cô đi đường có vất vả không, trên đường có gặp chuyện gì hay ho không. Ngồi thêm một lúc mẹ anh cũng tha cho hai người lên nghỉ, đợi hai người đi tới cầu thang thì nói với Tô Duy “Hôm nay đừng đi quấy rầy bác cả con, sáng mai con trực tiếp dẫn Thái Vi tới cho bác ấy gặp là được.” Ngừng một chút rồi nhìn Đình Thái Vi nói “Có chuyện gì ngày mai nói sau, hôm nay hai đứa cứ nghỉ ngơi thật tốt đi.”

Tô Duy gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, Đình Thái Vi nói lời chúc ngủ ngon với cha mẹ anh, hai người đi xuyên qua hành lang đến phòng của Tô Duy. Sau khi vào phòng, Tô Duy mở đèn, từ phía sau ôm lấy Đình Thái Vi, khẽ cười hỏi “Giờ em có muốn tắm không?”

Đình Thái Vi đương nhiên không thể nghe ra sự mập mờ trong câu nói của anh, chỉ cười nói “Được ạ.”

Tô Duy thấy sắc mặt mệt mỏi của cô thì không muốn đùa cô nữa, dịu dàng ôm lấy cô đi về phía phòng tắm.

Sau khi tắm xong Tô Duy ở trong phòng thu dọn đồ đạc, Đình Thái Vi thì đứng bên cửa sổ, tò mò nhìn những ngọn đèn dầu trong vườn Tô gia. Tô Duy cũng đã nói với cô, nơi này là do ông nội của anh xây dựng, bố cục giống như một đại viện, nhà ở và sân vườn đan xen, người một nhà tuy nói là ở cùng một chỗ nhưng thực chất lại đều có nhà riêng. Trước khi đến Đình Thái Vi vốn cho rằng Tô gia là một tòa nhà kiểu xưa cũ, nhưng giờ khi cô nhìn thấy trong nhà còn có bể bơi, còn có rất nhiều đồ dùng hiện đại xa hoa thì bất giác nở nụ cười.

Cô nhìn quanh, cẩn thận xem xét sân nhỏ trong Tô gia, bất chợt nhìn thấy một phòng ở phía xa, dưới ánh đèn huỳnh quang mờ ảo xuất hiện một bóng người, hình ảnh vừa yếu điệu vừa kì dị quý bí.

Từ khi lên máy bay đến khi vào trong Tô gia Đình Thái Vi vẫn luôn trong trạng thái mơ màng. Ngoài cha mẹ Tô Duy cô chưa gặp ai khác trong Tô gia, ngay cả Tô Niệm cô cũng chưa thấy. Tuy cha mẹ anh tỏ thái độ bình thản nhưng cô biết những điều ấy chẳng qua chỉ xuất phát từ phép lịch sự mà thôi, ngoài việc dặn dò cô nghỉ ngơi thật tốt cũng không hề nói gì khác. Mà dù trước đó Tô Duy có từng nói cho cô về chuyện trong Tô gia, nhưng cô vẫn luôn cảm thấy những điều đó quá mơ hồ với mình, cô không biết quá khứ của Tô gia, cũng không biết hoàn cảnh Tô gia, thậm chí Tô gia có những người nào cô cũng không biết. Giờ phút này cô nhìn thấy bóng người lơ mơ ở căn phòng ấy bỗng cảm thấy ngầy người, trong lòng cô thoáng nghĩ, những tháng tiếp theo của cô ở Tô gia có phải cũng mơ hồ không thấy rõ như bóng người dưới kia không, không thấy con đường phía trước thế nào?

Đình Thái Vi chớp mắt, cẩn thận nghĩ lại thái độ của cha mẹ Tô Duy, cha anh cả buổi không nói gì, chỉ khi nhận quà mới hỏi một câu “đồ cưới”, còn mẹ anh tuy dịu dàng hòa nhã nhưng vẫn khiến Đình Thái Vi cảm thấy sự xa cách như có như không...

Khi cô còn đang miên man suy nghĩ Tô Duy đã từ phía sau ôm chặt cô, cầm đặt lên vai, dịu dàng hỏi “Em đang nghĩ gì thế?”

Đình Thái Vi quay đầu nhìn anh, im lặng một chút rồi rồi khẽ lắc đầu.

Tô Duy cười “Có phải em không quen không?”

Đình Thái Vi kinh ngạc nhìn anh, sau đó thành thật gật đầu “Cảm thấy mọi thứ mơ hồ quá.”

“Anh cũng mơ hồ sao?” Tô Duy xiết chặt vòng ôm, khẽ thì thầm bên tai cô.

Đình Thái Vi bật cười, khẽ tránh đi sự trêu chọc của anh, qua một chút cô hỏi “Sao em không thấy Tô Niệm?”

Tô Duy dán mặt lên má cô nói “Con bé ở bên chỗ bác cả, ngày mai là có thể gặp rồi.” Nói rồi lại cười hỏi “Sao lại nhớ tới con bé?”

Đình Thái Vi im lặng tựa lên vai anh, không nói gì.

Tô Duy khẽ hôn lên vành tai cô, thấp giọng nói “Thái Vi, đừng sợ. Đưa em đến đây anh biết trong lòng em có tâm sự, nhưng em phải nhớ kĩ, anh sẽ luôn ở bên em. Nơi này là nhà của anh thì cũng chính là nhà của em, người nhà anh cũng không có gì đáng sợ, thậm chí sau này khi chúng ta kết hôn rồi bọn họ sẽ thành người thân của em.”

Đình Thái Vi cười, nắm tay anh nói “Người nhà anh có phải đều đã xem những tin tức kia không?”

Tô Duy ngẩn người, sau đó gật đầu “Đã xem.” Dừng một chút, cầm anh cọ cọ lên vai cô “Bọn họ cũng biết chuyện của anh và em, về phần thái độ của bọn họ thế nào chính anh cũng không biết, cũng không muốn để ý.”

Đình Thái Vi không nhịn được cười hỏi “Nếu bọn họ phản đối thì phải làm sao đây?”

Tô Duy im lặng một chút rồi khẽ hôn lên má cô “Không ai dám phản đối đâu.”

Đình Thái Vi không biết nói gì nữa đành phải im lặng ôm anh.

Tô Duy thấy cô im lặng nhìn về phía căn phòng ở đối diện thì đổi chủ đề, khẽ nói “Chỗ đó là Phật đường, đằng sau là nơi ở của bác cả, giờ Tô Niệm cũng đang ở bên đó.”

Đinh Thái Vi kinh ngạc hỏi “Em còn cho rằng Tô Niệm sẽ ở cùng với cha mẹ anh.”

Tô Duy dịu dàng cười “Con bé mà về nhà bình thường đều sẽ ở cùng bác cả.”

Đinh Thái Vi a một tiếng đột nhiên nhớ đến tai nạn xe của bác trai, cô có thể đoán được trong đó có ẩn tình. Nghĩ rồi cô hỏi “Tình cảm của anh và bác ấy có tốt không?”

Tô Duy im lặng rất lâu, mãi đến khi Đinh Thái Vi nghiêng mặt nhìn anh thì anh mới cười, mớ hồ ừ một tiếng. Đinh Thái Vi thấy anh không muốn nói nhiều thì cũng không hỏi nữa, chỉ lặng lẽ ở trong ngực anh nhìn Phật đường phía đối diện đến xuất thần. Tô Duy cúi đầu nhìn cô một lát rồi cười hỏi “Em có mệt không?”

Đinh Thái Vi lắc đầu, vừa nhắc mắt đã nhìn thấy ánh mắt cười đầy dịu dàng của anh thì cũng cười lên “Có phải nên đi nghỉ rồi không? Sáng mai còn phải đi gặp bác cả nữa.”

Tô Duy khẽ xoay người cô, mặt đối mặt, trán đặt lên trán cô khàn giọng nói “Thái Vi, anh quên nói với em, ngày mai người trong nhà anh đều sẽ về.”

Đinh Thái Vi sững người “Ngày mai là ngày một hay mười lăm sao?”

Tô Duy cố nín cười, gặm gặm môi cô nói “Không phải ngày một, cũng không phải mười lăm, bọn họ chỉ muốn được gặp em.”

Đinh Thái Vi chỉ biết a một tiếng.

Tô Duy cười cười hôn chóp mũi cô “Đừng lo lắng, bọn họ sẽ không ăn em.”

Đinh Thái Vi bị anh chọc thì bật cười. Cô nhìn vào bóng đêm mờ lung ngoài cửa sổ, nghĩ đến chuyện ngày mai phải đối mặt với sự dò xét nhìn ngó của người trong Tô gia thì càng cảm thấy mê mang mớ hồ hơn.

Tô Duy nhìn sắc mặt cô cũng đoán được tâm sự của cô. Qua một chút anh ôm cô đi về giường “Trên máy bay em đã không ngủ rồi, giờ chắc rất mệt, em nghỉ trước đi, chuyện ngày mai để mai nói sau. Em đừng lo gì hết, mọi chuyện đã có anh.”

Nghe anh nói xong Đinh Thái Vi càng thêm lo lắng, cảm giác như người nhà của anh thật sự không dễ sống. Tô Duy thấy cô chỉ im lặng, nghĩ một chút rồi cười nói “Hình như anh càng nói càng làm em lo lắng hay sao ý nhỉ.”

Đinh Thái Vi đem mặt cọ vào bả vai anh, khẽ cười nhưng không tiếp lời.

Đến cạnh giường Đinh Thái Vi nhìn thấy đầu giường đặt một tấm ảnh, cô nhìn kĩ thì ra là ảnh gia đình. Tô Duy cười giải thích “Chụp lâu lắm rồi, mỗi phòng của mỗi người đều có đặt. Khi đó ông nội còn sống, ông sai người đến chụp rồi phóng ra để ở đầu giường bọn anh, có lẽ ông hi vọng người một nhà luôn có thể giữ đường hòa thuận vui vẻ.

Đinh Thái Vi gạt đầu cười, cô có thể hiểu được tấm lòng của ông nội anh. Cô cầm ảnh chụp, nhìn ông nội Tô Duy ngồi ở hàng phía trước, mặt mũi hiền lành, nụ cười dịu dàng nhã nhặn. Đinh Thái Vi ngẩng đầu liếc nhìn Tô Duy rồi bật cười, cô nghĩ Tô Duy thật sự đã sở hữu được đôi long mày của ông nội. Tay cô khẽ di chuyển trên khung hình, đột nhiên dừng lại sau đó ngẩng đầu nhìn về phía Tô Duy “Sao lại có đến hai anh thế này?”

Bạn đang đọc truyện *Này Tình Yêu Có Bán Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.